

הזֹהַר הַקָּדוֹשׁ

זֹהַר בַּלַּק

The Holy Zohar

Zohar Balak

With English commentary by Zion Nefesh

Based on Zohar Hasulam, and the teachings of Rabbi Yehuda Halevi Ashlag

DailyZohar 2020 edition

** This is the first and an unedited edition. Please forgive any mistakes and share your comments by email to zion@dailyzohar.com

Future editions may include additional commentaries published on DailyZohar.com.

Copyright © 2020 DailyZohar.com, Zion Nefesh. All rights reserved.

You may share this file with your friends exactly AS IS. No change is allowed. You may print one copy for personal use and study. Reproduction and distribution beyond personal use of this file or parts of it without written permission is prohibited.

1. (במדבר כ"ב) וַיֵּרָא בָּלָק בֶּן צְפּוֹר וְגו'. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, וַיֵּרָא, וַיֵּרָא, מֵאִי רֵאִיָּה זִמְמָא. רֵאִיָּה וְדָאִי מִמִּשְׁעֵי זִמְמָא בְּמִשְׁקוּפָא דְּזִמְמָתָא, וְזִמְמָא בְּעֵינָיו. זִמְמָא בְּמִשְׁקוּפָא דְּזִמְמָתָא, כְּמִה דְּכַתִּיב, (בראשית כו) וַיִּשְׁקֶף אַבְיִמֶלֶךְ מִלְּךְ פְּלִשְׁתִּים בְּעַד הַחֲלוֹן. מַה זֶה בְּעַד הַחֲלוֹן? כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (שופטים ה) בְּעַד הַחֲלוֹן נִשְׁקָפָה וַתֵּיבֵב אִם סִיסְרָא (אלא) (ס"א ודאי) חֲלוֹן הַחֲכָמָה שֶׁל זְנוּבוֹת שׁוּלֵי הַכּוֹכָבִים, וְהֵם חֲלוֹנֵי הַחֲכָמָה. וַיֵּשׁ חֲלוֹן אֶחָד שֶׁכָּל הַחֲכָמָה שׁוֹרָה בּוֹ, וְבוֹ רוֹאֶה מִי שְׂרֹאָה בְּעֵקֶר הַחֲכָמָה. אִף כֵּן וַיֵּרָא בָּלָק, בְּחֲכָמָתוֹ.

2. בֶּן צְפּוֹר, כְּמִה דְּאָמְרוּ. אָבֵל בֶּן צְפּוֹר, מִמִּשְׁעֵי זִמְמָתָא הָיוּ בְּכִמְהָ זֵינִן דְּהֵאָהוּ צְפּוֹר, זְכַיִל צְפּוֹר, מִכְשֵׁפֵי בְּעֵשְׂבָא, מִכְשֵׁי בְּאִירָא. עֲבִיד עוֹבְדֵינִי וְלִזְוִישֵׁי לִזְוִישֵׁי, וְהֵאָהוּ צְפּוֹר הָיָה אֶתִּי, וְהֵאָהוּ עֵשְׂבָא בְּפִימִיָּה, (ס"א מפרח באוירא) מִצְפָּצָפָא קְמִיָּה. וְאֶעֱיֵל לִיָּה בְּכָלֹב זֹד. מִקְטֵר קְטֵרֵתִין קְמִיָּה, וְאִיהוּ אוֹדֵעַ לִיָּה כְּמִה מִלִּין. עֲבִיד זִמְמָתָא, וּמִצְפָּצָפָא עוֹפָא, וּפְרוֹז וְטָס לְגַבִּי גְלוֹי עֵינָיִם, וְאוֹדֵעַ לִיָּה. וְאִיהוּ אֶתִּי. וְכָל מִלֵּי בְּהֵאָהוּ צְפּוֹר הָיוּ.

Proverbs 22:9

“טוב-עין, הוא יְבָרַךְ: כִּי-נָתַן מִלֶּחֶמוֹ לְדָל”

“The good of eye — he is blessed, For he has given of his bread to the poor.”

The Holy Ari reveals to us that Moses's root soul came from the good side of “הבל” (Abel, the son of Adam), which is the letter ה, and Balaam came from the bad side, which is the letters בל. They were both connected to the sefira of דעת, Moshe was connected to the side of holiness, and Balaam to the negativity and impurity. They were both prophets.

Balak was a grand magician with a deeper understanding and knowledge of the spiritual system. He knew what needed to be done in order to eliminate the growth of the Israelites and the threat to his position.

He knew that Balaam was at the same level as Moses from the negative side and that he would be the only one that could separate the connection of Moses and the Israelites to the Light from their root. That was by using the power of words. No well-equipped armies and no sophisticated weapons of mass destruction. Few well-selected words by the right person could do the job.

The words come out of the mouth as “הבל”, “vapor” of the mouth. The Ari explains that Balaam, with his words and consciousness, wanted to connect Moses and himself

together again (as they were in Abel) and let the evil side (Balaam) overcome the good (Moses).

Another connection to the name is in Numbers 23:20

“הבל”, the first letters of the first three words are spelled “הבל”, the Holy Ari explains that this was where he wanted to take the good from Moses.

Bringing negativity on Moses would have caused him to disconnect from his higher root of the level of Da’at “דעת”. This sefira is actually the result of the connection between Chokmah and Binah (Aba and Ima or Supernal Father and Mother). As a connection to the Light for the whole nation of Yisrael, Balaam and Balak knew that if they were successful, it would have been like a spiritual beheading for the Israelites.

The Torah stories tell a lot about the ‘fight’ between good and bad. This is our life from the first day when we (Adam) were born in an environment where negativity (the Snake) is always around us.

Our Tikkun is to close all the ‘holes’ created by our negativity with Light that will protect us when in need of it and keep the Snake from coming in to hurt us.

3. יומא זוד עבד עובדוי, ונטיל ההוא צפור, ופרוז ואזיל ואתעכב, ולא אתא. הוה מצטער בנפשיה. עד דאתא, וזמא זוד שלהובא דאשא דטס אבתריה, ואוקיד גרפוי. כדן זמא מה דזמא, ודזיל מקמייהו דישראל. מה שביה דההוא צפור. ידוע. וכל אינן דמשמשי וידעי לשמשא בההוא צפור, לא ידעין זורשוי, כמה דהוה ידע בלק.

4. וכל זכמתא דהוה ידע, בההוא צפור הוה ידע. והכי הוה עבד. גזון קביה, וקטיר קטרתא זופי רישיה, וגזון ואמר. איהו אמר העם, וצפרא אתיב ישראל, איהו אמר מאד, וצפרא אתיב רב. על שום רב עלאה דאזיל בהו. שבעין זמין צפצפו דא ודא. איהו אמר דל, וצפרא אמר רב. כדן דזיל, דכתיב ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא, רב הוא ודאי.

5. ובזיני זורשין (o"א דקסריא"ל) דקסריא"ל (נ"א דכשדיא"ל) קדמאה, אשכזון, דצפרא דא הוה עבדן ליה בזמין ידען, מכסף מערב בדהבא, רישא דדהבא. פומא דכסף. גרפוי מנוזשת קלל מערב בכסף. גופא דדהבא, נקודין דנוצי בכסף. רגלין דדהבא. ושויין בפומא לישן דההוא צפור ידוע.

3. יום אחד עשה מעשיו, ולקח אותה צפור, ופרחה והלכה והתעכבה ולא באה. היה מצטער בנפשו. עד שהגיעה, ראה שלהבת אש אחת טסה אחריה ושורפת בנפיה. אז ראה מה שראה, ופחד מלפני ישראל. מה שמה של אותה צפור? ידוע. וכל אלו שמשמים וידעים להשתמש בצפור הזו, לא יודעים בשפיה כמו שבלק ידע.

4. וכל החכמה שידע, באותה צפור היה ידע. וכך היה עושה: גוזן לפניה ומקטיר קטרת, מכסה ראשו וגוזן ואומר. הוא אומר העם, והצפור משיבה ישראל. הוא אומר מאד, והצפור משיבה רב, על שום הגדול העליון שהולך אתם. שבעים פעמים צפצפו זה וזה. הוא אמר דל, והצפור אומרת גדול. ואז פחד, שכתוב ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא. רב הוא בודאי.

5. ובמיני הכספים (של קסריא"ל) של קסדיא"ל (נ"א כשדיא"ל) הראשון מצאנו, שצפור זו היו עושים לו בזמנים ידועים מכסף מערב בזהב. ראש מזהב, פה מכסף, בנפים מנחשת קלל מערבת בכסף, גוף מזהב, נקודות של הנוצות בכסף, רגלים מזהב. ושמים בפה לשון של אותה צפור ידוע.

Numbers 22:2

”וַיֵּרָא בָלָק, בֶּן-צִפּוֹר, אֶת-כָּל-אֲשֶׁר-עָשָׂה יִשְׂרָאֵל, לְאֹמְרֵי.”

“And Balak the son of Zippor saw all that Israel had done to the Amorites.”

Zippor, צִפּוֹר, means ‘bird’. The Zohar explains that Balak saw with the eyes of wisdom. He was a great wizard and used to send a bird to spy on places. The bird would come back and reveal to him what was going on in the places.

One day the bird came back late and with burns signs on her wings. Balak saw that the birds lost the ability to connect him to the secrets of the upper levels. He understood that the cause of it came from the Israelites and he became frightened.

Numbers 22:3

”וַיִּגַּר מוֹאָב מִפְּנֵי הָעָם, מְאֹד—כִּי רַב-הוּא; וַיִּקֶּץ מוֹאָב, מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל.”

“And Moab was in great dread of the people, because they were many. Moab was overcome with fear of the people of Israel.”

When the bird lost its ability so was Balak. That fear drove him to seek means to disconnect the Israelites from their connection to Chokmah, wisdom.

We know from the story of Rabbi Shimon that he left the cave after 12 years with the awesome power of Light. Everything that was not in the frame of holiness was burnt just by his look. His eyes projected pure energy that nothing on a lower level could bare and was immediately transformed to vapor and ashes using the element of fire that cleanses negativity.

Many people keep hanging to some form of physical idols. They help them feel secure in this world but nothing can stand pure Light.

What should we do to keep the Light with us at all times?

6. וְשׁוֹיֵן לְהֵהוּא צִפּוֹר בְּזוּלָהּ זוֹר. וּפְתוּזִין כּוֹיִן לְקַבֵּל שְׂמִימָא. וּבְלִילֵי פְתוּזִין כּוֹיִן לְסִיְהָרָא. מְקַטְרִין קְטָרֵתִין, וְעַבְדִּין זֹרֵשִׁין, וְאוֹמְאֵן לְשִׂמְשָׂא. וּבְלִילֵי אוֹמְאֵן לְסִיְהָרָא, (דף קפ"ה ע"א) וְדָא עַבְדִּין שְׂבָעָה יוֹמִין. מִכָּאֵן וּלְהֵלָאָה, הֵהוּא לִישָׁנָא מִכְשָׁכְשָׂא בְּפוּמָא דְהֵהוּא צִפּוֹר, נִקְדִּין לְהֵהוּא לִישָׁנָא בְּמוֹזָטָא דְדִהֲבָא, וְהִיא מִמְלָלָא רַבְרָבָן מַעְרְמָה, וְכָלָא הָהּ יַדַּע בְּלָק בְּצִפּוֹר דָּא (וידאי). עַל דָּא בֶּן צִפּוֹר, וּבְגִין כֶּךָ זִמְנָא, מַה דְּבַר נָשׁ אַזְזָרָא לֹא יָכִיל לְמַנְדַּע, וְלֹא יָכִיל לְמוֹזְמוּי. ם

6. וְשָׁמַיִם אוֹתָהּ צִפּוֹר בְּחִלּוֹן אֶחָד, וּפּוֹתְחִים חִלּוֹנוֹת מוֹל הַשָּׁמַשׁ, וּבְלִילֵי פּוֹתְחִים חִלּוֹנוֹת לְלִבָּנָה, מְקַטְרִים קְטָרֵת וְעוֹשִׂים בְּשָׁפִים, וּמְשַׁבְּעִים אֶת הַשָּׁמַשׁ, וּבְלִילֵי מְשַׁבְּעִים אֶת הַלִּבָּנָה, וְאֵת זֶה עוֹשִׂים שְׂבָעָה יָמִים. מִכָּאֵן וְהֵלָאָה אוֹתָהּ לְשׁוֹן מְכַשְׁכְּשֵׁת בְּפֶה שֶׁל אוֹתָהּ צִפּוֹר, נִקְדִּים אוֹתָהּ לְשׁוֹן בְּמַחַט זָהָב וְהִיא מְדַבֶּרֶת גְּדוּלוֹת מַעְצָמָה, וְהַכֵּל הִיא יוֹדֵעַ בְּלָק מִצִּפּוֹר זוֹ (וידאי). לְכֵן בֶּן צִפּוֹר, וּמִשּׁוּם זֶה רָאָה מַה שְּׂאִישׁ אַחֵר לֹא יָכוֹל לַדְּעַת וְלֹא יָכוֹל לִרְאוֹת.

7. כְּתִיב (תהלים no) אָמַר יי מִבְּשָׁן אֲשִׁיב מִבְּצוּלוֹת יָם. אֵיךְ לֵן לְשׁוּאָה לְבָא לְמוֹהִימְנוּתָא דְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכָל מַלְוֵי מַלְוֵי קְשׁוּטָא, וּמוֹהִימְנוּתָא סִגְיָא. דְּכִיּוֹן דְּמַלְוָה אָמַר, כָּלָא אֶתְעַבִּיד, וְדָא בַר נָשׁ דְּזוּיָק לְבָא, וְאָמַר לְכֻמָּה שְׁנִין, וּלְכֻמָּה זְמַנִּין יִשְׁתַּלֵּם דָּא, דְּאִיהוּ כֶּךָ. כְּפֻם רַבְרָבָנוּ דִּילֵיהּ, דְּכָל עַלְמִין

7. כְּתוּב (תהלים no) אָמַר ה' מִבְּשָׁן אֲשִׁיב אֲשִׁיב מִמְּצוּלוֹת יָם. יֵשׁ לָנוּ לְשִׁים לֵב לְאַמוּנָת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכָל דְּבָרָיו דְּבָרֵי אֱמֶת וְאַמוּנָה רַבָּה. שְׂבִינוֹן שְׂאוֹמֵר דְּבַר, הַכֵּל נֶעֱשֶׂה. וְזֶה הָאִישׁ דּוֹחֵק הַלֵּב, וְאוֹמֵר: לְכֻמָּה שָׁנִים וּלְכֻמָּה זְמָנִים יִשְׁתַּלֵּם זֶה, שְׁהוּא כֶּךָ. כְּפִי גְדֻלָּתוֹ, שְׁכָל הָעוֹלָמוֹת מְלֵאִים בְּבוּדוֹ, כֶּךָ זֶה.

דבריו אדם קטן, וכל דבריו הם לפי שעה, כך הוא לפי שעה. אבל בתשובה ובבקשה ומעשים טובים ובדמעות רבות, הוא קדוש גדול ועליון על כל העולם, מזהיר אורו, ומקמט קדשתו לאדם לעשות רצונו.

מלא יקריה, הכי הוא. מלוי בר נש ועיר, וכל מלוי אינון לפום שעתא, הכי הוא לפום שעתא. אבל בתיבתא, ובעותא, ובעובדין טבין, ובדמעין סגיאין, איהו קדישא רב ועלאתא על כל עלמא, אזהיר זהוריה, וקמיט קדושתיה, לגביה דבר נש, למעבד רעותיה.

The Zohar tells us that when God says something it is done immediately. Our life and actions are measured by time. Whatever we do must go through the limitation of time. There's always a time gap between words and manifestation.

This is so for our benefit because of the desire for the self that is installed in every one of us. To understand the benefit of time for us, imagine a person who wishes death on another person. If it was a sudden death there would be no going back. But the aspect of time in this world is mercy. It allows us to make a correction and take back the potential negativity that we have created.

The Zohar reveals to us that when a person is in repentance, prays, acts positively and cries to cleanse his negativity then he is considered holy. God then bestows from his own holiness to the person to fulfill his wishes.

Lesson: Even if we have a dark past, we can recover from it by transforming our hearts and actions. When the pain of the impurities we carry brings us to true and heartfelt tears, we can reach a higher level of cleansing with the support of God.

8. אמר ה'. לעתיד לבא עתיד הקדוש ברוך הוא להתעורר ולהשיב מבשן כל אותם שהרגום חיות השדה ואכלו אותם. משום שיש בעולם (אף כאן מלך הבשן) מקום מושב של כל חיות גדולות והרים רמים וגדולים ונסתרים אלו באלו, וערד המדבר התקף שם, הוא עוג, (בין ערודי המדבר היה, ומצוי שם כח, משום שהיה מלך הבשן, שכל מלכי העולם לא יכלו לערד נגדו קרב בגלל חזק הבשן, ובא משה וערד נגדו קרב.

8. אמר יי, לזמנא דאתי, זמין קודשא בריך הוא לאתערא ולאתבא מבשן, כל אינון דקטלו לון זויות ברא ואכלו לון. בגין דאית בעלמא (ס"א אוף הכא מלך הבשן) אתר מותבא, דכל זיון רברבן, וטורין רמאין וסגיאין, וטמירין אלן באלן. וערוד מדברא תקיפא תמן, איהו עוג (בין) ערודי דמדברא היה, ושכיון תמן תוקפא דיליה. בגין דהיה מלך הבשן, דכל מלכי עלמא, לא יכלין לאגזא קרבא ביה, בגין תוקפא דבשן. ואתא משה, ואגזא ביה קרבא.

9. סיחון – סיחון במדבר היה סיחון, ובטחון מואב היה עליו, (במדבר כא) כי ארנון גבול מואב בין מואב ובין האמרי. בא וראה, בשעה שהחריבו ישראל עיר סיחון, העבר ברוז במלכות השמים: התכנסו גברים ששולטים על שאר עמים, ותראו איך מלכות האמרי תחרב במלכות.

9. סיחון: סיחון דמדברא היה סיחון. ורוצנו דמואב עליה היה. כי ארנון גבול מואב בין מואב ובין האמרי. תא וזוי, בשעתא דחריבו ישראל קרתא דסיחון, כרוזא אתעבר במלכו דשמיא, אתכנשו גברין שלטנין על שאר עמין, ותזבון מלכו דאמוראה היר אתזרב במלכו.

10. באותה שעה כל אותם שליטים שהיו ממנים על שבעה עממים התכנסו, ורצו

10. בההיא שעתא, כל אינון שלטנין דהוו במנין על שבע עממין אתכנשו, ובעו לאתדרא מלכו ליושנה.

להחזיר מלכות ליִשְׁנָה. בִּיּוֹן שָׂרְאוּ עֲצֻמַּת מֹשֶׁה, חֲזָרוּ לְאַחֹר. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם) עַל כֵּן יֹאמְרוּ הַמַּשְׁלִים בָּאוּ חֲשָׁבוֹן. אוֹתָם שְׁלִיטִים הַמִּמְנִים עֲלֵיהֶם שֶׁהִתְכַּנְּסוּ וְאָמְרוּ בָּאוּ חֲשָׁבוֹן, מִי הוּא זֶה שֶׁהִחְרִיבָהּ? תִּבְנֶה וְתִכְוֶנֶן כְּבַתְחָלָה, וְתִחְזֹר מַלְכוּת לְיִשְׁנָה.

בִּיּוֹן דְּזוּמוֹ תִּקְפָּא דְּמֹשֶׁה, אֶהְדְּרוּ לְאַזְזוּרָא. הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (במדבר כא) עַל כֵּן יֹאמְרוּ הַמַּשְׁלִים בָּאוּ חֲשָׁבוֹן, אֵינֻן שְׁלִטוֹנִין מִמֶּנָּן עֲלֵיהֶו דְּאִתְכַּנְּשׁוּ, וְהֵו אִמְרִי בָּאוּ חֲשָׁבוֹן, מֵאֵן הוּא דִּין דְּזוּרִיב לָהּ. תִּבְנֶה וְתִכְוֶנֶן כְּדִבְקָדְמִיתָא, וְתִהְדֵּר מַלְכוּת לְיִשְׁנָה.

Moses sent peaceful messengers to Sihon, the king of the Amorites, asking for permission to pass through their land on their way to the Promised Land. Sihon didn't allow them and dared to gather his people and go to war against the Israelites. The Israelites won the war and took over their land.

Immediately after, another powerful king, Og, the king of Bashan came out to fight the Israelites but their end was the same as Amorites'. Og was a giant that only Moses could kill him with the help of God.

The above story is in Numbers 21.

In Deuteronomy 2 Moses repeats the story of Sihon and Og to remind the Israelites that God gave them the power to overcome two powerful nations:

Numbers 21:34

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה, אֶל-תִּירָא אֹתוֹ—כִּי בִידְךָ נָתַתִּי אֹתוֹ וְאֶת-כָּל-עַמּוֹ, וְאֶת-אַרְצוֹ; וְעָשִׂיתָ לוֹ—כְּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְסִיחֹן “מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי, אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבוֹן”

“But YHVH said to Moses: “Do not fear him, for I have given him into your hand, and all his people, and his land. And you shall do to him as you did to Sihon king of the Amorites, who lived at Heshbon.”

This story is found in the portion of Chukat. The portion of Balak that follows Chukat tells us the story of the failure of the Israelites. If it wasn't for Pinchas, they would have lost God's support.

Read the stories and the portion of Balak. In the next DZ, I will explain why God supported us against mighty enemies but not against the Midianite women that caused the death of twenty-four thousand people.

11. כִּד זֻמוֹ גְּבוּרְתָּא דְּמֹשֶׁה, וְשִׁלְהוּבָא דְּמַלְכוּת, אִמְרוּ כִּי אֵשׁ יֵצֵא מִחוֹשְׁבוֹן לְהַבִּיחַ מִקְרִית סִיזוֹן. בִּיּוֹן דְּכַתִּיב מִחוֹשְׁבוֹן, אִמְרִי מִקְרִית סִיזוֹן. דְּהָא קְרִית סִיזוֹן חֲשָׁבוֹן הוּא, דְּכַתִּיב כִּי חֲשָׁבוֹן עִיר סִיזוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי.

11. כְּשָׂרְאוּ גְבוּרַת מֹשֶׁה וְשִׁלְהֶבֶת הַמַּלְכוּת, אָמְרוּ, כִּי אֵשׁ יֵצֵא מִחֲשָׁבוֹן לְהַבִּיחַ מִקְרִית סִיחֹן. בִּיּוֹן שְׁכָתוֹב מִחֲשָׁבוֹן, לָמָּה מִקְרִית סִיחֹן, שֶׁהִרְיָה קְרִית סִיחֹן הִיָּתָה חֲשָׁבוֹן, שְׁכָתוֹב כִּי חֲשָׁבוֹן עִיר סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי?

12. אֵלָּא, שִׁלְהוּבָא דְּמַלְכוּתָא שְׂמִיָּא נִפְקָא, וְזוּרִיב כָּלָא. בְּשִׁיעָתָא דְּאֵינוֹן אִמְרִין תִּבְנֶה וְתִכְוֶנֶן עִיר סִיזוֹן סִתָּם, וְלֹא אִמְרוּ חֲשָׁבוֹן, דְּזוּשִׁיבוּ דְּבִגִּין כִּךְ יִתְבְּנִי לְבוֹתָבָא דְּאִמְרוּרָא, כִּדִּין אִתִּיבוּ וְאִמְרוּ, לֹא יְכִילָנָא. מֵאִי טַעְמָא. בִּגִּין דְּכָל אֲרוּזִין וְשִׁבְלִין אִסְתַּתְמוּ בְּתִקְפָּא דְּרַב עֲלָאָה דְּלֵהוֹן. אִי גִהְדֵּר וְגִימָא וְגִדְכֵר חֲשָׁבוֹן דְּתִבְנֶה, הָא אֵשׁ יֵצֵא מִחוֹשְׁבוֹן. אִי גִהְדֵּר

12. אֵלָּא, שִׁלְהֶבֶת שֶׁל מַלְכוּת הַשָּׁמִימִים יֵצֵאָה וְהִחְרִיבָהּ הַכֹּל. בְּשַׁעָה שֶׁאָמְרוּ תִּבְנֶה וְתִכְוֶנֶן עִיר סִיחֹן סִתָּם, וְלֹא אָמְרוּ חֲשָׁבוֹן, שֶׁחֲשָׁבוּ שֶׁבִּגְלָל זֶה תִּבְנֶה לְמוֹשֶׁבֶת הָאֱמֹרִי, אִי הִשִּׁיבוּ וְאָמְרוּ לֹא יְכִילִים. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁכָּל הַדְּרָכִים וְהַשְּׁבִילִים נִסְתָּמוּ בְּעֲצֻמַּת הַגָּדוֹל הָעֲלִיּוֹן שֶׁלָּהֶם. אִם נִחְזֹר וְנֹאמֵר וְנִזְכֹּר חֲשָׁבוֹן שֶׁתִּבְנֶה, הִרְיָ אֵשׁ יֵצֵאָה

וַיָּמָא (סתר) קרית סיוון, הָא לְהַבָּה יֵצֵאָה מִקְרִית סִיּוּן וְדָאִי. כִּינן דְּהֵיָא שְׁלֵהוּבָא דְאֵשָׁא שְׂרִיא תִּמְנָן עֲלֵהָ, לִית מֵאן דְּכִיֵּל לָהּ לְאַהֲדָרָא לָהּ לְיוֹשְׁנָהּ, דְּהֵא מִכָּל סְטָרִין לִית לָן רֵשׁוֹ.

מחשבון. אם נחזור ונאמר (סתר) קרית סיון, הרי להבה יצאה מקרית סיון ודאי. כיון שאותה שלהבת אש שרתה שם עליה, אין מי שיכול לה להחזירה מישנה, שהרי מכל הצדדים אין לנו רשות.

13. מִכָּאן וְלִהְלָאָה אוֹי לָהּ מוֹאָב, דְּהֵא הֵהוּא דְּהִתָּה מִנָּן עֲלָהּ, אֲתִבֵּר. וּבְגִין כִּךְ מוֹאָב כִּינן דְּזוּבִי דְּמִנָּן דְּלֵהוּן אֲתִבֵּר, כִּדִּין וַיָּגֵר מוֹאָב מִפְּנֵי הָעָם מֵאֵד. מֵאֵי מֵאֵד, יִתִּיר מִמוֹתָא.

13. מכאן והלאה – אוי לה מואב, דהא ההוא דהיתה מנן עליה, אתביר. ובגין כך מואב כיון דזובי דמנן דלהון אתביר, כדיון ויגר מואב מפני העם מאד. מאי מאד, יתיר ממות.

Sihon came to attack Israel and lost most of his land. Og made war against the Israelites and lost everything.

Numbers 21:35

”וַיָּכּוּ אֹתוֹ וְאֶת־בָּנָיו וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ, עַד־בִּלְתִּי הִשָּׁאִיר־לוֹ שְׂרִיד; וַיִּירְשׁוּ, אֶת־אֶרֶצוֹ”

“So they killed him and his sons and all his people, until there was no remnant left him; and they possessed his land.”

Balak was a wise man. He saw all that the Israelites did to those who came against them and feared the Israelites. He knew that he cannot beat them on the physical level so he decided to use spiritual forces to stop the Israelites. He called Balaam to do the job as we studied in previous DZ. The plan was to disconnect the Israelites from the Tree of Life by using a curse. Balaam was on the level of the Sefira of Da’at of the impure system. He was a good choice for Balak to go against Moses that is Da’at of the pure system.

Balaam couldn’t curse the Israelites because their camps were protected by the Holy Tabernacle and the way they arranged the camps around it.

The only available option to hurt the Israelites on a spiritual level was through the level of Yessod. Yessod is where the Light from the upper 8 Sefirot gathered together and delivered to Malchut. In the body, Yessod is the aspect of the sexual organs. Balak sent the most beautiful women to tempt Moses with sex. If his plan were to succeed, Moses would have dropped from his level of Da’at to Yessod and drained his energy to the Malchut of the other side. That would have destroyed the entire connection of the Israelites to the Tree of Life and as a result, the entire world would have collapsed because if there are no Israelites and Torah to draw Light to the world, the world cannot exist.

The Midianite women saw Zimri, the head of the tribe of Shimon who was a handsome and charismatic person and mistook him for Moses and the damage was not catastrophic.

Because of the individual interaction God didn’t interfere. They came against one individual. In that case, the system of God couldn’t do anything for him. Zimri didn’t even ask for help. He had to make a choice between good and bad but he fell into the hands and magic of the women. He died and with him 24 thousands of his people.

Lesson: The world is governed by God’s major plan and it cannot be changed. On the individual level, we have to make a choice and decide to be on the winning side or the losing side. By ‘winning’ I mean Final Redemption and Immortality.

14. כי רב הוא. דהא כדין איהו הוה רב, ורב הוה ועיר, דכתיב (עובדיה א) הנה קטן נתתיך בגוים. וישראל הוה רב באתר עשו, דכתיב ביה ורב. מאי טעמא. בגין דזמנו דשלטו ישראל, עילא ותתא. דכתיב את כל אשר עשה ישראל לאמורי. אשר עשה ישראל מבעי ליה, מאי את כל. לאסגאה עילא ותתא, עילא, דאפילו משלטניהון רברבין ושלטנן דלעילא. ואפילו משלטניהון רברבין ושלטנן דלתתא. ועל דא את כל אשר עשה. ועל דא כי רב הוא, באתר דרב בוכרא קדישא, דכתיב, (שמות ד) בני בכורי ישראל.

14. כי רב הוא. שהרי אז הוא היה גדול, וגדול היה קטן, שכתוב (עובדיה א) הנה קטן נתתיך בגוים. וישראל היה גדול במקום של עשו, שכתוב בו ורב. מה הטעם? משום שראו ששלטו ישראל למעלה ולמטה, שכתוב את כל אשר עשה ישראל לאמורי. אשר עשה ישראל היה צריך לו לכתב, מה זה את כל? לרבות מעלה ומטה. מעלה, שאפילו משליטיהם הגדולים והשליטים שלמעלה, ואפילו משליטיהם הגדולים והשליטים שלמטה. ולכן את כל אשר עשה. ולכן כי רב הוא, במקום שגדול בכור קדוש, שכתוב (שמות ד) בני בכורי ישראל.

15. ואי תימא דקודשא בריך הוא בעא הכי, ולאו מן דינא. תא זוזי, עשו קליפה הוה, וסטרא אזורא הוה. כיון (דף קפ"ה ע"ב) דנפק קליפה ואתערב, דא מוזא שכיזא (שפחה), ערלה קדמאה קאי לבר. ברית איהו (ס"א רב ועלאה) יקירא מכלא, ואיהו אתגלי לבתר.

15. ואם תאמר שהקדוש ברוך הוא רצה כך ולא מן הדין – בא וראה. עשו קלפה היה וצד אחר היה. כיון שיצאה קלפה והעברה, הרי המה מצוי (שפחה), ערלה ראשונה עומדת בחוץ. ברית היא (גדולה ועליונה) ונכבדה מהכל, והיא מתגלה אחר כך.

We learned previously that when people had sexual relationships with women from the other side they created spiritual corruption on the level of Yessod, and that brought death to them.

Exodus 4:22

”ואמרת, אל-פרעה: כה אמר יהוה, בני בכרי ישראל”

“Then you shall say to Pharaoh, ‘Thus says YHVH, Israel is my firstborn son,’

God sends Moses to tell Pharaoh that Israel is his firstborn son.

We know that Esau was born before Jacob. Jacob was later called Israel. He was the father of the twelve tribes and because of his name, we are all called Israelites.

The Zohar explains that Esau was a Klipah and from the other side. The word Klipah means ‘shell’, like the shell of a fruit that always comes before the fruit. Esau came first and is the aspect of the foreskin. Jacob came after and is the aspect of the head of the penis that delivers the Light.

Even though Esau came out first, he was a Klipah and couldn’t be considered as the firstborn.

The verse above is the first mission given to Moses. Before even asking Pharaoh to let the Israelites go, he needed to tell him ‘Israel is my firstborn son’.

That means that the Israelites carry the Light and no Klipah can stop them from coming out.

Lesson: Before the Light can be revealed, we need to break the Klipah that blocks it. The Klipah is ‘thicker’ at the beginning but as the Light inside (fruit) grows, the Klipah

gets thinner. Our life is a process of overcoming challenges that come from the Klipah. We need to use the Light to break through it. Attaching ourselves to the Klipah may give us comfortable feelings because there are no challenges. But sooner or later the little Light inside will be lost and the Klipah will get dried out and gone, not before we lose everything.

Embrace your challenges because they conceal the Light that you need.

16. (במדבר כ"ב) ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילכו וזכו וגו'. רבי זיזיא פתחו, (זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך ה' וגו'. כמה אית ליה לבר זש, לאסתמרא אורזוי בהאי עלמא, ולמהר בארז קשוט. בגין דכל עובדוי דבר זש כתיבין קמי מלכא, ורשימין קמיה, וכלהו במנינא. גטורי תרעי קיימין וסדדין, קיימי ותבעי דינא תריסין. ודינא קיימא לקבל סהדותא, ואינון דטענו טענתא מרוזשין, ולא ידיע אי יהכון מימינא, ואם ישמאלון משמאלא.

16. ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילכו וגו'. רבי חייא פתח, (זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך ה' וגו'. כמה יש לו לאדם לשמר דרכיו בעולם הזה וללכת בדרך אמת, משום שכל מעשי האדם כתובים לפני המלך ורשומים לפניו, וכלם במנין. שומרי השערים עומדים ומעידים, עומדים ותובעים דינים צודקים. והדין עומד לקבל עדות, ואותם שטוענים טענות מרחשים, ולא יודעים אם ילכו מימין, אם ישמאלו משמאל.

17. דהא כד רוזוי בגי זשא נפקי מהאי עלמא, כמה אינון מקטרגין דקיימין קמיהו, וכרוזין נפקין הן לטב הן לבייש, כפום מה דנפיק מן דינא. דתניא, בכמה דינין אתדן בר זש בהאי עלמא, בין בזיווי, בין לבתר. דהא כל מלוי בדינא אינון. וקודשא בריך הוא תדיר ברזומנו, ורזומוי על כלל, ולא בעי לדינא בגי זשא כפום עובדיהון, דהכי אמר דוד, (תהלים קל) אם עונות תשבור יהי מי יעמוד. הלא אית לאסתכלא, כיון דאמר אם עונות תשבור יהי, אמאי יי (ד"א אדני).

17. שהרי בפרווחות בני אדם יוצאות מהעולם הזה, כמה הם מקטרגים שעומדים לפניהם, והכרוזים יוצאים הן לטוב הן לרע, כפי מה שיוצא מהדין. ששנינו, בכמה דינים נדון האדם בעולם הזה, בין בחייו בין אחר כך, שהרי כל דבריו הם בדין, והקדוש ברוך הוא תמיד ברחמנות ורחמיו על הכל, ולא רוצה לדון בני אדם כפי מעשיהם. שכתב אמר דוד, (תהלים קל) אם עונות תשבור יהי אדני מי יעמד. כאן יש להסתכל, כיון שאמר אם עונות תשבור יהי, למה ה' (אדני)?

Zechariah 3:1

”ויראני, את-יהושע הכהן הגדול, עמד, לפני מלאך יהוה; והשטן עמד על-ימינו, לשטנו”

“Then he showed me Joshua the high priest standing before the angel of YHVH, and Satan standing at his right hand to accuse him.”

Rabbi Chiya opened and said that a man should watch his ways in this world and walk in the path of truth. All the actions of a person are written before the Holy King and registered before him, nothing is missed. The gatekeepers stand, testify, and request justice. The judge listens to those who bring claims for their favor but they don't know if they will send to the right or the left.

The right is the aspect of receiving benefits for their work in this world. The left is the aspect of going to the process of cleansing and continued correction.

When the souls leave this world all advocates and prosecutors are ready to present the good and the bad for each soul.

Everything is counted, words and actions, including judgments a person went through in this world.

The Zohar reveals that the judgments and good we receive in this world are counted in the process of justice the soul goes through when leaving this world.

It's very important for us to cleanse any negativity we did in this world before leaving it. Any pain should be accepted as a cleansing/payment process to remove any blemish from the soul.

All the good that we have in this world is just a tool to help our soul becomes better. Those who have great wealth and influence are judged for the way they used it. Every gift we have in this world is temporary and an opportunity to do good with it.

The sages tell us that a reward for doing a Mitzvah is another Mitzvah. That means that the good we receive in this world is just an opportunity to do more good and reveal greater Light.

18. אֵלֶּה, תִּלְתָּ דְרָגוֹת דְּרוֹמְי אֲדָכֵר דְּדוֹד הָכָא. אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמֹר יְהִי, אִם זִוּבִין סִגְיָאוּ, עַד דְּסִלְקִין לְעֵילָא לְגַבֵּי אַבָּא וְאַמָּא, הָא יִי (ד"א אדני) דְּאִיהוּ רוֹמְי. וְאִי שְׂמָא דָא, אָף עַל גַּב דְּאִיהוּ רוֹמְי, יִתְעַר בְּדִינָא וְכָל דְּרָגִין אֶסְתִּימוּ בְּדִינָא, דְּרָגָא זִוּדָא אֵית דְּנִהְדָּר לְגַבֵּיהּ, דְּכָל אֶסְוִיתִין מִינֵה נְפָקִין, אִיהוּ יוֹזוּס עֲלָן, וּמֵאֵן אִיהוּ מִי. מִי יַעֲבוֹד וְדָאִי. מִי יִרְפָּא לָהּ. (כְּמָה דָאֵת אִמֵּר (אִיכָה ב') כִּי גְדוֹל כִּים שְׁבֵרֵךְ מִי יִרְפָּא לָהּ) וְעַל דָּא יְהִי יִי (ד"א אדני) אִי אֵלֶּיךָ שְׂמִינָה יִסְתַּמּוּן מִנָּן, מִי יַעֲבוֹד, דְּכָל אֶרְוִין דְּתִיבְתָּא פְתִיזוֹן מִנֵּיהּ.

18. אֵלֶּה, שְׁלֹשׁ דְּרָגוֹת רַחֲמִים הַזְכִּיר בָּאֵן דְּדוֹד. אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמֹר יְהִי, אִם רַבִּים הָעֲוֹנוֹת עַד שְׁעוּלִים לְמַעַלָּה לְאַבָּא וְאַמָּא, הָרִי ה' (אֲדֹנִי), שֶׁהוּא רַחֲמִים. וְאִם שָׁם זֶה, אָף עַל גַּב שֶׁהוּא רַחֲמִים, יִתְעוֹרֵר בְּדִין וְכָל הַדְּרָגוֹת נִסְתַּמּוּ בְּדִין – דְּרָגָה אַחַת יֵשׁ לְחֹדֶר אֱלִיָּהּ, שְׁכָל הַרְפּוּאוֹת יוֹצְאוֹת מִמֶּנָּה, הִיא תְּחוּס עֲלֵינוּ. וּמִי הִיא? מִי. מִי תַעֲמֹד בְּדָאִי. מִי יִרְפָּא לָהּ. (כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (אִיכָה ב) כִּי גְדוֹל כִּים שְׁבֵרֵךְ מִי יִרְפָּא לָהּ) וְלָכֵן יְהִי ה' (אֲדֹנִי). אִם הַשְׁמוֹת הִלְלוּ יִסְתַּמּוּ מֵאֲתָנּוּ, מִי יַעֲמֹד, שְׁכָל דְּרָכֵי הַתְּשׁוּבָה פְתוּחִים מִמֶּנָּה.

19. תָּא זִוּי, יְהוֹשִׁעַ בֶּן יְהוֹצֶדֶק צְדִיק גְּמֹר הָוָה, זָבֵרָא דְּהָוָה עָאֵל לִפְנֵי לִפְנֵים, דְּעֵיכְלוּהוּ לְמוֹתִיבְתָּא דְּרָקִיעָא. אֲתַכְנֵשׁוּ כָּל בְּנֵי מְתִיבְתָּא תַמָּן, לְעֵינָא בְּדִינָהּ. וְכַף אֶרְוִין דְּהָוָה מְתִיבְתָּא דְּרָקִיעָא, כַּד עֵיכְלִי לִיָּה לְדִינָא, כְּרוּזָא נְפִיק וְאַכְרִיז, כָּל בְּנֵי מְתִיבְתָּא עוֹלֵי לְאַדְרָא טְמִירָא, וְכִי דִינָא מְתַכְנֵשִׁי.

19. בָּא וְרָאֵה, יְהוֹשִׁעַ בֶּן יְהוֹצֶדֶק הָיָה צְדִיק גְּמֹר, גָּבֵר שֶׁהָיָה נִכְנָס לִפְנֵי וְלִפְנֵים, שֶׁהִכְנִיסוּהוּ לִישִׁיבַת הָרָקִיעַ. הַתַּכְנֵסוּ כָּל בְּנֵי הַיְשִׁיבָה שָׁם לַעֲזֹן בְּדִינוֹ. וְכַף דְּרָכֵי אוֹתָהּ יְשִׁיבַת הָרָקִיעַ: כְּשֶׁמִּכְנִיסִים אוֹתוֹ לְדִין, הַכְרוֹז יוֹצֵא וּמַכְרִיז: כָּל בְּנֵי הַיְשִׁיבָה הַכְנִסוּ לַגֶּרֶן הַנֶּעֱלָם. וּבֵית הַדִּין מְתַכְנֵס.

Psalms 130:2 "Lord, hear my voice! Let Your ears be attentive To the voice of my pleas for mercy."

Psalms 130:3

"אִם-עֲוֹנוֹת תִּשְׁמֹר-יְהִי-אֲדֹנִי, מִי יַעֲמֹד"

"If YH-(יה) kept a record of our sins, O Lord (ADNY (אֲדֹנִי), who (מִי) could ever stand?"

Psalms 130:7

“O Israel, hope in YHVH; For with YHVH there is loving-kindness (Chessed), And with Him is abundant redemption.”

In Psalms 130 King David prays to God and humbles himself and pleads for mercy before the ‘judge’. The Zohar reveals that King David mentioned three levels of mercy. ‘YH’ – The upper sefirot of Chochmah, Father and Binah, Mother. If there are too many sins they reach the level of Father and Mother. The next level ‘ADNY’ אֲדֹנֵי that is also mercy, awakens with judgment. It will block the other levels with judgments. Only the level of ‘MY’ מִי (‘who’), which is Binah, can ‘stand’ for the person and bring remedy and mercy.

Lamentation 2:13

“מה-אֶעֱיֹדךָ מִה אֲדַמָּה-לָךְ, הַבֵּת יְרוּשָׁלַם-מִה אֲשׁוּה-לָךְ וְאֶנְחֶמָּה, בְּתוֹלַת בֵּת-צִיּוֹן: כִּי-גָדוֹל כָּיִם שִׁבְרָךְ, מִי יִרְפָּא-לָךְ”
 “How shall I admonish you? To what shall I compare you, O daughter of Jerusalem (Malchut)? To what shall I liken you as I comfort you, O virgin daughter of Zion (Malchut of Yessod of Zeir Anpin)? For your ruin is as vast as the sea; Who can heal you?”

‘מ’ is numerically 50 and represents Binah. ‘Who’ מִי, is a word that begins a question but at the same time reveals the answer because the energy of the entire existence comes to the world from Binah. It’s the life force that comes with the Torah on Shabbat and through the study of the Zohar.

The Zohar helps us know ‘Who’ can heal us.

20. וְהָיוּ רוּחוֹת דְּבָר נֶשֶׁ סִלְקָא עַל יְדֵי דְתַרֵּי מִבְּנֵן, כִּינֵן דְּעָאֵל, קָרִיב לְגַבִּי זֹד עֲמוּדָא דְשִׁלְהוּבָא מְלָהּטָא דְקִיִּמָּא תַּמָּן, מְאֻלִּים בְּרוּחוֹת דְּאִוִּירָא דְנִשְׁיב בְּהָהוּא עֲמוּדָא, וְכַמָּה אֵינֻן דְּסִלְקִין לֹון תַּמָּן. מְגִין דְּכָל אֵינֻן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאִוִּירָתָא, וּמִנְדִּישִׁי בָּהּ זֹדִישִׁין, מִיֵּד אֲכֻתֹּב לְגַבִּי בְּנִי מְתִיבֶתָּא אֵינֻן מִלִּין, כְּדִין כָּל אֵינֻן בְּנִי מְתִיבֶתָּא אֶתָּאן לְמוֹזְבִּי לִיה. אֵינֻן תַּרִּין מִבְּנֵן נִפְקִין, וְסִלְקִין לִיה לְהָהוּא מְתִיבֶתָּא דְרָקִיעָא, מִיֵּד קָרִיב לְגַבִּי הָהוּא עֲמוּדָא, דְּאֻלִּים תַּמָּן.

20. ואותה רוח האיש עולה על ידי שני ממנים. כִּינֵן שְׁנַכְנֵס, קָרִיב אֵל עֲמוּד אֶחָד שֶׁל שְׁלֵהֶבֶת לֹוֶהֶטֶת שְׁעוּמָדָת שָׁם, וּמִתְגַּלֵּם בְּרוּחַ הָאִוִּיר שְׁנוּשֵׁב בְּאוֹתוֹ עֲמוּד. וְכַמָּה הֵם שְׁמַעֲלִים אוֹתָם לָשָׁם, מִשּׁוּם שֶׁכָּל אוֹתָם שְׁמַשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה וּמִחֻדָּשִׁים בָּהּ חֲדוּשִׁים, מִיֵּד נִכְתָּבִים הַדְּבָרִים אֵל בְּנֵי הַיְּשִׁיבָה, וְאֵן כָּל בְּנֵי הַיְּשִׁיבָה בָּאִים לְרֹאוֹתוֹ. אוֹתָם שְׁנֵי מְמָנִים יוֹצֵאִים, וּמַעֲלִים אוֹתוֹ לְאוֹתָהּ יְשִׁיבַת הָרָקִיעַ. מִיֵּד מִתְקָרֵב אֵל אוֹתוֹ עֲמוּד שְׁמַתְגַּלֵּם שָׁם.

21. עָאֵל לְמְתִיבֶתָּא, וְזוּמָאן לִיה. אִי מְלָה כְּדָקָא יֹאדֵת זְכָאָה אִיהוּ, כְּמָה עֲטָרִין מְנַעֲצָן, מִעֲטָרִין לִיה כָּל בְּנֵי מְתִיבֶתָּא. וְאִי מְלָה אֲזוּרָא הָיָה, וְיִי לִיה לְהָהוּא כְּסוּפָא, דְּזוּזִין לִיה לְבָר, וְקָאִים גֹּו עֲמוּדָא, עַד דְּעֵיכִי לִיה לְדִינָא, רוּזְמָנָא לְשִׁיבָן.

21. נִכְנֵס לַיְּשִׁיבָה וְרֹאִים אוֹתוֹ. אִם הַדְּבָר כְּרָאוּי – זְכָאִי הוּא, כְּמָה עֲטָרוֹת נוֹצְצוֹת מְעֻטָּרִים אוֹתוֹ כָּל בְּנֵי הַיְּשִׁיבָה. וְאִם דְּבָר אַחֵר הָיָה – אוֹי לְאוֹתָהּ בּוֹשֶׁה דּוֹחִים אוֹתוֹ הַחוּצָה, וְעוֹמֵד תוֹף הָעֲמוּד עַד שְׁמַעֲלִים אוֹתוֹ לְדִין. הַרְחָמֵן יִצְלֵנוּ.

22. וְאִית אֲזוּרִין דְּסִלְקִין לֹון תַּמָּן, כִּד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּפִלּוּגְתָּא בְּבְנֵי מְתִיבֶתָּא, וְאִמְרֵי מֵאֵן מוֹכּוּז, הָא כְּלֹנִי דְּאוֹכּוּז מְלָה. כְּדִין סִלְקִין לִיה תַּמָּן, וְאוֹכּוּז הָהוּא מְלָה בֵּין קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּבֵין בְּנֵי מְתִיבֶתָּא. וְאִית

22. וְיֵשׁ אַחֲרִים שְׁמַעֲלִים אוֹתָם לָשָׁם כְּשֶׁהַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמַחֲלָקָת עִם בְּנֵי הַיְּשִׁיבָה, וְאִמְרֵים מִי מוֹכִיחַ? הֲרִי פְלוּנִי הוֹכִיחַ הַדְּבָר. אִזּוּ מַעֲלִים אוֹתוֹ לָשָׁם, וּמוֹכִיחַ אוֹתוֹ

אֲזֻרְנִין דְּסִלְקִין לֹון תַּמָּן לְדִינָא, וְדִינִין לִיה תַּמָּן, הַדָּבָר בֵּין הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּבֵין בְּנֵי הַיְשִׁיבָה. וַיֵּשׁ אַחֲרֵים שְׁמַעְלִים אוֹתָם שָׁם לְדִין, וְדִנִּים אוֹתוֹ שָׁם לְבָרֶם וּלְבָנָם.

When the soul of a person arrives at the upper levels he is received by two who were appointed to lead the soul in the process. A court is assembled and the soul enters.

When a soul who studied and revealed secrets of the Torah is standing there, his studies are written for the scholars from the study hall and they come to see him. The two appointees elevate him to that level and he is dressed with special garments.

Then he enters the study hall and everyone sees him. If he revealed secrets according to the pure and holy system then they decorate him with shiny crowns. If he didn't follow the path of holiness and purity he is rejected from there with shame and leads to harsh judgment process.

The study of the secrets of Torah reveals great Light in the world by connecting to the Tree of Life and the pure system. It supports life in this world and is rewarded in the world to come.

The study of the Zohar and the secrets it reveals are very important for our souls. It is important to study from the Zohar and from teachers who are strongly connected to the Zohar and teach directly from it. Without the Zohar text, there's no connection to the secrets that the Zohar reveals. Studying how to be a good sharing and caring person is a basic requirement for the soul and brings very little benefits.

If a person does acts of kindness and sharing with pure consciousness, his soul benefits from it. If one does it with personal agenda and entitlements then his soul loses most of the light he could have gained from his good deeds.

I must admit that I erased a few paragraphs I wrote, criticizing big kabbalah organizations that they may give a nice place for people to hug each other but with very little Zohar. In most cases, they repeat the same teaching of "be good, share and care for your friend....". A very little study of the secrets of the Torah, the way the Zohar brings.

My advice to anyone who reads this study is to remember that when his/her day comes, they stand alone in the upper court with the good and the bad they did in their lives. If one followed the wrong teacher or teaching then his/her soul pays the price.

Study directly from the Zohar and pray that God will lead you to the teachers that will help your soul grow with purity and light.

23. אָמַר לִיה רַבִּי יוֹסִי, אִי הָכִי בְּלָא דִינָא אֶתְפָּטֵר בַּר נָשׁ וְאֶסְתַּלַּק מִהָאִי עֲלָמָא. וְאִי בְּדִינָא אֶסְתַּלַּק, אֲמַאי אֶתְדִין וְמוֹנָא אֲזֻרְנָא. אָמַר לִיה, הָכִי אוֹלִיפָנָא, וְהָכִי שְׂמִיעָנָא, דְּהָא וְדָאִי בְּדִינָא אֶסְתַּלַּק בַּר נָשׁ מִהָאִי עֲלָמָא, אֲבָל עַד לָא יִיעוּל לְמוֹזִיצְתָּהוֹן דְּצִדִּיקָא, סִלְקִי לִיה לְדִינָא, וְתַמָּן אֶתְדִין בְּהֵהוּא מוֹתִיבָתָא דְּרִקִּיעָא.

24. וְתַמָּן קִיּוּמָא הֵהוּא מְוֹנָא דְּגִיְהִנָּם לְאֶסְטָאָה. וְכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּרִכִּי מִן דִּינָא, וְאִי לָאו הֵהוּא מְוֹנָא דְּגִיְהִנָּם.

הגיהנםם לוקח אותו בשעה שמוסרים אותו בידיו, ומקלע אותו משם למטה כמו שקולע אבן בקלע (בכף הקלע), שכתוב (שמואל א כה) ואת נפש איביר יקלענה בתוך כף הקלע וגו'. וזרקו לגיהנםם, ומקבל ענשו כפי מה שגדון.

נָטִיל לִיה, בְּשַׁעֲתָא דְּמִסְרִין לִיה בִּידוֹי, וּמִקְלַע לִיה מִתַּמָּן לְתַתָּא, כְּמֵאֵן דְּמִקְלַע אַבְנָא (דף קפ"ו ע"א) בְּקֶרְטִיפָא (ס"א בקוספיתא) דְּכִתְיב, (שמואל א כה) ואת נֶפֶשׁ אִיבִיר יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כֶּף הַקֶּלַע וְגוֹי. וְשִׁדְי לִיה לְגִיְהֵנָם, וְקָבִיל עֲוֹנֵיָה כְּפֻם מַה דְּאִתְרִין.

25. תא וזוי, (זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך וגו', דסליקו ליה לדינא, זו ההוא מתיבתא דרקיעא, בשיעתא דאתפטר מהאי עולם. עומד לפני מלאך יי, דא הוא ההוא נער, ריש מתיבתא, דאיהו זותיק דינא על כלא.

25. תא וזוי, (זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך וגו', דסליקו ליה לדינא, זו ההוא מתיבתא דרקיעא, בשיעתא דאתפטר מהאי עולם. עומד לפני מלאך יי, דא הוא ההוא נער, ריש מתיבתא, דאיהו זותיק דינא על כלא.

The Zohar reveals that some people leave the world with judgment, meaning a painful process and or not at the age they were supposed to die. That means that he was judged above to have such an end. The question is why does he have to go through a second judgment process above. The Zohar answers the question and tells us that before the soul is chosen to be with the righteous souls, it has to go through a second process, with a prosecutor. If the soul loses the case, the prosecutor slings it out to Gehinnom ('hell', where the cleansing of the soul is done) to receive his 'punishment' as judged.

1 Samuel 25:29

”והיתה נפש אדני צרורה בצרור החיים, את יהוה אלהיך, ואת נפש איביר יקלענה, בתוך כף הקלע”

“and the soul of my lord (in this verse, referring to King David) shall be bound in the bundle of the living with YHVH your God; but the souls of your enemies he will sling out as from the hollow of a sling.”

People who suffer before the die are actually judged with mercy. Cleansing their souls in this world is much easier than the process in Gehinnom. Every pain and suffering a person goes through in the world of Malchut is a cleansing process, and part of the 'payment' for his correction. The payment is considered in full when a person accepts the painful process as justified and keeps a strong faith in God.

Many good people suffer nowadays than ever before. Because the time for the end of the Tikkun is close, those who embrace their spiritual path and wish to grow their vessels are asked to pay 'debts' even from previous lives.

If one experiences a big Tikkun and doesn't understand why, then he should consider the process as paying for the ticket to the resurrection and immortality when the world comes to its final correction.

A little pain now is nothing compared to the bliss of being with the Light as an immortal.

26. והשטן, מאן והשטן. ההוא דממנא, על נפשיתא בגיהנם, דתיאובתיה למיסב ליה, ותדיר קיימא ואמר הב הב, הבו זויבין לגיהנם. לשטנו, לאדכרא זובוי. כדן ויאמר יי אל השטן יגער בך השטן ויגער ה' בך, שטי השטן יגער ה' בך השטן ויגער ה' בך. שטי

26. והשטן, מאן והשטן. ההוא דממנא, על נפשיתא בגיהנם, דתיאובתיה למיסב ליה, ותדיר קיימא ואמר הב הב, הבו זויבין לגיהנם. לשטנו, לאדכרא זובוי. כדן ויאמר יי אל השטן יגער בך השטן ויגער ה' בך, שטי השטן יגער ה' בך השטן ויגער ה' בך. שטי

גערות למה? אלא אחד לדומה, ואחד לאותו שיצא מגיהנם שעומד תמיד להשטין.

תרין גערות אמאי. אלא זוד לדומה. וזוד, לכהוא דנפקא מגיהנם, דקיימא תדיר לאסטא.

27. בא וראה, אותו שטן עליון יורד כמו שפרשוהו, שהתגלם בדמות שור, וכל אותן רוחות רעות שנדונו להכנס לגיהנם, לוחץ אותן ברגע אחד וחוטפן, ויורד ונותנן לדומה לאחר שכולעם. וזהו שכתוב ויאמר מואב אל זקני מדן עתה ילחכו הקהל את כל סביבותינו בלחץ השור, הנודע, השור שעומד לרע על כל בני העולם. את ירק השדה – אותן רוחות בני אדם, שהם ירק השדה. השדה – אותו השדה הידוע.

27. תא וזוי, ההוא שטן עלאה נזוית כמה דאוקמוה, דאגלים בדיוקנא השור, וכל אינון רוזין בישין, דאתדנו לאעלא בגיהנם, לזויה לון ברגעא וזדא, וזוטף לון, ונזוית ויהב לון לדומה, לבתר דכלע לון. ודא הוא דכתיב, ויאמר מואב אל זקני מדן עתה ילחכו הקהל את כל סביבותינו כלזוזה השור, דאשתמודע, השור דקיימא לביש על כל בני עלמא. את ירק השדה, אינון רוזין דבני נשא, דאינון ירק השדה. השדה, ההוא שדה דאשתמודע.

Zechariah 3:1

“ויראני, את-יהושע הכהן הגדול, עמד, לפני מלאך יהוה; והשטן עמד על-ימינו, לשטנו”

“Then he showed me Joshua the high priest standing before the angel of YHVH, and Satan standing at his right hand to accuse him.”

The Zohar reveals that the ‘angel of YHVH’ is the angel Metatron, who is the head of the assembly of heaven. He sets the verdict on everything.

Zechariah 3:2

“ויאמר יהוה אל-השטן, יגער יהוה בך השטן, ויגער יהוה בך, הבחר בירושלם; הלא זה אוד, מצל מאש”

“Then YHVH said to Satan, “YHVH rebuke you, Satan! Indeed, YHVH who has chosen Jerusalem rebuke you! Is this not a brand plucked from the fire?”

When the soul stands in the upper court, Satan has the right to list all the sins, so he can take the soul to Gehinnom (‘hell’). Then YHVH rebukes Satan twice. The Zohar explains that one is for the angel Dumah, the minister of Gehinnom, and the second is the rebuke to Satan that comes out of Gehinnom to demand judgment on the soul.

The Satan comes to the court in the image of an Ox (an aspect of the Left), and he grabs all the souls that were judged to Gehinnom and delivers them to Dumah.

==+==+==+==+

The video below shows the story of a person who experienced the judgment process in heaven during clinical death.

For similar stories on YouTube in Hebrew search for ‘מוות קליני’

Alon Anava Clinical Death Story

<https://www.youtube.com/watch?v=Ee3UTF4pOIE>

28. אמר רבי יוסי, אי הכי, זוכים הוה בלק. אמר ליה ודאי, והכי אצטרף ליה למנדע כל ארזוי דההוא שור, ואי לא ידעי להו, לא יכיל למעבד זורשוי וקסבוי. אמר רבי יוסי ודאי הכי הוא, ונאות אמרת. ותוקפיה דההוא שור, מכי מכריזו על התבואה. (כאן 10n) כל אינון יומין דמכריזין וכל יומין דמכריזי על

28. אמר רבי יוסי, אם כן, בלק היה חכם. אמר לו, בודאי, וכך הצטרף לדעת כל דרכי אותו השור, ואם לא יודע אותם, לא יכול לעשות בשפיו וקסמיו. אמר רבי יוסי, ודאי כן הוא, ונאה אמרת. וכך אותו השור מכשפכרזים על התבואה. כל אותם ימים

שִׁמְכְרִיזִים וְכָל הַיָּמִים שִׁמְכְרִיזִים עַל רוּחוֹת
בְּנֵי אָדָם, וְהֵם יָמֵי נִסָּן, וַיְמִי תִשְׁרִי, וְהִרִי
נִתְבָּאָר.

29. רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ.
הִגִּיעוּ לְאוֹתוֹ מָקוֹם שֶׁל כֶּפֶר סַכְנִין, שֶׁהָיָה שָׁם
רַב הַמְנוּנָא סָבָא. הִתְאַרְחוּ אֵצֶל אִשְׁתּוֹ,
שֶׁהָיָה לָהּ בֶּן אֶחָד קָטָן, וְכָל הַיּוֹם הָיָה בְּבֵית
הַסֵּפֶר. אוֹתוֹ יוֹם עָלָה מִבֵּית הַסֵּפֶר וּבָא
הַבִּיטָה, רָאָה אֶת אוֹתָם הַחֲכָמִים. אָמְרָה לוֹ
אִמּוֹ, הִתְקַרֵּב לַגְּבָרִים הָעֲלִיּוֹנִים הַלָּלוּ וְתִרְוִיחַ
מֵהֶם בְּרִכּוֹת. קָרַב אֲלֵיהֶם, וְעַד שֶׁלֹּא קָרַב,
חֲזַר לְאַחֹר. אָמַר לְאִמּוֹ, אֵינִי רוֹצֵה לְקָרַב
אֲלֵיהֶם, שֶׁהָיָה יוֹם זֶה לֹא קָרָאוּ קְרִיאַת שְׁמַע,
וְכֵן לְמִדּוּנִי, כָּל מִי שֶׁלֹּא קָרָא קְרִיאַת שְׁמַע
בְּעוֹנָתָהּ, הוּא בְּגֵדוֹי כָּל אוֹתוֹ הַיּוֹם.

רוּחוֹתֵיהֶן דְּבָנֵי נֶשֶׁא. וְאֵינֶן (קִצ"ו ע"ב, ר' אלעזר וכו' שִׁיךְ
כֵּאן) יוֹמֵי נִסָּן, וַיְוִמֵי תִשְׁרִי, וְהָא אֲתַמְר. (כֵּאן מִתְחִיל
זֶהר אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים כִּי שֵׁם שִׁיךְ יִנוּקָא דְּפִרְשֵׁת בִּלְק)

29. רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה הָיוּ אֹכְלֵי בְּאוּרְזָא, מִטּוֹ
לְהֵיוֹא אֲתֵר דְּכֶפֶר סַכְנִין, דְּהָיָה תַּמָּן רַב הַמְנוּנָא סָבָא,
אֲתַאֲרוּזוֹ בְּאֲתַתָּא דִּילֵיהּ, דְּהָיָה לָהּ בָּרָא זֹזְרָא וְעִירָא,
וְכָל יוֹמָא הָיָה בְּבֵי סָפְרָא, הָהוּא יוֹמָא סְלִיק מִבְּי
סָפְרָא, וְאֲתָא לְבֵיתָא, זֹמָא לֹן לְאֶלִין זֹכִימִין. אָמַר לֵיהּ
אִמִּיהּ, קָרִיב לְגַבִּי אֶלִין גִּבְרִין עֲלֵאין וְתִרְוִיחַ מִנֵּיהֶן
בְּרִכָּאן. קָרִיב לְגַבִּיהֶן, עַד כֹּא קָרִיב, אֲהֲדָר לְאוּזוּרָא.
אָמַר לֵיהּ לְאִמִּיהּ, כֹּא בְּעֵינָא לְקָרְבָא לְגַבִּיהֶן. דְּהָא
יוֹמָא דָּא לֹא קָרוּ קְרִיאַת שְׁמַע, וְהָכִי אֹכְלֵי לִי, כָּל מִאָן
דְּלֹא קָרוּ קְרִיאַת שְׁמַע בְּעוֹנָתֵיהּ, בְּגֵדוֹי הוּא כָּל הָהוּא
יוֹמָא.

The Zohar reveals that Balak had knowledge about the ways of Satan and how he got 'dressed' in the image of an Ox. That knowledge gave him the ability to do all kinds of magic and witchcraft.

We live under the government of the Tree of Knowledge Good and Bad. This is the world of Tikkun where we have an evil side that wishes to draw us into it.

Balak knew the dark side but needed Balaam, who was on the level of Da'at of the other side, to help him remove the energy of the Israelites. Balaam didn't succeed in the mission assigned to him by Balak and even had a prophecy related to the end of days and Mashiach.

Some would ask how and why the negative side could have such powers and vision of the future.

There are many types of people and systems that help us see the future. All those systems that rely on a physical object or objects reveal the future through the negative system because the matter is part of it. Some may reveal true events in the past or future of a person but there will always be an element that is negative and can drain the energy of the person that asked for the reading. It's the same with mediums who are communicating with the dead. The messages they deliver may carry elements of truth but also elements that may bring negative outcomes.

The only most reliable system is astrology. The Zodiac system is part of creation and the movement of the constellations is set by the Creator. The only possible problem with this system is the person who reads and interprets the chart.

The highest and pure level belongs to righteous kabbalists that know the secrets of the spiritual system and can elevate their soul to a level where they can see the future. It is a rare level and hard to achieve.

I strongly suggest to those who keep Tarot cards, oracle's, crystal balls books and other similar items and related books to keep them out of the house. They can not coexist with the Zohar.

30. שְׁמָעוּ אֵינֶן, וְתוֹהוּ, אָרִיבוּ יְדִיָּהוּ וּבְרִיכוּ לִיָּהּ. אָמְרוּ וְדָאֵי הָכִי הוּא. וְיוֹמָא דָּא אֲשֶׁתֵּדִלְנָא בְּהָדִי זֻזְתָּן וְכֻלָּהּ, דְּלֹא הָוָה לֹון צְרִכִיָּהּ, וְהָוּ מִתְאַוְוֶרֶן לְאַדְוֹוָנָא, וְלֹא הָוָה בֵּר גֵּשׁ לְאַשְׁתֵּדִלָּא עֲלִיָּהּ, וְאַנֶּן אֲשֶׁתֵּדִלְנָא בְּהָו, וְלֹא קָרִינֶן קָרִיאַת שְׁמַע בְּעֻנְתֵּיהּ, וּמֵאֵן דְּאַתְעֵסֶק בְּמִצְוָה, פְּטוּר מִן הַמִּצְוָה. אָמְרוּ לִיָּהּ, בְּרִי, בְּמָה יָדַעְתָּ. אָמַר לִיָּהּ, בְּרִיזָא דְּלְבוּשֵׁיכּוֹ יָדַעְנָא, כִּד קָרִיבְנָא לְגַבֵּיכּוֹ. תוֹהוּ. יָתְבוּ, נְטִלוּ יְדִיָּהוּ וּבְרִיכוּ רַפְתָּא.

31. רַבִּי יְהוּדָה הָוּ יְדוּי מְלוּכְכֶלְכֶן, וְנָטִיל יְדוּי, וּבְרִיךְ עַד לֹא נָטִיל. אָמַר לִיָּהּ, אֵי תִלְמִידֵי דְרַב שְׁמַעִיָּה זֻזְסִידָא אֶתְנֶן, לֹא הָוָה לָכוּ לְבָרְכָא בְּיָדִים מְזוּהָמוֹת, וּמֵאֵן דְּבְרִיךְ בְּיָדִים מְזוּהָמוֹת, זֻזִּיב מִיתָה.

This study of the Zohar is part of a long article, titled “The Yenuka (child)”, that includes discussions with a wondrous child that knows a lot of deep Torah secrets.

The articles begin with paragraph 29 when Rabbi Yehuda and Rabbi Yitzchak arrived at a village where they were hosted by the wife of Rav Hamnuna Saba. Rav Hamnuna and his wife had a small child. While they were there he came from school. His mother asked him to greet the special and honorable guests. He started to approach them, then stopped and went back telling his mother that they didn’t recite the prayer of Shema Israel on that morning and he can’t come closer to them. The boy explained that he learned that a person who didn’t recite the ‘Shema’ prayer during the morning time, he’s to be ignored.

The two rabbis heard him with wonder, raised their hands and blessed him. They said that the boy’s words are true because on that day they were busy with a Mitzvah or supporting a bride and a groom that didn’t have enough for their wedding and their unification would have been delayed without their support. Since they didn’t see other people helping them, they immediately made efforts to help them.

They also explained that those who are busy doing a mitzvah (precept), can skip the mitzvah. They asked the boy about how he knew that and he answered that the scent of their clothes revealed that when he came closer to them.

Lessons:

There are many lessons to learn from this Zohar and we will do it during the following studies on Zohar Balak.

One of the ways to study is by ‘digging’ questions from the Zohar text. Looking for answers is the process of creating vessels that invite light. The more questions you dig out from the text the greater the light that you can receive. Because you own the questions so is the light that comes to fill it.

Please post your ‘requests for light’ (questions) in the comments section below. The idea is to ask questions even if you studied this before and you have the answers.

32. פתחו והוא יצוקא ואמר, (שמות ל) בבאם אל אהל מועד ירוצו מים ולא ימותו וגו'. למדנו מפסוק זה, שמי שלא חושש לזה ויתראה לפני המלך בידים מזוהמות, חייב מיתה. מה הטעם? משום שידיו האדם יושבים ברומו של עולם. אצבע אחת יש ביד האדם, והיא האצבע שהרים משה.

33. כתיב (שם כו) ועשית בריוזים עצי שטים וזמשה לקרשי צלע המשכן האזור וזמשה בריוזים לקרשי צלע המשכן השנית. וכתוב והברית התיכון בתוך הקרשים מבריו מן הקצה אל הקצה. ואם תאמר שאותו ברית התיכון הוא אחר, שלא היה בכלל אותם חמשה – לא כך. אלא אותו ברית התיכון היה מאותם חמשה, שנים מכאן ושנים מכאן ואחד באמצע. הרי היה ברית התיכון עמוד יעקב, סוד משה. כנגד זה חמש אצבעות ביד האדם. והברית התיכון באמצע, גדול ועליון מהכל, בו עומדים שאר האחרים.

The nose and the sense of scent did not take part in the first sin of Adam and Eve. The nose is the aspect of Zeir Anpin. It is where the life force entered the body for the first time (Genesis 2:7). A born baby makes a sound from his lungs when his nose is opened for the first time to receive his life force from the Creator through his nostrils.

Because the nose is the aspect of Zeir Anpin, those who are spiritually elevated can 'smell' according to the level they reached. Many times we connect the sense of smell to events in this world. Frequently, we hear people say "this deal/person doesn't smell good".

The child was spiritually elevated and he could sense the spiritual garments of his guests.

The prayer of the Shema Israel unifies our soul with the Light of the Creator. It's a process that we need to repeat every morning after going through the death aspect we experienced during sleep. It is important to do the Shema prayer during the first three hours of the morning to establish our soul connection in the frame of Chessed. Some synagogues start their Shabbat morning prayer after the third hour of the morning and it's not good. Those who know the full spiritual aspect of the Shema prayer, do it earlier at home before going to the prayer in a Minyan.

The Holy Ari was known to be able to know a person's spiritual level by his sense of smell.

God loves the good scent from the sacrifices that were brought in the Holy Temple and above all was the 'Ketoret' (11 incense).

Deuteronomy 33:10

”וְיָרִיחוּ מִשְׁפָּטֶיךָ לְיַעֲקֹב, וְתוֹרָתְךָ לְיִשְׂרָאֵל; יְשִׁימוּ קִטּוֹרָה בְּאַפְּךָ, וְכָלִיל עַל-מִזְבְּחֶךָ.”

“They shall teach Your ordinances to Jacob, And Your Torah to Israel. They shall put incense before You, And whole burnt offerings on Your altar.”

Isaiah 11:3

”וְהָרִיחוּ, בִּירְאֵת יְהוָה; וְלֹא-לְמַרְאֵה עֵינָיו יִשְׁפּוֹט, וְלֹא-לְמִשְׁמַע אָזְנוֹ יוֹכִיחַ.”

“And He will smell with the awe of YHVH, And He will not judge by what His eyes see, Nor make a decision by what His ears hear;”

When Mashiach is revealed in the world he will recognize the pure people by their scent. When he comes the world will not be fully corrected and he will use the sense of scent that is the only channel that doesn't need correction. He will not check ID, or membership to a specific group or even religion. If a person has a pure heart then he will have the protection of Mashiach.

Those who think that they are pure in heart and do good for other people are in most cases very wrong.

To have the desired level of purity one should connect to the scent of the Torah and all the important prayers to purify his soul and actions and remove all aspects of the desire for the self alone. Without the Torah and Zohar as its higher-level connection tool, one can not reach a higher level of purity and have the desired scent.

34. וְאֵינֶנּוּ זֹמֵשׁ בְּרִיּוּזִין, דְּאֶקְרוּן זֹמֵשׁ בְּמֵאָה שְׁנִין, 34. וְהֵם חֲמִשָּׁה בְּרִיחִים, שְׁנִקְרָאִים חֲמֵשׁ דְּאִלְנָא דְּזוּזִי אֲוִיל בְּהוּ. וּבְרִית קְדִישָׁא אֲתַעֵר (ו"א אַתְגַּזר), בְּזֹמֵשׁ אֶעֱבֹעַן דִּידָא. וּמִלָּה (נ"א סְתִימָא) תִּימָא הוּא עַל מַה דְּאֲמַרְתָּ. וְעַל דָּא כָּל בְּרַכָּאן דְּכִתְנָא, בְּאֶעֱבֹעַן תִּלְיִין. פְּרִישׁוּ דִּידָא דְּמִשָּׁה עַל דָּא הָיָה. פְּרִישֵׁת יְדֵי מִשָּׁה עַל זֶה הָיְתָה.

35. אִי כָּל דָּא אֵית בְּהוּ, לִית דִּינָא לְמִדְּהוּי בְּנִקְיוּ, כִּד מְבָרְכִין בְּהוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּגִין דְּכִתְנָא, וּבְדוּגְמָא דְּלִהוּן, מִתְבָּרַךְ שְׂמָא קְדִישָׁא. וְעַל דָּא אֲתוֹן דְּזִנְכְּמִיתוּ טוֹבָא, הֵיךְ לֹא אֲשַׁנְזִיתוֹן לְהֵאֵי. וְלֹא שְׂמִישְׁתוֹן לְרַבִּי שְׂמִיעָה זִוְסִידָא, וְאִיהוּ אֲמַר, כָּל טְנוּפָא, וְכָל לְכַלּוּכָא, סְלִיקוּ לִיהּ לְסִטְרָא אֲזוּרָא, דְּהָא סִטְרָא אֲזוּרָא מִהֵאֵי טְנוּפָא וְלְכַלּוּכָא אֲתַנּוּ. (תְּרוּמָה קנ"ד ע"ב) וְעַל דָּא מִיָּם אֲזוּרָאִים זִוְבָה, וְזִוְבָה אֵינֶנּוּ. 35. אִם כָּל זֶה יֵשׁ בְּהֵם, אֵין דִּין לְהִיט בְּנִקְיוֹן בְּשִׁמְכָרְכִים אֵת הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִשּׁוֹם שְׂבָהֶם וּבְדוּגְמָתָם מִתְבָּרַךְ הַשֵּׁם הַקֹּדֶשׁ. וְלִכְּנֵן אֲתָם שְׂחַכְמִים אֲתָם הִרְבֵּה, אֵיךְ לֹא הִשְׁגַּחְתָּם לָזֶה? וְלֹא שְׂמִישְׁתָּם אֵת רַבִּי שְׂמִיעָה הַחֲסִיד, וְהוּא אָמַר שְׂכַל טְנוּף וְכָל לְכַלּוּף הֶעֱלוּהוּ לְצַד הָאֲחֵר, שְׁהֵרִי הַצַּד הָאֲחֵר נִזָּון מִהַטְנוּף וְהִלְכְּלוּף הַזֶּה, וְעַל זֶה מִיָּם אֲחֵרוֹנִים חוֹבָה, וְחוֹבָה הֵם!

After the child revealed that the two rabbis didn't say the Shema prayer in its time they sat to eat. Before they could wash their hands and make the blessings, the child said to them that those who bless with dirty hands are punished by death.

He quotes Exodus 30:20

”בְּבֹאֵם אֶל-אֹהֶל מוֹעֵד, יִרְחֲצוּ-מִיָּם-וְלֹא יָמָתוּ; אוּ בְּגִשְׁתֶּם אֶל-הַמִּזְבֵּחַ לְשִׁרְתּוֹ, לִהְקָטִיר אִשָּׁה לַיהוָה”

“when they enter the tent of meeting, they shall wash with water, so that they will not die; or when they approach the altar to minister, by offering up in smoke a fire sacrifice to YHVH.”

We are in the world of Action, which is Malchut. It literally means kingdom and also it has the root word of 'work'. Only with a process of work, we can draw Light into our dark world that is based on time. Everything is temporary, which means ends with death.

Our hands and feet have the most significant value in our work for Light. We have ten fingers on our hands and that gives us the ability to raise our hands above and make a spiritual connection. We have 10 toes on our feet to navigate in this world. The 10 represents the Ten Sefirot to give us a complete connection to the Tree of Life.

The act of washing the hands removes the aspect of death from our work. Any kind of dirt may corrupt our spiritual connection and categorize it as 'death'.

Water, H₂O, has an atomic number of 10 and a weight of 18, a number that represents life.

Eating is considered a spiritual connection because with the food we transform food to energy and we want only the best of it to stay and energize our bodies. Before we do anything that is related to a precept we should have our hands clean physically and spiritually.

36. תוודה וְלֹא יָכִילוּ לְמַלְכָּא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּרִי, שִׁמָּא דְאַבוּךָ מֵאֵן הוּא. שְׁתִּיק יְנוּקָא רַגְעָא וְזָדָא, קָם לְגַבִּיהָ אַמִּיהָ וְנָשֶׁק לָהּ, אָמַר לִיהָ אָבִי, עַל אָבָא שְׂאִילוּ לִי אֶלֶין וְזַכִּימִין, אִימָא לֹון. אָמַר לִיהָ אִימִיהָ, בְּרִי, בְּדַקָּתָ לָהּ. אָמַר הָא בְּדַקִּיתָ, וְלֹא אֲשַׁכְּזִיתָ בְּדַקָּא יְאוּתָ. לְזִישָׁא לִיהָ אַמִּיהָ, וְאַהֲדָר לְגַבִּייהָ, אָמַר לִיהָ אַתּוֹן שְׂאִלְתוֹן עַל אָבָא, וְהָא אֲסַתְּלַק מֵעַלְמָא, וּבְכָל יוֹמָא דְיוֹסִידִי קְדִישִׁין אֶלֶין בְּאַרְזָא, אִיהוּ טִייעָא אֲבַתְרִייהוּ. וְאִי אַתּוֹן קְדִישִׁי עֲלִינִין, הֵיךְ לָא אֲשַׁכְּזִיתוֹן לִיהָ, אֲזִיל טִייעָא אֲבַתְרִיכוּ.

36. תמנהו ולא יכלו לדבר. אמר רבי יהודה, בני, מהו שם אביך? שתק התינוק רגע אחד, עמד לפני אמו ונשק לה. אמר לה, אבי, על אבא שאילו לי אלן זכיימין, אימא לון. אמר לה אימיה, ברי, בדקת לה. אמר, בדיקת אותם? אמר, הרי בדקתי ולא מצאתים פראוי. לחשה לו אמו וחזר אליהם. אמר להם, אתם שאלתם על אבא, והרי הסתלק מהעולם, ובכל יום שחסידי קדושים הולכים בדרך, הוא סוחר אחריהם. ואם אתם קדושים עליונים, איך לא מצאתם אותו, הלך הסוחר אחריכם?

37. אָבֵל בְּקַדְמִיתָא זְמִינָא בְּכוּ, וְהַשְׁתָּא זְמִינָא בְּכוּ, דְּאָבָא לָא זְמָא זְמָרָא דְלָא (ו"א דלהו) טַעֲנִין אֲבַתְרִיהָ זְמָרָא, לְמַסְבֵּל עוֹלָא דְאוּרִייתָא. כִּיּוֹן דְלָא יָכִיתוֹן דְּאָבָא יִטְעוֹן אֲבַתְרִיכוּ, לָא אִימָא מֵאֵן הוּא אָבָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יְצֻזָּק, בְּדַדְמִי לָן, הֵאִי יְנוּקָא לָאו בְּרִי נָשִׁי הוּא. אֲכָלוּ. וְהָהוּא יְנוּקָא הָוָה אָמַר מִלִּי דְאוּרִייתָא, וְזִדְוִישִׁי אוּרִייתָא. אָמְרוּ, הֵב וְנִבְרִיךְ. אָמַר לָהּ, יְאוּתָ אֲמַרְתוֹן. בְּגִין דְּשִׁמָּא קְדִישָׁא לָא מִתְבָּרַךְ בְּבִרְכָּה דָּא, אֶלָּא בְּהִזְמִנָּה.

37. אבל בקדמיתא זמינא בכו, והשתא זמינא בכו, דאבא לא זמא זמרא דלא (ו"א דלהו) טענין אבתריה זמרא, למסביל עולא דאורייתא. כיוון דלא יכיתון דאבא יטעון אבתריכו, לא אימא מאן הוא אבא. אמר רבי יהודה לרבי יצחק, בדדמי לן, האי ינוקא לאו ברי נשי הוא. אכלו. וההוא ינוקא הוה אמר מלי דאורייתא, וזידושי אורייתא. אמרו, הב ונברך. אמר לה, יאות אמרתון. בגין דשומא קדישא לא מתברך בברכה דא, אלא בהזמנה.

The child shocked the learned rabbis with his wisdom. They asked him for his father's name but he was silent for a moment. Then he went to his mother consulting with her

if to reveal the name of his father to them. His mother told him that he already checked them and he should know what to do. He replied that he didn't find them worthy.

The child went back to them wondering why they asked about his father when he already left the world? He told them that and revealed to them that when his father sees holy people walking on the road he comes with a donkey walking behind them to carry the yoke of Torah. He told them that if they were holy people then how come they didn't see him walking behind them.

Because they didn't merit to see his father on the road and they didn't read the Shema prayer on time he won't tell them who was his father.

The child was a very high soul. He was spiritually connected to his father, Rav Hamnuna Saba, and could see beyond the realm of this world.

The two righteous rabbis realized the spiritual level of the child and said that he was not a regular human child.

38. פתח ואמר, (תהלים לד) אברכה את ה' בכל עת וגו'. וכי מה ראה דוד לומר אברכה את ה' אלא ראה דוד שצריך הזמנה, ואמר אברכה. בגלל שבשעה שאדם יושב על שלחנו, השכינה עומדת שם, והצד האחר עומד שם. בשמזמן האדם לברך את הקדוש ברוך הוא, השכינה מתתקנת (בהזמנה זו) לגבי מעלה לקבל ברכות, והצד האחר מתכופף. (ואם נתקנת בברכות לגבי מעלה והצד האחר אינו בקלל) ואם לא מזמין האדם לברך את הקדוש ברוך הוא, הצד האחר שומע ומכשכש להיות לו חלק באותה ברכה.

39. ואם תאמר, למה אין הזמנה בשאר הברכות? אלא אותו דבר הברכה שמברכים עליו, הוא הזמנה. ובא וראה שכתב זה, שזה שמברך על הפרי, אותו פרי הוא הזמנה ומברכים עליו, ואין לו חלק לצד האחר. וקדם זה שהיה אותו פרי ברשות הצד האחר, לא מברכים עליו, וכתוב (ויקרא יט) לא יאכל, בשביל שלא יברכו על אותו הפרי ולא יתברך הצד האחר. כיון שצא מרשותו, יאכל, ומברכים עליו. והיא הזמנה לברכה. וכן כל דברי העולם שמברכים עליהם, כלם הזמנה לברכה, ואין בהם חלק לצד האחר.

38. פתח ואמר, (תהלים לד) אברכה את ה' בכל עת וגו'. וכי מה זומא דוד לומר אברכה את ה' אלא, זומא דוד דבעי הזמנה, ואמר אברכה. בגין דבשעתא דבר נש יתיב על פתורא, שכינתא קיימא תמן, וסטרא אזורא קיימא תמן. כד אומין בר נש לברכא לקודשא בריך הוא, שכינתא אתתקנת (נ"א בהזמנה דא) לגבי עילא, לקבלא ברכא, וסטרא אזורא אתכפייא. (נ"א ואי אתתקנת בברכתא לגבי עילא, וסטרא אחרא לאו איהו בכללא) ואי לא אומין בר נש לברכא לקודשא בריך הוא, סטרא אזורא עימע ומכשכשא למהוי ליה זולקא בההיא ברכה.

39. ואי תימא, בשאר ברכאן אמאי לא אית הזמנה. אלא ההוא מלה דברכה, דקא מברכין עליה, איהו הזמנה. ותא זוזי דהכי הוא, דהאי דמברך על פרי, ההוא פרי איהו הזמנה, ומברכין עליה. ולית ליה זולקא לסטרא אזורא. וקודם דא, דהיה ההוא פרי ברשות דסטרא אזורא, לא מברכין עליה. וכתוב (ויקרא יט) לא יאכל, בגין דלא יברכו על ההוא פרי, ולא יתברך סטרא אזורא. כיון דנפק מרשותיה, יאכל, ומברכין עליה. ואיהו הזמנה לברכתא. וכן כל מילין דעלמא דקא מברכין עלייהו. כללו הזמנה לברכתא. ולית בהו זולקא לסטרא אזורא.

Rabbi Yehuda and Rabbi Yitzchak were eating while the child continued talking about Torah and reveal deep secrets. Then they said let's make a blessing over the food. The child commended them for that saying that the Holy Name doesn't give light for the blessing of the food unless there's an invitation (זימון, pronounced 'Zimun') to bless.

Psalms 34:2

”אֲבָרְכָה אֶת-יְהוָה בְּכָל-עֵת; תְּמִיד, תִּהְיֶה בִּפִּי”

”I will bless YHVH at all times; his praise will always be on my lips.”

King David saw that there is a need for an invitation and he said: “I will bless...”. During eating the Shechina stands over the table and at the same time, the negative side also stands there because the food is a matter of this world.

When a person makes an invitation to make the blessing then the Shechina establishes a connection to Zeir Anpin, to allow the blessing from above to flows down. The other side can not take any control. When there's no invitation, the other side is happy and takes his share.

The process of eating is about transforming material substances into life energy in our bodies. The food energy absorbed in the blood that circulates and nourishes our body. Without blood circulation, there's no life because the basic soul level of Nefesh resides in the blood and stays in the body as long as the blood circulates.

The food nourishments directly affects the blood, which is the habitat of the soul. Another element that affects the blood is the lungs and we'll study its impact on the soul in the next DZ study.

The blessing of the food helps us to remove the negative aspects of the food and bring pure light into our soul through the blood system.

The precept of blessing the food is in the Torah, Deuteronomy 8:10

”וְאָכַלְתָּ, וְשָׂבַעְתָּ-וּבִרְכַּת אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, עַל-הָאָרֶץ הַטְּבָה אֲשֶׁר נָתַן-לָךְ”

”When you have eaten and are satisfied, you shall bless YHVH your God for the good land which He has given you.”

Before you eat always remember to connect to the life force in the food. The ‘good land’ he gave us is Malchut and it is good when we bless the Light in everything we do otherwise we may have nutrition to the physical body but not for the soul, which is what important.

40. וְאִי תִימָא, אוֹף הָכִי לְבִרְכַּת זְמוּן כֶּסֶא דְּבִרְכַּתָּא הָיָה הַזְמִנָּה, אֲמַאי הֵב וְנִבְרִיךְ. אֶלָּא, הוּאִיל וּבִקְדָּמִיתָא כֹּד הָיָה שִׁתִּי, אֲמַר בּוֹרָא פְּרִי הַגֶּפֶן. הָא הַזְמִנָּה הוּי. וְהִשְׁתָּא לְבִרְכַּת מְזוּנָא, בְּעֵינֵן שְׁנוּי, לְהַזְמִנָּה אֲזוּרָא, דְּהָא כֶּסֶא דָּא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּי, וְלֹא לְמְזוּנָא, וּבִגִּין כֶּךָ בְּעֵי הַזְמִנָּה דְּפּוּמָא.

40. וְאִם תֹּאמַר, אֵף כֵּן לְבִרְכַּת זְמוּן כּוֹס בְּרָכָה הֵיחָד הַזְמִנָּה, מִדּוּעַ הֵבָה וְנִבְרַךְ? אֶלָּא הוּאִיל וּבִתְחִלָּה בְּשִׁהֲיָה שׁוֹתָה אָמַר ”בוֹרָא פְּרִי הַגֶּפֶן”, הֲרִי זֶה הִיָּה הַזְמִנָּה. וְכַעַת לְבִרְכַּת הַמְזוּן צְרִיכִים שְׁנוּי לְהַזְמִנָּה אַחֲרֵת, שֶׁהֲרִי כּוֹס זֶה הוּא לְקוּדְשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלֹא לְמְזוּן, וּמִשּׁוּם זֶה צְרִיךְ הַזְמִנָּה הַפֶּה.

41. וְאִי תִימָא, נִבְרַךְ שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֹ, דָּא הוּא הַזְמִנָּה, בְּרוּךְ שְׁאֲכַלְנוּ דָּא הוּא בְּרָכָה. הָכִי הוּא וְדֹאִי. אֲבָל נִבְרַךְ, הַזְמִנָּה אֲזוּרָא אִיהִי, הַזְמִנָּה דְּבוֹרָא פְּרִי הַגֶּפֶן. (ו"א דפומא) דְּקִדְמִיתָא אִיהִי הַזְמִנָּה לְכּוֹס

41. וְאִם תֹּאמַר, נִבְרַךְ שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֹ זֹהִי הַזְמִנָּה, בְּרוּךְ שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֹ זֹהִי בְּרָכָה – כֵּן זֶה בּוֹדֵאִי. אֲבָל נִבְרַךְ זֹהִי הַזְמִנָּה אַחֲרֵת, הַזְמִנָּה שֶׁל בּוֹרָא פְּרִי הַגֶּפֶן. (שֶׁל

דְּבָרָה סֵתֶם. וְהָאֵי כּוֹס, כִּיּוֹן דְּאַנְטִיל אִיהוּ הַזְמִנָּה
 אֲזִירָא בְּמִלָּה דְּנִבְרָךְ לְגַבִּי עֲלָמָא עֲלָא דְּכָל מְוִזְנִין
 וּבִרְכָּאן מִתְמִין זְפָקִין, וּבְגִין כֶּךָ אִיהוּ בְּאֶרְזֵי סִתִּים,
 דְּעֲלָמָא עֲלָא סִתִּים אִיהוּ, וְלִית לְגַבִּיָּה הַזְמִנָּה. אֲלָא
 בְּדִרְגָּא דָּא כּוֹס דְּבִרְכָּה. (בְּמִלָּה דְּנִבְרָךְ) אָמַר רַבִּי
 יְהוּדָה, וְכָפָה זְוִלְקָנָא, דְּבִין (דָּף קפ"ז ע"א) יוֹמָא
 דְּעֲלָמָא עַד הַשְׁתָּא, לֹא שְׂמַעְנָא מִלִּין אֲלִין, וְדָאֵי הָא
 אֲמִינָא דְּדָא לֹא בֵּר זְשֵׁי אִיהוּ.

הִפָּה) שֶׁהַקּוֹדֶמֶת הִיא הַהִזְמִנָּה לְכוֹס שֶׁל
 בְּרָכָה סֵתֶם. וְכוֹס זֶה, כִּיּוֹן שֶׁנִּטְלָה, הִיא הַזְמִנָּה
 אַחֲרֵת בְּמִלַּת נִבְרָךְ לְגַבִּי עוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, שֶׁכָּל
 מְזוֹנוֹת וּבִרְכוֹת יוֹצְאוֹת מִשָּׁם. וּמִשּׁוֹם זֶה הוּא
 בְּדִרְגָּת נִסְתָּר, שֶׁעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן הוּא נִסְתָּר וְאֵין
 אֵלָיו הַזְמִנָּה, אֲלָא בְּדִרְגָּה זֹאת כּוֹס
 בְּרָכָה. (שֶׁבְּמִלַּת נִבְרָךְ) אָמַר רַבִּי יְהוּדָה,
 אֲשֶׁרִי חִלְקֵנוּ שָׁמַיִם הָעוֹלָם עַד כְּעֵת לֹא
 שְׂמַעְנוּ דְּבָרִים אֵלּוּ, וְדָאֵי הָרִי אֲמַרְנוּ שֶׁזֶה
 אֵינוֹ בֶּן אָדָם.

The blessing over the meal starts with “Give us and we bless”

Then we continue with “We bless that we ate from his and by his goodness we have life”

The purpose of the ‘invitation’ is to connect the Shechina that is with us in the lower world with a higher level of Zeir Anpin.

It is important to understand that food is a matter of death. It has a temporary state of life energy. Everything we eat is basically ‘killed’ before we eat it, even a fresh fruit that was just picked from the tree goes immediately into the process of decay and expiration. Eating the flesh of an animal comes after it was killed and butchered, sometimes it is dead and frozen for a long period of time.

Each food product has a death aspect. Our body was constructed from the ‘material’ of this world and life was given to us through the water in the mother’s womb. When we connect to our source of life, which is the Torah, we have a continuation in the world to come otherwise we are in the process of expiration.

To sustain the body we are dependent on the physical matter of this world.

The kosher laws in the Torah protect us from connecting to undesired energies. The food may have a long list of good nutritional (physical) but the energy that attached to its place dark and ‘death’ marks on the soul. Remember the death stinks and when Mashiach comes we want to smell at our best.

I highly recommend stopping eating all non-kosher food, especially meat. I would recommend to minimize or stop completely the consumption of meat even kosher meat unless it is vital for the health of your body.

Fish doesn’t require proper slaughter and it can even be eaten raw but the type of fish/seafood is important. ‘Bottom feeders/crawlers’ are not kosher because they feed on waste and their energy is negative and death. A good lobster could be very tasty but also very deadly. Consider that it becomes poison the moment it is killed. The energy of death is very strong in shellfish like lobsters. That is why lobsters are cooked or steamed alive. The cooking kills the bacteria of death in the lobster’s flesh before its spread.

Before you eat anything, pause and meditate to connect to the life force that’s in the food. This would be a good step to draw the life force from the good into your body.

Never make a blessing on non-kosher food. It would bring judgment instead of blessings. If you are in doubt just meditate and ask the Light to bring out only the good from the food you eat.

I am aware that many of you may have difficult times to change eating habits and avoid food that the body enjoys for a long time. I know the feeling because I went through the same thing about 30 years ago when I stopped eating non-kosher food. The cravings go away pretty quick especially when you realize that your desire for light is greater than you desire for food.

The desire of the body to be satisfied is very strong. Feed it with the light of life and not death. You may be a great person and do good for others but the food you eat affects the scent of your soul (See DZ 2176).

Ask questions to understand

42. אָמַר לִיה, בָּרָא, מִלְאָכָא דִּינִי, רוֹזִימָא דִּילִיה, הָאִי דְאִמְרַת וְעֵשִׂית בְּרִיזִים עֲצִי שְׂטִים וְזִמְשִׁה לְקָרְשִׁי צָלַע הַמִּשְׁכָּן וְגו', וְזִמְשִׁה בְּרִיזִים לִירְכַתִּים יָמָה. הָאִי בְּרִיזִים טוֹבָא אִיכָא הָכָא, וְיָדִים אֵינֹן תִּרִין. אָמַר לִיה, דָּא הוּא דְאִמְרִין, מִפּוֹמִיָּה דְבֵר נֶשׁ אֲשַׁתְּבִיעַ מֵאֵן אִיהוּ. אָבֵל הוּאִיל וְלֹא אֲשַׁזְזוֹתוֹן אֲנִי אִימָא.

43. פָּתַח וְאָמַר, (קֹהֶלֶת ב) הֶזְכֶּם עֵינָיו בְּרָאשׁוֹ וְגו'. וְכִי אִיפָּה עֵינָיו שֶׁל הָאָדָם? אֵלָּא בְּרָאשׁוֹ שְׁמָא בְּגוֹפוֹ אוֹ בְּזוֹרוֹ, שְׁהוּצִיא אֶת הַחֶכֶם יוֹתֵר מִכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם? אֵלָּא הַפְּסוּק בֶּדֶד הוּא בּוֹדֵאנִי. שְׁלֵמְדָנוּ, לֹא יֵלֵךְ אָדָם בְּגִלּוֹי רֹאשׁ אַרְבַּע אַמּוֹת. מָה הַטַּעַם? שֶׁשְּׂכִינָה שׁוֹרָה עַל רֹאשׁוֹ, וְכָל חֶכֶם עֵינָיו וְדַבָּרוֹ בְּרָאשׁוֹ הֵם, בְּאוֹתוֹ שְׁשׁוֹרָה וְעוֹמֵד עַל רֹאשׁוֹ.

Ecclesiastes 2:14

”הַחֶכֶם עֵינָיו בְּרָאשׁוֹ, וְהַכֹּסִיל בַּחֹשֶׁךְ הוֹלֵךְ; וַיְדַעְתִּי גַם-אֲנִי, שֶׁמִּקְרָה אֶחָד יִקְרָה אֶת-כֻּלָּם”

“The wise man’s eyes are in his head, but the fool walks in darkness. And yet I know that one fate befalls them both.”

Everyone’s eyes are in their head and King Solomon (Ecclesiastes) didn’t write this to teach us body anatomy but to show the difference between the wise and the fool. The head is the highest body part in the body and it connects us to Chokmah (Wisdom). The wise look up and find the wisdom to see beyond the physical/material realm. The fool looks down (Malchut) and walk-in darkness where he experiences obstacles on his path.

The Shechina is above our head to help us connect higher and for that reason, spiritual people cover their heads. It’s not about religious practice or religious identity. The body is used as a spiritual tool and the covering of the head and body is important when we want to make a proper spiritual connection. The High priest in the Holy Temple used

to wear special clothing that the Torah describes in Details. He had 8 pieces of garments while a simple priest had only four. Because of their different duties they had different garments. Even their head covering was different. Their clothes were spiritual tools that helped connect draw and channel the Light from the upper levels.

Before the morning prayer, we make special blessing before we cover ourselves with the Tzitzit and the prayer shawl. Some religious practice wears a hat on top of the yarmulke for additional vessel/elevation. During parts of the prayers, we raise the prayer shawl above our heads.

It's good to have special clothes for Shabbat because the energy is elevated. We should always wear clothes covering most of our entire body before we pray or even holding the Zohar for study.

There's a story found in the book 'חמדת הימים' about students of the Holy Ari, ([Link to the book Wiki page in Hebrew](#)). It tells about Rav Israel Nagara, Z"l, who was a great poet, writing spiritual songs inspired by the holy spirit. He was singing songs on Friday nights and camps of angels came to listen and be joyful with his singing. One time the Holy Ari saw that the angels were sent back because Rav Israel Nagara had short sleeves and singing without a hat. The Holy Ari sent a messenger to Rav Israel to tell him to wear properly and after he was proper the angels came back.

So you can not take Zohar book to the beach or to the pool, even if you are fully dressed, looking at our people with limited clothing takes away the entire connection. Disrespect to the sacred text may bring judgment and undesired outcomes.

As you dress properly for a job interview expecting a positive outcomes, dress properly for a spiritual connection to receive the Light.

Please ask questions in the comments section below.

A copy of a page from the book of songs by Rav Israel Nagara.

First print (Venice 1599)

44. וכד עינני תמן, לינדע דההוא דהורא דאדליק על 44. ובשעניו שם, ידע שאותו אור שדולק על ראשו צריך שמן, משום שגוף האדם היא רישיה, אצטריך למשוחא, בגין דגופא דבר נש איהו

פתילה, ונהורא אדליק לעילא, ושלמה מלכא צוויז ואמר, (קהלת ט) ושמון על ראשך אל יזסר, דהא נהורא דבראשו, אצטרך למישווא ואינון עובדין טבאן. ועל דא הווכם עיניו בראשו, ולא באתר אזורא.

45. אתון זוכימין, ודאי שכינתא שרייא על רישייכו, היך לא אשגזותון להאי, דכתיב ועשית בריוזים וגו', לקרשי צלע המשכן האזור. וזמשה בריוזים לקרשי צלע המשכן השנית. האחד והשנית אמר הפסוק, שלישית ורביעית לא אמר קרא. דהא אזור ושנית, דא וזשיבו דתרין סטריין, ובגין כך עביר וזשיבנא בתריין אילין.

The Zohar taught us previously that the wise have eyes in his head, connecting to the Shechina that is the Light above his head. The body of a person is like a wick of a candle and to maintain this light, he needs oil. King Solomon gives us good advice.

Ecclesiastes 9:8

”בכל-עת, יהיו בגדיך לבנים; ושמון, על-ראשך אל-יחסר.”

“Let your clothes be white all the time, and let not oil be lacking on your head.”

Our clothes represent our spiritual state. White represents purity and sharing. The ‘Oil’ is the aspect of our continuous good deeds that keep the light ‘on’.

46. אתו אינון ונשקוהו, (כמלקדמין) בכה רבי יהודה, ואמר, רבי שמעון זכאה וזולקה, זכאה דרא, דהא בזכותך אפילו ינוקי דבי רב, אינון טזרין רמאין תקיפין. אתאת אמייה, אמרה לון רבותי, במטו מנייכו, לא תשגזון על ברי, אלא בעינא טבא. אמרו לה, זכאה וזולקה אתתא כשרה, אתתא ברירא מכל שאר נשין, דהא קודשא ברירא הוא בריר וזולקה, וארים דגלך על כל שאר נשין דעלמא.

47. אמר ינוקא, אנא לא מסתפינא מעינא בישא, דבר נזנא רבא ויקירא אנא, ונזנא לא דזייל מעינא בישא, דכתיב, (בראשית מח) וידגו לרוב בקרב הארץ, מאי לרוב, לאסגאה על עינא. ותנינן, מה דגים דינא, מנא זופי עליהון, ולית עינא בישא וכו'. לרוב ודאי, בקרב הארץ, בגו בני אנשא על ארעא. אמרו, ברא, מלאכא

46. באו הם ונשקוהו. (פבתחלה) בכה רבי יהודה ואמר, רבי שמעון, אשרי חלקך! אשרי הדור! שהרי בזכותך אפילו תינוקות של בית רבן הם סלעים רמים תקיפים. באה אמו. אמרה להם, רבותי, בבקשה מכס אל תשגיחו על בני, אלא רק בעין טובה. אמרו לה, אשרי חלקך אשה כשרה, אשה ברורה מכל שאר הנשים, שהרי הקדוש ברוך הוא ברר חלקך והרים דגלך על כל שאר נשות העולם!

47. אמר התינוק, אני לא פוחד מעין רעה, שכן דג גדול ונכבד אני, ודג לא פוחד מעין רעה, שכתוב (בראשית מח) וידגו לרוב בקרב הארץ. מה זה לרוב? לרבות על העין. ושנינו, מה דגי הים המים מכסים עליהם ואין עין רעה וכו'. לרוב ודאי, בקרב הארץ, בתוך בני האדם על הארץ. אמרו, בן, מלאך ה,

ד"י, לית בנא עינא בישא, ולא מסטרא דעינא בישא אין בנו עין רעה, ולא מצד עין רעה באנו, והקדוש ברוך הוא מכסה עליך בכנפיו.

Rabbi Shimon and Rabbi Yehuda kissed the Yenuka, praised him, saying that because of him, even the children at school are spiritually elevated. The mother came out asking them to look at her son only with good eye (opposite of evil eye). They praised the mother for being chosen by God out of all women to have such a special child.

The Yenuka said that he doesn't fear evil eye because he's a son of a great fish (Rav Hamnuna Saba, see previous DZ) and fish don't afraid of the evil eye as it is written (Genesis 48:16)

”המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבתי אברהם ויצחק וידגו לרב בקרב הארץ”
 “The angel who has redeemed me from all evil, Bless the lads; And may my name live on in them, And the names of my fathers Abraham and Isaac; And may they grow into a multitude in the midst of the earth.”

The sages explain that the secrets in the words “וידגו לרב” (the word for ‘fish’ is in these words) reveal that fish are covered by water, which is the aspect of Chassadim, from all directions. Their eyes have a direct connection with the water around them and can't give or receive an evil eye. Those who have Chassadim around them are protected from the evil eye.

The Zohar sages that are like great ‘fish’ replied to the mother and child saying that they don't have an evil eye and the Holy One Blessed Be He covers the child with his wings (the Shechina).

Psalms 32:10

”רבים מכאובים לרשע והבוטח ביהוה חסד יסובבנו”

“Many are the sorrows of the wicked, But he who trusts in YHVH, lovingkindness (Chassadim) shall surround him.”

The Torah is also considered as water. When we delve in it and study it we are protected and purified as if we go into the Mikveh.

48. פתח ואמר (בראשית מח) המלאך הגואל אותי מכל רע יברך וגו'. האי קרא אמר יעקב ברוך קודשא, אי ברוך קודשא אמר ליה, רזא דזכמתא אית ביה. המלאך, קרי ליה מלאך. וקרי ליה שמהן אוורגין. הכא, אמאי אקרי מלאך. אלא כד איהו שליחא מלעילא, וקבילת זהרא מוה אספקלריא דלעילא, (ו"א דכד) דכדין מברכין אבא ואמא להאי, אמרי לה ברת, זילי נטורי ביתך, פקדי לבייתך. הכי עבדי לבייתך. זילי וזוגי לון. זילי, דההוא עלמא דלתתא מוזכא לך, בגי ביתך מוזכאן מוזנא מנך, הא לך כל מה דתצטרכי למייהב לון, כדין איהי מלאך.

48. פתח ואמר, (שם) המלאך הגאל אתי מכל רע יברך וגו'. פסוק זה אמר יעקב ברוך הקדש. אם ברוך הקדש אמר אותו, סוד חכמה יש בו. המלאך, קורא לו מלאך, וקורא לו שמות אחרים. מדוע נקרא באן מלאך? אלא כשהוא שליח מלמעלה ומקבל זהר מתוך אספקלריה שלמעלה, (שאז) שבשמברכים אבא ואמא לזה, אומרים לה: בתי, לכי שמרי ביתך! פקדי את ביתך! כך עשי לביתך! לכי וזוגי אותם. לכי, שאותו עולם שלמטה מחכה לך, בגי ביתך מחכים למזון ממך! הרי לך כל מה שתצטרכי לתת להם. ואז היא מלאך.

49. ואי תיבא, והא בכמה דוכתי אקרי מלאך, ולא אתי למיזן עלמין. ועוד, דבשמה דא לא זן עלמין, אלא בשמה דיי. הכי הוא ודאי, כד שליוז מוזא אבא ואמא, אקרי מלאך, וכיון דשארי על דוכתי, על תרין כרובין אדני שבייה.

49. ואם תאמר, והרי בכמה מקומות נקרא מלאך, ולא בא לזון עולמות, ועוד, שבשם זה לא זן את העולמות, אלא בשם של השם – כך זה בודאי. כששליח מתוך אבא ואמא, נקרא מלאך. וכיון ששורה על מקומות, על שני כרובים, שמו ה'.

The verse below that we partially studied previously is the one we include every Friday night when we bless our children. Genesis 48:16

”המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבתי אברהם ויצחק וידגו לרב בקרב הארץ”
 “The angel who has redeemed me from all evil, Bless the lads; And may my name live on in them, And the names of my fathers Abraham and Isaac; And may they grow into a multitude in the midst of the earth.”

This verse comes from the blessing Jacob gave to the children of Joseph. The Zohar reveals that Jacob’s blessings were given with the support of the Holy Spirit and every word has great wisdom.

‘The Angel’ is the aspect of Malchut that receives the Light from Chokmah and Binah to nourish the lower levels.

We give this blessing to the children on Friday night because Malchut is elevated to Binah and fully ‘charged’ with Light. The connection to ‘fish’, especially on Shabbat night*, brings protection from all negative especially evil eye.

Evil eye causes a serious damage in a person because it affects spiritual roots. In this parashah, Balak calls for Balaam, who was known to have a very strong evil eye to curse the Israelites. Balaam couldn’t hurt the Israelites because their camps were arranged perfectly around the Holy Tabernacle that provided the ‘water’ to cover and protect them.

Most people fear evil eye and they would buy ‘stuff’ to have a sense of protection. If you buy something for protection it is idol worship because the material doesn’t have energy unless it was ‘charged’ with meditation by a true Kabbalist. As we studied, the true protection comes from the study and connection to the Torah (through the Zohar).

Please do not waste your money on ‘stuff’ for fake protection. It’s idol worship that creates distance from the Light. You better read Zohar and meditate every day.

Rabbi Avraham Chamoi of blessed memory was a Kabbalist that knew how to write names and make amulets for different purposes and protection. He used to listen to the person’s request and ask him to come a few days later. By that time he made a day of fasting, meditate on the person’s name and wishes. Only then he would write an amulet made specifically for that person. He didn’t charge money because his consciousness was to help others not to make money out of people’s weaknesses.

If you transfer your faith to a material object you lose the connection to the Light.

Swim with the fish of the Zohar for protection as if you are inside Noah’s Ark.

* Friday night should be called Shabbat night because the Hebrew day begins at night (Genesis 1:5 “And there was evening and there was morning one day”) So Friday after sundown we are in Shabbat and that night is called Shabbat night.

50. כְּשֶׁנִּרְאָה לְמֹשֶׁה בַּתַּחֲלָה נִקְרָא מִלֵּאָךְ. לִיעֲקֹב לֹא נִרְאָה בְּךָ, אֱלֹהֵי בְדִגְמָא, שְׂכָתוֹב (שם כט) וְרַחֵל בָּאָה. זֶה דְּמוּת שֶׁל רַחֵל אַחֲרֵת, שְׂכָתוֹב (יִרְמְיָה לֹא) כֹּה אָמַר ה' קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע וְגו', רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ. וְרַחֵל בָּאָה, סֵתֵם. עִם הַצֶּאֱנָה, הַדְּרוֹגוֹת שֶׁלָּהּ. אֲשֶׁר לְאַבְיָה, וְדָאִי. וְכֻלָּם נִמְנוּ וְהִתְפַּקְדוּ בִּידֵיהָ. כִּי רָעָה הִיא, הִיא מְנַהֶגֶת אוֹתָם וּמִפְקֶדֶת עֲלֵיהֶם.

51. וְכֵן כְּתוּב בְּמֹשֶׁה, (שְׁמוֹת ג') וַיֵּרָא מִלֵּאָךְ ה' אֵלָיו בְּלֶבֶת אֵשׁ. וְאֵם תֹּאמַר שֶׁשָּׂבַח אַבְרָהָם יוֹתֵר, שֶׁלֹּא כְּתוּב בּוֹ מִלֵּאָךְ – אֱלֹהֵי (בְּרֵאשִׁית יח) וַיֵּרָא אֵלָיו ה' בְּאַלְנֵי מִמְרָא וְגו'. שֶׁם בְּאַבְרָהָם נִרְאָה לוֹ אֲדֹנָי, בְּאַלְנֵי דְלִילָת, בְּגִלְל שְׂבָאוֹתוֹ זְמַן קֶבֶל בְּרִית. וְמָה שֶׁעַד עַכְשָׁיו הִתְבַּסָּה מִמֶּנּוּ, נִרְאָה לוֹ רַבּוֹן וְשְׁלִיט, וְכֵן נִרְאָה, שֶׁהָיָה אֵז הַתִּקְשָׁר בְּאוֹתָהּ דְּרָגָה וְלֹא יוֹתֵר. וּמִשּׁוּם זֶה בִּשְׁם שֶׁל אֲדֹנָי רַבּוֹן עֲלָיו.

50. לְמֹשֶׁה כֹּד אֲתוֹזֵי לִיה בְּקִדְמִיתָא, אִקְרִי (בְּרֵאשִׁית קי"ג ע"ב) (שְׁמוֹת ג') מִלֵּאָךְ. לִיעֲקֹב לֹא אֲתוֹזֵי הָכִי, אֱלֹהֵי בְדִגְמָא, דְּכִתִּיב (בְּרֵאשִׁית כט) וְרַחֵל בָּאָה, דָּא דִּיוֹקָנָא דְרַחֵל אֲזִירָא, דְּכִתִּיב (יִרְמְיָה לֹא) כֹּה אָמַר ה' קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע וְגו'. רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ. וְרַחֵל בָּאָה סֵתֵם, עִם הַצֶּאֱנָה דְרָגִין דִּילָהּ. אֲשֶׁר לְאַבְיָה וְדָאִי. וְכֻלָּהוּ אֲתַמְנֹן וְאֲתַפְקֶדוֹן בִּידֵיהָ. כִּי רָעָה הִיא, אִיהִי מְנַהֶגֶת לֶחֶן, וְאֲתַפְקֶדָא עֲלֵיהִי.

51. וְהָכִי (דף קפ"ז ע"ב) בְּמֹשֶׁה כְּתִיב, (שְׁמוֹת ג') וַיֵּרָא מִלֵּאָךְ יי אֵלָיו בְּלֶבֶת אֵשׁ. וְאִי תִימָא יִתִּיר הוּא שְׂבָחוֹא דְאַבְרָהָם, דְּלֹא כְּתִיב בֵּיה מִלֵּאָךְ, אֱלֹהֵי (בְּרֵאשִׁית יח) וַיֵּרָא אֵלָיו יי בְּאַלְנֵי מִמְרָא וְגו'. הֵתֵם בְּאַבְרָהָם, אֲתוֹזֵי לִיה אֲדֹנָי, בְּאַלְפֵי דְלֵת, בְּגִין דְּבִהֵהוּא זְמַנָּא קָבִיל בְּרִית, וְמָה דְּהוּא אֲתַפְסִי עַד כְּעֵן מְנִיָּה, אֲתוֹזֵי לִיה רַבּוֹן וְשְׁלִיט, וְהָכִי אֲתוֹזֵי, דְּהָא כְּדִין בִּהֵהוּא דְרָגָא אֲתַקְשָׁר, וְלֹא יִתִּיר. וְכֵן כֶּה, בְּשֵׁמָא דְאֲדֹנָי רַבּוֹן עֲלֵיהּ.

The Shechina appeared to Moses for the first time at the burning bush event as an angel.

Exodus 3:2

”וַיֵּרָא מִלֵּאָךְ יְהוָה אֵלָיו בְּלֶבֶת אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסִּנֶּה וַיֵּרָא וְהִנֵּה הַסִּנֶּה בֹעֵר בָּאֵשׁ וְהַסִּנֶּה אֵינּוּ אֵקָל”

“And the angel of YHVH appeared to him in a flame of fire out of the midst of a bush. He looked, and behold, the bush was burning, yet it was not consumed.”

For Jacob, the Shechinah appeared in the image of Rachel because she's the aspect of Malchut.

Genesis 29:6

”וַיֹּאמֶר לָהֶם, הַשְׁלוֹם לוֹ; וַיֹּאמְרוּ שְׁלוֹם–וְהִנֵּה רַחֵל בָּתוּלָה, בָּאָה עִם-הַצֹּאֵן”

“And he said to them, “Is it well with him?” And they said, “It is well, and here is Rachel his daughter coming with the sheep.”

Abraham had a different revelation.

Genesis 18:1

”וַיֵּרָא אֵלָיו יְהוָה, בְּאַלְנֵי מִמְרָא; וְהוּא יוֹשֵׁב פֶּתַח-הָאֵהָל, כְּחֹם הַיּוֹם”

“Now YHVH appeared to him (Abraham) by the oaks of Mamre, while he was sitting at the tent door in the heat of the day.”

The Zohar compares the three and says that it looks like Abraham received the higher type of revelation of the Shechina because the name YHVH appeared to him.

Exodus 6:3

”וַאֲרָא, אֶל-אַבְרָהָם אֶל-יִצְחָק וְאֶל-יַעֲקֹב–בְּאֵל שַׁדַּי; וְשְׁמִי יְהוָה, לֹא נִודַעְתִּי לָהֶם”

“and I appeared to Abraham, Isaac, and Jacob, as God Almighty, but by My name, YHVH, I did not make Myself known to them.”

This verse said by God to Moses testifies that God didn't appear to the patriarch through the name YHVH. The Zohar explains that the Shechina appeared to Abraham as the name ADNY that is the name we use in the level of Malchut instead of YHVH. Because Moses is on the level of Da'at, which is above Zeir Anpin, the Shechina could reveal itself to him as unification with the upper levels and the name YHVH.

52. אֶבֶל מֹשֶׁה דָּלָא הָוָה בֵּיתָא פְּרוּדָא, דְּכַתִּיב (שמות ג) מֹשֶׁה מֹשֶׁה, שְׂאִין טַעַם מִפְסִיק, כְּמוֹ שְׂכָתוּב (בראשית כב) אֲבָרָהִם אֲבָרָהִם, שְׂמַפְסִיק הַטַּעַם, בְּגִלְל שְׂכַעַת שְׁלָם מֶה שְׁלָא הָיָה לִפְנֵי כֵן. יֵשׁ הַפֶּרֶשׁ בֵּין אֲבָרָהִם הַנוֹכְחִי לְבֵין אֲבָרָהִם שְׂכַתְחִלָּה. אֶבֶל מֹשֶׁה, מִיָּד שְׁנוּלָד, אֶסְפָּק לָרִיזָה הַמְּאִירָה הֵיטָה עֲמוֹ, שְׂכָתוּב (שמות ב) וַתֵּרָא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא. וְכָתוּב (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב. מֹשֶׁה מִיָּד אֶתְקַשֵּׁר בְּדֶרֶגָא דִּילִיָּה וּבְגִין כִּף מֹשֶׁה מֹשֶׁה, וְלֹא אֶפְסִיק טַעַמָא.

53. וְעַל דָּא לְגַבֵּי דְּמֹשֶׁה, אֲעִיר דְּרֵבִיָּה, דְּכַתִּיב מִלְאָךְ יִי. יַעֲקֹב קָרָא לִיהָ, בְּשִׁיעָתָא דְּהָוָה סְלִיָּק מַעֲלָמָא, מִלְאָךְ. מֵאִי טַעַמָא. בְּגִין דְּבִהֵיָּה שִׁיעָתָא הָוָה יְרִית לָהּ, לְשַׁלְטָאָה. מֹשֶׁה בְּזוּיָו. יַעֲקֹב, לְבַתֵּר דְּסְלִיָּק מַעֲלָמָא. מֹשֶׁה בְּזוּפָא. יַעֲקֹב בְּרוּזָא. וְכַאֲה זִוְלָקָא דְּמֹשֶׁה.

Exodus 2:2

“וַתֵּהֵר הָאִשָּׁה, וַתֵּלֶד בֶּן; וַתֵּרָא אֹתוֹ כִּי-טוֹב הוּא, וַתִּצְפְּנֵהוּ שְׁלֹשָׁה יָרֵחִים.”

“The woman conceived and bore a son; and when she saw that he was good, she hid him for three months.”

Moses's mother recognized how special her child immediately when he was born. She concealed him from the terrible decree of Pharaoh for three months before sending him on the Nile to his faith. The daughter of Pharaoh, Batya, found Moses on the water and when she touched him her leprosy got cured (פרקי דרבי אליעזר). Batya immediately took him under her protection. She had an elevated soul and didn't agree or followed her father's way. When Moses came to her she converted. Moses was nursed by his mother to receive pure nourishments from the right side. (Exodus 2:5-10)

Genesis 1:4

“וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאוֹר, כִּי-טוֹב”

“And God saw that the light that it was good.”

The 'Light' in this verse is the aspect of Zeir Anpin. Moses was born surround by the light of Zeir Anpin and for that reason, he was connected to the Shechina while he was

living in this world. The Zohar revealed that Jacob had the protection of the Shechina but his direct connection to her came only after he passed away.

Moses was at the level of Da'at that is the level that bridges the light from Chokmah and Binah to this world. From his level, he could connect to all the levels below. Jacob was the aspect of the central column and even though he had spiritual perfection, Moses was higher.

54. הגואל אותי מכל רע, דלא אתקריב לעלמין לגבי סטרא דרע, ולא יכיל רע לשלטא ביה. יברך את הנערים, כדון יעקב הוה מתקן לביתיה, כבר נש דאזיל לביתא וזדתא, ומתקן לה בתקונוי, ומקשט לה בקשטוי. יברך את הנערים, אינון דאתפקדון על עלמא, לאתמשכא מנייהו ברכאן, תרין כרובין אינון. ויקרא בהם שמי, השתא אתקין ביתיה, ואיהו אסתלק בדרגיה, בגין דזובורא בייעקב הוי. גופא, אתדבק באתר דאצטריה, ותרין דרועין בהדיה.

55. לבתר דאינון נערים מתברכן כדקא יאות, כדון וידגו לרוב בקרב הארץ. ארוזא דנוגין לאסגאה גו מין, ואי נפקן מוזה מנא ליבשתא, מיד מתין. אכין לאו הכי, אלא אינון מן זמא רבא, וסגיא דלהון לאפשא ולאסגי בקרב הארץ איהו. מה דלית הכי לכל נוגין דעלמא.

Genesis 48:16

“המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבתי אברהם ויצחק וידגו לרב בקרב הארץ.”
 “The angel who has redeemed me from all evil, Bless the lads; And may my name live on in them, And the names of my fathers Abraham and Isaac; And may they grow into a multitude in the midst of the earth.”

‘has redeemed me from all evil’ means that he never came close to the negative side and couldn’t control or harm him.

‘Bless the lads’ – Jacob connect the angel that protected him to the ‘lads’. These lads are the aspect of the higher angels, Metatron מטטרון and Sandalfon סנדלפון (Please do not pronounce these sacred names. Use ‘angel Metat’ and ‘angel Sandal’ to refer to them). ‘And the names of my fathers Abraham and Isaac’ refers to Jacob’s connection to the Right and Left column to open the central column for blessings to come down.

As we mentioned in the previous study, we use this verse when we bless our children. We raise both hands to the right and left of the child’s head, meditating on Chessed (Right), Gevurah (Left) and we are in the middle as Central column, drawing the light from above to the child.

‘And may they grow into a multitude in the midst of the earth’ – this final step draws the blessings from above to the ‘sea’ of Malchut.

56. מה כתיב לעילא, ויברך את יוסף ויאמר, ולא אשכחון ליה הכא ברכאן, דהא לבתר ברין ליה, דכתיב, (בראשית מט) בן פורת יוסף. אלא, כיון דברין לאלין גערים, ליוסף ברין. דהא לא יכלי לאתברכא, אלא מנו יוסף, ומנו דאיהו בטמירי, ולא אתנוזי לאתגלאה, כתיב בטמירי, ויקרא בהם שמי ושם ושם אבותי, (לכסא עליה) מן האבות מתברכן, ולא מאתר אורא. בקרב הארץ, דא הוא כסויא לזופאה מה דאטריה.

57. אתו ונשקוה כמלקדמין, אמרו, הבו ונברין. אמר איהו, אני אברך, דכל מה דשמעתון עד דכא מנאי הנה, ואקיים בי (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, קרי ביה יברך. מאי טעמא. בגין דנתן מלכותו לכל. מלכותא ומיכלא דאורייתא דילי אכלתון. אמר רבי יהודה. ברא רזימא דקודשא ברין הוא, הא תנינן בעל הבית בוצע ואורח מברך. אמר רבי, איני בעל הבית בוצע ואורח מברך. אמר לו, איני בעל הבית ואינכם אורחים. אבל מצאתי פסוק ואקימו, שהרי אני בודאי טוב עין, בלי שאלותיכם אמרתי עד עתה, ולחם ואכל שלי אכלתם.

57. אתו ונשקוה כמלקדמין, אמרו, הבו ונברין. אמר איהו, אני אברך, דכל מה דשמעתון עד דכא מנאי הנה, ואקיים בי (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, קרי ביה יברך. מאי טעמא. בגין דנתן מלכותו לכל. מלכותא ומיכלא דאורייתא דילי אכלתון. אמר רבי יהודה. ברא רזימא דקודשא ברין הוא, הא תנינן בעל הבית בוצע ואורח מברך. אמר רבי, איני בעל הבית בוצע ואורח מברך. אמר לו, איני בעל הבית ואינכם אורחים. אבל מצאתי פסוק ואקימו, שהרי אני בודאי טוב עין, בלי שאלותיכם אמרתי עד עתה, ולחם ואכל שלי אכלתם.

Jacob's blessings to Joseph came after he blessed his children and gave them the status of tribe leaders and their uncles. In his blessings, Jacob treats Joseph as his firstborn. Jacob wanted to marry Rachel but Laban his father in law 'tricked' him and replaced Rachel with Leah. His first energy was supposed to be transferred into Rachel but went to Leah. Reuven was the actual firstborn from Leah but spiritually Joseph that was the first of Rachel was the spiritual firstborn.

Joseph is the channel of Yessod and the 'funnel' for the light to come to Malchut. Malchut doesn't have light of its own and all the blessings had to pass through Joseph/Yessod. He was blessed just by being a channel for the Light.

The Torah reveals the power of Joseph in Genesis 42:6

“ויוסף הוא השליט על הארץ הוא המשביר לכל עם הארץ”

“And Joseph was the governor over the land; he it was that sold to all the people of the land”

The blessing that Joseph received is actually a description of his capability to protect us.

Egypt represented Malchut and Joseph went down to Egypt to have control over Malchut, letting his brothers connect to his power/Yessod and break out of Egypt to reveal the Light in Malchut.

After this study, the sages kissed the Yenuka and said that they should now bless the food that they had. The Yenukah said that he should make the blessing over the food because they ate from his food.

Rabbi Yehuda said that the teaching is that the host bless the bread at the beginning of the meal and the guest makes the blessing after they finish. The child quoted the verse in Proverbs 22:9 and told them that his study is the food they ate and he should bless.

Proverbs 22:9 “טוב עין הוא יברך כי נתן מלחמו ליד”

“the owner of good eye will bless because he gave from his bread the one in need.”

The Yenukah shared from his ‘gift’ of Torah to the Rabbis so he earned the blessing.

Tractate Avot (Fathers) 3:3

רבי שמעון אומר, שלושה שאכלו על שולחן אחד, ולא אמרו עליו דברי תורה כאילו אכלו מזבחי מתים, שנאמר “כי כל שולחנות, מלאו קיא צואה בלי מקום”. אבל שלושה שאכלו על שולחן אחד ואמרו עליו דברי תורה כאילו אכלו “משולחנו של מקום ברוך הוא, שנאמר “וידבר אלי זה השולחן, אשר לפני ה

MISHNA C. R. Simeon said Three that have eaten on one table, and have not study Torah, are as if they have eaten of the sacrifices of the dead, as it is written (Isaiah 28:8): ‘For all tables are full of vomit of filthiness, there is no place (clean).’ But three that have eat on one table and study Torah, are as if they had eaten of the table of the Holy One, as it is written (Ezekiel 41:22) And he spoke unto me: This is the table that is before YHVH.”

Rabbi Shimon teaches that the table where three people eat from is considered as an altar. If we study Torah during the meal, it’s as if we eat from a table in front of YHVH. If not, it’s as if we ate from sacrifices of idol worship that have the aspect of death.

We nourish our body by food but the body is lifeless without the soul that we nourish with the study of Torah/Zohar.

Alone or in a group it would be beneficial to always use our Unity Zohar app on smartphones to read a few paragraphs of Zohar to connect to Yessod and draw ‘life’ through the food we digest. Don’t forget to bless the food.

58. זָטַל כֶּסֶא דְּבִרְכָתָא וּבְרִיךְ, וַיְדוּי לָא יְכִלִי לְמַסְבֵּל כֶּסֶא, וְהָיוּ מִרְתֵּתִי. כִּד מְטָא לְעַל הָאָרְץ וְעַל הַמְּזוּז, אָמַר, (תהלים קטז) כּוֹס יִשְׁוּעוֹת אֲשָׁא וּבִשְׁם יְיָ אֶקְרָא. קִיָּמָא כֶּסֶא עַל תְּקוּנָה, וְאֶתִּישֵׁב בִּימִינָהּ, וּבְרִיךְ. לְסוּף אָמַר, יְהֵא רַעְוָא דְּלִנּוּד מֵאֲלִין, יִתְמַשְׁכוֹן לִיה זַיִין, מִגָּזָ (נ"א מלכא) אִילָנָא דְּזַיִין, דְּכָל זַיִין בֵּיה תְּלִין. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יַעֲרֵב לִיה, וַיִּשְׁכּוּ עֲרֵב לְתַתָּא, דִּיסְתַּבּם בְּעֲרֵבוּתִיה, בְּהֵדִי מְלָכָא קִדִּישָׁא.

59. כִּינן דְּבִרִּיךְ, אֶסְתִּים עֵינֵי רַעְוָא זֹדָא, לְבַתֵּר פְּתוּז לֵון, אָמַר זִבְרִיָּא, שְׁלוֹם לְכוֹן מִרְבוֹן טָב, דְּכָל עֲלָמָא דִּילִיה הוּא. תְּוֹהֵוּ, וּבְכוּ, וּבְרִיכוּ לִיה. בְּתוּ הַהוּא לִילִיא. בְּצִפְרָא (דף קפ"ח ע"א) אֶקְדִּימוּ וְאִלּוּ. כִּד

59. כִּינן שְׁבִרְךְ, סְתֵם עֵינֵי רַעְוָא אָחַד, וְאַחַר כִּד פְּתַח אוֹתָם. אָמַר, חֲבֵרִים, שְׁלוֹם לְכֵם מִרְבוֹן הַטּוֹב שְׁכָל הָעוֹלָם שְׁלוֹ הוּא. תְּמַחֵוּ וּבְכוּ, וּבְרַחֲוֵהוּ. לָנוּ אוֹתוֹ לִילָה. בְּבִקֵּר הַשְּׁכִימוּ וְהִלְכוּ. בְּשִׁהְגִיעוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן סְפָרוֹ

לו אותו המעשה. תמה רבי שמעון, אמר, בן סלע תקיף הוא וראוי הוא לכך, ויותר ממה שלא חשוב בן אדם, בנו של רב המנונא סבא הוא. הודעו רבי אלעזר ואמר, עלי ללכת לראות אותו נר דולק. אמר רבי שמעון, זה לא עולה בשם בעולם, שהרי דבר עליון יש בו. וסוד הוא, שהרי אור השמן (ההמשכה) של אביו מאיר עליו, וסוד זה לא מתפשט בין החברים.

מיטו לגבי רבי שמעון, סוזו ליה עובדא. תנה רבי שמעון, אמר בר טנרא תקיפא איהו, וראות הוא לכך, ויתיר ממה דלא זשיב בר נשי, בריה דרב המנונא סבא הוא, אודעו רבי אלעזר, אמר, עלי למיהר למנוני להווא בוצינא דדליק. אמר רבי שמעון, דא לא סליק בשמא בעלמא, דהא מלה עלאה אית ביה. ורא איהו, דהא גהירו משיזו (משיכו) דאבוי מנהרא עליה, ורא דא לא מתפשטא בין זברייא.

The Yenuka that was visited by Rabbi Yitzhak and Rabbi Yehuda, raised a cup of wine and started the blessings over the food. His hands were shaking because new spiritual energy affected his body. At that moment he could see the future. After he finished the blessings of the food, he blessed Rabbi Yitzchak to have life from the Tree of Life and that someone will be a guarantor for him.

As we learned in the Zohar portion of Vayechi, Rabbi Shimon saved Rabbi Yitzchak from the angel of death. They left the world together because Rabbi Shimon guaranteed to bring Rabbi Yitzchak with him when the time comes for him to leave the world.

The rabbis cried because of the special moment connected them to Chokmah. They went to sleep. In the morning they left early, came to Rabbi Shimon and told him the story.

Rabbi Shimon revealed to them that the child is the son of Rav Hamnuna Saba and the revelations of the Yenuka come from the light of his father that sustains him from his holy light.

Even after he passed away, the light of Rav Hamnuna Saba was still affecting his son.

60. יומא וזדא, הוו זברייא יתבין ומתננוזין אלין באלין, והוו תמן רבי אלעזר, ורבי אבא, ורבי זיאי, ורבי יוסי, ושאר זברייא. אמרו הא כתיב (דברים ב) אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה וגו'. בגין רות ונעמה, דהוו זמינין לנפקא מניהו. צפורה אתת משה דהות במדין, ויתרו ובניו דנפקו במדין, דהוו כלהו זכאי קשוט על אותה כמה וכמה. ותו משה דרביא ליה במדין, ואמר ליה קודשא בריך הוא, (במדבר לא) נקום נקמת בני ישראל מאת המדינים אי הכי מישוא פנים אית במלה, דיתיר אתונו בני מדין לישוא מן מואב.

60. יום אחד היו החברים יושבים ומתננחים אלה באלה, והיו שם רבי אלעזר ורבי אבא ורבי חייא ורבי יוסי ושאר החברים. אמרו, הרי כתוב (דברים ב) אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה וגו'. בגלל רות ונעמה שהיו עתידים לצאת מהם. צפורה אשת משה שהיתה ממדין, ויתרו ובניו שיצאו ממדין, שהיו כלם צדיקי אמת, על אחת כמה וכמה. ועוד משה שגדלוהו במדין, ואמר לו הקדוש ברוך הוא, (במדבר לא) נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים. אם כך, משוא פנים יש בדבר, שיותר ראויים בני מדין להנצל ממואב.

61. אמר רבי שמעון, לא דמי מאן דזמין למלקט תאני, לבאן דכבר לקיט לון. אמר ליה רבי אלעזר, אף על גב דכבר לקיט לון, שבוזא איהו. אמר ליה, מאן דלא

61. אמר רבי שמעון, לא דמי מאן דזמין למלקט תאני, לבאן דכבר לקיט לון. אמר ליה רבי אלעזר, אף על גב דכבר לקיט לון, שבוזא איהו. אמר ליה, מאן דלא

לְקַטְתָּ תְּאֵנִי, וְטִיר תְּאֵנָה תְּדִיר, דָּלָא יְהֵא בָּהּ פָּגָם, בְּגִין
תְּאֵנִי דְּזִמְיֵנָה לְאִיתְּאָה. בִּין דְּלִקִּיטְ תְּאֵנִי, שְׂבִיק כָּה
לְתֵאנָה, וְתוּ לֹא וְטִיר כָּה.

שָׁבַח הוּא. אָמַר לוֹ, מִי שְׁלֵא לְקַטְתָּ תְּאֵנִים,
שׁוֹמֵר אֶת הַתְּאֵנָה תְּמִיד שְׁלֵא יִהְיֶה בָּהּ פָּגָם
בְּשִׁבִיל הַתְּאֵנִים שְׁעִתִּידָה לְהִבְיָא. בִּין
שְׁלִקֵּט תְּאֵנִים, עֲזֹב אֶת הַתְּאֵנָה, וְיִוְתֵר לֹא
שׁוֹמֵר אוֹתָהּ.

The students of Rabbi Shimon were studying and discussing the verse in Deuteronomy 2:9

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי, אֶל-תַּצֵּר אֶת-מוֹאָב, וְאֶל-תַּתְּגֵּר בָּם, מִלְחָמָה: כִּי לֹא-אֶתֵּן לָךְ מֵאֶרֶצוֹ, יְרֵשָׁה-כִּי לִבְנֵי-לוֹט, נָתַתִּי אֶת-
”עַר יְרֵשָׁה”

“Then YHVH said to me, ‘Do not harass Moab, nor provoke them to war, for I will not give you any of their land as a possession, because I have given Ar to the sons of Lot as a possession.’”

They explained that Ruth will be born to Moab, convert and from her the comes Mashiach. Because of that Moab received the protection of God.

Numbers 31:2

”נָקֶם, נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מֵאֵת, הַמִּדְיָנִים; אַחֲרָי, תִּאֶסֶף אֶל-עַמִּיךָ”

“Take full vengeance for the sons of Israel on the Midianites; afterward you will be gathered to your people.”

The students said that Jethro and Tziporah, Moses’s wife, came from Midian and why weren’t they protected. Where was Moses’s protection? It looks like they have greater merits than Moab to be protected.

Rabbi Shimon explained that Ruth didn’t yet come out of Moab so they needed protection. Jethro and Tziporah already left the Midianites and they didn’t need protection and the Israelites could take revenge from them.

62. כִּךְ מוֹאָב, דְּזִמְיֵנָה לְאִיתְּאָה אֵינוֹן תְּאֵנִי, וְטִיר כִּיה
קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכִתִּיב אֶל תַּצֵּר אֶת מוֹאָב. מִדִּין
דְּקָא יְהִיבֵת תְּאֵנִי, וְאֶלְקִיטוּ לֹון, כְּתִיב (בַּמִּדְבָּר
כֹּה) צָרֹר אֶת הַמִּדְיָנִים. דְּהָא מִכָּאן וְלְהִלָּא, תְּאֵנָה
דָּא לֹא זִמְיֵנָה לְאִיתְּאָה פִּירִין, וּבְגִין כִּךְ אֶתְּנִיזִית
לִיקִידָת אִשָּׁא. פִּתּוּז וְאָמַר, (בַּמִּדְבָּר כֹּב) וַיֹּאמֶר מוֹאָב
אֶל זְקִנֵי מִדְיָן וְגו', מוֹאָב אֵינוֹן שְׂאֵרִי, וּבְגִין אֵינוֹן תְּאֵנִי,
דְּזִמְיֵן מוֹאָב לְאֶפְקָא לְעִלְמָא, אִשְׁתִּיבּוּ מִעֲוֹנֵשָׁא.

62. כִּךְ מוֹאָב, שְׁעִתִּידָה לְהִבְיָא אוֹתָן
תְּאֵנִים, שְׁמַר אוֹתוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
שְׁכִתוּב אֶל תַּצֵּר אֶת מוֹאָב. מִדִּין שְׁנָתָן כְּבָר
תְּאֵנִים וְלִקְטוּ אוֹתָן, כְּתוּב (בַּמִּדְבָּר
כֹּה) צָרֹר אֶת הַמִּדְיָנִים. שְׁהִרִי מִכָּאן וְלְהִלָּא
תְּאֵנָה זוֹ לֹא עִתִּידָה לְהִבְיָא פְרוּת, וּמִשּׁוּם זֶה
רְאוּיָה לְשַׁרְפֵּת אִש. פִּתּוּז וְאָמַר, וַיֹּאמֶר מוֹאָב
אֶל זְקִנֵי מִדְיָן וְגו'. מוֹאָב הֵם מִתְּרִים, וּמִשּׁוּם
אוֹתָן תְּאֵנִים שְׁעִתִּיד מוֹאָב לְהוֹצִיא לְעוֹלָם
נִצְלוּ מִעֲנָשׁ.

63. רַבִּי אֶלְעָזָר בְּעָא לְמִיזְמוּי כְּרַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן
בֶּן לְקוֹנִיָּא זָמּוּי. וְהוּוּ אֶלְי רַבִּי אָבָא וְרַבִּי יוֹסִי (ד"א לֹא
גְרַסִּין וְרַבִּי חִיָּא) בְּהִדְרִיה, אֶלְלוּ בְּאַרְזָא, וְהוּוּ אִבְרִי
מִלִּי דְּאוֹרִיָּתָא כָּל הַהוּא אֲרֻזָּא.

63. רַבִּי אֶלְעָזָר רָצָה לְרְאוּת אֶת רַבִּי יוֹסִי
בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לְקוֹנִיָּא חָמִי, וְהוּוּ הוֹלְכִים
רַבִּי אָבָא וְרַבִּי יוֹסִי אִתּוּ. הִלְכוּ בְּדֶרֶךְ, וְהוּוּ
אוֹמְרִים דְּבְרִי תוֹרָה כָּל אוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ.

Because of Ruth, Moab was saved from being punished for their actions against the Israelites.

Rabbi Shimon explains it with an example of a fig tree. When the tree is still in the process of giving fruits, it is protected. After the fruits are collected, the tree can be left alone.

Lesson: It's always beneficial to prepare and have plans for future positive actions. The light that is 'allocated' for that 'project' protects us. We cannot fake this because if we don't follow through, we are hit with judgments because the other side takes over that light reserved for us.

Plan your regular studies daily, weekly or any period of time. Set goals to start a study of a Zohar book and finish it. We have on the Daily Zohar the complete study of Tikunei Zohar and the complete study of Zohar Pinchas. You can set extra time a week to study them. Plan a day of the week or month to sit and give your tithe and plan other sharing and giving activities.

When your to-do list and calendar is full of planned positive actions, you receive protection to fulfill these goals.

A complete study of Pinchas starts here:

<https://dailyzohar.com/daily-zohar-1070/>

<https://dailyzohar.com/daily-zohar-1-the-opening/>

64. אמר רבי אבא, מאי דכתיב, ויאמר יי אלי אל תצר את מואב וגו', וכתוב (דברים ב) וכתוב (שם) וקרבת מול בני עמון וגו' – דבר זה כדבר זה. מה הבדל בין זה לזה? אלא נראה ששקולים היו. ושנינו, כשהיו מתקרבים לבני מואב, היו ישראל נראים לפניהם בכל כלי קרב בשרצו להתגרות בהם. ולגבי בני עמון היו ישראל מעטפים בעטופיהם, ולא נראו כלל כלי קרב. והפסוקים מוכיחים בשקול זה כזה.

65. אמר רבי אלעזר, ודאי הכי הוא. ותנינן, דדא דהות וזציפא, ואמרת מואב, דכתיב, (בראשית יט) ותקרא את שמו מואב. אתוןון ישראל וזציפו לגבייהו, כמה דאיהי הות וזציפא, דאמרת מואב, מאב הות ברא דא. אבל ערתא, דאמרת בן עמי, וכסיאת ארוהא, ישראל הו מכסיין ארוהיהו לגבייהו, מעטפי עטופא בטלית, ואתוןון קמיהו כאזין במשי. והא אוקבועה.

Deuteronomy 2:9

ויאמר יהוה אלי, אל תצר את מואב, ואל תתגר בם, מלחמה: כי לא אתן לך מארצו, ירשה – כי לבני לוט, נתתי את – ער ירשה

“Then YHVH said to me, ‘Do not harass Moab, nor provoke them to war, for I will not give you any of their land as a possession, because I have given Ar to the sons of Lot as a possession.’”

Deuteronomy 2:19

”וְקִרְבְּתָהּ, לִיּוֹל בְּנֵי עַמּוֹן—אֶל-תִּצְרֶם, וְאֶל-תִּתְגָּר בָּם: כִּי לֹא-אֶתֵּן מֵאֶרֶץ בְּנֵי-עַמּוֹן לָךְ, יִרְשָׁה—כִּי לִבְנֵי-לוֹט, נָתַתִּיהָ יִרְשָׁה”
 “When you come opposite the sons of Ammon, do not harass them nor provoke them, for I will not give you any of the land of the sons of Ammon as a possession, because I have given it to the sons of Lot as a possession.”

The two verses look similar but the difference is with Ammon where the verse begins with “when you come opposite the sons of Ammon”.

To understand the difference we need to go back to Genesis 19 where we learn that the two daughters of Lot, thought that the world came to its end and decided to have children from their father to create continuation in the world.

The Zohar explains that the older daughter didn't conceal her actions and called her son Moab which means ‘comes from father’. The younger daughter covered the action and called her child ‘Ammon’ that means “from my people”.

When the Israelites came to Moab they were wearing their weapons in visible form and when they came to Ammon they were covered with prayer shawls.

The impact of the mother's emotional state and the name is given on the child is very significant in the life of the child. It could even affect future generations. Rav Moshe Armoni in Israel, a teacher, and publisher of Kabbalah books specializes in helping people remove health and mental blockages formed from pre-birth state and later. Issues could be transferred in the same line of the Tikkun process (parents, grandparents, tribe).

<https://www.facebook.com/ravmoshe.armoni>

66. עַד דִּהְיוּ אֲזָלִי, אֲדַכֵּר רַבִּי אֶלְעָזָר מִהָאִי יְנוּקָא, סְטוּ
 מֵאַרְזָא ג' פִּרְסִי, וּמִטּוּ לְהִתָּם. אֶתְאַרְזוּ בְּהֵוָה בֵּיתָא,
 עָאֵלוּ וְאַשְׁכּוּזוּ לְהֵוָה יְנוּקָא, דִּהְיוּ יְתִיב, וּמִתְקַנֵּין
 פְּתוּרָא קָמִיָּה. כִּיּוֹן דְּזֻמָּא לֹאן, קָרִיב גְּבִייהוּ, אָמַר לִיה,
 עוֹלוּ וְזִסְדִּי קְדִישִׁין, עוֹלוּ שְׁתִּילִין דְּעֵלְמָא, אִינוּן דְּעִילָא
 וְתִתָּא מִשְׁבּוּזִין לֹאן. אִינוּן דְּאַפִּילוּ נֻגִי יָמָא רַבָּא, נִפְקִין
 בִּיבְשִׁתָּא לְגְּבִייהוּ. אֶתָּא רַבִּי אֶלְעָזָר וְנִשְׁקִיָּה בְּרִישִׁיָּה.
 הֵדֵר כְּמִלְקָדָמִין, וְנִשְׁקִיָּה בְּפֻמִּיָּה. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר
 וְנִשְׁקִיָּה קְדָמָא עַל נֻגִין דְּשִׁבְקִין מִיָּא, וְאַזְלִין בִּיבְשִׁתָּא.
 וְנִשְׁקִיָּה תְּנִינָא עַל בִּיעִין דְּנֻנָּא, דְּעֵבְדוּ אִיבָא טָבָא
 בְּעֵלְמָא.

66. עד שהיו הולכים, נזכר רבי אלעזר
 בתינוק זה. סטו מהדרך שלש פרסאות והגיעו
 לשם. התארחו באותו בית, נכנסו ומצאו את
 אותו תינוק שהיה יושב, ומתקנים לפניו
 שלחן. כיון שראה אותם, התקרב אליהם.
 אמר להם, הנסו חסידים קדושים, הנסו
 שתילי העולם, אותם שמשבחים אותם
 למעלה ולמטה, אותם שאפלו הדגים שבים
 הגדול יוצאים אליהם ליבשה. בא רבי
 אלעזר ונשקו בראשו. חזר כמקדם ונשקו
 בפיו. אמר רבי אלעזר, נשיקה ראשונה על
 הדגים שעזבו את המים והלכו ליבשה,
 ונשיקה שנייה על ביצי הדגים שעשו פרי טוב
 בעולם.

67. אָמַר הֵוָה יְנוּקָא, בְּרִיזָא דְּלְבוּשֵׁיכּוּ וְזֻמִּיָּא,
 דְּעַמּוֹן וּמוֹאָב מִתְגָּרִין בָּכוּ, הֵיךְ אֶשְׁתַּבַּחְתוּן מִנִּיָּהוּ. מִאֲנִי

67. אמר הוה ינוקא, בריזא דלבושייכו וזומיא,
 דעמון ומואב מתגרים בכו, היך אשתבחתי מנייהו. מאני

מהם? בלי קרב לא היו בידיכם. ואם לא, לבטחה תלכו בלי פחד. תמהו רבי אלעזר ורבי אבא והחברים. אמר רבי אבא, אשרי הדרך הוא ואשרי חלקנו שזכינו לראות את זה. התקינו שלחן במקדש.

קרבא לא הוו בידייכו. ואי לאו, לרוזצנו תהכו, בלא דזילו. (דף קפ"ח ע"ב) תוהו רבי אלעזר ורבי אבא וזברייא. אמר רבי אבא, ופאה ארוזא דא, וזכאה זולקנא דזכיןא למיזמי דא, אתקינו פתורא במלקדמין.

Rabbi Elazar visited the 'Yenuka', the child of Rav Hamnuna Saba that is known in the Zohar to reveal many secrets to Rabbi Shimon and his son.

When the child saw Rabbi Elazar and his friends, he welcomed them and invited them into his home. He praised them for being holy people saying "even the fish of the big sea come out to the land for them". It's obvious that this righteous child knew that the soul of his father was visiting and teaching them. The 'fish' is the aspect of Tzadik souls at the highest level. The big sea is the aspect of the worlds of Atzilut and Briah.

Rabbi Elazar was very impressed by that and gave great respect to that special child. He kissed the child's head and then on his mouth.

He explained that the first kiss was for revealing the secrets of Tzadikim from the 'sea' that is the world of Atzilut and Briah. These Tzadikim come to the 'land' which is the aspect of Malchut. The second kiss was for the fish eggs that produced good fruits in the world. It is the aspect of the Tzadik that brings righteous children like the Yenukah, of Rav Hamnuna Saba. The name 'Hamnuna' itself means 'fish of the sea'.

68. אמר, חכמים קדושים, תרצו לחם תפניקים ללא קרב (או לחם קרב ושלחן של בלי קרב) ושלחן של בלי קרב, או לחם קרב, או תרצו לברך למלך בבל בלי הקרב, שהרי השלחן לא עולה בלי קרב? אמר רבי אלעזר, בן אהוב חביב קדוש, כך אנו רוצים, בכל המינים של הקרב האלה השתדלנו בהם, ויודעים אנו לערף בחרב ובקשת וברמח ובאבני בליסטראות, ואתה תינוק עוד לא ראית איך עורכים קרב גברים חזקים של העולם.

68. אמר, וזכימין קדישין. תבעו נהמא דתפניקי בלא קרבא, (ס"א או נהמא דקרבא ופתורא דמאני קרבא). או פתורא דמאני קרבא. או נהמא דקרבא. או תבעון לברכא למלכא בכל מאני קרבא דהא פתורא לא אסתליק בלא קרבא. אמר רבי אלעזר, ברא רוזימא וזביבא קדישא, הכי בעינן, בכל הגי זיני קרבא אשתדלנא בהו, וידעינן לאזוזא בוזרבא, ובקשתא, וברומוזא, ובאבני דקירטא. ואנת רביא, עד לא זומית, היך מגיזין קרבא, גוברין תקיפין דעלמא.

69. שמח אותו תינוק, אמר, ודאי שלא ראיתי, אבל כתוב (מלכים-א כ) אל יתהלל חוגר במפתח. התקינו שלחן בלחם ובכל מה שצריך. אמר רבי אלעזר, כמה שמחה יש בלבי בתינוק זה, וכמה חדושים יתחדשו על שלחן זה, ולכן אמרתי שידיעתי שזוג פעמוני רוח הקדש היו חולכים בה.

69. זודי ההוא ינוקא, אמר ודאי לא זומינא, אבל כתיב (מלכים א כ) אל יתהלל חוגר במפתח. אתקינו פתורא בנהמא, ובכל מה דאצטריך. אמר רבי אלעזר, כמה זודו אית בלבאי ברביא דא, וכמה זודושין יתחדשון על פתורא דא, ועל דא אמרית, דידענא דזגי פעמוני רוזא קדישא, הוו אילין ביה.

Rabbi Aba and Rabbi Elazar prepared a table for a meal. The Yenuka asked them if they are ready to enjoy pleasures of food with or without a war. He told them that the table wouldn't be elevated without a war.

They replied that they wish and ready the war because they have experience in breaking the enemies so they won't destroy the earth.

What kind of war they were talking about?

The body is part of the world of Malchut. It is completely formed and sustained in this world and under the control of the Snake. When we feed the body the Snake comes to claim his part before the soul benefit from it. The greater the pleasure we take from food or any other physical activities, the greater the presence and influence of the negative side, governed by the Snake. All physical pleasures put the soul at risk and we need to go to war to protect it.

The blessings of food and the Zohar study, which is the highest level of Torah study during the meal are the tools of war against the other-side that their goal to take our soul energy and bend it to their will.

By using spiritual weapons, we guarantee that our souls are properly nourished through the energy of the food.

The word for bread is 'לחם', which is also the root word for 'war'. Bread can increase the desire for the self and increase our physical vessel/body unless we 'burn' it.

The bread turns to sugar in the body to feed the 'hungry' body cells. If we consume more than the body needs, it turns to stored energy that in most cases accumulated beyond the needs of the body. The Klipah gets stronger when we have 'extra' food stored in the body and raise the desire to have more and feed it further. The physical pleasure grows stronger and negatively influence other aspects of life.

70. אָמַר הָהוּא יְנוּקָא, מֵאֵן דְּבַעֵי לְנִהְמָא, עַל פּוּם זִזְרָבָא יִיכּוּל. זִזְרֵי רַבִּי אֶלְעָזָר, אַהֲדָר וְקָרִיב יְנוּקָא לְגַבִּיָּה, אָמַר לִיה, בְּגִין דְּשִׁבּוּזָא דְרַבָּה, אֵית לָהּ לְמִינּוּזָא דְקָרָבָא בְּקַדְמִיתָא, וְאַנָּא אִמְרִית בְּקַדְמִיתָא, דְּקָרָבָא לִיהוּי בְּתַר אֲכִילָהּ. אָבַל הַשְׂתָּא, מֵאֵן דְּבַעֵי סוּלְתָא, תּוּלָהּ (נ"א י"ת) מֵאֵי קָרָבָא בִּידוּי. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, לָהּ יָאוּת לְאַוּזָא מֵאֵינוֹן מֵאֵי קָרָבָא דִּיקָהּ.

70. אָמַר אוֹתוֹ תִּינוּק, מִי שְׂרוּצָה לָחֶם עַל פִּי הַחֶרֶב – יֵאכֹל. שְׂמַח רַבִּי אֶלְעָזָר, חֲזַר וְקָרַב הַתִּינוּק אֵלָיו, אָמַר לוֹ, מִשּׁוּם שְׂשִׁבְחָתָא עֲצָמָה, אַתָּה צְרִיף לְעַרְףְּ קָרַב בְּתַחֲלָה, וְאַנִּי אִמְרִיתִי בְּתַחֲלָה, שֶׁהַקָּרַב יִהְיֶה אַחֲרֵי הָאֲכִילָהּ. אָבַל כָּעַתָּה, מִי שְׂרוּצָה סֻלְתָּה, תּוּלָהּ (יב"א) כָּלִי הַקָּרַב בִּידּוּי. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, לָךְ רָאוּי לְהִרְאוֹת מֵאוֹתָם כָּלִי הַקָּרַב שְׁלָךְ.

71. פְּתַח הָהוּא יְנוּקָא וְאָמַר, (במדבר טו) וְהָיָה בְּאַכְלֹכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ תִּרְיִמוֹ תִּרְיִמוֹת לֵי. קָרָא דָּא עַל עוֹמֵר הַתְּנוּפָה אֶתְמַר, מֵאִי תְּנוּפָה, אִי בְּגִין דְּאֵינִי לִיה כְּהֵנָּה לְעִילָא אִיהִי תְּנוּפָה. מֵאִי אֲכַפֶּת קָן, אִי אֵינִי אִי מֵאִיר.

71. פָּתַח אוֹתוֹ תִּינוּק וְאָמַר, (במדבר טו) וְהָיָה בְּאַכְלֹכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ תִּרְיִמוֹת לֵי. פְּסוּקָה נֶאֱמַר עַל עוֹמֵר הַתְּנוּפָה. אֵינּוּ תְּנוּפָה? אִם בְּגִלְלִי שֶׁהִנִּיפָה הַכֹּהֵן לְמַעַלָּה, הִיא תְּנוּפָה. מָה אֲכַפֶּת לָנוּ אִם הִנִּיף אוֹ הִנִּיף?

72. אלא ודאי צריך להרימה למעלה, והינו תרומה. ואף על גב שדרשנו שנים ממאה וכך זה, אבל תנופה מהי הרמה (ir)? וסוד חכמה כאן. אי חסידים קדושים, בעלי רמחים, לא שמשותם את רבי שמעיה החסיד, שאם לא תדעו מהי תנופה, מהי חטה, מהי שעורה.

72. אלא ודאי אצטרף לארמא לה לעילא, והיינו תרומה. ואף על גב דדרשינן תרי מבמאה, והכי הוא, אבל תנופה מאי (o"א דא) הוא ארמוותא. ורוא דזכמותא הכא. אי וסירי קדישין, מארי דרומוזין, לא שמשותין לרבי שמעיה וסירא, דאי לאו תגדעון תנופה מאי היא. וזפה מאי היא. שעורה מאי היא.

Rabbi Elazar invited the Yenuka to start the 'war' and show his 'weapons'. The child started by quoting Numbers 15:19

”והיה, באכלכם מלחם הארץ-תרימו תרומה, ליהוה”

“then it shall be, that when you eat of the food of the land, you shall lift up (Teruma an offering to YHVH.”

The Zohar teaches us that when we enjoy/benefit from the ‘fruits of the land’, which is everything material, we should create an elevation process by connecting Malchut to Zeir Anpin. We do this elevation with appreciation and giving back to the Holy One Blessed be He, supporting the revelation of light in the world.

73. תנופה שאמרנו, הינו תנ"י פ"ה. וסוד שלו – (ירמיה יג) תנו כבוד לה' אלהיכם. שהרי פה הינו כבוד שרוצים לתת לקדוש-ברוך-הוא, ולכן צריכים להרים למעלה, להראות (שאיןם נותנים אלא לפה הזה) שאנו נותנים שלו לפה הזה. שאין שבח למלך העליון אלא בשישראל מתקנים לו לכבוד הזה ונותנים כבוד למלך. והוה תנו פה, תנו כבוד, והרמה היא בודאי.

73. תנופה דקאמרין, היינו תנ"י פ"ה. ורוא דיליה (ירמיה י"ג) תנו כבוד ליי אלהיכם. דהא פה (עלאה) היינו כבוד, דבעינן למיהב ליה לקודשא בריך הוא. ועל דא אבעי לן לארמא לעילא, לאוואה (o"א דלית אינון יהבין אלא להאי פה) דלית אנן יהבין להאי פה. דלית שבחא למלכא עלאה, אלא כד ישראל מתקני ליה להאי כבוד, ויהבי ליה למלכא כבוד. ודא הוא תנו פה, תנו כבוד, וארמא איהו ודאי.

74. הפסוק שהתחלנו – והיה באכלכם מלחם הארץ. וכי לחם הארץ היא שעורה? לא כן. ואנו מקריבים שעורה משום ששעורה קדמה לשאר הלחם שבעולם. שעורה הוא (שעור ה"א, שהרי מקום) שעורה של ה"א ידוע הוא בשעור של ה"א. (חטה בה"א נקודה וכו') חטה נקודה באמצע, שאין חלק לצד האחר שחטא שם. (אלא) חטה בת שמתחטאת לפני אביה ועושה רצונה. ומה חטה? כלל עשרים ושתים אותיות.

74. קרא דשרינן ביה, והיה באכלכם מלחם הארץ. וכי לכם הארץ שעורה איהו, לאו הכי. ואנן שעורה מקריבין, בגין דשעורה קדמאה לשאר נהמא דעלמא. שעורה איהו (o"א שיעור ה"א, דהא אתר) שעורה דה"א ידיע הוא, בשיעורא דה"א. (o"א חטה בה"א נקודה וכו') וזפה נקודה באמצעיתא, דלית וזלקא לסטרא אחרא דזוכא תמן. (אלא) וזפה ברתא דמתוזטאה לקמי אבוה, ועביר לה רעותא, ומה וזפה. כללא דכ"ב אתון.

Leviticus 23:10

דבר אל-בני ישראל, ואמרת אליהם, כי-תבאו אל-הארץ אשר אני נתן לכם, וקצרתם את-קצירה-והבאתם את-עמר “ראשית קצירכם, אל-הכהן

“Speak to the sons of Israel and say to them, ‘When you enter the land which I am going to give to you and reap its harvest, then you shall bring in the sheaf of the first fruits of your harvest to the priest.’”

The Zohar tells us that there are five types of cereals that we make bread from. They are wheat, barley, oats, spelled and rye. Barley is first to be offered because the name is שעורה that implies ה – שׂעור that means ‘measure’ of ‘H ה’. H ה is the lower letter of the YHVH name and represents Malchut.

We take a ‘measure’ from the Hה of Malchut and bring it to the priest to elevate it spiritually and draw lights that nourish our ‘bread’.

God’s instruction to give from the first of our ‘fruits’ is an instruction that helps us maximize the benefit of what we ‘saw’.

75. אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, אַף עַל גַּב שְׁהִיָּה לָנוּ לְשִׁמְעָה, בָּאֵן יֵשׁ לָנוּ לֹמַר וְלִדְרֹךְ קִשְׁתָּ. אָמַר אוֹתוֹ תִּינוּקָה, הָרִי מִגֵּן מוֹל הַחֵץ. אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, וְדָאִי חֲטָה בְּךָ קוֹרְאִים לָהּ. אָבֵל רְאִינוּ שְׂבֻשְׁבָּטִים בְּלָם אֵין ח'ט, וּבָהּ יֵשׁ ח'ט, וְקוֹרְאִים חֲטָה. אָמַר אוֹתוֹ תִּינוּקָה, וְדָאִי בְּךָ זֶה, שְׁהִיָּה ח'ט חוֹנָה סְמוּךְ לָהּ. בְּשֻׁבָּטִים אֵין הָאוֹתִיּוֹת הָאֵלּוּ, שְׁהִיָּה בָּאוּ מִצַּד קִדְשָׁה הָעֲלִיּוֹנָה, אָבֵל אֱלִיָּהּ יֵשׁ.

76. וְאֵי בְּעִית לְאַפְקָא זִרְבָּא, וְתִיבָא אַמַּאי נְקִטָּת אֲתוּן אֲלִין הֵהִיא בְּרִתָּא, אֶלָּא אֵי תִנְדַּע זִוּבָא דְּאָדָם הָרָאשׁוֹן, דְּאָמְרוּ זִוּבָּה הָוָה, תִּנְדַּע הָא. וְאִילָנָא דָּא כַּד נִצְחָה, כָּלָא סְטָרָא דְּטוֹב, נְקִיט לְכָל סְטָרָא אֲזוּרָא, וְכַפִּיָּא לִיהָ.

Wheat ‘חטה’, has the numerical value of 22 that represents the 22 Hebrew letters that build the Light of the entire Torah. The Dagesh, which is the dot in the middle of the middle letter ט connects the word to Yessod of Malchut. It protects the connection from Malchut to Binah. Because of that the 22 letters came out of Binah into Zeir Anpin and reveal the upper wisdom through the permutations of the letters.

Rabbi Elazar asks the Yenuka to explain the thought that the first two letters of ‘Wheat’. ‘חט’, implies sin, opens the gate for the other-side to have control. Also, we can not find the letters ‘חט’ in the names of the tribes. The absence of the חט protects them from the other-side. Therefore, wheat with ‘חט’, comes with an opening for the negative side. The 12 tribes are from the holy side of the 12 permutations of the YHVH name.

The Yenuka’s explanation in the next DZ study

77. זִוּבְרִיָּא קִדְמָאִי פְּרִישׁוּ מִכָּל דָּא, וְיִשְׁרוּ לָהּ מִרְזוּקָה, זִוּבָּה סִתָּם. אֲתוּ בִּתְרָאִי וְאָמְרוּ, זִוּבָּה בִּמְיֻשָּׁה. אָתָּא יִשְׁעִיָּה וּפְרִישׁ לָהּ, דְּכַתִּיב, (ישעיה נד) וּבִמְזוּחָתָהּ כִּי לֹא

שְׂבִיבוֹב (ישעיה נד) וממחנה כי לא תקרב אליה. ולכן נקודה באמצע, שלא תהיה חטאה. שאלו לא היתה נקודה, תהיה חטאה. וחלופ בין ט' לת' שברו את הצד האחר, ברור (שלה) של הדבר.

תקרב אליה, ועל כן נקודה באמצעיתא, דלא יהא זוטאה, דאלו נקודה לא הוי, זוטאה להוי. וזלופא בין ט' לת', תברו לסטרא אזורא, ברירו (o"א דילה) דמילתא.

78. אתם החברים, שלא שמשותם את רבי שמעיה החסיד, אומרים שבחמשת מיני דגן אין חלק לצד האחר. ולא כן, שהרי כל מה שנבלה בארץ יש בו חלק לצד האחר, ומהו חלקו? מוץ שתדפנו רוח, שבתוב (תהלים א) לא כן הרשעים כי אם כמץ אשר תדפנו רוח, וזהו רוח של קדשה. ובתוב (שם קג) כי רוח עברה בו ואינו וגו'. משום שרוח הקדש מפזרתו בכל צדדי העולם שלא ימצא. זה בנקבה. הזכר מהו? תבן.

78. אתון זביריא, דלא שמשותון לרבי (דף קפ"ט ע"א) שמעיה זסידא, אמרין דבזומשת ויני דגן, לא אית זולקא לסטר אזורא. ולא הוי, דהא כל מה דאתבלי בארעא, לסטר אזורא אית זולקא. ומאן זולקא אית ליה. מוץ דתדפנו רוח, דכתיב, (תהלים א) לא כן הרשעים כי אם כמץ אשר תדפנו רוח. ודא הוא רוחא דקדושה, וכתיב (תהלים קג) כי רוח עברה בו ואינו וגו'. בגין דרוח קדשא מפזר ליה בכל סטריין דעלמא, דלא ישתכח. דא בזוקבא. דכורא מאי הוא. תבן.

The Yenuka explains that wheat is the secret of the correction of Malchut in Binah, a process that makes Malchut worthy of receiving all the upper Lights.

We 'work' under the system of the Tree of Knowledge Good and Bad. If we have merits, we connect to the 'Good' and if we're not then we connect to the 'Bad' aspects.

When we connect/elevate the H ה of Malchut with the H ה of Binah we establish the central column and the outcome of our actions is good. The Light that runs down protects the וט and we reveal the positive aspect of the וט. The two letters have the numerical value of 17 that is the same for טוב, 'good'. If we don't follow the positive path we draw the aspect of sin from the וט and connect to the 'bad' of the Tree.

The five grains of wheat, barley, oats, spelled and rye are governed by YHVH. All other plants have appointed governors/angels. Because of YHVH's connection, the other-side doesn't have a hold on these grains. The only part that they can have is the chaff that covers the grain. It's removed before the grains are grinded into flour to make bread for our blessings.

Psalms 1:4

”לא-כן הרשעים: כי אם-כמץ, אשר-תדפנו רוח”

“The wicked are not so, But they are like chaff which the wind drives away.”

The negative side is always with us through the process of growth. When we want to benefit from the 'fruit', we should remove/'drive away' the negativity from it and bless the fruit before enjoying it.

79. ומוץ ותבן פוזדא אזלין, ועל דא פטור מבעשר. דלית בהו זולקא בקדושה. ה', דגן בנקיו (דדגן) בלא תבן ומוץ. וז"ט דכר וניקבא, מוץ ותבן, ה: בנקיו דדגן. ועל דא עלימו דאילנא זוטא איהו ואילנא דזוטא ביה

79. ומוץ ותבן פוזדא אזלין, ועל דא פטור מבעשר. דלית בהו זולקא בקדושה. ה', דגן בנקיו (דדגן) בלא תבן ומוץ. וז"ט דכר וניקבא, מוץ ותבן, ה: בנקיו דדגן. ועל דא עלימו דאילנא זוטא איהו ואילנא דזוטא ביה

שְׁלֵמוֹת הָעֵץ הוּא חֹטֶה, וְהָעֵץ שֶׁחֹטֵא בּוֹ אָדָם הָרָאשׁוֹן הִיָּה חֹטֶה, שֶׁהַכֹּל הוּא בְּסוֹד, וּבְדַבַּר חֹטֶה. (בְּקִדְשָׁה ה' נִקְיִין בְּדָגָן בְּלִי תֵבֶן וּמוֹץ, וְעַל זֶה שְׁלֵמוֹת הָאֵילָן הוּא חֹטֶה, וְהַכֹּל הוּא בְּסוֹד הַחֹטֶה) תָּמָה רַבִּי אֶלְעָזָר וְתַמְהוּ הַחֲבֵרִים. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְדַאי כָּךְ זֶה.

אָדָם הָרָאשׁוֹן זִוְטָה הָיָה. דְּכֹכְלָא אִיהוּ בְּרִזָּא, וּבְמִכְלָה דִּזְוִטָה. (ס"א בְּקִדּוּשָׁה ה' נִקְיִין דְּדָגָן בְּלֵא תֵבֶן וּמוֹץ וְעַל דָּא שְׁלִימוֹ דְּאֵילָנָא חֹטֶה אִיהוּ וְכֹלָא אִיהוּ בְּרִזָּא דַחְטָה) תָּמָה רַבִּי אֶלְעָזָר, וְתַמְהוּ זִוְבְּרִיָּא, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְדַאי הִכִּי הוּא.

Chaff and straw cover the pure wheat grain and they are the aspects of the male and female of the Klipah. For that reason, they are not required for tithe. The secret is in the word 'חטה' for 'wheat'. The Zohar reveals that the purity of wheat represents the perfection of the Tree of Life. The sin of Adam was connected to wheat. These revelations were made by the Yenuka and the rabbis wondered about it. Rabbi Elazar accepted the child's revelation and said; it probably happened as described.

80. אָמַר אוֹתוֹ תִּינוּקָא, כָּךְ זֶה בְּוֹדָי הַפָּסוּק שְׁהִינּוּ שְׂרוּיִים בּוֹ, שֶׁהָרִי שְׁעוֹרָה קְדָמָה לְבֵא לְעוֹלָם, וְהִיא מִתְקַנֶּת לְמֵאכֹל בְּהֵמָה סֵתָם. הִיא סוֹד אֶלֶף הָרִים שֶׁמְגַדְלִים בְּכָל יוֹם, וְהִיא אוֹכֵלֶת אוֹתָם. וְנִקְרָאת לֶחֶם תְּרוּמָה, אֶכֶל שֶׁל אוֹתָהּ תְּרוּמָה, (וְנִקְצֶרֶת) וְנִקְרָבֶת בְּלִילָה, שֶׁהָרִי כְּתוּב (וִיקְרָא כֵב) וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְטָהַר וְאַחֲרַיִם יֵאָכֵל מִן הַקֶּדְשִׁים כִּי לֶחֶמוֹ הוּא. מִן הַקֶּדְשִׁים – זֶה תְּרוּמָה. מִן הַקֶּדְשִׁים וְלֹא קֶדְשִׁים, שֶׁהָרִי קֹדֶשׁ סֵתָם לֹא נִקְרָא תְּרוּמָה, שֶׁחֹמֶר בְּקֶדֶשׁ מִבְּתְּרוּמָה לְמִדְּנוּ.

80. אָמַר הַהוּא יֶנוּקָא, הִכִּי הוּא וְדַאי, קָרָא דְשִׁירֵינָן בֵּיתָה, דְּהָא שְׁעוֹרָה אֶקְדִּים לְמִיתִי לְעִלְמָא. וְאִיהוּ מִתְתַּקֵּן לְמִיכְלָא דְבַעֲרָא סֵתָם, אִיהוּ רִזָּא דְאֶלֶף הָרִים, דְּמִגְדְּלִין בְּכָל יוֹמָא, וְהִיא אֶכֶלָה לֵוָן. וְאֶקְרִי לְזוּם תְּרוּמָה, מִיכְלָא דְהַהוּא תְּרוּמָה, (ס"א וְאֶתְקַצֵּר) וְאֶתְקַרֵּיב בְּלִילָא, דְּהָא כְּתִיב (וִיקְרָא כֵב) וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְטָהַר וְאַחֲרַיִם יֵאָכֵל מִן הַקֶּדְשִׁים כִּי לְזוּמוֹ הוּא. מִן הַקֶּדְשִׁים דָּא תְּרוּמָה. מִן הַקֶּדְשִׁים, וְלֹא קֶדְשִׁים, דְּהָא קֹדֶשׁ סֵתָם לֹא אֶקְרִי תְּרוּמָה, דִּזְוִזְמוֹר בְּקֶדֶשׁ מִבְּתְּרוּמָה תֵּנָן.

The Yenuka continues to explain that it is certainly so because Barley was first in the world. It's from the Left side, which is Chokmah without Chassadim that is revealed in Malchut. Malchut is called 'בהמה', 'Animal', numerically 52 as the numerical value of the YHVH name יוֹד-הֵה-וָו-הֵה that represents Malchut. Barley is the secret of a 'thousand mountains' that is the nourishment in Malchut.

Psalms 50:10

”כִּי לִי כָל חַיֹּת יַעַר בְּהֵמוֹת בְּהֵרִי אֶלֶף”

“For every beast of the forest is Mine, The animal on a thousand mountains.”

(for Hebrew readers and those who compare translation; there's a reason for why I translated the word בהמות as singular 'animal'. The reason would be explained in a different study related to the 'wild Ox' שׁוֹר הָבֵר and the 'Leviathan')

Malchut is nourished from the thousand mountains that grow every night. This food is called 'bread of giving (Terumah)' and it is holy

Note;

This 'enigmatic' Zohar would get clearer as we continue with this study in the next few weeks.

81. אֶרֶץ הַקִּדּוּשָׁה בְּרִשּׁוֹת הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְהַ, וְרִשּׁוֹת אַחֲרֵת לֹא נִכְנָסָה לְשֵׁם. אִיד

81. אֶרֶץ קְדִישָׁא בְּרִשּׁוֹ דְּקִדּוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָיָה, הִיךְ אֲבִדִיקֶת אֶרֶץ, אִי

נבדקת הארץ אם עומדת באמונה ולא
התחברה ברשות אחרת? בהקדבת תרומה זו
של שעורים, כמו סוד הסוטה. אמר רבי
אבא, ודאי שנינות החרב אליך. אמר אותו
תינוק, ודאי התחזקתי במגן וצנה להתגונן
ממנו. אמר רבי אבא, בארץ הקדושה אין
רשות אחרת ולא נכנסת לשם. מוץ ותבן
ממה היו?

The Holy Land represents Malchut and under control of the Holy One Blessed be He and the other-side has no permission to enter. The Zohar asks, if so then how the Land is checked for having the faith and connection to her owner, who is the Central Column, Zeir Anpin.

Connection to the Central Column makes a correction that prevents Chokmah from coming directly from the upper level but reveals the light of Chokmah from Malchut up.

The aspect of faith and connection is checked by bringing barley as an offering, similar to the secret of testing unfaithful wife (see DZ 2745, DZ 2746).

82. פתחו ההוא ינוקא ואמר, (בראשית א) ויברא
אלהים את האדם בצלמו וגו'. וכתוב ויאמר להם
אלהים פרו ורבו. וכי אי לא דאתא נזושי על זווה לא
יעביר (נח"א ע"א) תולדין לעלמא, או אי לא זאבו
ישראל בעובדא דעלמא, לא יעבדון תולדין. אלא
ודאי, אי לא ייתי נזושי על זווה, תולדין יעביר אדם מיד
ודאי, דהא גזרה אתגזר מיד דאתברי, דכתיב פרו
ורבו ומלאו את הארץ. ואינון תולדין יהון כלהון בנקיו
כלא ויהמא כלל. אוף הכי ארעא קדישא, דהא לא
עאל בה רשו אזורא, אית בה מוץ ותבן, דלאו מההוא
סטר. ולבר מארעא, ההוא מוץ ותבן דסטר אזורא הוי,
דאולא בתר קדושה, כקוף בתר בני זשא.

Genesis 1:27,28

”ויברא אלהים את-האדם בצלמו, בצלם אלהים ברא אתו: זכר ונקבה, ברא אתם”

ויברך אתם, אלהים, ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את-הארץ, וכבשה; ורדו בדגת הים, ובעוף השמים, ובכל-
”חיה, הרמשת על-הארץ”

”And God created man in His own image, in the image of God He created him; male and female He created them.”

”God blessed them; and God said to them, “Be fruitful and multiply, and fill the earth, and subdue it; and rule over the fish of the sea and over the birds of the sky and over every living thing that moves on the earth.”

The Yenuka continues to explain that if the Snake didn't have sex with Eve, there would be no continuation of generations. Same thing with the sin of the Golden Calf. If they didn't sin then they would stay in an immortal state, having no children.

The first Torah that Moses brought from Mount Sinai was with the light of immortality and in such case, the generations would stop.

The sins brought mortality to the people. They had to bring children to the world to continue the existence of life and the connection of God to this world, Malchut.

The point that the Yenuka brings is that before they sinned, God said (Genesis 1:28) 'Be fruitful and multiply'. This can lead us to understand that God's original plan already had a decree that they will sin.

The Talmud tells us that when the sages came together to remove the evil inclination of sexual desires from the world, they found out a 'side-effect' that chickens didn't produce even one egg. They had to restore it back to keep the continuation of life in the world.

It means that without the involvement of the Evil Inclination, there are no children. The command of 'be fruitful' said before the sin to indicate that there's always the aspect of 'Chaff and straw' attached to the Holy. It is the 'warm-up' of the desire before the act to procreate in holiness.

The Holy Land is the secret of Malchut in full connection with Binah. The essence of this Light is called Zeir Anpin, 'Israel', 'ישראל' that is the words of 'לי ראש', 'a head for me' or 'I have a head'. The Holy Land is called 'ארץ ישראל', 'The Land of Israel' and its head is Zeir Anpin.

83. אתו רבי אלעזר וזכריא ונשקוהו, אמר ליה, דאמי לי, דרווונא במאני קרבא, נהמא דפתורא. אמר רבי אלעזר ודאי הכי הוא, דהא כל יני קרבא בידך אינון, ומצלון בידך, אתו ונשקוהו כמלקדמין.
83. באו רבי אלעזר והחברים ונשקוהו. אמר לו, נדמה לי שהרוחנו בכלי הקרב לחם השלחן. אמר רבי אלעזר, ודאי כך זה, שהרי כל מיני קרב הם בידך ומצליחים בידך. באו ונשקוהו כמקדם.

Rabbi Elazar and the friends kissed the child that said; 'it seemed like I won the bread on the table with the tools of war' (See DZ 2485, paragraph #68). Rabbi Elazar confirmed; 'Indeed the tools of war used successfully in your hand'. They all kissed him again.

84. פתחו איהו ואמר, (בראשית מ) ובגפן שלשה שריגים וגו'. עד כאן חזיון הדבר, שהרי מכאן ולהלאה זוויונא דיליה הוה, דכתיב וכוס פרעה בדי. אבל זוויונא דמלה, בגיניא דיוסף הוה ולבשרא ליה, דישמע יוסף וידע.
84. פתח הוא ואמר, (שם מ) ובגפן שלשה שריגים וגו'. עד כאן חזיון הדבר, שהרי מכאן והלאה חזיונו היה, שכתוב וכוס פרעה בדי. אבל חזיון הדבר היה בגלל יוסף ולבשרו, שישמע יוסף וידע.

The Yenuka opened a new study quoting Genesis 40:10

"ובגפן שלשה שריגים והיא כפרחת עלתה נצה הבשילו אשקלתי ענבים"

"וכוס פרעה, בדי; ואקח את הענבים, ואשחט אתם אל כוס פרעה, ואתן את הכוס, על כף פרעה"

"and on the vine were three branches. And as it was budding, its blossoms came out, and its clusters produced ripe grapes."

“and Pharaoh’s cup was in my hand; and I took the grapes, and pressed them into Pharaoh’s cup, and I gave the cup into Pharaoh’s hand.”

The chief butler (wine steward) of Pharaoh tells Joseph his dream. The Yenuka says that the first part of the dream was a message for Joseph and the second part was related to the butler himself.

Lesson:

Dreams may carry messages to the person they are told. Some dream messages should be shared so if you feel that the dream is significant share it with a kabbalist with dream interpretation experience.

Joseph received the message about his freedom and connection back to the Tree of Life and the Central column.

85. תַּנִּינָן, שִׁבְעָה רִקְיֵעִין אֵינוֹן, וְאֵינוֹן (שִׁבְעָה) הַיִּכְכֹּלִין. וְשִׁית אֵינוֹן, וְזֹמֶשׁ אֵינוֹן, וְכֹלְהוּ נִפְקִי מִזֶּה יֵין עֲתִיקָא עֲלָאָה. הָהוּא יֵין בְּשִׁירָה לִיה יַעֲקֹב מִרְחוּקָא, וְסוּזִיטָא לִיה מִעֲנָבִים דְּהָהוּא גִפְן. כִּדִּין, יַעֲקֹב אֲמִשִּׁירָה לִיה הָהוּא יֵין דָּקָא אֲתִנּוּזִי לִיה, וְזוּרֵי וְשִׁתָּה. (בְּרֵאשִׁית קמ"ב ע"ב) הָדָא הוּא דְכִתִּיב, (בְּרֵאשִׁית כז) וַיָּבֵא לוֹ יֵין וַיִּשְׁתֶּה. הָכָא אֲתַכְלִיל עֵיכֹלָא וְתַתָּא. וְעַל דָּא אֲרֻזִּיק מִכָּלָה, וּבְשִׁירָה כָּלָה בְּמִשְׁיכּוֹ דְּתַרִּי תְנוּעִי, וְהֵינּוּ לוֹ. לִיה לְתַתָּא, לִיה לְעִילָא. (בְּתַרִּין סֵטְרִין אַחִיד)

85. שְׁנֵינּוּ, שִׁבְעָה רִקְיֵעִים הֵם, וְהֵם (שִׁבְעָה) הַיִּכְלֹת. וְשִׁשָּׁה הֵם, וְחֲמִשָּׁה הֵם, וְכֹלם יוֹצְאִים מִתּוֹךְ יֵין עֲתִיק עֲלִיּוֹן. אוֹתוֹ יֵין מִשְׁכּוֹ יַעֲקֹב מִרְחוּקָא, וְסִחְטוֹ מִעֲנָבֵי אוֹתָהּ הַגִּפֶּן. אִזּוּ יַעֲקֹב הַמִּשְׁיָד אוֹתוֹ יֵין שֶׁנֶּרְאָה לוֹ, וְשִׁמְחָה וְשִׁתָּה. זֶהוּ שִׁכְתּוֹב (שם כז) וַיָּבֵא לוֹ יֵין וַיִּשְׁתֶּה. כָּאֵן נִכְלָל לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. וְלִכְּן הִרְחִיק הַדְּבָר וּמִשְׁכּוֹ בְּמִשְׁכּוֹת שְׁתֵּי תְנוּעוֹת, וְהֵינּוּ לוֹ. לֹא לְמַטָּה, לֹא לְמַעְלָה. (בְּשִׁנֵּי יָדָדִים אַחֵד).

Genesis 27:25

וַיֹּאמֶר הַגִּשָּׁה לִי וְאֶכְלָה מִצֵּיד בְּנִי לְמַעַן תְּבָרַכְךָ
נַפְשִׁי וַיָּגֶשׁ לוֹ וַיֹּאכַל וַיָּבֵא לוֹ יֵין וַיִּשְׁתֶּה

“וַיֹּאמֶר הַגִּשָּׁה לִי וְאֶכְלָה מִצֵּיד בְּנִי לְמַעַן תְּבָרַכְךָ נַפְשִׁי וַיָּגֶשׁ לוֹ וַיֹּאכַל וַיָּבֵא לוֹ יֵין וַיִּשְׁתֶּה”

“So he said, “Bring it to me, and I will eat of my son’s game, that I may bless you.” And he brought it to him, and he ate; he also brought him wine and he drank.”

There are seven skies and seven palaces that come out from the supernal Keter and create a barrier between Malchut and the higher spiritual levels. Jacob represents the Central Column and able to draw ‘wine’ from the higher levels to the grapes that represent the manifestation of the Light in Malchut. The three branches in the dream represent the source of the Light in Binah that Jacob draws down to the three columns. The Zohar explains the verse above that only Jacob could prepare the ‘wine’ in balance to give to his father, Isaac, correcting the Left by connecting it to Zeir Anpin, Central column.

The Zohar reveals that the special cantillation mark in the Torah in the word ‘לו’, ‘brought him’ (highlighted above) requires extended sound, implying to the two corrections that Jacob made in Binah and Zeir Anpin.

86. חנוך מטטרון אמר, ויבא לו יין – ששם מים באותו יין. אם לא ישים בו מים, לא יכול לסבל, ונאם אמר חנוך מטטרון. ומשום זה המשיכו בשני טעמים, שהרי בשני צדדים אחוז, ואותו יין הלך מדרגה לדרגה, וכל הטעמים בו, עד שיוסף הצדיק טעם אותו, שהוא דוד נאמן. זהו שכתוב (שיר השירים ז) כיין הטוב הולך לדודי למישרים. מהו כיין הטוב? שבא יעקב ושם בו מים. זהו יין הטוב וכך זה, כמו שאמר חנוך מטטרון. תמה רבי אלעזר ותמה רבי אבא. אמרו, הרי היין (ס"ו מלאך) שלף הוא נצח מלאך קדוש על פי (פה) רוח הקדש.

86. חנוך מטטרון אמר, ויבא לו יין, דארמי מין ביה הוא יין, ואי לאו דארמי ביה מים, לא יכיל למסביל, וישפיר אמר חנוך מטטרון. ובגין כך אמשיך לו בתרי טעמי, דהא בתרין סטרין אזור, וההוא יין אויל מדרגא לדרגא, וכלהו טעמין ביה, עד דיוסף צדיקא טעם ליה, דאיהו דוד נאמן, דהא הוא דכתיב, (שיר השירים ז) כיין הטוב הולך לדודי למישרים. (דף קפ"ט ע"ב) מהו כיין הטוב. דאתא יעקב וארמי ביה מין, דא הוא יין הטוב והכי הוא, כמה דאמר חנוך מטטרון. תווה רבי אלעזר, ותווה רבי אבא, אמרו דהא זמברא (ס"ו מלאך) דילך, הוא נצח מלאך קדישא, אפומא (נ"א פומא) דרוז קודשא.

”ויאמר הגשה לי ואכלה מציד בני למען תברכך נפשי וגש לו ויאכל ויבא לו יין וישת”

“So he said, “Bring it to me, and I will eat of my son’s game, that I may bless you.” And he brought it to him, and he ate; he also brought him wine and he drank.”

The Yenukah with his holy spirit reveals that the angel Metat- explains that “and brought him wine” means that Jacob put water in the wine before he brought the wine to his father. Chokmah coming down on the Left column is called ‘wine’. It comes with strong judgments and the aspect of darkness. Jacob drew this light down to all the sefirot of Zeir Anpin, he needed to add Chassadim that is called ‘water’. With the ‘water’ he removed the judgments and darkness allowing Chokmah to shine its light.

Rabbi Aba and Rabbi Elazar were amazed by the child that could reveal the secrets from the angel Metat-

87. אמר לו, עד עתה אותה גפן מחכה לעשות פרות. ובגפן – זוהי גפן הנודעת בקדש. משום שיש גפן אחרת שנקראת גפן נכריה, וענביה אינם ענבים, אלא קשים, אוחזים הלב, נושכים כפלב. אותם ענבים נקראים (ירמיה ב) סורי הגפן נכריה. אבל גפן זו, עליה כתוב ובגפן, אותה הידועה, אותה שכל הקדושים טעמו יין עתיק, יין טוב, יין שיעקב נתן בו מים, עד שכל אלו שידעים לטעם טעמו אותו, והיה טוב לחך.

87. אמר ליה, עד כען ההוא גפן מזוכא למעבד פירין. ובגפן: דא איהו גפן דאשתמודעא בקודשא. בגין דאית גפן אזורא, דאיהו אקרי גפן נכריה. וענבים דילך לא אינן ענבים, אלא קשין, אזורין לבא, נשכין ככלבא. אינן ענבים אקרון, (ירמיה ב) סורי הגפן נכריה. אבל גפן דא, עליה כתיב ובגפן, ההיא דאשתמודעא. ההיא דכל קדישין טעמו זמברא עתיקא, זמברא טבא, זמברא דיעקב יהיב ביה מין, עד דכל אינן דידעין לטעמא זמברא, טעמו ליה, והוה טב לזוכא.

The Yenuka continues to say that there’s a pure grape tree, which is Malchut that brings fruits with the holiness of the light of Chokmah. There’s another type of grape tree that is the aspect of the other-side. Its grapes are not grapes because its fruits affect the heart and bite the mouth palate like a dog bite. The grapes of the other-side don’t have the ‘fruitfulness’ that comes from the higher light of Chokma with Chassadim.

Unripened grapes are not good for eating because they lack the light that transforms their energy into positive.

These grapes described in Jeremiah 2:21

“ואנכי נטעתיך שֵׂרֶק כֹּלֵה זָרַע אֱמֶת וְאִיךָ נִהְפַּכְתָּ לִי סוּרִי הַגָּפֶן נִכְרִיָּה”

“Yet I planted you a choice vine, A completely faithful seed. How then have you turned yourself before Me into the degenerate shoots of a foreign vine?”

God gives us great light to use and if we don't draw it properly, it turns negative. Those who know the good wine, like the one Jacob put water in it, enjoy its taste and it is good for the mouth palate.

Lesson;

To enjoy and benefit from the light of Chokmah, which is the desire for the Light/fulfillment, we need to use Chassadim, which is positive actions with aspects of the Right column, especially Torah studies and sharing.

Red grapes are a superfood. Most diabetic people can eat them as sweet as they are without a problem because of the high light in them, they are absorbed directly in the body almost without triggering insulin

Grape seeds extract is known to help in curing cancer. The above is not medical advices!

88. וְהָיָה גֶפֶן, כִּד מֵטָא לְצִבָּה, אוֹשִׁיטָת תִּלְתָּא שְׂרִיגִין, וְאִינוֹן תִּלְתָּ דְיוֹקְנָא דְאַבְהֵן, דְּאֶתְקַדְשֵׁת בְּהוּ. וְלִית קְדוּשָׁה אֶלָּא בִּינָן, וְלִית בְּרַכְתָּא אֶלָּא בִּינָן. בְּאַתְר דְּזוּדוּה שְׂאֲרִי. וְהָיָה כְּפּוֹרְזוּת, כִּכְלָה דְּאֶתְקַשְׁטָת וְעֹאֲלַת בְּרוּזִימוּ, בְּזוּדוּה דְּהָהוּא יִין דְּאֶתְעַרְבַּ בְּמִיָּא. כַּדִּין עֲלִתָה נְצִיָּה, סְלִיקַת רְזוּימוּ דִּילָה לְצִבִּי דְּזוּדָה, וְשְׂרִיָּאֵת לְנִגְנָא וּלְאֶעֱלָא בְּרוּזִימוּ. וְכַדִּין, אֶתְמַלְלִין וְאֶתְבְּשְׁלִין אִינוֹן עֲנָבִין, רְכִיכִין, וּמְלִין מִהָהוּא זִמְרָא טָבָא עֲתִיקָא זִמְרָא דִּיעֲקֹב אֲרַמִּי בֵּית מִיָּא.

88. ואותה גפן, בשמגיע אליה, מושיטה שלשה שריגים, והם שלש דמיות האבות שהתקדשה בהם, ואין קדשה אלא בינן, ואין ברכה אלא בינן, במקום שיש חדוה. והיא כפרחת, כמו כלה שמתקשטת ונכנסת באהבה, בחדות אותו יין שהתערב במים, ואז עלתה נציה, עולה אהבתה לדודה ושורה לנגן ולהכנס באהבה, ואז מתמלאים ומתבשלים אותם ענבים, רכות ומלאות מאותו יין טוב עתיק, יין שיעקב שם בו מים.

The grape tree that is Malchut, stretches out three branches that represent the three columns and the three Patriarchs that connect us to holiness.

The wine connects us to the holy and helps us draw light and joy like a bride rising with love to receive her groom and his light. Then the grapes on the grape tree gets ripped and get filled with the good and old wine that Jacob connected Chassadim to it.

89. וְעַל דָּא מֵאֵן דְּמִבְרַךְ עַל הַיִּין, וּמִטִּי עַל הָאָרֶץ, אֶעֱטְרִיךָ לְמִרְמֵי בֵּית מִיָּא, בְּגִין דְּלִית לִיהָ לְבָרְכָא רְזוּם ה' עַל יִשְׂרָאֵל עֲמָה, בַּר בְּמִיָּא גּוֹ זִמְרָא. וְאִי לָאוּ, מֵאֵן יָכִיל לְמַסְבֵּל. דָּא הוּא לְבִשְׂרָא לְיוֹסֵף, בְּגִין דְּבֵית הוּא תִּלְיָא מְלָתָא.

89. ועל זה מי שמברך על היין ומטי על הארץ, הארץ, צריך לשים בו מים, בגלל שאין לו לברך רחם ה' על ישראל עמה, פרט למים תוף היין. ואם לא, מי יכול לסבל? זה היה לבשר ליוסף, משום שבו היה הדבר תלוי.

Those who make the meal blessing, Birkat Hamazon, with wine should add water to the wine before they come to the third blessing, 'רחם יהוה אלהינו על ישראל', that asks for mercy on Israel and Jerusalem. As we learned, wine represents the Light of Chokmah

and judgments in Malchut and without water that is chassadim, we can not draw mercy to Malchut.

This was the message that the wine Stewart delivered to Joseph through his dream. See DZ 2774 #84.

90. וַזְנוֹרָה מִטְטָרוֹן אָמַר, שְׁלֹשָׁה שְׂרִיגִים, וְדָאִי. לְקַבֵּל תִּלְתָּ אַבְהֵן, וְהָא אַרְבַּע אֵינֹן דִּילָהּ. אֲלָא דָא הוּא דְכַתִּיב, וְהִיא כְּפֻרְזוֹת. בְּזִמְנָא דְאִיהִי סְלִיקַת וּפְרֻזַּת בְּכִנְפֶיהָ לְסַלְקָא, כְּדִין עֲלֵתָה נְצָה, דָא הוּא הָהוּא רַבִּיעָא דְאַשְׁתָּאֲר, דְסָלִיק בְּהֵדָה, וְלֹא אֶתְפָּרַשׁ מִנָּה. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (שְׁמוּאֵל ב כב) וַיִּרְכַּב עַל כְּרוּב וַיַּעֲף. כִּד יַעֲוֹף. כְּפֻרְזוֹת, בְּזִמְנָא דְפֻרְזוֹת. וְשִׁפִּיר אָמַר וַזְנוֹרָה מִטְטָרוֹן, וְהִכָּא הוּא.

The angel Metat- also reveals that the three branches are for the three patriarchs and the four angels. The three related angels are Michael, Uriel, and Raphael. The fourth is the angel Gabriel that is always with Malchut. When Malchut rises for a connection to reveal light he carries her up.

Psalms 18:11

”וַיִּרְכַּב עַל כְּרוּב וַיַּעֲף וַיָּדָא עַל כְּנָפֵי רוּחַ.”

“He rode upon a cherub and flew; And He sped upon the wings of the wind.”

Gabriel like Malchut is from the Left and they stay together. He can not express his force unless Malchut reveals light in the up direction that is the aspect of flying.

91. תְּנוּהָ רַבִּי אֱלֶעָזָר, וְתְנוּהָ רַבִּי אָבָא, אָמְרוּ, מַלְאָכָא קַדִּישָׁא, שְׁלִיחוֹת מַלְעִילָא, הָא זִמְרָא דִּילָהּ, הוּא, נְצֻזוֹת בְּרָזָא דְרוּחוֹ קַדִּישָׁא. אֲתוּ כִלְהוּ זִמְרָאִי וְנִשְׁקֻהוּ. אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, בְּרִיךְ רִזְמָנָא דְשִׁדְרָנִי הָכָא.

91. תְּמָה רַבִּי אֱלֶעָזָר וְתְמָה רַבִּי אָבָא. אָמְרוּ, מַלְאָךְ קָדוֹשׁ, שְׁלִיחַ מַלְמַעְלָה, הָרִי יִינָד הוּא נִצְחָת בְּסוֹד רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. בָּאוּ כָל הַחֲבֵרִים וְנִשְׁקֻהוּ. אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, בְּרוּךְ הַרְחֵק מִן שְׁלֵחָנִי לְכָאן.

Rabbi Elazar and Rabbi Aba expressed wonder about this revelation and kissed the child together with the other friends that were present there. They praised him and his holy spirit for the revelations related to the wine. Rabbi Elazar also gave blessings to God saying; ‘Blessed is the merciful that brought me here’.

Lesson;

We should appreciate and give thanks to those who reveal light in our lives. At the same time, we give thanks to God for bringing us closer to those who can channel the light to the world.

92. אָמַר הָהוּא יְנוּקָא, זִמְרָאִי. נְהִימָא וְזִמְרָא עֵיקָרָא דְפִתּוּרָא אֵינֹן, כָּל שְׂאֵר מִיכְלָא אֲבַתְרִינָהוּ אֶתְמַשְׁרָה. וְהָא אֲוִרִיטָא רְוִיזוֹת לֹוֹן, וְדִילָהּ אֵינֹן. אֲוִרִיטָא בְּעָתָא מִזְמִיכוּ, בְּכַעוּ, בְּרִזְמִיכוּ, וְאַמְרָה (מִשְׁלִי ט) לָכוּ לְזִמְנוּ

92. אָמַר אוֹתוֹ תִּינוּק, חֲבֵרִים, לָחֵם וַיִּזֵּן עֲקָר הַשְּׁלֵחַן הַסֵּם. כָּל שְׂאֵר הַמֵּאֲבָלִים נִמְשָׁכִים אַחֲרֵיהֶם. וְהַתּוֹרָה הַרְוִיחָה אוֹתָם, וְשָׁלָה הֶם. הַתּוֹרָה רוֹצָה מִכֶּם בְּבִקְשָׁה, בְּאַהֲבָה, וְאוֹמְרָת, (מִשְׁלִי ט) לָכוּ לְחַמוּ בְּלַחְמִי וְשִׁתּוּ

בִּינָן מִסְכָּתִי. וְהוֹאִיל וְהִתְוֹרָה מְזֻמָּנֶת לָכֶם
וְהִיא רוּעָה מִכֶּם דָּבָר זֶה, יֵשׁ לָכֶם לַעֲשׂוֹת אֶת
רְצוֹנָה. (הוּא) בְּבִקְשָׁה מִכֶּם, הוֹאִיל וְהִיא
מְזֻמָּנֶת לָכֶם, שְׂתַעֲשׂוּ רְצוֹנָה. אָמְרוּ, כִּדָּן זֶה
בְּיָדָיו. יֵשְׁבוּ וְאָכְלוּ וְשָׂמְחוּ אִתּוֹ. בִּינָן שְׂאֲכָלוּ,
הִתְעַכְּבוּ עַל הַשְּׁלָחַן.

בְּלֻזְמוֹ וּשְׂתוֹ בִּינָן מִסְכָּתִי. וְהוֹאִיל וְהִתְוֹרָה מְזֻמָּנֶת לָכֶם,
וְהִיא בְּעֵצָה מְנַיִיכוֹ מִלֶּחֶם דָּא, אֵיית לָכוּ לְמַעַבְדֵּי רַעְיוֹתָא
דִּילָהּ. (נ"א הוּא) בְּמִטּוֹ מְנַיִיכוֹ, הוֹאִיל וְהִיא מְנַיִנָא לָכוּ,
דְּתַעַבְדּוֹן רַעְיוֹתָהּ. אָמְרוּ הָכִי הוּא וְדָאִי. יִתְבוּ וְאָכְלוּ
וְזוּדוֹ בְּהִדְיָה. בִּינָן דְּאָכְלוּ אֶתְעַכְּבוּ עַל פְּתוּרָא.

Yenuka said that bread and wine are the main parts of the meal and the other food on the table follows them.

The Torah invites us to use the bread and wine as spiritual tools of war. We should follow willingly as the meal is a great opportunity to reveal higher light.

Proverbs 9:5

”לֵכוּ לֶחֶמוֹ בְּלַחְמִי וּשְׂתוּ בִינָן מִסְכָּתִי”

”Come, eat of my food And drink of the wine I have mixed.”

The friends sat down together to eat with happiness and started a new study.

93. פֶּתַח הוּא וְאָמַר, וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֶל זִקְנֵי
מִדְיָן וְגו'. וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי מוֹאָב וְאֵל זִקְנֵי מִדְיָן
לֹא כְתוּב, אֲלָא וַיֹּאמֶר מוֹאָב. עֲלָמִים לְקַחוּ
עֶצֶה מִסָּבִים, וְהַסָּבִים נִמְשְׁכוּ אַחֲרֵיהֶם, וְהֵם
נִתְּנוּ לָהֶם עֶצֶה. אִיזוֹ עֶצֶה נִתְּנוּ לָהֶם? עֶצֶה
רָעָה לְקַחוּ לְעַצְמָם. אָמְרוּ לָהֶם לְמוֹאָב: גְּדוּל
רַע גְּדֻלָּנוּ בִּינֵינוּ. וּמִיָּהוּ? מִשָּׁה רָבָם. עַל כִּמְר
אֶחָד שְׁהִיָּה בִּינֵינוּ, שֶׁגְּדֻלּוֹ וְהַגְדִּילוּ בְּבֵיתוֹ וְנָתַן
לוֹ בֵּיתוֹ לְאַשָּׁה. וְלֹא עוֹד, אֲלָא נָתַן לוֹ מִמּוֹן
וְשִׁלְחוּ לְמִצְרַיִם, לְהַשְׁמִיד אֶת כָּל הָאָרֶץ.
וְהוּא וְכָל בֵּיתוֹ נִמְשְׁכוּ אַחֲרָיו. אִם נוֹכַל לַעֲקֹר
אוֹתוֹ רָבָם מִהָעוֹלָם, כָּל עַמּוֹ יַעֲקֹרוּ מִיַּד מִן
הָעוֹלָם. וְכָל הָעֶצֶה הָרָעָה מֵאוֹתוֹ דָּבָר פְּעוֹר
הָיָה מִמִּדְיָן.

93. פֶּתַח אִיהוּ וְאָמַר. (במדבר כ"ב) וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֶל
זִקְנֵי מִדְיָן וְגו'. וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי מוֹאָב וְאֵל זִקְנֵי מִדְיָן לֹא
כְתוּב, אֲלָא וַיֹּאמֶר מוֹאָב. עוֹלָמִין זָטְלוּ עֵיטָא מִסָּבִיא,
וְסָבִיא אֶתְמַשְׁכוּ אַבְתְּרִייהוּ, וְאִינוֹן יִהְיוּ לוֹן עֵיטָא. מֵאִי
עֵיטָא יִהְיוּ לוֹן. עֵיטָא בִּישָׂא זָטְלוּ לְגִרְמִייהוּ. אָמְרוּ לוֹן
לְמוֹאָב, גְּדוּלָא בִּישָׂא גְדֻלָּנָא בִּינָנָא. וּמִנּוּ. מִשָּׁה רַבִּיהוּן.
עַל זוּד כּוּמְרָא דְהִוָּה בִּינָנָא, דְרַבִּי לִיָּה וְגְדִיל לִיָּה
בְּבֵיתִיהּ, וְיִהְיֶה לִיָּה בְּרִיתִיהּ לְאִנְתּוֹ. וְלֹא עוֹד, אֲלָא יִהְיֶה
לִיָּה מְבוּנָא, וְשִׁדְרָר לִיָּה לְמִצְרַיִם, לְשִׁיעָאָה כָּל אֶרֶץ.
וְאִיהוּ, וְכָל בֵּיתִיהּ, אֶתְמַשְׁכוּ אַבְתְּרִיָּה. אִי לְהִהוּא
רַבִּיהוּן, זִיכּוּל לְאֶעְקָרָא מִן עֲלָמָא, כָּל עַמָּא דִּילִיָּה
יִתְעַקְרוּן מִיַּד מִעֲלָמָא. וְכָל עֵיטָא בִּישָׂא מִהִהוּא מִלֶּחֶם
דְּפְעוֹר, מִמִּדְיָן הָיָה.

Numbers 22:4

וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֶל זִקְנֵי מִדְיָן עֲתָה יִלְחֲכוּ הַקָּהָל אֶת כָּל סְבִיבֵיתֵינוּ כְּלַחֵךְ הַשּׁוֹר אֶת יֶרֶק הַשָּׂדֶה וּבִלְקֵךְ בֶּן צִפּוֹר מֶלֶךְ
”לְמוֹאָב בָּעַת הַהוּא

“And Moab said unto the elders of Midian, Now shall this company lick up all that are round about us, as the ox licketh up the grass of the field. And Balak the son of Zippor was king of the Moabites at that time.”

Moab is the name of the nation, not an individual. This verse opens with ‘And Moab said’ not as it says later (Numbers 22:7) ‘the elders of Moab’. The Zohar explains that the elders of Moab followed the desire of the young to influence them and gave them bad advice, which was to target Moses. They said that Moses was raised by Midian to power when he lived in the house of Jethro that was the high priest of Midian. He married Jethro’s daughter and received money from him. Then Moses went to Egypt, destroyed that big nation, take his people out and pulled Jethro and his house to

convert. They saw Moses as the one that holds all the powers and believed that after removing him, they would be able to eradicate the Israelites from the world.

94. וְתָא זִזְזִי, דְּכָלָא הוּא מִמְדִּין. וְכָל עֵיטָא דְלֵהוּן עַל מִשֵּׁה הָהּ. וּבְעֵיטָא דְלֵהוּן, שְׂכָרוּ לְבָלְעָם. כִּיּוֹן דְּזִזְמוּ דְּבָלְעָם לֹא יָכִיל, נָטְלוּ עֵיטָא אֲזִירָא בִּישָׁא לְרַב־מִיּהוּ, וְאַפְקִירוּ נְשִׁייהוּ וּבְנֵיתִיהוּ יְתִיר מִמּוֹאָב, דְּהָא עַל נְשִׁי מִדְּיָן כְּתִיב, (במדבר לא) הֵן הִנֵּה הִיוּ לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. וְכָלָא מִמְדִּין הָהּ. נָטְלוּ (דף ק"צ ע"א) עֵיטָא בְּהַדִּי נְשִׁיָּא דְלֵהוּן, דִּיפְקִיר בְּרִיתָהּ. דְּזִזְשִׁיבוּ לְנָטְלָא לְמִשֵּׁה בְּרִשְׁתִּיהוּן, בְּכַמָּה זִינִי זִזְרִשִׁין אֲעֵטְרוּ לָהּ, דִּי תִתְפַּס רִישָׁא דְלֵהוּן. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (ישעיה מד) מְשִׁיב חַכְמִים וְזֹכְמִים אֲזִיר.

Because of the advice of the Midianites, they hired Balaam. When they saw that Balaam with his evil eye couldn't harm Moses and the Israelites, they sent their wives and daughters with a secondary play.

Numbers 31:16

”הֵן הִנֵּה הִיוּ לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדָבָר בָּלְעָם לְמַסָּר מֵעַל בִּיהוּה עַל דְּבַר פְּעוּר וְתַהִי הַמִּגָּפָה בְּעַדַת יְהוָה”

“They were the ones who followed Balaam's advice and enticed the Israelites to be unfaithful to YHVH in the Peor incident so that a plague struck YHVH's people.”

The Midianites with their leader decided to send his beautiful daughter to trap Moses. They used witchcraft to make special spells so she can get Moses to fall for her. Their plan failed again because of God's protection.

Isaiah 44:25

”מִפְּרֵי אֲתוֹת בָּדִים וְקִסְמִים יְהוֹלֵל מְשִׁיב חַכְמִים אַחֲרֵי וְדַעְתָּם יִסְכֵּל”

“Causing the omens of boasters to fail, Making fools out of diviners, Causing wise men to draw back And turning their knowledge into foolishness,”

95. אֵינֹן זִזְמוֹן דְּרִישָׁא יִתְפַּס בְּרִשְׁתָּא דְלֵהוּן, וְלֹא יִדְעוּ, זִזְמוּ וְלֹא זִזְמוּ. זִזְמוּ רִישָׁא דְעָמָא דְנָפִיל בְּהַדִּה, וְכַמָּה אֲלָפִין אוֹזְרִינִין, וְזִזְשִׁיבוּ דְמִשֵּׁה הָהּ, אֲפָקִירוּ לָהּ, וּפְקִירוּ לָהּ עַל מִשֵּׁה, דְּלֹא תִזְדְּוֹגִי לְאַזְרָא, אֲכָלָא בֵּיהּ. אֲמַרְהָ לֹון, בְּכַמָּה אֲנִדְעֵ. אָמְרוּ הֵהוּא דְתִזְזִיבִי דְכָלָא קִיִּיבִי קִמִּיָּה, בֵּיהּ תִזְדְּוֹגִי, וְלֹא בְּאַזְרָא. כִּיּוֹן דְּאֵתָא זְמָרִי בֶן סְלוּא, קָמוּ קִמִּיָּה אֲרַבְעָה וְעֶשְׂרִים (נ"א תשעה וחמשים) אֲלָף, מְשִׁבְטָא דְשִׁמְעוֹן, בְּגִין דְּהוּא נְשִׁיָּא דְלֵהוּן, וְהִיא זִזְשִׁיבַת דְּהוּא מִשֵּׁה, וְאִזְדְּוֹגַת בֵּיהּ. כִּיּוֹן דְּזִזְמוּ כָּל אֵינֹן שְׂאָר לָדָא, עָבְדוּ מַה דְּעָבְדוּ, וְהוּא מַה דְּהוּא.

95. הֵם רָאוּ שְׂהִרָאשׁ יִתְפַּס בְּרִשְׁתָּם, וְלֹא יִדְעוּ, רָאוּ וְלֹא רָאוּ. רָאוּ רֹאשׁ הָעַם שְׁנוּפֵל אֲתָהּ וְכַמָּה אֲלָפִים אַחֲרִים, וְחָשְׁבוּ שְׂוָה מִשֵּׁה. הִפְקִירוּ אֲתָהּ וְצוּ אֲתָהּ עַל מִשֵּׁה, שְׂלֹא תִזְדְּוֹגִי לְאַחַר אֲלָא בּוּ. אֲמַרְהָ לָהּ, בְּכַמָּה אֲדַע? אָמְרוּ, אֲתָהּ שְׂתִרְאִי שְׂבָלָם עוֹמְדִים לְפָנֶיךָ, בּוּ תִזְדְּוֹגִי וְלֹא בְּאַחַר. כִּיּוֹן שְׂבָא זְמָרִי בֶן סְלוּא, עָמְדוּ לְפָנֶיךָ עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה (חמשים ותשעה) אֲלָף מְשִׁבְטָא שְׁמֵעוֹן, מְשׁוּם שְׁהִיָּה נְשִׁיָּא, וְהִיא חֲשָׁבָה שְׂוָה מִשֵּׁה, וְהִזְדְּוָה אֲתָהּ. כִּיּוֹן שְׂרָאוּ כָּל אֲתָם הִיָּתֵר אֲתָהּ זֶה, עָשׂוּ מַה שְׁעָשׂוּ, וְהִיָּה מַה שְׁהִיָּה.

They saw with their magic that the head of the Israelites nation will fall together with thousands of others. There could be sure about the person but thought that it would be Moses. They instructed the woman, Kozbi, to have sex only with Moses. She asks about how to recognize Moses and they told her that if she sees a man that everyone stands for him with respect then he's the one she should have sex with.

When she came to the camps of Israel, she saw Zimri, the head of the tribe of Shimon and 24 thousand of his tribe were standing before him. She thought that it is Moses and when she came close to him he couldn't resist and had sex with her. The rest of the tribe saw his actions and followed him with the other Midianite women. That caused the plague that killed 24 thousand. The Midianites knew that if they could connect to the Yessod of Moses, they would be able to drain his energy and the energy of all Israelites. Because the plan was corrupted by God, the plague started at a lower level and could be stopped as Pinchas did.

96. וְכָל הָיָה מִמֶּדִּין, בְּכַמָּה יָמִין, וּבְגִין כָּךְ אֶתְעַנְשׁוּ מִדִּין. וְקוֹדֶשׁ אֲמַר לְמִשְׁהָ, (בַּמִּדְבָּר לֹא) נָקָם זָקָם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַמִּדְיָנִים. כִּי אֶתְנוּזִי וְכָךְ יָאוֹת. לְמוֹאָב אֲנִי שְׂבִיק לֹן לְבָתֵּר דִּיפְקוֹן תִּרְיָן מִרְגָּלָן מְנִיָּהוּ, הָא דְדוֹר בְּרִיָּה דִּישִׁי, דְּאִיהוּ יִנְקוֹם נִוְקָמִין דְּמוֹאָב, וְסוּזִי קְדִירָה דְּמִלְיָא טְנוּפָא דְפִעוֹר, הָדָא הוּא דְכִתִּיב, (תְּהִלִּים ס) מוֹאָב סִיר רִזְזִי וְדֹאֵי, וְעַד דְּאִינוּן תִּרְיָן מִרְגָּלָן לֹא זָפְקוּ, לֹא אֶתְעַנְשׁוּ, כִּיֹּן דִּנְפְקוּ, אֶתְא דְדוֹר וְאֶסְזִי קְדִירָה מִטְנוּפָא דְלִהוֹן. וְכָלְהוּ אֶתְעַנְשׁוּ. מִדִּין בְּיָמֵי מִשְׁהָ. מוֹאָב בְּיָמֵי דְדוֹר.

96. וְהָבֵל הָיָה מִמֶּדִּין בְּכַמָּה מִיָּנִים, וּמִשׁוֹם כָּךְ נֶעֱנְשׁוּ מִדִּין, וְהַקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר לְמִשְׁהָ, (בַּמִּדְבָּר לֹא) נָקָם זָקָם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַמִּדְיָנִים. לֹךְ רְאוּי וְלֹךְ נֶאֱחָ. לְמוֹאָב אֲנִי מִשְׁאִיר אוֹתָם לְאַחַר שְׁיִצְאוּ מֵהֶם שְׁתֵּי מִרְגָּלִיּוֹת – הָרִי דְדוֹר בֶּן יִשִּׁי, שֶׁהוּא יִנְקָם נְקָמוֹת מוֹאָב וְיִרְחֹץ קְדִירָה הַמְלָאָה טְנוּפַת פְּעוֹר. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תְּהִלִּים ס) מוֹאָב סִיר רִחְצִי, בְּדֹאֵי. וְעַד שְׁאוֹתֵן שְׁתֵּי מִרְגָּלִיּוֹת לֹא יִצְאוּ, לֹא נֶעֱנְשׁוּ. כִּיֹּן שְׁיִצְאוּ, בָּא דְדוֹר וְיִרְחֹץ הַקְדֶּרָה מִהַטְנוּפַת שְׁלֵהֶם, וְכָלֶם נֶעֱנְשׁוּ – מִדִּין בְּיָמֵי מִשְׁהָ, וּמוֹאָב בְּיָמֵי דְדוֹר.

Numbers 31:2

“נָקָם, נְקָמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מֵאֵת, הַמִּדְיָנִים; אַחֲרָי, תִּצְאָךְ אֶל-עַמִּיךְ”

‘Avenge the children of Israel of the Midianites; afterward shalt thou be gathered unto thy people.”

Before Moses leaves the world, God gave him the opportunity to punish the Midianites for what they did to the Israelites. It was Moses's task because the Midianites wanted to hurt him. Moab was left without punishment at this time by Moses because God waited until Naomi and Ruth left them so Ruth can bring to the world the seed of Mashiach, King David. For that reason, Moab was punished at the time of King David. Psalms 60:10

“מוֹאָב, סִיר רִחְצִי-עַל-אֶדְוֹם, אֲשַׁלֵּךְ נַעְלִי עָלֶי, פְּלִשְׁתִּי הַתְרוּעָעִי”

“Moab is my washpot; upon Edom do I cast my shoe; Philistia, cry aloud because of me!”

About four hundred years later King David washed the Israelites' vessel from the impurity that Moab inflicted on them.

97. תא זוזי, וזייבא דמדין, עם כל דא לא שכיכו מכל בישין דלהון. לבתר דרין דוזבו דמית יהושע, וכל אינן זקנים דאתוזו למעבד נס על ידיהו, אמרו, השתא שעתא קייבא לן. מה עבדו אתו לגבי עמלק, אמרו אית לכון לאדכרא, מה עבדו לכון בני ישראל, ומשה רביהון, ויהושע תלמידא דיליה, דשיצי לכון מעלמא, השתא הוא עדנא דלית בהו מאן דאגין עליהו, ואנן בהדיכו, דכתיב (שופטים ו) מדין ועמלק ובני קדם וגו' (שופטים ו) מפני מדין עשו להם בני ישראל את המנהרות וגו'. לא היה בעולם מי שיעשה רע בכל כמו מדין. ואם תאמר עמלק – בגלל קנאת ברית שהתקרב לברית, ועל זה מקנא הקדוש ברוך הוא קנאת עולמים שלא נשכחת. אמרו, ודאי כך זה, ואין כאן ספק בעולם.

Even after many generations, the Midianites kept going after the Israelites. When they saw that Joshua and other righteous leaders passed away, they believed that it's a good time to take over the Israelites.

Judges 6:3

”והיה אם זרע ישראל ועלה מדן ועמלק ובני קדם ועלו עליו”

“And so it was, when Israel had sown, and the Midianites came up, and the Amalekites, and the children of the east; they came up against them;”

They went to the Amalekites and other nations of the east and joined forces to attack Israel. When the Israelites did evil, God delivered them into the hands of the Midianites for seven years (Judges 6:1).

98. פתוז ואמר, (דברים ב) ויאמר ה' אלי אל תצר את מואב וגו'. ויאמר ה' אלי, וכי עד עכשו לא ידענו שעם משה היה מדבר הקדוש ברוך הוא ולא עם אחר שכתוב ויאמר ה' אלי! אלי למה? אלא את משה צוה הקדוש ברוך הוא שלא להזיק את מואב, אבל לאחר לא. לדוד לא צוה את זה, ומשום זה, אלי אל תצר את מואב, אפלו לתחום קטן שלהם, שהרי מכס יצא מי שיתן נקמות לישראל וינקם נקמותיהם, והוא דוד שבא מרות המואבית.

Deuteronomy 2:9

ויאמר יהוה אלי אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה כי לא אתן לך מארצו ירשה כי לבני לוס נתתי את ער ירשה”

97. תא זוזי, וזייבא דמדין, עם כל דא לא שכיכו מכל בישין דלהון. לבתר דרין דוזבו דמית יהושע, וכל אינן זקנים דאתוזו למעבד נס על ידיהו, אמרו, השתא שעתא קייבא לן. מה עבדו אתו לגבי עמלק, אמרו אית לכון לאדכרא, מה עבדו לכון בני ישראל, ומשה רביהון, ויהושע תלמידא דיליה, דשיצי לכון מעלמא, השתא הוא עדנא דלית בהו מאן דאגין עליהו, ואנן בהדיכו, דכתיב (שופטים ו) מדין ועמלק ובני קדם וגו' (שופטים ו) מפני מדין עשו להם בני ישראל את המנהרות וגו'. לא היה בהו מעלמא, מאן דיעבד בישא בכלא, כמדין. ואי תיבא עמלק. בגין קנאת ברית דקריבו לגבי ברית. ועל דא קני קודשא בריך הוא קנאה עלמין, דלא יתנשי. אמרו ודאי הכי הוא, ולית הכא ספקא בעלמא.

98. פתוז ואמר, (דברים ב) ויאמר ה' אלי אל תצר את מואב וגו'. ויאמר ה' אלי, וכי עד השתא לא ידענא דעם משה היה מכלל קודשא בריך הוא, ולא עם אחר, דכתיב ויאמר ה' אלי. אלי למה. אלא למשה פקיד קודשא בריך הוא, דלא לאבאשא למואב. אבל לאוורא לא, לדוד לא פקיד דא, ובגין כך אלי אל תצר את מואב, אפילו לתחום זעירא דלהון. דהא מצינו יפוק מאן דיתן ניקבמין לישראל, וינקם ניקבמיהו, ואיהו דוד דאתא מרות המואבית.

“Then YHVH said to me, ‘Do not harass Moab, nor provoke them to war, for I will not give you any of their land as a possession, because I have given Ar to the sons of Lot as a possession.’”

Moses tells the Israelites ‘YHVH said to me, ‘Do not harass Moab’. We can understand that God spoke to Moses but why he added ‘to me’. The answer is that the restriction was temporarily placed on Moses. The big plan was to wait for King David that will come out from Ruth the Moabite and he will take vengeance on them.

99. וְאֵל תִּתְּגֹר בָּם מִלְחָמָה, כֹּל דָּא אֶתְפַּקֵּד לְמִשְׁתָּה, הָא לְאַוּרָא שְׂרִי. וְאִי תִימָא, לִיהוֹשֻׁעַ וּלְאַיִנֹּן וְקִנְיָם דְּהָווּ דְּאָרִיכוּ יוֹמִין בְּתֵרִיָּה שְׂרִי. לָאוּ הָכִי. בְּגִין דְּכֻלְהוּ מִבִּי דִּינָא דְּמִשְׁתָּה הָווּ, וּבִיה דְּאֶתְסָר לְמִשְׁתָּה, אֶתְסָר לָהּ וְעוֹד דְּלֹא נִפְקוּ עַדִּין אֵינֹן מִרְגָּלָאן טַבָּאן, דְּהָא בְּיוֹמֵיהוֹן דְּשׁוּפְטִים נִפְקָא רוּת. וּבְרִיתָהּ דְּעִלְלוֹן מִלְכָּא דְּמוֹאָב הָוֵת. מִיֵּת עִלְלוֹן, דְּקָטִיל לִיה אֶהוּד. וּבְנֵו מִלְכָּא אֹוּרָא, וְדָא בְּרִיתָהּ אֶשְׁתְּאַרְתָּ, וְהָוֵת בְּבִי אֹוּבָנָא, וּבִשְׂדֵי מוֹאָב. כִּיּוֹן דְּאַתָּא תִּמְן אֶלִימִלְכָּךְ, נִסְבָּה לְבִרְיָהּ.

99. וְאֵל תִּתְּגֹר בָּם מִלְחָמָה. כֹּל זֶה צִוָּה אֶת מֹשֶׁה, אֲכָל לְאַחַר מִתָּר. וְאִם תֹּאמַר לִיהוֹשֻׁעַ וְלְקִנְיָם שְׂדֵי שְׁהָאֲרִיכוּ יָמִים אַחֲרָיו מִתָּר – לֹא כֵן, מִשּׁוֹם שְׂכָלָם מִבֵּית דִּין שֶׁל מֹשֶׁה הָיוּ, וּמָה שֶׁנֶּאֱסָר לְמֹשֶׁה נֶאֱסָר לָהֶם. וְעוֹד, שְׁלֹא יֵצְאוּ עַדִּין אוֹתָן מִרְגְּלוֹת טוֹבוֹת, שְׁהָרִי בִימֵי הַשּׁוּפְטִים יֵצְאָה רוּת, וּבֵת עִלְלוֹן מִלְכָּ מוֹאָב הִיְתָה. מֵת עִלְלוֹן, שְׁהָרַג אוֹתוֹ אֶהוּד, וּמִנּוּ מִלְכָּ אַחֵר, וְזוֹ בִתּוֹ שֶׁנִּשְׁאַרְהָ, וְהִיְתָה בְּבֵית אוֹמֵן, וּבִשְׂדֵי מוֹאָב. כִּיּוֹן שֶׁבָּא שָׁם אֶלִימִלְכָּ, לִקְחָהּ לְבִנּוּ.

‘Do not provoke them to war’ was told to Moses and that included Joshua and the other elders of Israel that were close to Moses and connected to him spiritually. Ruth came out only during the time of the Judges that ruled Israel. She was the daughter of Eglon, the king of Moab. Eglon was killed by the judge Ehud ben Gera to ended the control of Moab over Israel (See Judges 3:12-30).

Ruth stayed in Moab until Elimelech, from the tribe of Yehuda, moved to Moab and Ruth married his son, Boaz.

100. וְאִי תִימָא דְּזִיירָה אֶלִימִלְכָּ תִּמְן. לֹא. אֶלָּא כֹּל אוֹרְחוֹי בֵּיתָא, וּבְמִיכָלָא וּבְמִשְׁתֵּיָא אוֹלִיפְתָּ. אֵימָתִי אֶתְגִּיירָת. לְבִתָּר כֹּד אוֹלֵת בְּנַעְמִי, כְּדִין אִמְרָת, (רוּת א) עֲמָךְ עָמִי וְאֶלְהִיךָ אֶלְהִי. נַעֲמָה בְּבִנִי עֲמוֹן בְּיוֹמֵי דְּדוֹר נִפְקָא.

100. וְאִם תֹּאמַר שְׁאֶלִימִלְכָּ גִיירָה שָׁם – לֹא. אֶלָּא כֹּל דְּרַבִּי הַבֵּית וְאֲכָל וּמִשְׁתָּה לְמִדָּה. מִתִּי הִתְגִּיירָה? אַחֲרֵי שְׁהִלְכָה עִם נַעֲמִי, אִזְּ אִמְרָה (רוּת א) עֲמָךְ עָמִי וְאֶלְהִיךָ אֶלְהִי. נַעֲמָה יֵצְאָה בְּבִנִי עֲמוֹן בִּימֵי דּוֹד.

Ruth lived in the house of Elimelech and learned the ways of the Torah. She was converted only when she joined Naomi and dedicated her soul to God.

Ruth 1:16,17

וְתֹאמַר רוּת אֶל-תִּפְגְּעִי-בִי, לְעַזְבֶּךָ לְשׁוּב מֵאַחֲרַיָּךְ: כִּי אֶל-אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלַי, וּבְאֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלַי-עִמָּךְ עָמִי, וְאֶלְהִיךָ אֶלְהִי”

”בְּאֲשֶׁר תִּמְוֹתִי אֲמוֹת, וְשֵׁם אֶקְבֹּר; כֹּה יַעֲשֶׂה יְהוָה לִי, וְכֹה יוֹסִיף-כִּי הַמּוֹת, יִפְרִיד בֵּינִי וּבֵינְךָ”

“But Ruth replied: “Do not urge me to leave you or to turn from following you. For wherever you go, I will go, and wherever you live, I will live; your people will be my people, and your God will be my God.”

לבא מהם טוב לעולם, מאריך רגזו ואפו אתם עד שיצא אותו טוב לעולם, ואחר כך לוקח נקמה ודין מהם. אמר רבי אלעזר, כך זה בודאי, וזהו ברור הדבר. אמר אותו תינוק, מכאן והלאה חברים, התקינו כלי קרב בידים וערכו קרב.

רוגזיה ואפיה עמהון, עד דיפיק ההוא טב לעלמא, ובתר כן נטיל נוקמא ודינא מעייהו. אמר רבי אלעזר, הכי הוא ודאי, ודא הוא ברירו דמלה. אמר ההוא ינוקא, מכאן ולהלאה, זברייא, אתקינו מאני קרבא בידינו, ואגזזו קרבא.

The Judge Gideon killed many of the Moabites but some of them had merits and God didn't let them be killed to allow them to do more good in the world. God never forgets those who harm his people but before he takes vengeance or 'punishment', he holds his 'anger' until their good comes to the world.

The Yenukah closed this study telling the rabbis that they can use this study as a tool of war (against the negative side).

104. פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים קג) ברכו ה' מלאכי גברי כח וגו'. דוד המלך הזמין לברך את הקדוש ברוך הוא, והזמין את כחות השמים, שהם פוכבים ומגלות ושאר חילות, ושתף את נשמתו אתם לברך את הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב ברכו ה' כל מעשיו בכל מקומות ממשלתו ברכי נפשי את ה'. חתם בנפשו כל הברכות.

104. פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים קג) ברכו ה' מלאכי גבורי כח וגו'. דוד מלכא זמין לברכא לקודשא בריך הוא, זמין לזוילי שבמא, דאיגון ככבין ומגלי, ושאר זוילין, ושתף לנשמתא דיכילה בהדיהו, לברכא לקודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב, ברכו ה' כל מעשיו בכל מקומות ממשלתו ברכי נפשי את ה'. וזהו חתם בנפשיה כל ברכאן.

Psalms 103:20

”ברכו יהוה מלאכי גברי כח עשי דברו לשמע בקול דברו”

“Bless YHVH, you His angels, Mighty in strength, who perform His word, Obeying the voice of His word!”

King David invites the angels to bless God together with the heavens, the stars, Zodiac constellations, and others. He joins them with his soul to bless the Holy One Blessed be He.

Psalms 104:1

”ברכי נפשי את יהוה יהוה אלהי גדלת מאד הוד והדר לבשתי”

“Bless YHVH, O my soul! O YHVH my God, You are very great; You are clothed with splendor and majesty,”

King David made blessings with his soul to glorify God and by that, he could make greater connections and adhere to the light that flows to this world.

105. הזמין מלאכי מרום לברכו, שכתוב ברכו ה' מלאכי וגו', ועד שלא באו ישראל מלאכי מרום היו עושים ומשלים עשיה. בין שבאו ישראל ועמדו על הר סיני ואמרו נעשה ונשמע, לקחו עשיה ממלאכי השרת, נכללו בדברו. ומאז עשיה היתה בארץ ישראל לבדם, ומלאכים קדושים לבדם. ישראל

105. זמין למלאכי מרומא לברכא ליה, דכתיב ברכו ה' מלאכי וגו', ועד לא אתו ישראל, מלאכי מרומא היו עבדי ושלמי עשיה. בין דאתו ישראל, וקיימו על טורא דסיני, ואמרו (שמות כד) נעשה ונשמע, נטלי עשייה ממלאכי השרת, אתכלילו בדברו. ומבדין, עשיה הות בארעא דישראל בלזוודייהו, ומלאכין

קדישין בלזודייהו. ישראל גמריין ושלכמין עשייה. ועל דא גבורי כזו עושי דברו בקדמיתא, ולבתר לשמוע. זכאין אינן ישראל, דנטלו עשייה מנייהו, ואתקייים בהו.

‘Bless YHVH, you His angels...who perform His word’. The angels were acting upon the commands of God. After the children of Israel received the Torah saying “we will do and obey”, the ‘action’ part was taken from the angels. Now the angels listen to the words of God and the Israelites perform the actions.

Malchut is the most important world because it’s the purpose of Creation. To experience and have the desire for the Light, Malchut was elevated to Binah during the Creation process. For that reason, Binah and Malchut represented by the same letter ה H in the YHVH name. It indicates that Malchut has vessels for the light of Binah.

Malchut is the world of Action, ‘Asiah’, and represents the words of God (דבר השם). Binah is called ‘hearing’ and on a human face, it is the aspect of the ears. Binah ‘listens’ to the words of God and deliver it to Malchut for actions. Malchut ‘listens’ to Binah and act upon it.

‘Mighty in strength’ is the angels and now ‘who perform His word’ is the children of Israel that follow the correction process of the world by drawing the Light of Binah to Malchut.

106. אמר ההוא ינוקא, נטר גרמך ואכלוז במאנך. וכי שבח דא בלזודוי נטלו ישראל, ולא אזורא. אמר שבח דא אשכוזא, ולא אזורא. אמר ההוא ינוקא, כיון דזרפא דילך לא אכלוז. או אנת לא מנענעא ליה כדקא זזי, שבך זרפא למאן דאזוז קרבא.

The Yenuka challenges Rabbi Elazar for his answer, telling him that his ‘sword’ wasn’t properly raised to win. He was hinting that there is more to explain beyond listening and acting, Malchut and Binah.

107. שבח עליון שלא נמסר למלאכים עליונים לבדם, אלא יחד עם ישראל, מיהו קדוש. ברכה נמסרה להם לבדם כמו שנמסרה לישראל, אבל קדוש לא נמסר להם לבדם, אלא עם ישראל. שלא מקדשים קדשה אלא עם ישראל. ואם תאמר, והרי כתוב (ישעיה ו) וקרא זה אל זה ואמר, מת? בזמן שישראל מקדשים למטה. ועד שישראל לא מקדשים למטה, הם אינם אומרים קדשה.

107. שבח עליון שלא נמסר למלאכי עליון בלזודייהו, אלא בהדי ישראל, מאן איהו. קדוש. ברכה אתמסר לון בלזודייהו, כמה דאתמסר לישראל. אבל קדוש, לא אתמסר לון בלזודייהו, אלא בהדי ישראל. דלא מקדשי קדושה, אלא בהדי ישראל. ואי תימא, והא כתיב (ישעיה ו) וקרא זה אל זה ואמר, אימתי בזמנא דישראל מקדשי לתתא. ועד דישראל לא מקדשי לתתא, אינן לא אמרי קדושה.

The blessings of the Holy One were not given just to the angels. The angels connect to the Right and Left columns and they need the Israelites to connect to the Central Column.

Isaiah 6:3

“וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יְהוָה צְבָאוֹת מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ”

“And one called out to another and said, “Holy, Holy, Holy, is YHVH of hosts, The whole earth is full of His glory.”

This Zohar reveals that the angels can't say the 'Kedusha' (Holy, Holy, Holy) until the Israelites in the world below say it in order to connect to the Central Column.

108. בְּגִין דְּקְדוּשָׁה מִתְּלַת עֲלָמִין סִלְקָא, וְלֹא מִתְּרִין, וְהִינּוּ, וְקָרָא זֶה, הָא זֶה, הָא תְּרִין. וְאָמַר, הָא תְּלַתָּא. תְּלַת עֲלָמִין, אֵינוֹן לְקַבְּלֵיהוּ תְּלַת קְדוּשׁוֹת. וּבְגִין כֶּף שְׂבִיזָא דִּישְׂרָאֵל דְּנִטְלִין קְדוּשָׁא לְתַתָּא בְּלוֹזוּדֵיהוּ.

108. משום שקדושה עולה משלשה עולמות, ולא משנים, והינו, וקרא זה – הרי אחד. אל זה – הרי שנים. ואמר – הרי שלשה. שלשה עולמות הם בנגד שלש קדושות. ומשום כך שבח של ישראל שלוקחים קדושה למטה לבדם.

‘And one called out to another’ is the aspect of the angels from the Right and Left columns facing each other and representing the worlds of Briah (Creation) and Yetzirah (Formation). The souls of the Israelites are from the Central column. They connect to the world of Asiah (Action) and can complete the connection together with the angels above to draw light to the world below.

109. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הֵכִי הוּא וְדָאִי, וּמְלִין אֲלִין אוֹקִימָנָא לֹון. וְתוֹ אוֹקִימָנָא, דְּהָא תְּלַת קְדוּשׁוֹת אֲתַמְסְרוּ לִישְׂרָאֵל לְתַתָּא. מִן הָאִי קָרָא, וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִייתֶם קְדוּשִׁים, כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יִי. וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם זוּד. וְהִייתֶם קְדוּשִׁים תְּרִין. כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יִי, הָא תְּלַתָּא. הֵכִא אֲתַמְסְרֵן לֹון קְדוּשָׁה. אָמַר לִיה יָאוֹת. וְהָא לֹא אֲדַכְרַת מְרֻבְּמוּזָא, עַד דְּנִטְלַת לִיה אֲנָא מִבֵּתֵר כְּתִפָּךְ, וְשׁוּי לָךְ בִּידָךְ. מִכָּאן וְלַהֲלָא תִּדְכֵּר לְרֻבְּמוּזָא, דְּאִיהוּ בִּידָךְ. תּוֹב לְאַתֵּר דְּשִׁבְקַת.

109. אמר רבי אלעזר, הכי הוא ודאי, ומלין אלין אוקימנא לון. ותו אוקימנא, דהא תלת קדושות אתמסרו לישראל לתתא. מן האי קרא, והתקדשתם והייתם קדושים, כי קדוש אני יי. והתקדשתם זויד. והייתם קדושים תרין. כי קדוש אני יי, הא תלתא. הכא אתמסר לון קדושה. אמר ליה יאות. והא לא אדכרת מרובמוזא, עד דנלטת ליה אנא מביתר כתפך, ושוי לך בידך. מכאן ולהלאה תדכר לרובמוזא, דאיהו בידך. טוב לאתר דשיבקת.

Rabbi Elazar explains that the Kedusha comes from the verse (Leviticus 11:44)

“כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְהִתְקַדַּשְׁתֶּם וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי וְלֹא תִטְמְאוּ אֶת נַפְשֵׁיכֶם בְּכָל הַשֹּׁרֵץ הֶרְמַשׁ עַל הָאָרֶץ”

“For I am YHVH your God. Consecrate yourselves therefore, and be holy, for I am holy. And you shall not make yourselves unclean with any of the swarming things that swarm on the earth.”

‘Consecrate yourselves’ is for the first ‘Holy’

‘and be holy’ for the second ‘Holy’

‘for I am holy’ for the third ‘Holy’.

The Yenuka praised Rabbi Elazar for his explanation and ask him to go back to the study of blessings.

110. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הַדְּבָרִים שֶׁאָנוּ בָהֶם, בְּבִרְכָּה הֵם. בָּרְכוּ, מַה זֶה בָּרְכוּ? מְשִׁיבַת הַבְּרִיכוֹת מִמָּקוֹם שֶׁכָּל הַבְּרִיכוֹת יוֹצְאוֹת, עַד שְׁנַעֲשׂוֹת בְּרָכָה, מֵרַב מְשִׁיכוֹת שְׁנִמְשָׁכֶת, וּמִתּוֹךְ רַב הַמַּיִם בְּאוֹתָהּ בְּרָכָה מִיָּד יִרְבוּ הַמַּיִם הָרַבָּה דְּגִים לְכַמָּה מִיָּנִים, וְאוֹתָהּ מְשִׁיבַת מַיִם מַה הִיא? ה' מְשִׁיכוֹת אוֹר הַמַּאֲדִיר מִתּוֹךְ אוֹתָהּ אֶסְפְּקִלְרִיָּה שְׁמַאֲדִירָה שְׁנִמְשָׁךְ מִלְמַעְלָה לְמַטָּה.

110. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מִלֵּין דְּאֵין בְּהוּ, בְּבִרְכָּה אֵינִין. בָּרְכוּ, מַאי בָרְכוּ. מְשִׁיכוֹ בְּרָכָאן, מֵאֲתֵר דְּכָל בְּרָכָאן נִפְקִין, עַד דִּיתַעֲבִדוֹן בְּרָכָה. בְּסִגְיֵאוֹ מְשִׁיכוֹ דְּאִתְמַשְׁיָה, וּבִגְזוֹ סִגְיֵאוֹ דְּמִיין בְּהֵיאַרְבָּהּ, מִיָּד יִפְשִׁין מִיין נִינֵי סִגְיֵאִין, לְכַמָּה זֵינִין. וְהֵיאַרְבָּהּ מְשִׁיכוֹ מַאי הוּא. ה' מְשִׁיכוֹ דְּנִהוּרָא דְּנִהוּרָא, מִגְזוֹ הֵיאַרְבָּהּ אֶסְפְּקִלְרִיָּה דְּנִהוּרָא, דְּאִתְמַשְׁרָה מֵעִילָא לְתַתָּא.

Rabbi Elazar continues the study about blessings. He says that blessings come from Binah, which is the source of all blessings. Binah is like a water pool of abundant blessings. The pool has much fish of many kinds. The blessings from the pool, Binah, flow down to Malchut through the Sefirot of Zeir Anpin.

Lesson; Tzadikim of high level nourish from the water of life coming from Binah and for that they are called 'fish of the Sea', 'נוני ימא'.

י	Keter, Chokmah	The 'spring' that fills the 'pool' (Binah)
ה	Binah	Binah is the pool of blessings, the source of Light for the lower worlds
ו	Zeir Anpin	Zeir Anpin channels the light of Binah to Malchut
ה	Malchut	Malchut is an empty vessel but have the same letter/vessel as Binah to be able to connect and draw the higher light. Malchut is also the aspect of 'sea'. The righteous ('fish of the sea') connect to Yessod of Zeir Anpin to draw water from Binah and fill the 'sea'.

111. האי למלאכי עלאי, דאינון בבי מרומא דאדרא עלאה, אתמר ברכו יי. אנו דיתבי לתתא, אמאי ברכו את יי. בגין דאנו צריכין לאמשכא עלן, להאי את, ובה זיעול לגבי מלכא, לאוזזאה אנפוי. ועל דא אמר דוד, (תהלים יז) אני בצדק אוזזה פניי, אני בצדק ודאי. ובגין כך, שירותא דצלותא, ברכו את יי, לאמשכא על רישן האי את. וכיון דאנו משכן להאי את עלנא, אית כן למימר צלותא, ולשבזא.

111. זה למלאכים עליונים, שהם בבית מרום של הגרן העליון, נאמר ברכו ה'. אנו שושבים למטה, מדוע ברכו את ה'? משום שאנו צריכים למשך עלינו את האת הזאת, ובה נכנס למלך לראות פניו. ולכן אמר דוד, (תהלים יז) אני בצדק אוזזה פניי. אני בצדק בודאי. ולכן ראשית התפלה – ברכו את ה', למשך על ראשינו האת הזאת. וכיון שאנו מושכים עלינו את ה"את" הזאת, יש לנו לומר תפלה ולשבח.

We start our main prayer with “ברכו את ה' המברך”, “Blessed YHVH the blessed” With the words ‘ברכו את’ of this blessing we connect Malchut to the source of all blessings (Zohar Teruma #169). The word ‘את’ has the first and last letters of the Hebrew Alef-Bet and they represent the connection of the beginning and the end/purpose of Creation/Malchut.

After this blessing that connects and draw the light from Binah, we continue with our prayers.

Psalms 17:15

”אני בצדק אוזזה פניי אשבזא בהקיץ תמונתך.”

“With righteousness, I will come to see your face; I will be satisfied with Your image when I awake.”

King David expressed his desire for the Light and tells us how he comes closer to the Light.

‘With righteousness’ is the aspect of the purity of Malchut that when coming to connect to Zeir Anpin.

112. ובגין כך אסור לברכא לבר נשי, עד לא יעלי בר נשי צלותיה, ומשיך על רישיה להאי את. ואי יקדים ויברך לבר נשי בקדמיתא, הא אמשיך לההוא בר נשי במה על רישיה, באתר דהאי את.

112. ולכן אסור לברך אדם עד שלא יתפלל האדם תפלתו ומשך את ה"את" הזאת על ראשו. ואם יקדים ויברך לאדם בתחלה, הרי המשיך לאותו אדם במה על ראשו במקום ה"את" הזאת.

For the above reason of ‘with righteousness’, we shouldn’t bless another person until we pray and draw the Light from above. Blessing another person draws that person’s energy above the head and it affects our day.

Even if one prays in a minyan every morning, he should make the morning blessings before leaving home. Women should do at least the 18-morning blessings and the Shema Israel before leaving home.

It’s better to avoid even simple work at home before praying. We pray first to draw light into everything we do. When we start early morning with proper blessings, we have the support we need. We also don’t eat or drink before finishing the morning prayer or at least after reading the Shema Israel prayer. Only after we nourish the soul we feed the

body because if we reverse priorities then the body and evil inclination have greater control over our actions.

Download (PDF, 370KB)

113. ולכן למלאכים העליונים כתוב ברכו ה', ואנו את ה', לתוספת. אמר אותו תינוק, ודאי הרי ידעתי שכלי הקרב שלף הם טובים, (אם תזכר) הזכר בהם ואל תשכחם, ודאי גבורת האדם שעורף קרב פרמח, וחרב היא. אבל מה זה גברי כח עשי דברו לשמע בקול דברו? אמר רבי אלעזר, הרי אמרתי. אמר אותו תינוק, הרי ידעתי שכלי זרועך נחלש, בעת הוא זמן שלא להמתין, אלא להלקות בבליסטראות אבן אחר אבן, כמו שנאמר (שמואל א' יז) בקלע ובאבן. בבחילות זה אחר זה. שמח רבי אלעזר, ושמו רבי אבא והחברים.

The angels bless

Psalms 103:20

”ברכו יהוה מלאכיו גברי כח עשי דברו לשמע בקול דברו.”

“Bless YHVH, you His angels, Mighty in strength, who perform His word, Obeying the voice of His word!”

In Malchut, we say “ברכו את יהוה המברך”, “Bless YHVH the blessed”

Having the word ‘את’ before YHVH so we can draw the light to Malchut

The Yenuka said that since Rabbi Elazar became weak with ‘sword’, it’s time for an intensive attack.

Lesson; with the revelation of Light through the study of Torah we kill and remove the negativity of the other-side. Rabbi Elazar, Rabbi Aba, and the other friends were happy that the child with his holy spirit is about to reveal more Torah secrets.

114. פתח אותו תינוק ואמר, (שיר השירים א) שחורה אני ונאווה בנות ירושלים וגו'. אל תראני שאני שחורחת וגו'. דברים הללו הרי פרשוה. אבל בשעה שהיא בתוך אהבה רבה לאהובה, מתוך דחק האהבה שלא יכולה לסבל מקטינה עצמה בקטן רב עד שלא נראה (את) ממנה, רק קטנות של נקדה אחת, (ומהי? י'). ואז מתבסס מכל החילות ומחנותיה ואומרת שחורה אני, שאין באות הזו לבן כמו בשאר האותיות. וזה שחורה אני. ואין לי מקום להכניסכם תחת כנפי. באהלי

113. ובגין כה, למלאכי עלאי כתיב ברכו יי. ואנן את יי לתוספת אמר ההוא ינוקא, ודאי הא ידענא דמאני קרבא דילך טבין אינון, (ס"א אי תדכר) אתדכר מנהון ולא תנשי לון, ודאי גבורה דבר נשי האנו קרבא (דף קצ"א ע"א) ברומזא וזרבא איהו. אבל מהו גבורי כוז עושי דברו לשמוע בקול דברו. אמר רבי אלעזר הא אמרית. אמר ההוא ינוקא, הא ידענא דזילא דדרועא דילך אתזולש. השתא איהו עדנא, דלא לאמיתנא, אלא לאלקאה בקירטא, אבנא בתר אבנא. כמה דאת אמר (שמואל א' יז) בקלע ואבן. בבהילו דא בתר דא. וזדי רבי אלעזר. וזדו רבי אבא וזבריא.

114. פתח ההוא ינוקא ואמר, (שיר השירים א) שחורה אני ונאווה בנות ירושלים וגו'. אל תראני שאני שחורחת וגו'. מלין אלין הא אוקמוה. אבל בשעתא דאיהי גו רזימו סגי לגבי רזימוהא, מו רזיקו רזימו, דלא יכלה למסבל, אעירת (ר"ג ע"ב) גרמה בזעירו סגי, עד דלא אתזזיא (את) מנה, אלא זעירו דנקודה וזדא, (ומאי איהי י'). כדן אתכסיא מכל זילין ומשרין דילה. ואיהי אמרת שחורה אני, דלית באת דא וזורא בגוויה, כשאר אתון. ודא שחורה אני, ולית לי אתר לאעלא לכו תזוזות גרפאי. באהלי קדר, תנינן, דא י, דלית בה וזורו לזו. כיריעות שלמה, דא ו.

קָדָר – שְׁנִינוּ, זוּ י', שְׂאִין בָּהּ לִבֵּן בְּפָנִים.
בִּירְעוּת שְׁלֵמָה – זוּ ו'.

When Malchut, the Shechina, has great love and desire for her lover, Zeir Anpin. She can't bare a separation from him and she reduces herself to a single point, which is the aspect of the letter Yod '.

Songs 1:5

”שְׁחֹרָה אֲנִי וְנָאוֹה בָּנוֹת יְרוּשָׁלַם כְּאֶהְיֶי קָדָר כִּירְעוּת שְׁלֵמָה”

“I am black but lovely, O daughters of Jerusalem, Like the tents of Kedar, Like the curtains of Solomon.”

The letter Yod ' is a small simple dot. It is floating above the baseline to represent the highest levels of Keter and Chokmah that Malchut wishes to connect to.

‘Like the tents of Kedar’ – The Yod ' like no other letters that have a white space inside the letter to ‘host’ others.

’ Like the curtains of Solomon’ – is the aspect of the letter Vav that also doesn't have white space.

115. וּבִגְזִין כָּךְ אֶל תְּרֹאוֹנִי. לֹא תִזְבּוּן בִּי כָּלֵל, דְּאֵנָּה
נְקוּדָה זְעִירָא. מִהָ עֵבְדִין גְּבָרִין תְּקִיפִין, וְזִיכְלִין דִּילָהּ.
שְׂאִין כְּאֶרְיִין תְּקִיפִין, כְּמִהָ דְּאֵת אֲמִר, (תְּהִלִּים
קד) הַכְּפִירִים שְׂוֹאֲגִים לְטָרֵף. וּמִגֵּזוּ קָלִין וְשְׂאִין תְּקִיפִין,
דְּקָא מִשְׂאִין כְּאֶרְיִין גְּבָרִין תְּקִיפִין דְּזִיכְלָא, שְׂמַע
רְזִימָא לְעִילָא, וְיִדַּע דְּרְזִימָתִיהָ הִיא בְּרְזִיבֵי כְּוֹתִיחָה,
מִגֵּזוּ רְזִימוֹי עַד דְּלֹא אֶתְזַוִּיאַת מִדִּיּוֹקָנָא וְשְׁפִירוּ דִּילָהּ
כָּלֵל.

115. וּמִשּׁוּם זֶה אֶל תְּרֹאוֹנִי, אֶל תִּסְתַּכְּלוּ בִּי
כָּלֵל, שְׂאִין נְקוּדָה קְטַנָּה. מִהָ עוֹשִׂים גְּבָרִים
חֲזָקִים, חִילוֹתֶיהָ? שְׂוֹאֲגִים בְּאֶרְיִין תְּקִיפִים,
כְּמוֹ שְׂנֵאָמֵר (תְּהִלִּים קד) הַכְּפִירִים שְׂוֹאֲגִים
לְטָרֵף. וּמִתּוֹךְ קוֹלוֹת וְשְׂאִין חֲזָקוֹת
שְׂוֹאֲגִים כְּמוֹ אֶרְיִין גְּבָרִים תְּקִיפִים כֵּן,
שׁוֹמֵעַ הָאֱהוּב לְמַעַלָּה, וְיִדַּע שְׂאֵהוּבֵתוֹ
בְּאֶהְבָּה כְּמוֹתוֹ מִתּוֹךְ אֶהְבָּתוֹ, עַד שֶׁלֹּא
נִרְאִית מִדְּמוּתָהּ וְיִפְיָהּ כָּלֵל.

Songs 1:6

”אֶל תְּרֹאוֹנִי שְׂאִין שְׁחֹרָתָה שְׁשֻׁזְפָּתִי הַשֶּׁמֶשׁ בְּנִי אֲמִי נִחְרוּ בִּי שְׁמִי נִטְרָה אֶת הַכְּרָמִים כְּרָמִי שְׁלִי לֹא נִטְרָתִי”

“Do not gaze at me because I am dark, because the sun has looked upon me. My mother's sons were angry with me; they made me keeper of the vineyards, but my own vineyard I have not kept!”

‘Do not gaze at me because I am dark’ – The Shechina is small and dark in Malchut but her armies are strong and roar like lions.

Psalms 104:21

”הַכְּפִירִים, שְׂאִין לְטָרֵף; וּלְבָקֵשׁ מֵאֵל, אֲכָלִים”

“The young lions roar after their prey And seek their food from God.”

Her lover hears the roars and knows that his love is like hers.

116. וּכְדִין, מִגֵּזוּ קָלִין וְשְׂאִין דְּאֵינִין גְּבָרִי זִיכְלָא דִּילָהּ,
נְפִיק דּוּדָה רְזִימָא מִגֵּזוּ הִכְכְּלִיהָ, בְּכִמָּה מִתְנֵן, בְּכִמָּה
נִבְזָבֵן, בְּרִיזִין וּבִסְמִין וְאֵתִי לְגַבָּהּ, וְאִשְׁכּוּז כֹּה שְׁחֹרָה
זְעִירָא, בְּלֹא דִיּוֹקָנָא וְשְׁפִירוּ כָּלֵל, קָרִיב לְגַבָּהּ, מִזְבֵּק
כֹּה, וּמִנְשִׁיק כֹּה, עַד דְּאֶתְעֶרֶת זְעִיר זְעִיר מִגֵּזוּ רִיזִין

116. וְאֵן, מִתּוֹךְ קוֹלוֹת וְשְׂאִין שֶׁל אוֹתָם
גְּבָרִי חֵיל שְׁלֵה, יוֹצֵא דּוּדָה אֶהוּבָה מִתּוֹךְ
הִכְלוּ בְּכִמָּה מִתְנֹת, בְּכִמָּה אוֹצְרוֹת,
בְּרִיחוֹת וּבְשָׁמִים, וּבֹא אֵלֶיהָ, וּמוֹצֵא אוֹתָהּ
שְׁחֹרָה קְטַנָּה לֵלֵא דְמוּת יִפְיָהּ כָּלֵל. קָרִב
אֵלֶיהָ, מִחֲבֵק אוֹתָהּ וּמִנְשָׁקָהּ עַד שְׁמִתְעוּרְתָּהּ

ובוסמין. ובזוהר דרוזימה דעמה, ואתבניאה, ואתעבדת בתקונה, בדיוקנה, בשפירו דילה, ה' כמלקדמין.

לאט לאט מתוך ריחות ובשמים ובחדוה שאהובה עמה, ונבנית ונעשית בתקונה, בדמותה, בפיפה, ה' במקדס.

Then her lover comes out from his palace and with gifts, treasures, perfumes, and great scents and joy. They meet and he embraces and kisses her until she wakes up from the special scents he brought with him. This meeting brings her beauty back and she receives the aspect of the letter Hn of the YHVH name.

117. וזה גברי כח. עשו לה והחזירוה לדמותה ופיפה, שתקפס וגבורתם גרמו את זה, ועל זה כתוב גברי כח עשי דברו. עשי דברו בודאי, שמתקנים את ה' דבר" הזה ומחזירים אותו לדמות ראשונה. (ומכאן ולהלאה) כיון שהתקנה ונעשתה בדמותה יפה במקדס, אזי הם וכל שאר החילות עומדים לשמע מה שהיא אומרת, והיא עומדת כמו מלך בתוך חילותיו, וזהו עשי דברו בודאי.

117. ודא גבורי כוז, עשו לה, ואהדרו לה לדיוקנה ושפירו דילה, דתוקפא וגבורתא דלהון גרימו דא. ועל דא כתיב, גבורי כוז עושי דברו. עושי דברו ודאי, דמתקנין ליה להאי דבר, ומהדרין ליה לדיוקנא קדמאה. (ומכאן ולהלאה) כיון דאתקנת ואתעבדת בדיוקנה שפירא כמלקדמין, כדן אינון, וכל שאר חילות, קיימין לשמוע, מה דאיהי אמרת, ואיהי קיימא כמלקא זו זיליה, ודא הוא עושי דברו ודאי.

Psalms 103:20

”ברכו יהוה מלאכי גברי כח עשי דברו לשמע בקול דברו”

“Bless YHVH, you His angels, Mighty in strength, who perform His word, Obeying the voice of His word!”

Her mighty heroes brought her beauty back and She stands like a king among his armies that await for his commands to follow.

118. כמו זה למטה – בזמן שהרשעים בדור, היא מתכסה ומקטינה עצמה עד שלא נראית מפל דמיותיה, פרט לנקדה אחת. וכשבאים גברי כח וצדיקי אמת, כבכול עושים את הדבר הזה, ומוארת לאט לאט, ונעשית בדמותה, בפיפה, ה' במקדס.

118. כזוונא דא לתתא, בזמנא דזייבין בדרא, איהי אתכסיא ואעירת גרמה, עד דלא אתזוויאת מכל דיוקנהא, בר נקודא ודא. וכד אתאן גבורי כוז, וזכאי קשזוט, כבכול, עושים להאי דבר. ואנהירת ועיר ועיר, ואתעבדת בדיוקנה בשפירו דילה ה' כמלקדמין.

The Zohar explains that the poetic analogy presented in the previous paragraphs.

When there are wicked in the generation, Malchut conceals and reduce herself from its full presence as Hn to a small dot. When the righteous come as heroes with mighty strength, she gets light from Binah and restores her ‘beauty’ as the Shechina.

119. באו החברים ונשקוהו. אמר רבי אלעזר, אלמלא יחזקאל הנביא אמר את זה, תמיהה היתה בעולם. לקחו רבי אלעזר ונשקו במקדס. אמר אותו תינוק, אני אברך. אמרו לו, אתה ברוך, ולך נאה לברך. אמר

119. אתו זוזרייא ונשקוהו, אמר רבי אלעזר, אלמלא יוזקאל גביאה אמר דא, תוהא הוי בעלמא, נטליה רבי אלעזר, ונשקיה כמלקדמין, אמר ההוא ינוקא אנא אברך. אמרו, את בריה, וכל יאות לברכא. אמר כמה

אתון קדישין, כמה ברכות זמין לכו, מאימא קדישא, כמה קדושים אתם, כמה ברכות זמנות לכם מאם הקדושה, משום שלא מנעתוני לברך.

The friends kissed the child and Rabbi Elazar kissed him and said that if Ezekiel the prophet had said that, it would have been a great wonder in the world. The Yenukah said that he will make the food blessings and they agreed to say that he has the merit for the blessings. In return he praised them saying that they are holy and will receive many blessings from Binah for not prevent him from making the blessings.

120. פתחו ואמר, (משלי יא) מונע בר יקבחו לאום וברכה לראש משביר. האי קרא כמשמעו. אבל תנינן, כל בר נש זייב בברכת המזון. ואי לא ידע, אתתיה, או בנאי, מברכין ליה ותבא מארה ליהוא גברא, דלא ידע לברכא, עד דיצטרך לאתתיה ולבנאי דיברכון ליה.

The Torah laws instruct every man to make the food blessings and if can't then his wife or children make the blessings for him. Those who are in need of their wives or children to say the blessings for them are cursed.

121. ואי הוא ידע, אצטרך לזנכא לבריה, ולמהב ליה פסא לברכא. ומאן דמנע ליה, דלא יתנונה, יקבוחו לאום. מונע בר דלא לברכא לקודשא בריך הוא, ולא יתנונה במצות. יקבחו לאום, יקבחו מבעי ליה, או יקבוחו לאומים, דהא לאם זור הוא, כמה דאת אמר (בראשית כה) ולאם מלאם יאמין, מאי יקבוחו לאם. אלא לאם פתיב, לאימא קדישא. יקבוחו להאי בר נש, דמנע ליהוא בר מלברכא לקודשא בריך הוא.

If a man knows the blessings, then he needs to teach it to his child (Yitro #554) and give him a cup for blessings. If he prevents the child from giving blessings to the Holy One Blessed be He and follows the Torah laws then this person is cursed and can't have blessings in Malchut.

122. אנא ברא יזוידא הוינא לאומי, הבו לי פסא ואברה לכולא קדישא, דיהב בביתא דאמי, גוברין דזוילא, דמלינא קמיהו מלין תקיפין, וזכינא לון. ובגין כך אנא אברה. וקודם דא אתישב קרא על תקונייה, הא (דף קצ"א ע"ב) דשרינן ביה.

122. אני בן יחיד הייתי לאומי, תנו לי כוס ואברך את המלך הקדוש שנתן בבית אמי גברים של כח שדברתי לפניהם דברים חזקים ונצחתי אותם, ומשום זה אני אברה. וקודם זה התישב הפסוק על תקונו זה שהתחלנו בו.

The child explains that he is an only child to his mother and should get the cup to make blessings to the Holy One Blessed be He. Since he welcomed guests into his home and made an important study, he should make the blessings and before that he will explain the words he just said.

123. מוֹנֵעַ בֶּר יִקְבְּהוּ לְאִם, מֵאֵן דְּאִמְנַעַ בֶּר כְּמֹה דְּאִתְמַר, יִקְבְּהוּ לְאִם. כְּמֹה דְּאִתְ אִמְר, (וִיקְרָא כד) וִיקַב בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת הַשֵּׁם. אוֹף הָכָא יִקְבְּהוּ, וַיִּפְרְשׁוּן לִיה לְאִם, וַיִּפְרְשׁוּ וַיִּטְאוּ לְאִמָּא קִדִּישָׁא. וּבִרְכָּה לְרֹאשׁ מִשְׁבִּיר, לְהֵהוּא בֶר גֵּשׁ דִּיזִנְזָה בְּרִיה לְבִרְכָּא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּלְזִנְכָּא לִיה בְּפִקּוּדֵי אוּרִיָּתָא.

Proverbs 11:26

“מֵנַע בֶּר יִקְבְּהוּ לְאִם, וּבִרְכָּה לְרֹאשׁ מִשְׁבִּיר”

The common English translation is far from the true meaning and I skip it to avoid confusion.

The word בֶּר is 'בן' = 'son'

The word לְאִם is read 'לִאם' = 'to the mother' which refers to Malchut.

The Zohar explains this verse, telling us that those who prevent their child from receiving the blessings of Malchut are cursed, and blessing come upon the head of those who provide the teaching to follow the laws of the Torah.

Lesson:

Parents brought the child to life and the Torah is the life force that empowers the continuous process of life. If a parent doesn't educate his children with the ways of the Torah to draw light to this world, he blocks the continuation of the life force and brings darkness and curses instead of blessings.

124. וְרֹא דְּמִכְלָה, כְּתִיב בְּרֹא דְלַעֲיִלָּא, (מִשְׁלִי ל') מַה שְּׁמוֹ וּמַה שְּׁם בְּנֵי כִי שְׁמוֹ. שְׁם בְּנֵי כִי תִדַּע. הֵהוּא שְׁם יְדִיעָא, יִי צְבָאוֹת שְׁמוֹ. שְׁם בְּנֵי כִי שְׁמוֹ. יִשְׂרָאֵל שְׁמוֹ. דְּכְתִיב (שְׁמוֹת ד) בְּנֵי כְּבָרֵי יִשְׂרָאֵל. וְהָא יִשְׂרָאֵל, כָּל מִפְתָּחוֹן דְּמַהֲיִמְנוּתָא בֵּית תַּלְיִין. וְאִיהוּ מִשְׁתַּבֵּז וְאִמְר, (תְּהִלִּים ב) יִי אֱמֹר אֵלֵי בְנֵי אֲתָתָה. וְהָכִי הוּא וְהָאֵל, דְּהָא אָבָא וְאִמָּא עֲטְרוּ לִיה, וּבְרִיכוּ לִיה בְּכֹמָה בְּרַכָּאן, וְאִמְרוּ וּפְקִידוּ לְכָלָא, (תְּהִלִּים ב) נִשְׁקוּ בֶר, נִשְׁקוּ יְדָא לְהָאֵל בֶּר. כְּבִיכּוֹל, שְׁלִטְנוּ יְהֵב לִיה עַל כָּלָא, דְּכָלָא יִפְלִזּוּן לִיה. כֵּן יֵאָנֶף, בְּגִין דְּאִעֲטְרוּ לִיה בְּרִינָא וְרוּחָא. מֵאֵן דְּזָכִי לְרִינָא, לְרִינָא. מֵאֵן דְּזָכִי לְרוּחָא, לְרוּחָא.

124. וְסוּד הַדָּבָר כְּתוּב בְּסוּד שְׁלִמְעֵלָה, (מִשְׁלִי ל) מַה שְּׁמוֹ וּמַה שְּׁם בְּנֵי כִי תִדַּע. אוֹתוֹ שְׁם יְדוּעַ, (יִרְמִיָּה לֹא) ה' צְבָאוֹת שְׁמוֹ. שְׁם בְּנֵי כִי, יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ, שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת ד) בְּנֵי כְּבָרֵי יִשְׂרָאֵל. וְהָאֵל יִשְׂרָאֵל תְּלוּיִים בּוֹ כָּל מִפְתָּחוֹת הָאִמּוּנָה, וְהוּא מִשְׁתַּבֵּחַ וְאִמְר, (תְּהִלִּים ב) ה' אֱמֹר אֵלֵי בְנֵי אֲתָתָה. וְכֵן זֶה בּוֹדֵאֵי, שְׁהָרִי אָבָא וְאִמָּא עֲטְרוּ אוֹתוֹ וּבְרִכוּהוּ בְּכֹמָה בְּרִכּוֹת וְאִמְרוּ וְצוּ אוֹתָהּ הַכֹּל. נִשְׁקוּ בֶר, נִשְׁקוּ אוֹת יָד הַבֵּן הַזֶּה כְּבִיכּוֹל נִתֵּן לוֹ שְׁלִטוֹן עַל הַכֹּל, שְׁהַכֹּל יַעֲבֹדוּ אוֹתוֹ. כֵּן יֵאָנֶף, מִשּׁוֹם שְׁעֲטְרוּ אוֹתוֹ בְּדִין וּבְרַחֲמִים. מִי שְׂוֹכֵחַ לְדִין – לְדִין. מִי שְׂוֹכֵחַ לְרַחֲמִים – לְרַחֲמִים.

Proverbs 30:4

”מי עלה שמים ויירד מי אסף רוח בחפניו מי צרר מים בשמלה מי הקים כל אפסי ארץ מה שמו ומה שם בנו כי תדע”
 “Who has ascended into heaven and descended? Who has gathered the wind in His fists? Who has wrapped the waters in His garment? Who has established all the ends of the earth? What is His name or His son’s name? Surely you know!”

‘What is His name or His son’s name?’ is the secret of his name, ‘שמו’, is in the numerical value that reveals the ‘will’, רצון, of Creation and the channel ‘צנור’ that is the provider of Light, which is Binah.

‘His son’ is Zeir Anpin that receives from Binah. Zeir Anpin is the Central Column, represented by Jacob who is called ‘Israel’. We are the children of Israel.

When God sent Moses to Pharaoh, he instructed him to say that we are his sons, firstborn son we are God’s first son because we come from the root and pure soul of Adam.

Exodus 4:22

”ואמרת, אל-פרעה: כה אמר יהוה, בני בכרי ישראל”

“Then you shall say to Pharaoh, ‘Thus says YHVH, “Israel is My son, My firstborn.”’

We learned previously that the father is responsible for the education of his children because the father that is the aspect of ‘upper’ can provide for the ‘lower’, his children. The Right and Left of Binah are called ‘Israel Sava’ and ‘Tevunah’ also ‘father’ and ‘Mother’. They provide for the child according to his merits, mercy or judgment.

125. כל ברכאן דלעילא, ותתא ליהאי בר סלקין ומתעטרין. ומאן דמנע ברכאן מהאי בר, יפרשון זוטאוי קמי מלכא (א"א אימא) קדישא, לאם ממש. וברכה לראש משביר, מאן דמברך (קפ"ו ע"ב) ואומין בכסא דברכה למאן דאצטרין ליה, בהאי אתער סטרא אורא ואתכפין בתבירי. ואסתלק סטר קדישה. ודא הוא דכתיב, וברכה לראש משביר. כמה דאיהו מסלק ומברך לקודשא ברין הוא, ועביר לסטר אורא דיתבר, הכי קודשא ברין הוא משיח עליה ברכאן מלעילא, וההוא דאקרי ברכה, שריא על רישיה.

125. כל הברכות שלמעלה ולמטה עולות לבן הזה ומתעטרות. ומי שמונע ברכות מהבן הזה, יפרשו את חטאיו לפני המלך (אמא) הקדוש, לאם ממש. וברכה לראש משביר, מי שמברך ומזמין כוס ברכה למי שצריך אותו, בזה נשבר הצד האחר ונכנע בשבירה, ועולה צד הקדשה. וזהו שקתוב וברכה לראש משביר. כמו שהוא מעלה ומברך את הקדוש ברוך הוא ועושה שיטבר צד האחר, כך הקדוש ברוך הוא מושך עליו ברכות מלמעלה, ואותו שנקרא ברכה שורה על ראשו.

The Holy One Blessed be He judges those who prevent their children from the blessings that can be revealed in Malchut.

The Zohar explains “and blessing come upon the head of those who provide” (Balak #123) is for those who invite the people around the table and make the food blessings.

Genesis 42:6

”ויסוף, הוא השליט על-הארץ—הוא המשביר, לכל עם הארץ”

“And Joseph was ruler of all Egypt and in charge of providing to all the people of the land”

Joseph is the aspect of Yessod that channels the Light to the world. He became a ruler and provided for all the people of the land. The word ‘משביר’ that is used here and

Proverbs 11:26 has the root 'שבר' that means 'break'. When the light comes down with blessings, it breaks the forces of the other-side and clears the way for more blessings to come down upon the 'provider' in Malchut.

Lesson:

When we open channels of Light to this world, we receive blessings from the level of Binah. When we share, we become 'providers' and by that, we draw blessings. Share and provide for others to have more. When you give, you actually receive it.

Tithing is a Torah law that makes us 'providers' and opens the channels from Binah to bring blessings and fulfilments upon us.

126. מִכָּאן וְלִהְלָאָה זִוְבְּרִיָּא, הָבּוּ וְנִבְרִיָּה. יְהָבּוּ לִיהּ כִּסָּא דְבִרְכָּה, וּבְרִיָּה. וְזִוְבְּרִיָּא כִּלְהוּ הָוִי בְּזוּדוֹתָהּ, דְּהָא מִיּוֹמָא דְהִלּוּלָא דְרַבִּי אֶלְעָזָר, לֹא זָדוּ זִוְבְּרִיָּא, כִּתְהוּא יוֹמָא דִּיתְבוּ תַּמָּן. אֶקְדִּימוּ וּבְרִיכוּ לִיהּ בְּזוּדוֹתָהּ בְּרַעְיוֹ דְּלִבָּא. אָמַר הָהוּא יַעֲזֹקָא, לִית לָכוּ לְאַתְפָּרְשָׁא, אֶלָּא מִגְּזָא מְלִי אִוְרִיָּיתָא, וְהָכִי תִּגִּיָּן.

126. מִכָּאן וְהִלָּאָה, חֲבֵרִים, הָבָה וְנִבְרָה. נָתַנוּ לוֹ כּוּס שֶׁל בִּרְכָּה וּבִרָה. וְהַחֲבֵרִים כָּלֶם הָיוּ בַחֲדוּהָ, שְׁהָרִי מִיּוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר לֹא שָׁמְחוּ הַחֲבֵרִים בְּאוֹתוֹ יוֹם שִׁישְׁבוּ שָׁם. הִקְדִּימוּ וּבִרְכוּהוּ בַחֲדוּהָ בְּרַצוֹן הַלֵּב. אָמַר אוֹתוֹ תִּינוּק, אֵין לָכֶם לְהַפְרֹד אֶלָּא מִתּוֹךְ דְּבָרֵי תוֹרָה, וְכֵךְ לְמַדְנּוּ.

The friends gave the child the cup for the blessing and he did so. They were with great joy that day and blessed the child for his great revelations.

127. פָּתְחוּ וְאָמַר (שְׁמוֹת יג) וַיִּי הוֹלִיךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן וְגו'. וַיִּי, זָקִיף טַעֲמָא לַעֲיָלָא, אֲמַיִי. אֶלָּא, בְּהָהוּא שַׁעֲתָא כַּמָּה יָאוֹת וּשְׁפִירוֹ הָיוֹת לְהָאִי כִּלְהּ, דְּאַתְכַּפִּיאת עַד הַשְׁתָּא בְּגָלוּתָא, וְהַשְׁתָּא אֵלֶּל בְּזָקִיפּוּ דְרִישָׁא בְּאַכְלוּסָהָא בְּזוּדוֹתָהּ.

127. פָּתַח וְאָמַר, (שְׁמוֹת יג) וַיִּי הוֹלִיךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן וְגו'. וַיִּי – זָקִיף טַעֲמָא לַעֲיָלָא, לְמַעַלָּה, לָמָּה זֶה? אֶלָּא בְּאוֹתָהּ שַׁעֲתָא כַּמָּה נֶאֱמָר וַיִּפֶּה הָיָה לְכִלְהָ הַזֹּאת שֶׁהִיָּתָה כְּפּוֹפָה עַד עַתָּה בְּגָלוּתָהּ, וְכַעַת הוֹלֶכֶת בְּזָקִיפּוּת רֹאשׁ בְּאוֹכְלוּסִיָּה בְּשִׁמְחָהּ.

Before they left, the child opened with a new study.

Exodus 13:21

”וַיְהִי הוֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן לְנַחֲתָם הַדֶּרֶךְ וְלַיְלָה אֵשׁ לְהָאִיר לָהֶם לֵלֶכֶת יוֹמָם וְלַיְלָה.”

“And YHVH was going before them in a pillar of cloud by day to lead them on the way, and in a pillar of fire by night to give them light, that they might travel by day and by night.”

And YHVH was going before them is the aspect of YHVH in Malchut. Above the YHVH we have the cantillation mark called ‘פזר’, ‘Pazer’ that is rising straight up. It represents the Malchut that was enslaved in exile and now walking tall, with pride and joy.

וַיְהִי הוֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן לְנַחֲתָם הַדֶּרֶךְ וְלַיְלָה אֵשׁ לְהָאִיר לָהֶם לֵלֶכֶת יוֹמָם וְלַיְלָה:

128. בְּיוֹם יִקְרָא טַעֲמָא לְעִילָא, הוֹלֵךְ לַפְנֵיהֶם יוֹמָם. עַד הָכָא לֹא יָדַע, אִי הָאִי כֹלָה אֹכְלָה לְקַמְיָהּ, אִי לֹא, דְּהָא טַעֲמָא אֶפְסִיק בְּיוֹהוּ"ה, אֶלָּא אִיהִי הוּת תַּמּוֹן, אֲבָל בּוֹאֵן דְּאֵיל קַמְיָהּ, סָבָא עֲלָאָה, בְּמַרְיָה דְּבֵיתָא, הָהוּא דְּאוּבִי (נ"א דאזמין) לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבְמִנּוּ. אֲבָרְהָם. דְּכַתִּיב, (תהלים מב) יוֹמָם יֵצֵה יְיָ זֹסֵדוֹ. וְכַתִּיב (ירמיה לג) אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה. יוֹמָא דְּכָל יוֹמִין כְּלִיכָן בֵּיה. יוֹמָא דְּשִׁאָר יוֹמִין, אִיהוּ שִׁאָר כָּל יוֹמִין וְדָאִי. וְעַל דָּא אֶקְרִי יוֹמָם, וְלֹא יוֹם. וּבְגִין כִּף הוֹלֵךְ לַפְנֵיהֶם יוֹמָם, הוּא אֵיל בִּימָמָא, וְכֹלָה אֹכְלָת בְּלִילָא, דְּכַתִּיב וְלַיְלָה בְּעִמּוּד אֵשׁ לְהָאִיר לָהֶם, דָּא כֹלָה, כָּל זֹר כְּדִקְוֹזֵי לִיה. וְאַתָּן זֹבְרִיָא, יוֹמָם וְלַיְלָה יִהְיֶה קַמְיָכו, בְּכָל שַׁעֲתָא. נְשַׁקוּהוּ, וּבִרְכוּהוּ בְּמִלְכָּדְמִין, וְאַלּוּ.

128. בּוֹהַ זִקְרָא טַעֲמָא לְמַעְלָה. הַלֵּךְ לַפְנֵיהֶם יוֹמָם. עַד כָּאן לֹא יָדַע אִם כֹּלָה זֶה הֵלֵכָה לַפְנֵיהֶם אִם לֹא, שֶׁהָרִי טַעֲמָא מִפְסִיק בּוֹהַ. אֶלָּא הִיא הֵיטָה שָׁם, אֲבָל מִי שֶׁהֵלֵךְ לַפְנֵיהֶם, זָקֵן עָלְיוֹן, בַּעַל הַבַּיִת, אוֹתוֹ שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִשְׁבַּע (שְׁהַזְמִין) לוֹ, וּמִיָּהוּ? אֲבָרְהָם, שְׁכָתוֹב (תהלים מב) יוֹמָם יֵצֵה ה' חֲסֵדוֹ. וְכָתוֹב (ירמיה לא) אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה. יוֹם שֶׁכָּל הַיָּמִים כְּלוּלִים בּוֹ, יוֹם שֶׁל שֶׁאֵר הַיָּמִים, הוּא שֶׁאֵר כָּל הַיָּמִים בּוֹדָאִי. וְעַל זֶה נִקְרָא יוֹמָם וְלֹא יוֹם, וּמִשּׁוֹם זֶה הַלֵּךְ לַפְנֵיהֶם יוֹמָם. הוּא הוֹלֵךְ בַּיּוֹם, וְהַכֹּלָה הוֹלֵכֶת בְּלַיְלָה, שְׁכָתוֹב וְלַיְלָה בְּעִמּוּד אֵשׁ לְהָאִיר לָהֶם, זֶה כֹּלָה, כָּל אֶחָד כְּרָאוֹ לוֹ. וְאַתָּם חֲבָרִים, יוֹמָם וְלַיְלָה יִהְיֶה לַפְנֵיהֶם בְּכָל שַׁעֲה. נְשַׁקוּהוּ וּבִרְכוּהוּ בְּמִקְדָּם וְהִלְכוּ.

The cantillation mark above the YHVH creates a tune that stops after the word YHVH. The Zohar asks if so, then who is walking with them? And explains that 'by day to lead them' is the aspect of Abraham that is Chessed as it said 'his Chessed in daytime'.

Psalms 42:9

"יוֹמָם יֵצֵה יְהוָה חֲסֵדוֹ וּבְלַיְלָה שִׁירוּ עִמִּי תַפְלָה לֹאל חַיִּי"

"YHVH will command His lovingkindness (Chessed) in the daytime; And His song will be with me in the night, A prayer to the God of my life."

All the sefirot of Zeir Anpin are included in Chessed because it is the first one and channels the Light from the upper three to all the lower sefirot.

'a pillar of fire by night to give them light' is the Shechina in Malchut. Zeir Anpin is the aspect of the day and Malchut is the aspect of Night.

Lesson:

During the day we have the light of Chessed that leads us. At night we pray and connect to the Shechina to shine light on our ways.

129. אֵתוּ לְגַבִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְסוּזוּ לִיה עוֹבְדָא. תְּהֵא, אֲמַר כְּמֹה יֵאוֹת הוּא. אֲבָל לֹא סָלִיק בְּשִׁמָּא. אֲעָא דְּקִיקָה, כִּד סָלִיק נְהוּרִיָה, סָלִיק לְפֻם שַׁעֲתָא, וּבְמִיד כְּבָה וְאַשְׁתַּקַּע. וְתוּ הָא אֲמִינָא נְהוּרָא דָּא בְּמִיד הָוִי.

129. בָּאוּ לַפְנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְסִפְרוּ לוֹ הַמַּעֲשֶׂה. תַּמָּה. אָמַר, כְּמֹה נֶאֱדָה הוּא, אֲבָל לֹא עוֹלָה בְּשֵׁם. עַץ דֵּק, כְּשֶׁעוֹלָה אוֹר, עוֹלָה לְפִי שַׁעֲה, וּמִיד כְּבָה וְשׁוֹקַע. וְעוֹד הָרִי אֲמַרְנוּ אוֹר זֶה מִמָּה נִהְיָה.

They went to Rabbi Shimon and told him about the revelations that the Yenuka revealed. He said that it is beautiful but the child won't live long. Like a thin piece of wood that burns quick with large flame but quick to die.

Rabbi Shimon explained to them that the child is the son of Rav Hamnuna.

130. פתח ואמר, (תהלים קיב) גבור בארץ יהיה זרעו דור ישרים יברך. כשפן אדם גבור בארץ, גבור בתורה, גבור ביצרו – גבור בארץ ודאי. עולה אורו ונמשך בו משיכות יתר, אז דור ישרים יברך, יברך בתוב.

Psalms 112:2

”גבור בארץ יהיה זרעו דור ישרים יברך.”

“His descendants will be mighty on earth; The generation of the upright will be blessed.” ‘mighty on earth’ is the one who is great in Torah studies and control his evil inclination. He is elevated and draws great light.

‘The generation of the upright will be blessed’ is for those who are ‘mighty on earth’ and merit to bring righteous souls like Rav Hamnuna Sava.

131. אמר רבי אבא, והרי ראינו תינוקות שאומרים דברים עליונים ואחר כך עומדים ראשי העולם. אמר לו, תינוק שאמר דבר אחד או שנים לפי שעה, בלי כוונתם, מבטח אדם בזה, שיובה ללמד תורה בישראל. אבל זה שאורו עומד על עמדו בדעת שלמה, לא כך. ועוד, שהרי הקדוש ברוך הוא וערגתו להרית תפוח זה. אשרי חלקו.

131. אמר רבי אבא, והא זומינן ינוקי דאמרינן מלין עלאין, וקיימין לבתר רישין דעלמא. אמר ליה, ינוקא דאמר מלה זודא, או תרין, לפום שעתיא, בלא כוונה דלהון, מובטח בר נש בדא, דינכי למיכלך אורייתא בישראל. אבל דא, דנהורא דיליה קיימא על קיימיה בדעתא שלים, לאו הכי. ותו, דהא קידשא בריך הוא ותיאובתיה דיליה, לארזא בתפוחא דא, (דף קצ"ב ע"א) זכאה זולקיה.

Rabbi Aba mentions that there are children that reveal great things and live long and become leaders of people. Rabbi Shimon answers that those children receive few gifts for their efforts in Torah studies. The Yenuka is different because he has full knowledge and consciousness of his revelations.

The Holy One Blessed be He loves such kind of ‘Apple’ and for that, the child must leave the world, praised his share in the world to come.

132. אשריכם הצדיקים, שכתוב בכם (מלכים ב' יט) ויספה פליטת בית יהודה הנשארה שרש למטה ועשה פרי למעלה. שרש למטה, כמו אביו שהסתלק מהעולם, והוא שרש למטה בשיבת הרקיע. ועשה פרי למעלה, בשיבה העליונה. כמה טוב השרש והפרי. ואם לא שלא אהיה מקטרג לקדוש – ברוך – הוא, הואיל וערגתו להרית בו, לא היה מי שיכול לשלט בו. אבל יהי רצון שאמו לא תראה צער עליו. וכן היה.

132. זכאין אתון צדיקייא, דכתיב בכו, (מלכים ב' יט) ויספה פליטת בית יהודה הנשארה שרש למטה ועשה פרי למעלה. שרש למטה, כגון אביו, דאסתלק מעלמא, ואיהו שרש למטה, במתיבתא דרקיעא. ועשה פרי למעלה, במתיבתא עלאה. כמה טבא שרשא ואיבא. ואי לא דלא אהא מקטרגא לקודשא בריך הוא, הואיל ותיאובתיה לארזא ביה, לא הוה מאן דייכול לשלטא ביה. אבל יהא רעוא, דאמיה לא תזומי צערא עליה, וכן הוה.

2 Kings 19:30

”ויספה פליטת בית-יהודה, הנשארה-שרש למטה; ועשה פרי, למעלה.”

“And the surviving remnant of the house of Judah will again take root below and bear fruit above.”

The righteous like Rav Hamnuna Sava have roots below that are the study halls in heavens. (Roots are always spiritual) The Yenuka connected to similar root-like his father that passed away and continue to bring fruits. Fruits are the aspects of revealing light, in the higher levels of heaven.

Rabbi Shimon praised the roots and the fruits and said that if it wasn't against the will of God that wants to smell the 'apple', he would have protected the child and let him live a long life. He also wished that the mother won't see pain. And so it happened like Rabbi Shimon predicted that the child passed away shortly after.

Lesson:

Rabbi Shimon uses the word 'Apple' to describe the special child because the apple is a fruit that represents the three columns with its colors of white, red and green. It has a special scent and the seeds for the next tree are already in it to guarantee continuation.

Malchut is called a 'field' and the righteous are called 'Holy apples' working in the field. When special souls are drawn down to the world by the merit of their parents, they have very little to correct in this world. To protect such souls God may take them while they are young and innocent before they grow with a greater evil inclination that may make them fail.

133. (במדבר כ"ב) וישלחו מלאכים אל בלעם בן בעור בעור וגו'. הנה עם יצא ממצרים וגו'. הכא אית עשרין ותמניא תיבין, לקבל כ"ז דרגין דזרשי קוסמין דצפור. ואית לאסתכלא, מאן דבעא למכלא ביה בבלעם, ולאתוברה בהדיה, אמאי עדר ליה מיד, עד לא ייתי לגביה, מלין בפירושה, דקאמר הנה עם יצא ממצרים ועתה לכה ארה לי, הנה ליה לאתוברה בהדיה בקדמיתה, ולפיסא ולשוזזא ליה, ולבתר לאודעא ליה מלוי.

133. וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור וגו'. הנה עם יצא ממצרים וגו'. כאן יש עשרים ושמנה תבות כנגד עשרים ושמנה דרגות המכשפים קוסמי הצפור. ויש להסתכל, מי שרצה לדבר עם בלעם ולהתחבר אתו, למה שלח לו מיד עד שלא יבא אליו דברים בפרוש, שאמר הנה עם יצא ממצרים ועתה לכה ארה לי? הנה לו להתחבר אתו בתחלה ולפיסו ולשחד אותו, ואחר כך להודיעו דבריו

Numbers 22:5

“וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֶל בִּלְעָם בֶּן בְּעוֹר פְּתוֹרָה אֲשֶׁר עַל הַנָּהָר אֶרֶץ בְּנֵי עַמּוֹ לִקְרֹא לוֹ לֵאמֹר הִנֵּה עִם יֵצֵא מִמִּצְרַיִם הִנֵּה”

“So he sent messengers to Balaam the son of Beor, at Pethor, which is near the River, in the land of the sons of his people, to call him, saying, “Behold, a people came out of Egypt; behold, they cover the surface of the land, and they are living opposite me.”

This Torah verse has 28 words against the 28 levels of magicians and wizards with Zippor, Balak's father. The Zohar asks the question about why Balak sent messengers to Balaam, describing the problem while it would've been better to send gifts and bribes to invite him to come to him and then tell him what he is needed for.

134. אלא אמר רבי יוסי, מהכא אשתמודע דהא ידע בקל רעותיה דההוא רשע, דבעא לאתקרא תדיר ידע בלק רצון אותו רשע, שרצה להתכבד

134. אלא אמר רבי יוסי, מכאן נודע שהרי

בְּמִלִּין רַב־רִבִּין, וְלִית לִיה תִּיאוּבָתָא, אֶלָּא כֹד עֲבִיד תַּמִּיד בְּדִבְרִים גְּדוֹלִים, וְאִין תִּאָּתוּ אֶלָּא בִישׁוּן. בְּשׁוּשָׁה רָעוּת.

Rabbi Yossei explains that we learn from this approach that Balak knew that Balaam would like to know the big opportunity that would satisfy his desires to do great evil. By telling him about the big challenge with the Israelites, it would raise his ego and pursue the evil path and curse the Israelites. Balaam was known for his curses that always manifest and cursing a big nation would be a challenge for him.

135. בְּלֹק קֶסֶם קֶסְמִין וְעֲבִיד זִרְשִׁין וְאִתְקִין צָפְרָא. 135. בְּלֹק קֶסֶם קֶסְמִים וְעֲשֵׂה בְשָׁפִים וְתִקֵּן זִרְשִׁין וְדִרְגִין דְּמִשְׁה עֲלָאִין וְיִקְרִין, וְזִרְשִׁין בְּזִרְשִׁין וְקֶסֶם בְּקֶסְמוֹ, וְיִדַּע דִּרְגִין דְּבִלְעָם הוּא לְקַבְּלִיהוּ, בְּלָעָם הָיוּ לְעַמָּתוֹ, מִיד – וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֶל בְּלָעָם בֶּן בְּעוֹר.

Balak with his magic knew that the levels of Moses are high, and Balaam is at the same spiritual level on the negative side. When Balak realized that, he immediately sent messengers to Balaam that he saw as a match against Moses.

Lesson;

Balaam was Pharaoh's advisor and supported his desire to kill the boys of the Israelites. Here God gives Balaam the opportunity to correct his first evil and reject Balak's offer but he failed.

Balaam had the strongest evil eye, but he couldn't curse the Israelites because of the protection that they had with the Torah and the Holy Tabernacle in the middle of their camps. Laban was as evil as Balaam but couldn't have control over Jacob because Jacob was always with the Torah.

While Balak was a greater magician than Balaam when using objects of this world, Balaam had the advantage of cursing with his evil eyes because of his spiritual level (Zohar Bechukotai #5, #6).

Some people use objects like crystals, pieces of jewelry with names and red string for protection against evil-eyes and other 'external' negativities, but it doesn't help more than 'Placebo'. It can make the person feel 'protected' until it hits him. The ONLY positive spiritual force that is Light can deter and remove the negative spiritual force that is darkness. Balak had the powers to make magic against the Israelites but he knows that he needs the spiritual force of Balaam to have some control over the Israelites. As we know the darkness on Balaam could work on other people and nations without the Light of the Torah, but not over the Israelites that have YHVH with them.

The Zohar study creates a force field that shields us from external negativity.

The Daily Zohar is your shield not because it's available for free online but because you choose to study it and make it part of your life.

136. פְּתוּרָה: שְׂמָא דְּאִתְרָא הָוָה. כְּמָה דְּאִתְרָא אֲמַר, (דְּבָרִים כג) מִפְּתוּר אֲרַם נְהָרִים לְקַלְלָהּ. אֲמַרִי אֲקָרִי הָכִי. בְּגִין דְּכִתִּיב, (ישעיה סה) הָעֲרֻכִים לִגְדִּי שְׁלֹזֶן. וּפְתוּרָא הָוָה מִסִּדֵּר תַּמָּן כָּל יוֹמָא. דְּהָכִי הוּא 136. פְּתוּרָה – שֵׁם הַמָּקוֹם הִיא, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (דְּבָרִים כג) מִפְּתוּר אֲרַם נְהָרִים לְקַלְלָהּ. לָמָּה נִקְרָא כֵּךְ? מִשּׁוּם שְׁכָתוֹב (ישעיה סה) הָעֲרֻכִים לִגְדִּי שְׁלֹזֶן.

ושלחן היה מסדר שם כל יום. שָׁבֵד הוא תקון של צדדים רעים – מסדרים לפנייהם שלחן במאכל ומשתה, ועושים בשפים ומקטרים לפני השלחן, ומתכנסים שם כל רוחות השמאיה ומודיעים להם מה שהם רוצים. וכל מבשפים וקוסמים של העולם היו על אותו השלחן, ומשום זה נקרא שם המקום ההוא פתורא, שָׁבֵד קוראים בארם נהרים לשלחן פתורא.

Numbers 22:5

וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה אשר על הנהר ארץ בני עמו לקרא לו לאמר הנה עם יצא ממצרים הנה “כסה את עין הארץ והוא יושב ממלי”

“So he sent messengers to Balaam the son of Beor, at Pethor, which is near the River, in the land of the sons of his people, to call him, saying, “Behold, a people came out of Egypt; behold, they cover the surface of the land, and they are living opposite me.”

‘Pethor’ was the name of the place of Balaam as it says in Deuteronomy 23:5

על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים בדרך בצאתכם ממצרים ואשר שכר עליך את בלעם בן בעור מפתור “ארם נהרים לקללך”

“because they did not meet you with food and water on the way when you came out of Egypt, and because they hired against you Balaam the son of Beor from Pethor of Mesopotamia, to curse you.”

In Mesopotamia, the food table was called ‘Pethora’ (Aramaic). Balaam and others were setting a table with food and drinks to make witchcraft and burn incense every day. Impure spirits would come and tell them all that they want to know. Magicians and wizards of the world were doing their impure spiritual connections in that place and for that reason, it was called ‘Pethora’.

137. פתוז ואמר (שמות כה) ועשית שלחן עצי שטים וגו'. וכתוב ונתת על השלחן לחם פנים וגו'. כל אותם בלי קדש רצה הקדוש ברוך הוא לעשות לפניו להמשיך רוח קדש מלמעלה למטה. אותו רשע בלעם היה מסדר כך לצד האחר, והיה מסדר שלחן, ולחם שהיה נקרא (מלאכי א) לחם מגאל, כמו שנאמר. שָׁבֵד הולך הצד האחר אחר הקדשה בקוף אחר בני אדם. ושלמה המלך צווח ואומר, (קהלת ב) כי מה האדם שיבוא אחרי המלך את אשר כבר עשהו. והרי נתבאר פסוק זה.

137. פתוז ואמר (שמות כה) ועשית שלחן עצי שטים וגו'. וכתוב ונתת על השלחן לחם פנים וגו'. כל אינון מאני קודשא, בָּעָא קודשא בריה הוא למעבד קמיה, לאמשיכא רוזוא קדישא מעילא לתתא. ההוא רשע דבלעם, הוה מסדר הכי לסטרא אזורא. והוה מסדר שלחן, ונהמא דאקרי לחם מגואל, כמיה דאתמר. דהכי איל סטר אזורא בְּתַר קְדוּשָׁה, כְּקוּף בְּתַר בְּנֵי נֶשָׂא. ושלמה מלכא צווח ואמר, (קהלת ב) כי מה האדם שיבוא אזורי המלך את אשר כבר עשהו. והא (קו"ה) אתמר קרא דא.

Exodus 25:23

“ועשית שלחן עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה ונצי קמתו”

“You shall make a table of acacia wood, two cubits long and one cubit wide and one and a half cubits high.”

Exodus 25:30

“וְנָתַתָּ עַל הַשֻּׁלְחָן לֶחֶם פָּנִים לִפְנֵי תָמִיד.”

“You shall set the bread of the Presence on the table before Me at all times.”

God gave instructions to set in the Holy Temple a table with bread to be on a dedicated table at all times. It was done to draw a holy spirit from above to below to protect us from the ‘table’ of the impure side.

Balaam was setting a table with bread that was called ‘defiled bread’ because of the impure reasons attached to it. The prophet Malachi scold the people for their disrespect toward the Altar when they bring offerings with impure (polluted) consciousness.

Malachi 1:7

“מְגִישִׁים עַל-מִזְבְּחִי לֶחֶם מְגָל”

“You are presenting defiled (also ‘polluted’) bread upon My altar.”

Because the other-side copy from the holy side like a monkey copy humans, we are told to stay on the pure side without actions so we won’t lose the special light that comes from the blessed food.

Lesson;

Every Shabbat 12 new Challot were set on the table in the Holy Temple. This bread was blessed and eaten by the priests. A miracle kept the bread fresh as if it just came out of the oven during the entire week. One bite of it would make a person full and satisfied. ‘Bread’ ‘לחם’ has a numerical value of 78 that is equal to six times YHVH (26). It connects us to Yessod that is the ‘gate’ of sustenance. The first blessing on the bread before the meal has 10 words to connect us to the entire Tree of Life.

After ‘Mayim Acharonim’, ‘Final waters’ and before the blessings of the meal, ‘Birkat Hamazon’ we connect to the bread in the Holy Temple by saying the words from Ezekiel 41:22

“...וַיֹּדְבֶר אֵלַי זֶה הַשֻּׁלְחָן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה”

“...This is the table that is before YHVH.”

Because the bread in the Holy Temple was kept continuously during the week, it’s good to keep a piece of bread from the first meal of Shabbat on the table during the whole Shabbat.

Salt ‘מלח’ has the same letters and the numerical value of bread and it’s important to always keep salt on the dinner table.

Read more here: <https://dailyzohar.com/daily-zohar-1284/>

138. תָּא וְזוּי, כְּתִיב (שׁוּפְטִים ה) “בְּצִאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצִעְדְּךָ מִשְׁדָּה אֶדוּם אֶרֶץ רָעָשָׁה וְגו’.” בְּשִׁעָה שְׂרָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַת תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, הַלֵּךְ וְזָמַן אֶת בְּנֵי עַשׂוֹ וְלֹא קִבְּלוּהָ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים ל) ה’ מְסִינִי בְּאֶרְצָה מִשְׁעִיר לָמוֹ, וְלֹא רָצוּ לְקַבְּלָהּ. הַלֵּךְ לְבָנֵי יִשְׁמַעֲאֵל, וְלֹא רָצוּ לְקַבְּלָהּ, 138. תָּא וְזוּי, כְּתִיב (שׁוּפְטִים ה) “בְּצִאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצִעְדְּךָ מִשְׁדָּה אֶדוּם אֶרֶץ רָעָשָׁה וְגו’.” בְּשִׁעָה שְׂרָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַת תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, אֶזְלָא וְזָמַן לְהוֹ לְבָנֵי עַשׂוֹ, וְלֹא קִבְּלוּהָ. כְּמוֹ דְּאֵת אֱמִיר (דְּבָרִים ל) “מְסִינִי בְּאֶרְצָה מִשְׁעִיר לָמוֹ, וְלֹא רָצוּ לְקַבְּלָהּ.” אֶזְלָא לְבָנֵי יִשְׁמַעֲאֵל, וְלֹא רָצוּ לְקַבְּלָהּ, דְּכְתִיב הַפּוֹעֵה

מִהָר פָּאָרָן. כִּינֹן דָּלָא בָּעוּ, אַהֲרָר לֹון לְיִשְׂרָאֵל, הָכִי
שְׁכָתוֹב הוֹפִיעַ מִהָר פָּאָרָן. כִּינֹן שְׁלָא רָצוּ, חֲזָר
לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל. כָּךְ שְׁנִינוּ.
תְּנִינֹן.

Judges 5:4

”יְהוָה בָּצָאתָךְ מִשְׁעִיר בָּצַעַדְךָ מִשְׁדֵּה אֶדוֹם אֶרֶץ רַעֲשָׂה גַם שָׁמַיִם נָטְפוּ גַם עֲבִים נָטְפוּ מִיָּם.”

“YHVH, when You went out from Seir, When You marched from the field of Edom, The earth quaked, the heavens also dripped, Even the clouds dripped water.”

When God wanted to give the Torah to the children of Israel, he invited the children of Esau, but they rejected it. Then he went to the children of Ishmael, but they also rejected the Torah. After both rejected the Torah, God returned to the Israelites.

Deuteronomy 33:2

”וַיֹּאמֶר, יְהוָה מִסִּינִי בָא וְזָרַח מִשְׁעִיר לְמוֹ–הוֹפִיעַ מִהָר פָּאָרָן, וְאַתָּה מִרְבֶּבֶת קִדְשׁ; מִימִינוֹ, אֵשׁ דָּת לְמוֹ.”

“He said, “YHVH came from Sinai, And dawned on them from Seir; He shone forth from Mount Paran, And He came from the midst of ten thousand holy ones; At His right hand there was flashing lightning for them.”

139. הַשְׁתָּא אֵית לְשִׁאֲלָא, וְהָא תְנִינֹן דְּלִית זִזְטָאָה כּד
בְּרַנְשׁ מִדְּקִדְק דִּינִיקִין דְּאִוְרִייתָא, וְיִשְׂאֵל שְׁאֲלָתוֹ
לְאַנְהָרָא מְלוֹי. הָאִי קָרָא לָא אֶתִּישְׁבָּא, וְאֵית לְשִׁאֲלָא.
קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא כּד אֹל לְשִׁעִיר, לְמֵאן נְבִיאָה דְּלֵהוֹן
אֶתְגָּלִי. וְכּד אֹל לְפָאָרָן, לְמֵאן נְבִיאָה דְּלֵהוֹן אֶתְגָּלִי.
אִי תִימָא דְּאֶתְגָּלִי לְכַלְהוֹן, לָא אֲשַׁכְּזוֹן דָּא לְעַלְמִין. בְּרַ
לְיִשְׂרָאֵל בְּלִיזְוֹדִייהוּ, וְעַל יְדֵי דְּמִשְׁהָ. וְהָא אֶתְמַר דְּהָכִי
מִבְּעֵי קָרָא לְמִימַר, יִי לְסִינִי בָּא, וְזָרוּ לְשִׁעִיר לְמוֹ,
הוֹפִיעַ לְהָר פָּאָרָן, מִהָר מִשְׁעִיר לְמוֹ, וּמִהָר מִהָר פָּאָרָן.
כָּלָא אֵית לְמִנְדַּע וְכֹאסְתְּכָלָא, וְהָא שְׁאִילָנָא, וְכֹא
שְׁמִעָנָא, וְכֹא יִדְעָנָא.

139. עֲכָשׁוּ יֵשׁ לְשִׁאֲלָא, וְהָרִי שְׁנִינוּ שְׁאִין
חֲטָאָה בְּשִׁאֲדָם מִדְּקִדְק דִּינִיקִים בְּתוֹרָה
וְיִשְׂאֵל שְׁאֲלָתוֹ לְהָאִיר דְּבָרָיו. פְּסוּק זֶה לָא
מִתְנִישֵׁב, וְיֵשׁ לְשִׁאֲלָא, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּשִׁהֲלֵךְ לְשִׁעִיר, לְאִיָּה נְבִיאָה שְׁלָהֶם הִתְגַּלָּה?
וּבְשִׁהֲלֵךְ לְפָאָרָן, לְאִיָּה נְבִיאָה שְׁלָהֶם הִתְגַּלָּה?
אִם תֹּאמַר שֶׁהִתְגַּלָּה לְכָלָם, לָא מְצָאנוּ זֶה
לְעוֹלָמִים, פֶּרֶט לְיִשְׂרָאֵל לְבָדָם, וְעַל יְדֵי
מִשְׁהָ. וְהָרִי נִתְבָּאָר שְׁכָךְ צִרְיָהּ הַפְּסוּק לֹאמַר:
ה' לְסִינִי בָּא וְזָרַח לְשִׁעִיר לְמוֹ הוֹפִיעַ לְהָר
פָּאָרָן. מִהָר מִשְׁעִיר לְמוֹ? וּמִהָר מִהָר פָּאָרָן?
הַכֹּל יֵשׁ לְדַעַת וְלְהַסְתַּבֵּל, וְהָרִי שְׁאִילָנוּ, וְלֹא
שְׁמִעָנוּ וְלֹא יִדְעָנוּ.

To have a better understanding, the Zohar asks questions about who the prophet from the children of Esau was that God revealed himself when he went to Seir. And when he went to Paran, to the children of Ishmael, who was the prophet that saw a revelation of God. Who received the invitation to receive the Torah? If we think that God revealed himself to their entire nations, then it's not so because such revelation is written only about Moses and the children of Israel. There's no mention of the revelation of God to any other nation.

The verse should say 'YHVH came to Sinai' 'and dawned to Seir', shown to Mount Paran' and what is 'from Seir' 'משעיר למו' (There's no translation for the word 'למו'). These questions raised by the Zohar looking for answers.

Continued in the next DZ study with Rabbi Shimon gives answers to his students.

Lesson

The process of revealing Light from the Torah is by asking questions. The Zohar quotes verses from the Torah and Bible, raise questions and answer them by explaining different aspects of the verses, revealing Light. The sacred text conceals many levels of

understanding that are pure Light. The Zohar tells us that there's no disrespect to the Torah if one asks difficult questions for understanding and revealing the Light behind the questions.

Each of the Hebrew letters and words of the Torah is a source of Light and a treasure that enriches our souls and lives. Rabbi Avraham Azulai in his book Chessed L'Avraham (3rd spring, river 22, נהר ג – מעין ג) reveals to us that after the coming of Mashiach, those who focused on revealing the Light of the Torah will enjoy great material wealth. Mashiach would complete the correction of the world and there will be no more personal Tikun process. It would be a time to enjoy the material world, each according to his level if he merited to be resurrected at that time. All the treasures of the world that sank in the seas from the time of King Solomon until the last days before Mashiach would be washed out from the sea onto the land of Israel. Mashiach would give from these treasures to every one according to their merits.

The Children of Israel have the keys to the future treasures and we gather these keys with the study of Torah through the Zohar.

140. כִּד אֲתָא רַבִּי שִׁמְעוֹן, אֲתָא וְשִׁאִיל מִלָּה בְּמִקְדָּשׁ, אָמַר לוֹ, הֲרִי שְׂאֵלָה זֹו נֶאֱמָרָה. הִי מְסִינִי בָּא: כְּמוֹהָ דְּאֵת אָמַר (שְׁמוֹת יט) הִנֵּה אֲנֹכִי בָּא אֵלֶיךָ בְּעֵב הָעֵנָן, וּמְסִינִי בָּא וְהִתְגַּלָּה עֲלֵיהֶם. וְזָרַח מִשְׁעִיר לָמוֹ, מִמָּה שֶׁאָמְרוּ בְּנֵי שְׁעִיר שְׁלֹא רוֹצִים לְקַבֵּל, מִזֶּה הָאִיר לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל וְהוֹסִיף עֲלֵיהֶם אוֹר חֲבִיבוֹת גְּדוּלָּה. גַּם כִּן הוֹפִיעַ וְהָאִיר לְיִשְׂרָאֵל מִדֶּר פָּאֲרָן, מִמָּה שֶׁאָמְרוּ בְּנֵי פָּאֲרָן שְׁלֹא רוֹצִים לְקַבֵּל, מִזֶּה הוֹסִיפוּ יִשְׂרָאֵל חֲבִיבוֹת וְאוֹר יוֹתֵר כְּדָקָא יְאִוִּית.

Rabbi Shimon heard the questions and answered that “YHVH comes from Mount Sinai” is like when God told Moses on Mount Sinai “I will come to you in a thick cloud”.

Exodus 19:9

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה, הִנֵּה אֲנִי בָּא אֵלֶיךָ בְּעֵב הָעֵנָן, בְּעָבֹר יִשְׁמַע הָעָם בְּדִבְרֵי עַמִּי, וְגַם-כִּי יֹאמְרוּ לְעוֹלָם; וַיֵּגֶד מֹשֶׁה אֶת-דִּבְרֵי הָעָם, אֶל-יְהוָה

“YHVH said to Moses, “Behold, I will come to you in a thick cloud, so that the people may hear when I speak with you and may also believe in you forever.” Then Moses told the words of the people to YHVH.”

God came to Mount Sinai and revealed himself to them at the event of giving the Torah. “And dawned on them from Seir” (#139 above) means that God came to the children of Israel after the children of Esau rejected the Torah. Then he came from Paran after the children of Ishmael rejected the Torah. Each time the Torah has rejected the Light and love for the Israelites increased.

141. וּבִמָּה דְּשִׂאֵלָתָ עַל יְדָא דְּמֵאן אֲתִגְלִי עֲלֵיהֶו. (תא חזי) (ר"ח ע"ב, ר"ע, ר"ט ע"א) רָאָה עֲלָאָה אִיהֶו, וּמָה שֶׁשִּׂאֵלָתָ עַל יְדֵי מִי הִתְגַּלָּה אֵלֵיהֶם – (בא ראה) סוד עֲלִיּוֹן הוּא, וְהִתְגַּלָּה

הדבר על ידך. התורה יצאה מסוד עליון, של ראש (קדוש) המלך הנסתר. כשהגיעה לירוע שמאל (ימין), ראש הקדוש ברוך הוא באותה ירוע דם רע שמתרבה משם. אמר, צריך לברר וללבן ירוע זו, ואם לא ימך אותו דם רע, יפגם הכל. אבל צריך לברר מפאן כל פגם.

ואתגלי מלה על ידך. אורייתא נפקת מרזא עלאה, דרישא (ו"א קדישא) דמלכא סתימא, כד מטא לגבי דרועא שמאלא, (ו"א ימינא) זומא קודשא בריך הוא בההוא דרועא, דמא בישא דהווי מתרבי מתמן. אמר, אצטריך לי לבררא וללבנא דרועא דא. ואי לא ימאיה הווא דמא בישא, יפגים כלא. אבל אצטריך לבררא מדיכא כל פגמיו.

As for the question related to the way God revealed himself to them when offering the Torah, Rabbi Shimon says that the question revealed a supernal secret. The Torah came from Binah that is in the concealed head of the Kings. It came first to the Left arm that is Isaac and Gevurah. The Holy One Blessed be he saw that the Left has bad blood that is Esau and Sam-el, the minister of the other-side.

It was a flaw that God said it should be corrected before it corrupts everything else.

142. מה עשה? קרא לסמאל, ובא לפניו, ואמר לו: התרצה תורתני. אמר: מה כתוב בה? אמר לו: לא תרצת. דלג הקדוש ברוך הוא למקום שצריך. אמר: חס ושלום, תורה זו שלך היא, ושלך תהיה. לא רוצה תורה זו. שב והתחנן לפניו. אמר: רבון העולם, אם אתה נותן לי אותה, כל שלטוני עובר, שהרי שלטוני על הרג הוא, וקרבות לא יהיו, ושלטוני על בוכב מאדים. אם כך הכל יתבטל מן העולם.

142. מה עבד. קרא לסמאל, ואתא קביה, ואמר ליה, תבעי אורייתא דילי. אמר, מה פתיב בה. אמר ליה, לא תרצו. דלג קודשא בריך הוא לאתת דאצטריך. אמר זוס ושלום, אורייתא דא דילך היא, ודילך יהא, לא בעינא אורייתא דא. אתיב ואתוונן קביה, אמר מאריה דעלמא, אי את יהבה לי, כל שלטנו דילי אתעבר, דהא שלטנו דילי על קטולא איהו, וקרבין לא יהון ושלטנו דילי על ככבא דמאדים, אי הכי כלא אתבטל מעלמא.

God called Sam-el, the minister of Esau, and asked him if he wants the Torah. Sam-el asked about what's in the Torah and God skipped to the place that is most difficult for Sam-el to accept and said; "You shall not kill". Sam-el rejected it and begged God not to give it to him because if he follows the Torah, it will be the end of him. He claims that he is responsible for wars and the control of planet Mars and following the Torah would block him from doing his duties that are based on blood-shed. That would remove his control from the world.

Lesson;

In paragraph #141 Rabbi Shimon tells the students that the question revealed a supernal secret. It's essential for us to know that asking questions has the aspects of forming vessels and digging wells. When we 'dig' in the Torah we 'break' the Klipah/surface and reveal Light that is nourishment for us in this world. Digging requires little effort and the 'water'/Light that comes up is something new.

Torah students in a Yeshiva study most of the day, sitting in pairs or small groups, reading the sacred text and raising questions. The process of discussing the questions and answers reveals great Light.

The Hebrew letters and words have spiritual roots and only when we 'dig' into the verses and its words, we reveal the concealed light. For that reason, the Daily Zohar quotes the entire verse, even when the Zohar makes just a short reference to it.

143. מאריה דעלמא, טול אורייתך, ולא יהא זולקא ואזסנא לי בה. אבל אי ניזוא קמך, הא עמא בנזי דיעקב, לון אתנזי. ואיהו זשיב דהא דלטורא אמר עליהו. ודא הוא ורוז משעיר לבנו, משעיר במוש נפק גהורא לון לישראל. אמר סמא"ל ודאי, אי בנזי דיעקב יקבלון דא, יתעברון מעלמא, ולא ישלטון לעלמין. אתיב ליה כמה זמנין, ואמר דא, ואמר ליה אנת בוכרא, וקף אתנזי. אמר ליה, הא ליה בכירותא דילי, והא אידבן ליה, ואנא אודיתי.

143. רבון העולם, קח תורתך, ולא יהיה לי חלק ונחלה בה. אבל אם נוח לפניך, הרי עם בני יעקב להם ראיה. והוא חשב שלשון הרע אמר עליהם. וזהו ורוז משעיר לבנו, משעיר ממש יצא לישראל אור. אמר סמא"ל: ודאי אם בני יעקב יקבלו את זה, יעברו מן העולם ולא ישלטו לעולמים. שב אליו כמה פעמים ואמר זה, ואמר לו: אנת בכור, ולך ראיה. אמר לו: הרי לו בכורת, והרי מכרתיך לו, ואני אודיתי.

After Sam-el (Esau, Left) rejected the Torah he pleads God to give it to the children of Jacob. He was thinking that by doing so, they won't be able to control the world, and would experience limitations and death.

The Holy One Blessed be He asked him to reconsider taking the Torah because he (Esau) is the firstborn and deserves it. Sam-el rejected again stating that he already sold the firstborn rights and the children of Jacob has the right.

God told him that since he doesn't want any part of the Torah then he should remove himself from it completely. Sam-el accepted this term.

144. אמר ליה הואיל ולא בעית לבוהי לך בה זולקא, אתעבר מנה בכלא. אמר יאות. אמר ליה, הואיל וכה, הב לי עיטא, איך אעביד דיקבלון לה בנזי דיעקב דאת אמר. אמר ליה מאריה דעלמא, אצטריך לשוודא לון, טול גהורא מנהירו דזילי שמיא, והב עליהו, ובדא יקבלון לה, והא דילי יהא בקדמיתא. אפשיט מניה גהירו דזופיא עליה, ויהב ליה, למיהב לון לישראל, הדא הוא דכתיב ורוז משעיר לבנו. משעיר במוש, דא סמא"ל. דכתיב (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו. לבנו לישראל.

144. אמר לו: הואיל ולא רצית שיהיה לך בה חלק, תעבר ממנה בכל. אמר: יפה. אמר לו: הואיל וכה, תן לי עצה איך אעשה שיקבלו בני יעקב שאתה אומר. אמר לו: רבון העולם, צריך לשחד אותם. קח אור מאור חילות השמים ותן עליהם, ובזה יקבלוה, והרי שלי יהא בתחלה. הפשיט ממנו אור שבספה אותו, ונתן לו לתת להם לישראל, זהו שכתוב ורוז משעיר לבנו. משעיר ממש. זה סמא"ל, שכתוב (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו. לבנו – לישראל.

God asked Sam-el to give him advice about how to follow his suggestion and make the children of Jacob accept the Torah. Sam-el said that God should bribe them by adding light from the heavens and he is ready to give his own light first. Sam-el 'undressed' himself from the Light that was on him and gave it to God for the children of Israel. We read that from Deuteronomy 33:2 when it says, "And dawned on them from Seir" (see also DZ 3088, #138). "From Seir" as explained is the Left, Sam-el.

"ויאמר, יהוה מסיני בא וזרח משעיר למי-הופיע מהר פארן, ואתה מרבבת קדש; מימינו, אש דת למי"

“He said, “YHVH came from Sinai, And dawned on them from Seir; He shone forth from Mount Paran, And He came from the midst of ten thousand holy ones; At His right hand there was flashing lightning for them.”

Lesson;

Sam-el is the minister of the other-side and represents endless desire to control. The negative side doesn't have the light of its own and that is why it attaches itself to people. When they are out of the ways of the Torah, Sam-el introduces the aspect of death that includes all types of failures, termination of life, the cutoff of energy flow, stop growth and more.

Sam-el can't have a part in the Torah because he gave it up, but If we don't follow the Torah, he can claim the Light he gave us through God with the Torah. Since his contribution of light was only partial, he cannot take it all and we can always turn to heavens and receive light to restore 'Life' after we lose it to the other-side.

145. כִּינֹן דְּבִיעֵר דָּא, וְאַעְבֵּר דְּמָא בִּישָׁא מִדְּרוּעָא שְׂמַמְלָא, אֶהְדֵּר לְדְרוּעָא יְמִינָא (ס"א שְׂמַמְלָא) וְזִמְנָא בִּיתָא אוֹף הָכִי, אָמַר הָכִי נָמִי אֶצְטְרִיךְ לְנִקְיָא, מִדְּמָא בִּישָׁא, דְּרוּעָא דָּא. קָרָא לְרַה"ב אָמַר לִיה, תִּבְעֵי אֶתְּ אוֹרִיטָא דִּילִי. אָמַר לִיה, מַה פְּתִיב בְּתָ. דְּלִיג לִיה, וְאָמַר לָא תִנְאַף. אָמַר וְיִי אֵי יְרוּתָא דָּא יִזְסִין לִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יְרוּתָא בִּישָׁא, דִּיתַעְבֵּר בְּתָ כָּל שְׁלִטְנִי, דְּהָא בְּרַכְתָּא דְּמִינָא נְטִילָנָא, בְּרַכְתָּא דְּנוּגִי יְמָא, דְּכִתִּיב (בְּרַאשִׁית א) פָּרוּ וּרְבוּ וְגו'. וְכִתִּיב (בְּרַאשִׁית יז) וְהִפְרִיתִי אוֹתוֹ וְהִרְבִּיתִי אוֹתוֹ וְגו' וְכִתִּיב (בְּרַאשִׁית טז) וְהוּא יִהְיֶה פָּרָא אָדָם.

145. כִּינֹן שְׂבַעֲרָה זֶה וְהָעֵבִיר דָּם רַע מְזוּרָע שְׂמַמְלָא, חֲזַר לְזוּרָע יְמִין (שְׂמַמְלָא). רָאָה בּוּ גַם כֵּן. אָמַר: כֵּן גַּם צָרִיךְ לְנִקּוּת מִדָּם רַע זָרוֹעַ זֶה. קָרָא לְרַה"ב, אָמַר לוֹ: הִתְרַצָּה תוֹרָתִי? אָמַר לוֹ: מַה פְּתוּב בָּהּ? דְּלִג לוֹ וְאָמַר: לֹא תִנְאַף. אָמַר: אוֹי אִם יִרְשָׁה זֶה יוֹרִישׁ לִי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, יִרְשָׁה רָעָה שִׁיעֵבֹר מִמֶּנִּי כָּל שְׁלִטוֹנִי בָּהּ, שְׁהֲרִי בְּרַכַּת הַמַּיִם נְטִילָתִי, בְּרַכַּת דְּגֵי הַיָּם, שְׁכַתוּב (בְּרַאשִׁית א) פָּרוּ וּרְבוּ וְגו', וְכַתוּב (שִׁם יז) וְהִפְרִיתִי אֹתוֹ וְהִרְבִּיתִי אֹתוֹ וְגו', וְכַתוּב (שִׁם טז) וְהוּא יִהְיֶה פָּרָא אָדָם.

After God removed the negative connection of the Left arm (Esau, Sam-el) from the Torah, he turns to the Right that is Chessed, Abraham, where there is the negative aspect of Ishmael. God called the minister of Ishmael, Rahav, and asked him if he wants to follow the Torah. Rahav asked what is written in it and God skipped a lot and pointed to “You shall not commit adultery”. Rahav thought to himself that if God gives him this Torah it will take away his control over adultery. He received the blessing of the waters that is a vehicle for ‘fruitfulness’.

In Genesis 17:20 we read the blessing that Ishmael received from his father, Isaac.

וְלִישְׁמַעֲאֵל שְׁמַעְתִּיךָ הִנֵּה בְּרַכְתִּי אֹתוֹ וְהִפְרִיתִי אֹתוֹ וְהִרְבִּיתִי אֹתוֹ בְּמֵאד מֵאד שְׁנַיִם עָשָׂר נָשִׂאִם יוֹלִיד וְנִתְּתִיו לְגוֹי גָּדוֹל.”

“As for Ishmael, I have heard you; behold, I will bless him, and will make him fruitful and will multiply him exceedingly. He shall become the father of twelve princes, and I will make him a great nation.”

The connection of water to ‘fruitfulness’ comes from the days of Creation.

Genesis 1:22

”וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים, לֵאמֹר: פָּרוּ וּרְבוּ, וּמְלֵאוּ אֶת-הַמַּיִם בַּיָּמִים, וְהָעוֹף, יִרְבֶּה בְּאֶרֶץ”

“God blessed them, saying, “Be fruitful and multiply, and fill the waters in the seas, and let birds multiply on the earth.””

Ishmael was born to be a ‘wild man’, rejecting all limitations, seeking great dwelling areas and wealth.

Genesis 16:12

”וְהוּא יִהְיֶה, פָּרָא אָדָם-יָדוּ בְּכָל, יָד לָל בּוֹ; וְעַל-כָּל-אָחִיו, יִשָּׁכֵן”

“He will be a wild man, His hand will be against everyone, and everyone’s hand will be against him; And he will dwell over against all his brothers.”

146. שְׂאֲרֵי לְאֶתְזוּנָא קָמִי מְאָרִיָּה, אָמַר לֵיהּ, מְאָרִי דְעֻלְמָא, תְּרִין בְּנִין נִפְקָא מֵאֲבָרָהֶם, הָא בְּנֵי דִי־עֻזָּה, הֵב לֵוִן, וְלֵוִן אֶתְזוּזִי. אָמַר לֵיהּ, לֹא יִכְלָא, דְּאֶתְזוּ בּוֹכְרָא, וְלָךְ אֶתְזוּזִי, שְׂאֲרֵי לְאֶתְזוּנָא קָמִיָּה, וְאָמַר מְאָרִיָּה דְעֻלְמָא, בְּכִירוּתָא דִּילִי יִהְיֶה דִּילֵיהּ, וְהָא נְהוּרָא דְאֶנָּא יִרִיתָא עַל דָּא, טוֹל וְהֵב לֵוִן, וְכָךְ עֲבַד, הָדָא הוּא דְכֶתִיב, (דְּבָרִים לֵג) הוֹפִיעַ מִדֶּהר פֶּאֶרָן.

Rahav pleaded to God saying that Abraham has two children, and Isaac has two sons that deserve the Torah. God replied that he is the firstborn of Abraham and he should receive it. Rahav started begging and ask God to take the light he inherited as a firstborn from him and give it to them. The Holy One Blessed be He did so. That was the aspect of “He shone forth from Mount Paran” (Deuteronomy 33:2).

Lesson;

The negative side is the first to take its share of light so the first or beginning of everything is under the risk of getting hurt by them.

God loves the Israelites because they came from the pure side. Abraham had Ishmael first to clear the path for Isaac. Ishmael was his firstborn son. He came from Hagar was Egyptian with an impure vessel. Then Abraham had Isaac from Sarah as promised to them by God. Isaac had the twins Esau and Jacob. Esau came out before Jacob to let the other-side have a share of the light. Jacob was the third generation, pure and complete, with merits to inherit the Light of the Torah.

God’s love for us and ‘tactics’ guaranteed that we will have a pure Torah without any attachments of entitlements of the negative-side. The sages teach us that when the evil-side is after us, we turn to the Torah because they don’t have any part in it and can not use it against us and they leave us alone.

Our Daily Zohar studies are the best shield from negativity.

147. מֵאִי שְׂנָא בְּסָמָא לְ כֶתִיב וְרוּחוֹ, וּבִרְה”ב כֶּתִיב הוֹפִיעַ. אָלָא נָטַל בְּהֵוָה זְהִירוֹ דְּאֶפְשִׁיט מִנִּיהּ סָמָא לְ, וְזָרַב וְקִטּוּלָא, לְקִטּוּלָא בְּדִינָא, וְלִקְטִילָא כְּדָקָא יֵאוּת. הָדָא הוּא דְכֶתִיב, (דְּבָרִים לֵג) וְאֶשֶׁר וְזָרַב זְאוּתָהּ. אַף עַל גַּב דְּלֹא הָוָה דִּילָךְ. וְנָטַל בְּהֵוָה בְּרִכְתָּא דְּאֶפְשִׁיט מִנִּיהּ רַה”ב, וְעִיר, כְּמֵאן דְּאוּפִיעַ וְעִיר מִבְּרִכְתָּא דְּלֵהוֹן,

147. מֵה שׁוֹנֶה שְׁבַסְמָא לְ כְּתוּב וְרוּחַ, וּבִרְה”ב כְּתוּב הוֹפִיעַ? אֵלָּא נָטַל בְּאוּתוֹ אוֹר שְׁהַפְשִׁיט מִמֶּנּוּ סָמָא לְ חֶרֶב וְהֶרֶג, לְהֶרֶג בְּדִין וְלְהֶרֶג כְּרָאוּי. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם) וְאֶשֶׁר חֶרֶב גְּאוּתָהּ. אַף עַל גַּב שְׁלֹא הָיְתָה שְׁלֵף. וְנָטַל אוֹתָהּ בְּרִכָּה שְׁהַפְשִׁיט מִמֶּנּוּ רַה”ב קָצַת, כְּמוֹ

לְמַעַבְדֵי פְרִיָה וְרִבְיָה. בְּגִין כִּךְ הוֹפִיעַ מִהֵר פֶּאֶרֶן, וְלֹא
בְּגִלָּל כִּךְ הוֹפִיעַ מִהֵר פֶּאֶרֶן, וְלֹא כְּתוּב וְזָרַח.
כְּתִיב וְזָרַח.

Deuteronomy 33:2

”וַיֹּאמֶר, יְהוָה מִסִּינִי בָא וְזָרַח מִשְׁעִיר לְמוֹ–הוֹפִיעַ מִהֵר פֶּאֶרֶן, וְאַתָּה מִרְבֶּבֶת קֹדֶשׁ; מִיְּמִינוֹ, אֵשׁ דֶּת לְמוֹ”

“He said, “YHVH came from Sinai, And dawned on them from Seir; He appeared from Mount Paran, And He came from the midst of ten thousand holy ones; At His right hand there was flashing lightning for them.”

The Zohar asks about the difference between what it says about the light given to the Israelites from Sam-el (Esau), “and downed (shine)” and the light from Rahav (Ishmael) described as “appeared”. The Zohar explains that God took from Sam-el most of his light and left for him only enough to execute death with his sword in proper judgment. Rahav didn’t have a lot of light from the blessing given to him by Isaac and God took only little of it, leaving him with light to be ‘fruitful and multiply’. The word ‘dawned’ related to the bright light that appears when the sun shines in the morning and the word ‘appeared’ is just a revelation.

Lesson;

Rahav is the minister of the sea and of Egypt. When the Israelites arrived at the sea and Moses wanted to step into the sea, Rahav stood against him and refuse to part the waters. Then God told Moses;

Exodus 14:16

”וְאַתָּה הֲרֹם אֶת מִטְףְּ וְנָטָה אֶת יָדְךָ עַל הַיָּם וּבִקְעָהוּ וַיָּבֹאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בִּיבָשָׁה.”

“As for you, lift up your staff and stretch out your hand over the sea and divide it, and the sons of Israel shall go through the midst of the sea on dry land.”

The names of God were on Moses’s Staff and Rahav had to obey the will of Moses.

Psalms 114:5

”מַה לָּךְ הַיָּם כִּי תִנּוּס הַיַּרְדֵּן תִּסָּב לְאַחֹר.”

“What ails you, O sea, that you flee? O Jordan, that you turn back?”

The first part of the verse is related to the crossing of the sea by the Israelites and the second part is related to the crossing of the Jordan river by the priests. The story is in Joshua 3:14-17. When the priests carrying the Holy Ark wanted to cross the Jordan river the water flow stopped at the moment the feet of the priests touched the water. Then they could cross on dry land.

The entire nature is controlled by ministers and angels that were created by YHVH and when God’s name appears before them, they must obey because he controls everything. Rabbi Shimon and other great Tzadikim could make miracles and control nature because they were pure channels of Light. The name of God was an unseparated part of them.

We cannot wave the name of God over water and expect them to split or stop flowing because we need to be pure enough to represent and channel the Light of Holy One Blessed be He. Nevertheless, the more we study and connect to YHVH, we can have protection from the negative aspects of Nature.

148. בֵּין הַנֶּטִּל מִתֵּן אֵלֶיךָ לְיִשְׂרָאֵל, מֵאִינוֹן רַבְרַבִּין.
שְׁלֹטִינוֹ, אֵתָא וְקָרָא לְהוּ לְכָל (דף קצ"ג ע"א) רַבְבוֹת

קדש, דממנן על שאר עמין, ואתיבו ליה אוף הכי. ומכלהו קביל ונטיל מתנן, למיהב לון לישראל. לאסיא, דהיה ליה זוד מאנא מליא מסמא דזווי, ונטיר ליה לבריה. בעא למיהב ליה לבריה, ההוא פליטון דסמא דזווי. אסיא היה זוכים, אמר עבדין בישין אית בביתי, אי ינדעון דאנא יהיב לברי גבובא דא, יבאיש בעיניהו, ויבעון לקטלא ליה.

The Zohar explains that 'And He came from the midst of ten thousand holy ones' reveals that after God took the gifts of Light from ministers of Esau and Ishmael, he called the ministers of the other nations. They rejected the Torah with similar answers like Sam-el and Rahav and gave him gifts for the children of Israel.

It's like a healer that had a vessel with a new drug of life and wished to keep it to his son. The healer was wise and knew that the servants in his house would know the value of the gift he wants to give his son, they would hate his son and want to kill him.

149. מה עבד. נטל ועיר מסמא דמוותא, ושווי אפתוזא דמאנא, קרא לעבדוי, אמר לון, אתון מהימנן קדמי, תבעון ליהוא סמא. אמרו גוזמי מאי הוא. נטלו למטעם, עד לא ארוזו, בעו למיבות, אמרו בלבייהו, אי האי סמא יהיב לבריה, ודאי ימות ואנן גירת לרבונא. אמרו קמיה, מרנא, סמא דא לא אתנוזי אלא לברה, והא אנרא דפולוננא שבהנא גבר, יל והב ליה לשוודא, דיקבל סמא דא.

149. מה עשה? לקח קצת סם המות ונתן על פתח הכלי, קרא לעבדיו ואמר להם: אתם נאמנים לפני, התרצו את אותו הסם? אמרו: נראה מה זה. טרם הריחו רצו למות. אמרו בלבם: אם סם זה יתן לבנו, ודאי ימות, ואנו נירש את אדוננו. אמרו לפניו: מורנו, סם זה לא ראוי אלא לבנה, והרי שכר עבודתנו השארנו אצלך, לך ותן לו לשחד שיקבל סם זה.

To protect his son, the healer took a little of the drug and put a drug of death at the opening of the vessel and call his servants, telling them; 'you are my faithful faithful servants, would you like this new drug?'. They wanted to taste the drug but before they could even smell it, they felt like dying. In their heart, they thought that if the drug goes to his son, he will die and they will inherit their master. They pushed the drug away, saying they are not worthy of it, and it should go to his son. They add their earnings as an incentive bribe so the son would take the drug.

Lesson;

The next DZ concludes the study of Deuteronomy 33:2.

150. כף קודשא בריך הוא, הוא אסיא זוכים, ידע דאי יהיב אורייתא לישראל, עד לא אודע לון, בכל יומא הו רדפין לון לישראל עלה, וקטלין לון. אבל עבד דא, ואינון יהבו ליה מתנן וגבובא, בגין דיקבלון לה. וכלהו קביל לון משה, למיהב להו לישראל, הדא הוא דכתיב, (תהלים no) עלית למרום שביט שבי וגו.

150. כף הקדוש ברוך הוא, הוא רופא חכם, ידע שאם יתן תורה לישראל טרם שיודיע להם, בכל יום היו רודפים את ישראל עליה והורגים אותם. אבל עשה את זה, והם נתנו לו מתנות ואוצרות כדי שיקבלוה, וכלם קבלם משה לתתם לישראל. זהו שכתוב (תהלים no) עלית למרום שביט שביט

וּבְגִין כִּי יִרְתּוּ יִשְׂרָאֵל אֹרִיֵּיתָא, בְּלֹא עֲרֻעָרָא, וּבְלֹא
קְטְרוּנָא כָּלִל. בְּרִיךְ הוּא, בְּרִיךְ שְׁמִי, לְעֵלְמָא וּלְעֵלְמֵי
עֻלְמֵיָא. שְׂבִי וגו'. ומשום זה ירשו ישראל את התורה
בְּלִי עֲרֻעֹר וּבְלִי קְטְרוּג כָּלִל. בְּרוּךְ הוּא,
בְּרוּךְ שְׁמוֹ לְעוֹלָם וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים.

The Holy One Blessed be He is the wise healer and knew that if he gives the Torah to Israel before letting the ministers of the other nations know first, they would go after the Israelites and kill them to get the Torah. So God invited them to connect to the Torah but they refused and gave gifts so Israel would take it.

Moses went up the mountain to receive the Torah. He also took all the gifts God collected from the ministers of the other nations. God's 'plan' worked successfully, and the Israelites received the Torah without any aspect of judgment or objections from the other nations.

Psalms 68:19

”עָלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִיתָ שְׂבִי לִקְחָתָּ מִתְּנוּת בְּאֶדָם וְאַף סוֹרְרִים לִשְׁכֵן יְהוָה אֱלֹהִים.”

“You have ascended on high, You have led captive Your captives; You have received gifts among men, Even among the rebellious also, that the LORD God may dwell there.”

‘Your captives’ are the gifts of Light from the other nations that Moses received with the Torah.

151. תָּא וְזוּי, עֲדִים דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל, אֲלִין מִתְּנֵן וְנִבְּבֵן
דְּקִבְלֵן. וּבְגִין כִּי, לֹא הָיָה שְׁלִיטָה עָלֵיהֶם מוֹתָא, וְלֹא
סִטְרָא אֲזָרָא, וְלֹא דִי לֹון דִּי נִטְלוּ אֹרִיֵּיתָא בְּלֹא
עֲרֻעָרָא כָּלִל, אֲלֵא דְּקִבְלֵן וְנִבְּבֵן וּמִתְּנֵן מִכְּלָהוּ. כִּי
דְּזוּטוּ מִה כְּתִיב, (שְׁמוֹת לֵג) וַיִּתְּנֵם לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
עֲדִים. אֵינֹן (תְּהִלִּים סח) מִתְּנוּת בְּאֶדָם. מִה אֲשֵׁתָא
מִזְהוּן. הָהוּא שְׂבִי, דְּכְתִיב עָלֵיתָ לְמָרוֹם שְׁבִיתָ שְׂבִי וגו'.
151. בא וראה, עדים של בני ישראל אלו
מתנות ואוצרות שקבלו, ומשום זה לא היה
שולט עליהם המות ולא צד האחר. ולא די
להם שלקחו התורה בלי ערעור כלל, אלא
שקבלו אוצרות ומתנות מכלם. כיון שחטאו
מה כתוב? (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל
את עדים. הם מתנות באדם. מה נשאר מהם?
אותו שבי, שכתוב עליה למרום שבית שבי וגו'.

Because of the Torah and the additional gifts, they received from the ministers of the other nations, the Israelites were not controlled by the other-side, not even death.

Because of the sin of the Golden Calf, they lost the gifts as it says in Exodus 33:6

”וַיִּתְּנֻם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדִים מִהָר חוֹרֵב.”

“So the sons of Israel stripped themselves of their ornaments, from Mount Horeb onward.”

‘their ornaments’ are the gifts that the Israelites received on Mount Sinai with the Torah.

152. אוּסְפוּ וְזוּטוּ, מִה כְּתִיב (במדבר כא) וַיִּשְׁמַע
הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עָרָד. וְכְתִיב, וַיִּלְחֹם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁבּוּ מִמֶּנּוּ
שְׂבִי (ועם כל דא) וְכָל זְמַנָּא דְּיִשְׂרָאֵל תְּבִין לְאַבוּהוּן
דְּבִשְׁמֵיָא, אֵינֹן נִבְּבֵן (וכלא) יִתְהַדֵּר לְנִבְּיָהוּ,
וְאִתְּזַפִּין בֵּיהּ. וְלִזְמַנָּא דְּאֵתִי, כֹּלֵא יִתְהַדֵּר
152. הוסיפו וחטאו, מה כתוב? (במדבר
כא) וישמע הכנעני מלך ערד. וכתוב וילחם
בישראל וישבו ממנו שבי. (ועם כל זה) וכל
זמן שישאל שבים לאביהם שבשמים,
אותם אוצרות (והכל) חוזרים אליהם
ומתפסים בהם, ולעתיד לבא הכל יחזר,

דְּכַתִּיב, (דברים ל) וְשָׁב ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתֶךָ וְגו'. שְׁכָתוּב (דברים ל) וְשָׁב ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתֶךָ וְגו'. מִכָּאן וְלִהְלָאָה אִמָּא מִיָּלָךְ.

After the Israelites continue with their transgressions they lost the war with the Canaanite that took from them some of their 'gifts'. The gifts in the verse below are described with the word 'captive' that represents all that was 'captured' from the other-side. The same word is used in the verse above describing Moses going up the mountain and receiving his 'captive'.

Numbers 21:1

”וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ-עָרָד, יֹשֵׁב הַנֶּגֶב, כִּי בָא יִשְׂרָאֵל, דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים; וַיִּלָּחֶם, בְּיִשְׂרָאֵל, וַיִּשָּׁב מִמֶּנּוּ, שְׁבִי.”

“When the Canaanite, the king of Arad, who lived in the Negev, heard that Israel was coming by the way of Atharim, then he fought against Israel and took some of them captive.”

The gifts are connected to the Torah and when the Israelites return to the Torah, the gifts come back to them. The verse below tells us that at the time of the Final Redemption God will restore all the treasures and Light that comes with the Torah.

Deuteronomy 30:3

”וְשָׁב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתֶךָ וְרַחֲמֶךָ וְשָׁב וְקִבְּצֶךָ מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר הִפְצִיר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׁמָה.”

“then YHVH your God will restore your fortunes and have mercy on you, and he will gather you again from all the peoples where YHVH your God has scattered you.”

Lesson;

The Torah is a gift of Life given to the Israelites on Mount Sinai. It had the power to overcome the Sam-el, who controls death and execute judgments. The other gifts that came attached to the Torah included full control over nature. Many great Tzadikim became Holy and achieved the level of mind over matter because of their complete and pure connection to the Torah. The word שְׁבִי, 'Captive' that represents the gifts of light that came with the Torah is initials for the names of great Tzadikim, Rabbi Shimon Bar Yochai, Yitzchak ben Luria (The Holy Ari), Rabbi Shalom ben Yitzchak (The Rashash), The Baal Shem Tov (Israel ben Sarah), Also Rashi (Rabbi Shlomo Yitzchaki)

The Torah gives us 'gifts' according to the efforts we put to connect to it. If we keep a steady connection we get more gifts and if we disconnect from it, then we lose some or all of the gifts.

Like a person that decides to follow a healthy diet. He loses weight and feels better and healthier. If he keeps the discipline, he will feel even better in time but if he loses the hold on his diet, he falls and need efforts to come back to the healthy path.

The 'wise healer' gave us a system with a lot of gifts. The Daily Zohar helps me stay on the path of continuous light and I hope that the daily studies help you the same.

153. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, (שופטים ה) יִי בְּצִאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצִעְדְּךָ מִשְׁדֵּה אָדָם אֶרֶץ רַעֲשָׁה. בְּשִׁעְתָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תָב מִשְׁעִיר, דְּלֹא קָבִילוּ אֲוִרִיתָא, אֶרֶץ רַעֲשָׁה וְגו'. מֵאִי טַעְמָא רַעֲשָׁה. בְּגִין דְּבִעְתָּא לֹאֲהֲדָרָא לְתוֹהוּ וּבִוְהוּ, דְּהָכִי אֲתֵּנִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעַלְמָא, אִי יִקְבְּלוּן בְּגִי יִשְׂרָאֵל אֲוִרִיתָא, מוֹטָב. וְאִם לֹא, 153. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, (שופטים ה) יִי בְּצִאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצִעְדְּךָ מִשְׁדֵּה אָדָם אֶרֶץ רַעֲשָׁה. בְּשִׁעְתָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תָב מִשְׁעִיר, דְּלֹא קָבִילוּ אֲוִרִיתָא, אֶרֶץ רַעֲשָׁה וְגו'. מֵאִי טַעְמָא רַעֲשָׁה. בְּגִין דְּבִעְתָּא לֹאֲהֲדָרָא לְתוֹהוּ וּבִוְהוּ, דְּהָכִי אֲתֵּנִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעַלְמָא, אִי יִקְבְּלוּן בְּגִי יִשְׂרָאֵל אֲוִרִיתָא, מוֹטָב. וְאִם לֹא, בְּעוֹלָם: אִם יִקְבְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה –

מוטב, ואם לא – יחזר העולם לתהו ובהו. כיון שראתה הארץ שהרי הזמין הקדוש ברוך הוא לכל העמים לקבל התורה ולא קבלו, ומכל העמים לא נשארו אלא ישראל לבדם, חשבה הארץ שישאל לא יקבלו כמותם, ומשום זה ארץ רעשה. כיון שאמרו נעשה ונשמע, מיד שקטה, זהו שכתוב (תהלים עו) ארץ יראה ושקטה. יראה בהתחלה, ולבסוף ושקטה.

אחרי עולם לתהו ובהו. כיון דזמאת ארעא, דהא אומין קודשא בריה הוא לכל עממין דיקבלו אורייתא, ולא קבילו. ומכל עממין לא אשתארו אלא ישראל בלזודייהו, וזשיבת ארעא, דישאל לא יקבלון כותייהו, ובגין כך ארץ רעשה. כיון דאמרו נעשה ונשמע, מיד שקטה, דהא הוא דכתיב (תהלים עו) ארץ יראה ושקטה. יראה בקדמיתא, ולבסוף ושקטה.

Judges 5:4

”יהוה בצאתך משעיר בצעדתך משדה אדום ארץ רעשה גם שמים נטפו גם עבים נטפו מים”

“LORD, when you went out from Seir when you marched from the region of Edom, the earth trembled, and the heavens dropped, yes, the clouds dropped water.”

Rabbi Yosei explains that when God returned from Seir after the ministers of the nations didn't receive the Torah, the earth trembled because the earth wanted to go back to the state before Creation. The Holy One Blessed be He had a condition at the time of Creation that if the Israelites won't accept the Torah, he will take the world back into 'formless and void' (Genesis 1:2).

The earth trembled after seeing that all the nations rejected the Torah and assumed that the Israelites would do the same.

Psalms 76:9

”משמים השמעת דין ארץ יראה ושקטה”

“From heaven, you pronounced judgment, and the land feared and was quiet”

The word 'יראה', 'feared' in this verse also has the meaning of 'Saw'. After the earth saw that the Israelites accepted the Torah, saying “We will do, and obey” (Exodus 24:7), the land became still and quiet.

154. ובא יראה, משום שישאל לא יקבלו נעשה, לא פחדים מכל עשיה שייכלו כל מבשפי העולם לעשות, ולא מכל קסמים ובשפים של העולם. מה הטעם? אחד בגלל זה, ואחד משום שפשהוציא הקדוש ברוך הוא אותם ממצרים, שבר לפניהם כל מיני בשפים וקסמים שלא יוכלו לשלט בהם, ואותה שעה שבא בלק הוא ידע זאת. מיד – וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה אשר על הנגה וגו'. מה זה פתורה? אלא שיתקין שלחן וירצה משם עצה מה לעשות. אשר על הנגה? על הנגהים? מה זה לכתבו? מה זה על הנגה? ודאי כך זה, שעל נהר אחד עומד תמיד.

154. ותא וזוי, בגין דישאל אבדו נעשה, לא דזולין מן כל עשייה, דיקבלון כל זרשי דעלמא למעבד, ולא מכל קסמין וזרשין דעלמא. מאי טעמא. וזה, בגין דא. וזה, בגין דכד אפיק לון קודשא בריה הוא ממצרים, תבר קמיייהו כל זיי זרשי וקסמין, דלא יכלין לשלטאה עלייהו, וההיא שעתא דאתא בלק, הוה ידע דא. מיד וישלחו מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה אשר על הנגה וגו'. מאי פתורה. אלא דיתקין פתורה, ויבעי מתמן עיטא, מה יעבד. אשר על הנגה, על הנגהים מבעי ליה, מאי על הנגה. ודאי הכי הוא, דעל זוד נהרא קיימא תדיר.

Because the Israelites said, “We will do, and obey”, they didn’t fear any of the magicians and wizards of the world. They saw how God took them out of Egypt and broke all their magics and witchcrafts, so they won’t be able to control the Israelites.

When Balak came, he knew that he won’t be able to use his magic against them, so he called Balaam that had a special method, that was a table of connection to the Klipa of Malchut (see DZ 3087, paragraphs 136,137) and may find a plan against the Israelites. Lesson;

The earth trembled when there was no connection to the Torah in this world but quieted down when the Israelites accepted the Torah, saying “We will do, and obey”. The Torah is the ‘tool’ that links between the force of the Endless Light and nature. Every atom in this world is held by a force that keeps its particles together under laws set by the Endless. This is how the Endless limits its force and presence in the material world. There are a limited number of elements that are the building blocks of this world. (see the periodic table of elements).

When the Israelites accepted the Torah, they also took the responsibility to maintain the presence of the light of the Endless in this world. The earth trembled because the force of the Endless that holds every atom in Malchut was about to disconnect and break everything in existence. The nature around us reacts negatively (earthquakes (CA!), storms, etc.) when we don’t have enough light to keep it tranquil.

As we explained previously, Tzadikim has a complete connection to the Torah channels the Light of the Endless and have mind over matter. They can command/rearrange the atoms/molecules in any form they have in their mind (that radiate light of the Endless). When Tzadikim of this level passes away, their soul ascends and their body doesn’t get decayed because even the lowest level of their soul that stays in the body is completely pure.

155. רבי אלעזר ורבי אבא, הוּא אֶזְלֵי לְמִיּוּזְמֵי לְרַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לִקְוִיָּא, וְזִמּוּי דְרַבִּי אֶלְעָזָר, קָמוּ בְּפִלְגֹת לִילִיא לְמַלְעֵי בְּאוּרִיָּתָא, יְתִבּוּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הַשֵּׁתָא הוּא עֲדָנָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עָאֵל בְּגִנְתָּא דְעָרִין, לְאַשְׁתַּעֲשַׁע בְּצַדִּיקִיא דְתַמְזִין. אָמַר רַבִּי אָבָא, שְׁעִשׂוּעָא דָּא מָאִי הוּא, וְהִיךְ יִשְׁתַּעֲשַׁע בָּהּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מִלָּה דָּא רָזָא סְתִימָא אִיהוּ, (דף קצ"ג ע"ב) טְמִירָא לְגַבִּי, דְלֹא יָדִיעַ. אָמַר לִיה, וְכִי בְּרִיקְוִיָּא הוּא סְמִכִין רַבְרָבִין דְּמַקְדָּמַת דָּנָא בְּהָאֵי עֲלָמָא, דְלֹא יָדִיעוּ, וְכֹא רָדְפוּ אַבְתָּרָה לְמַעַרְעַל עַל מַה קָיָמִין בְּהָאֵי עֲלָמָא, וּמַה הוּא מִזְזָפָן בְּהָהוּא עֲלָמָא.

155. רבי אלעזר ורבי אבא היו הולכים לראות את רבי יוסי בן רבי שמעון בן לקוויא, חמיו של רבי אלעזר. קמו בפלגות ליליא, לקוויא, חמיו של רבי אלעזר. קמו בפלגות הלילה לעסק בתורה. ישבו. אמר רבי אלעזר, כעת הוא הזמן שהקדוש ברוך הוא נכנס לגן עדן להשתעשע בצדיקים של שם. אמר רבי אבא, שעשוע זה מהו? ואיך משתעשע בהם? אמר רבי אלעזר, דבר זה סוד נסתר הוא, טמיר אלי, שלא ידוע. אמר לו, וכי בריקות היו עמודים גדולים שמלפנים בעולם הזה שלא יודעים ולא רדפו אחריה לדעת על מה עומדים בעולם הזה, ולמה היו מצפים באותו עולם?

Rabbi Elazar and Rabbi Aba were walking to see Rabbi Yosei, son of Rabbi Shimon son of Lakunia, who is the father-in-law of Rabbi Elazar. They rose at midnight to study Torah. Rabbi Elazar said that this is the time that the Holy One Blessed be He enters the Garden of Eden to entertain with the Tzadikim.

Rabbi Aba asked about what type of entertainment that is. Rabbi Elazar didn't want to reveal the answer and said that this is a concealed secret that is not known to others. Rabbi Aba insists and said that there were great Tzadikim that sought to know this secret and almost certain that they found out this secret. For that reason, you need to reveal it.

156. פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה כה) יי אלהי אתה ארוממך אודה שמך כי עשית וגו'. פסוק זה הוא סוד האמונה. ה' – סוד עליון, ראשית נקדה עליונה נסתרת שלא ידועה. אלהי – סוד (מלכים א יט) קול דממה דקה, והיא הראשית שעומדת לשאלה, ונסתרה ולא ידועה, ואין מי שמישב עליה, משום שהיא נסתרת וטמיה וגנוזה.

156. פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה כה) יי אלהי אתה ארוממך אודה שמך כי עשית וגו'. האי קרא רזא דמיהימנותא איהו. יי, רזא עלאה, שירותא דנקודה עלאה סתימא דלא ידיע. אלהי, רזא (מלכים א יט) קול דממה דקה, ואיהו שירותא דקיימא לשאלא, ואסתים ולא ידיע, ולית מאן דאתיב עליה, בגין דאיהו סתים וטמיר וגזיז.

Rabbi Elazar opened and quoted Isaiah 25:1

”יהוה אלהי אתה ארוממך אודה שמך כי עשית פלא עצות מרחוק אמונה אמן”

“O YHVH, You are my God! I will exalt You; I will praise Your name. For You have worked wonders—plans formed long ago—in perfect faithfulness.”. He explains that the name YHVH is a supernal secret. It is the beginning of the concealed supernal point that is unknown. It's the Father and Mother, which is Chokmah and Binah that comes from the Yod. It is the beginning that is in the question. Because this point is concealed, there's no one to answer the question. Even though the question is a step toward revelation, the Light from the concealed point comes out to Chokmah and goes back. Chokmah cannot be revealed in its place, only after its light goes down to Zeir Anpin and Malchut.

Lesson;

Keter is the point that connects the Tree of Life to the Endless Light. Keter opens for the Endless Light to go into Chokmah and then closes. Chokmah then immediately push the Light to Binah that stores it and deliver it down to Zeir Anpin and Malchut. Only when the Light comes out of Binah we can tell/reveal it.

157. אתה, דא ימינא, שירותא דקיימא לשאלא, ולאתבא ביה, והוא כהן עלאה. כמה דאת אמר (תהלים קי) אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק. מאן על דברתי מלכי צדק. אלא כהן עלאה דא, איהו דקיימא על דבר, בגין דהוא דבר לא קיימא, אלא בימינא. והוא דבר מאן איהו. מלכי צדק, כף שמייה. ומאי דאמר דברתי, בגין דאתקשר ביה בדוד. וכל מלי שבזא דיליה, בהוא דבר אתיין. ועל דא דברתי. ובגין כף, אתה דא כהן. והא אוקימנא, דתלת דוכתי אינן, דאקרי כל זר אתה.

157. אתה – זו הימין, ראשית שעומדת לשאלה ולהשיב בה, והוא כהן עליון, כמו שנאמר (תהלים קי) אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק. מה זה על דברתי מלכי צדק? אלא כהן עליון זה, שהוא עומד על דבר, משום שאותו דבר לא עומד אלא בימין. ואותו דבר מהו? מלכי צדק, כף שמו. ומה שאמר דברתי, משום שנקשר בדוד. וכל דברי השבח שלו באו באותו דבר. ועל זה דברתי. ומשום זה, אתה – זה כהן. והרי

בְּאֵרְנוּ שֶׁשְׁלֹשָׁה מְקוֹמוֹת הֵם שֶׁכָּל אֶחָד נִקְרָא
אֹתָהּ.

We explained that the name 'YHVH' is Father and Mother from the concealed root. 'My God' is Israel Saba and Tevunah, which are the lower aspects of Chokmah and Binah. 'You', 'אֹתָהּ' is the Right, which is Chessed of Zeir Anpin. It is the beginning of the answer to the question but not yet revealed until its light arrives at Malchut.

Psalms 110: 4

”נִשְׁבַּע יְהוָה וְלֹא יִנָּחֵם אֹתָהּ לֵהֲנֹן לְעוֹלָם עַל דְּבַרְתִּי מֶלְכִי צֶדֶק.”

“YHVH has sworn and will not change His mind: “You are a priest forever in the order of Melchizedek.”

'You (אֹתָהּ) are a priest' is the aspect of the priest that is on the Right and Chessed.

Chokmah that is on the Right above Chessed and included in the word 'You', 'אֹתָהּ' as well as Malchut that reveals all the upper lights.

158. אֲרוֹמְמוֹךְ כָּלֹא כְּזוֹדָא. אוֹדָה יְשִׁיבְךָ כְּדָקָא יְאוֹתָהּ, כְּרֵאוֹי, וְשֵׁם זֶה יְדוּעַ. כִּי עֲשִׂיתָ פְּלֹא, כְּסוּי וְלִבּוּשָׁא, לְאֶתְלִבְשָׁא נְהוּרָא סְתִיבָא עֲתִיקָא, רֵאשִׁיתָ דְּרֵזָא עֲלֵאָהּ, אֲדָם קְדָמָאָה, טְבִירָא בְּכִסּוּיָא דְּנְהוּרָא אֲזוּרָא. 158. אֲרוֹמְמוֹךְ, הַכֵּל בְּאֶחָד. אוֹדָה שְׁמֶךָ כְּרֵאוֹי, וְשֵׁם זֶה יְדוּעַ. כִּי עֲשִׂיתָ פְּלֹא, כְּסוּי וְלִבּוּשָׁא לְהַתְלַבֵּשׁ אוֹר נִסְתָּר עֲתִיק, רֵאשִׁית הַדְרָגָה הָעֲלִיוֹנָה, אֲדָם הָרֵאשׁוֹן, טְבִיר בְּכִסּוּי שֶׁל אוֹר אַחֵר.

'I will exalt You' with the three names 'YHVH' 'יהוה', 'My God' 'אֱלֹהִים' and 'You', 'אֹתָהּ'. 'I will praise Your name' in Malchut where the Light is revealed. 'For You have worked wonders' from the concealed point of Keter to the light of Chokmah in Binah that is the beginning of the upper level that we can connect to.

Lesson;

The word 'אֹתָהּ' 'You' has the first letter א that is constructed from the letters ' Yod, Vav ' and ' Yod. The first Yod of it represents the beginning, Chokmah and the Vav of it represents Zeir Anpin with Chessed at its top. The letter ת of אתה is the last letter of the Hebrew Alef-Bet and makes the connection from the beginning, which is concealed Keter and Chokmah to Malchut. The letter ה of אתה represent the ה of Malchut in the YHVH name.

159. דְּבַר אֲזוּר כִּי עֲשִׂיתָ פְּלֹא, כִּי עֲשִׂיתָ אֶלְיָהּ. וּמִהוּ אֶלְיָהּ? הֲרֵי שְׁנִינִי, אֶלְיָהּ בִּינָה, אֶלְיָהּ בִּינָה. אֶבֶל דְּמוּת שֶׁל א' הִיא שְׁלֹשָׁה צִדָּדִים, רֵאשִׁית הַסּוּד הָעֲלִיוֹן שֶׁל אֲדָם הָרֵאשׁוֹן, מְשׁוּם שֶׁבְּדְמוּת א' יֵשׁ שְׁתֵּי זְרוּעוֹת, אַחַת מִכָּאן וְאַחַת מִכָּאן, וְהַגּוֹף בְּאִמְצָע, וְהַכֵּל סוּד אֶחָד, וְהוּא סוּד הַיְחוד – א'. כִּי אֶלְיָהּ לְחַשְׁבוֹן אֶחָד, וְהִינוּ כִּי עֲשִׂיתָ פְּלֹא. וְרַב הַמְנוּנָא סְבָא אֲמַר כֵּן, כִּי עֲשִׂיתָ פְּלֹא, פְּלֹא זֹהִי דְרָגָה אַחַת מֵאוֹתָם פְּלִאוֹת חֻכְמָה, וּמִיָּהוּ? זֶה (אִיּוֹב כח) נָתַיִב לֹא יָדְעוּ עֲשִׂי. וְהוּא פְּלֹא. 159. דְּבַר אֲזוּר כִּי עֲשִׂיתָ פְּלֹא, כִּי עֲשִׂיתָ אֶלְיָהּ. וּמִהוּ אֶלְיָהּ? הֲרֵי שְׁנִינִי, אֶלְיָהּ בִּינָה, אֶלְיָהּ בִּינָה. אֶבֶל דְּמוּת שֶׁל א' הִיא שְׁלֹשָׁה צִדָּדִים, רֵאשִׁית הַסּוּד הָעֲלִיוֹן שֶׁל אֲדָם הָרֵאשׁוֹן, מְשׁוּם שֶׁבְּדְמוּת א' יֵשׁ שְׁתֵּי זְרוּעוֹת, אַחַת מִכָּאן וְאַחַת מִכָּאן, וְהַגּוֹף בְּאִמְצָע, וְהַכֵּל סוּד אֶחָד, וְהוּא סוּד הַיְחוד – א'. כִּי אֶלְיָהּ לְחַשְׁבוֹן אֶחָד, וְהִינוּ כִּי עֲשִׂיתָ פְּלֹא. וְרַב הַמְנוּנָא סְבָא אֲמַר כֵּן, כִּי עֲשִׂיתָ פְּלֹא, פְּלֹא זֹהִי דְרָגָה אַחַת מֵאוֹתָם פְּלִאוֹת חֻכְמָה, וּמִיָּהוּ? זֶה (אִיּוֹב כח) נָתַיִב לֹא יָדְעוּ עֲשִׂי. וְהוּא פְּלֹא.

‘For You have worked wonders’ is the aspect of making אֱלֹהִים, the beginning of the Light. ‘Wonders’ is ‘פלא’ and has the same letters as the word אֱלֹהִים that is the name of the letter א. As explained previously the א has three parts; י Yod, Vav ו and י Yod. The two Yods for Right and Left and the Vav is for the middle, Zeir Anpin. It’s the secret of אָדָם, Adam that represents Zeir Anpin. the essence of his light is from the three lines that come out of Binah. They are needed to reveal the Light of Chokmah through Binah in the Lower levels.

Rav Hamnuna Sava said that one of the ‘wonders’ that comes out of Chokmah is the fiftieth gate of Binah.

160. עֲצוֹת מְרוֹזוֹק קָרָא לְהָאִי בְּקִדְמוּתָא פְּלָא, וְהָכָא אָמַר פְּלָא עֲצוֹת מְרוֹזוֹק. אֶלָּא הָתָם אֲעֻבְרִיךָ לְמַמְנֵי נְשִׁית סְטָרִין לְדִרְגִין עֲלָאִין, (ישעיה ו) פְּלָא יוֹעֵץ אֵל גְּבוּר אָבִי זוּשְׁבָנָא. אֲבָל עֲצוֹת מְרוֹזוֹק מֵאִי נִינְהוּ. תְּרִי בְּדִי עֲרֻבוֹת. דְּכָל עֵיטָא דְּנִבְיָאִי מִתְמָן אֲתִיָּא. אֵינֶן אֲקָרוּן עֲצוֹת מְרוֹזוֹק. אֲמוּנָה אוּמָן, תְּרִין דְּאֵינֶן זוּד, נְהָר וָאֵן. דָּא נִפִּיק מִעֲדָן, וְדָא אֲשִׁתְּקִי מִיָּדִית. הָא הָכָא, כָּל רִזָּא סְתִיבָא דְּמִהִיבְנוּתָא.

160. עֲצוֹת מְרוֹזוֹק קָרָא לְהָאִי בְּקִדְמוּתָא פְּלָא, וְהָכָא אָמַר פְּלָא עֲצוֹת מְרוֹזוֹק. אֶלָּא הָתָם אֲעֻבְרִיךָ לְמַמְנֵי נְשִׁית סְטָרִין לְדִרְגִין עֲלָאִין, (ישעיה ו) פְּלָא יוֹעֵץ אֵל גְּבוּר אָבִי זוּשְׁבָנָא. אֲבָל עֲצוֹת מְרוֹזוֹק מֵאִי נִינְהוּ. תְּרִי בְּדִי עֲרֻבוֹת. דְּכָל עֵיטָא דְּנִבְיָאִי מִתְמָן אֲתִיָּא. אֵינֶן אֲקָרוּן עֲצוֹת מְרוֹזוֹק. אֲמוּנָה אוּמָן, תְּרִין דְּאֵינֶן זוּד, נְהָר וָאֵן. דָּא נִפִּיק מִעֲדָן, וְדָא אֲשִׁתְּקִי מִיָּדִית. הָא הָכָא, כָּל רִזָּא סְתִיבָא דְּמִהִיבְנוּתָא.

‘Wonders – Plans’ עֲשִׂית פְּלָא עֲצוֹת מְרוֹזוֹק in the previous verse (Isaiah 25:1) was referred to the upper levels. In the following verse ‘פלא יועץ’ ‘counselor of wonders’ reveal the six sefirot of Zeir Anpin.

Isaiah 9:5

”שְׁמוֹ פְּלָא יוֹעֵץ אֵל גְּבוּר אָבִי עַד שֶׁר שְׁלוֹם וַיִּקְרָא”

“...And his name shall be called Counselor of wonders (פְּלָא), Mighty God, Everlasting Father, Minister of Peace.”

‘God’ for Chessed, ‘Mighty’ for Gevurah, ‘Father’ for Tiferet, ‘Everlasting’ for Netzach, ‘Minister’ for Hod, and ‘Peace’ for Yessod.

‘עצות’, ‘plans’, ‘counsel’ is the aspect of Netzach and Hod from which the prophets receive their prophecies.

“O YHVH, You are my God! I will exalt You;” is the secret of faith because it connects the upper levels with the lower levels.

Lesson;

When we accept YHVH in our lives as expressed in the verse ‘O YHVH, You are my God’ and elevate our soul with actions and meditations as expressed with ‘I will exalt You’, we create a flow of light and like prophets, receive ‘counsel’ and ‘advice’ from the upper levels.

161. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּלָעַם זִיזִיבָא מֵאֵן קָטִיל לֵיהּ, וְהִיר אֶקְטִיל. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, פְּנֹזֵס וְסִיעֲתִיה קָטְלוּהוּ. דְּכִתִּיב, (במדבר לא) הָרְגוּ עַל זִלְזוּתָם. וְתִנְיִן, בְּקִרְתָּא דְּמִדְּיָן הָיָה עָבִיד בְּזִכְמוּתָא דְּזוּרְשִׁי, דְּטָאֲסִין

161. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּלָעַם זִיזִיבָא מֵאֵן קָטִיל לֵיהּ, וְהִיר אֶקְטִיל. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, פְּנֹזֵס וְסִיעֲתִיה קָטְלוּהוּ. דְּכִתִּיב, (במדבר לא) הָרְגוּ עַל זִלְזוּתָם. וְתִנְיִן, בְּקִרְתָּא דְּמִדְּיָן הָיָה עָבִיד בְּזִכְמוּתָא דְּזוּרְשִׁי, דְּטָאֲסִין

בְּחִכְמַת בְּשָׁפִי שְׁטָסִים בְּאִוִּיר הוּא וּמַלְכֵי
מִדְיָן. וְאַלְמֵלָא צִיץ הַקִּדְשָׁה וּתְפִלַּת פְּנִחָס
שֶׁהִפִּילוּם עַל הַהֲרוּגִים. זֶהוּ שְׂכָתוֹב עַל
חֲלָלִיָּהֶם, וְכָתוֹב (יְהוֹשֻׁעַ יג) וְאֵת בָּלְעָם בֶּן
בְּעוֹר הַקּוֹסֶם הֲרָגוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּחֶרֶב. אָמַר לוֹ
רַבִּי אֶלְעָזָר, כָּל זֶה יִדְעָתִי.

בְּאִוִּירָא הוּא וּמַלְכֵי מִדְיָן. וְאַלְמֵלָא צִיץ הַקִּדְשָׁה,
וְעֹלֹתָא דְּפִינְזוּס, דְּאֶפִּילוּ לְהוֹן עַל קְטִילֵיָּא, הִדָּא הוּא
דְּכָתִיב עַל זֻלְלֵיָּהֶם. וְכָתִיב (יְהוֹשֻׁעַ יג) וְאֵת בָּלְעָם בֶּן
בְּעוֹר הַקּוֹסֶם הֲרָגוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּחֶרֶב. אָמַר לֵיהּ רַבִּי אֶלְעָזָר, כָּל
דָּא יִדְעָנָא.

Numbers 31:8

וְאֵת מַלְכֵי מִדְיָן הֲרָגוּ עַל חֲלָלֵיהֶם אֶת אֵוִי וְאֶת רֶקֶם וְאֶת צוּר וְאֶת חוּר וְאֶת רְבֵעַ חֲמִשָּׁת מַלְכֵי מִדְיָן וְאֵת בָּלְעָם בֶּן
בְּעוֹר הַרְגוּ בְּחֶרֶב.

"They killed the kings of Midian with the rest of their slain, Evi, Rekem, Zur, Hur, and Reba, the five kings of Midian. And they also killed Balaam the son of Beor with the sword."

Rabbi Elazar discusses the death of Balaam and who killed him. Rabbi Yitzchak said that Pinchas and twelve thousand warriors of Israel came to take revenge on Midian. Balaam and the kings of Midian made magic and could fly in the air trying to escape Pinchas and his people.

Pinchas had the priestly crown (Tzitz, צִיץ) with him and with his prayer, he could bring down Balaam with the kings of Moab and Midian and kill them.

162. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר, כָּל דְּבָרֵי
בָּלְעָם הֲרָשָׁע תְּקִיפִים הֵם, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ
הַחֲבָרִים, שְׂכָתוֹב (דְּבָרִים לד) וְלֹא קָם נָבִיא
עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה. וְאָמַר, בְּיִשְׂרָאֵל לֹא
קָם, אֲבָל בְּאַמּוֹת הָעוֹלָם קָם, וּמִיָּהוּ? בָּלְעָם,
וְהָרִי בְּאַרְנוּ הַדָּבָר, מֹשֶׁה אֵין כְּמוֹתוֹ בְּבִתְרִים
הָעֲלִיּוֹנִים, בָּלְעָם אֵין כְּמוֹתוֹ בְּבִתְרִים
הַתַּחְתּוֹנִים. זֶה בְּצַד הַקִּדְשָׁה, וְזֶה בְּצַד שְׁמָאל.
וְאֵם כָּל זֶה הָיָה בִּידּוֹ וְכָל כֹּף תְּקִיף בְּחִכְמָה,
אָדָם שִׁישְׁבַח אֶת עֲצָמוֹ בְּכַח תְּקִיף,
שְׂכָתוֹב (בַּמִּדְבָּר כג) וְאֵנְכִי אֶקְרָה כֹּה –
אֶעֱקֹר אֶת כֹּה מִזֶּה, אֵיךְ יִכְלּוּ לְהִרְגּוֹ?

162. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר, כָּל מַלְכֵי דְּבָלְעָם
זֻזִיבָא, תְּקִיפִין אֵינֻן, וְהָא אוֹקְמוּהָ זֻזְבְּרִיָּא,
דְּכָתִיב (דְּבָרִים לד) וְלֹא קָם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל
כְּמֹשֶׁה, וְאָמַר, בְּיִשְׂרָאֵל לֹא קָם אֲבָל בְּאַמּוֹת הָעוֹלָם
קָם, וּבְמֵנוּ. בָּלְעָם, וְהָא אוֹקְמוּנָא מַלְכָּה, מֹשֶׁה לֵית
דְּכוֹוֹתִיהָ, בְּכָתְרִין עֲלָאִין. בָּלְעָם לֵית דְּכוֹוֹתִיהָ, בְּכָתְרִין
תַּתָּאִין. דָּא בְּסִטְרָא דְּקִדְשָׁה, וְדָא בְּסִטְרָא דְּשְׁמָאלָא.
וְאֵי כָּל דָּא הָוָה בִּיְדֵיהָ, וְכָל כֹּף תְּקִיף בְּזֻזְכְּמוּתָא, גָּבַר
דִּישְׁבּוּז גְּרָמִיָּה בְּזֻזִילָא תְּקִיף, דְּכָתִיב וְאֵנְכִי אֶקְרָה כֹּה,
אֶעֱקֹר לְכֹה מִזֶּה. הֵיאֵךְ יִכְלּוּ לְקַטְלָא לֵיהּ.

Rabbi Shimon ads that everything related to Balaam is on the difficult side.

Deuteronomy 34:10

"וְלֹא קָם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יָדָעוּ יְהוָה פָּנִים אֶל פָּנִים."

"And there has not arisen a prophet since in Israel like Moses, whom YHVH knew face to face,"

Moses was on the level of Da'at that is the highest spiritual level among the nation of Israel. Balaam was also on the level of Da'at among the other nations. Moses was on the pure side, connecting to the supernal Keter and Balaam was on the left, strongly connected to the impure side. Balaam praised himself to have great wisdom and abilities.

Numbers 23:15

“וַיֹּאמֶר אֶל בָּלָק הֲתִצֵּב כֹּה עַל עֹלְתְּךָ וְאֲנִי אֶקְרָה כֹּה.”

“And he said to Balak, “Stand here beside your burnt offering while I myself meet YHVH over there.””

Rabbi Shimon explains that when Balaam said these words to Balak, he believed that he can control Malchut and disconnect the Shechina from Malchut. The question is how they could kill him, when Balaam was so strong.

Lesson;

At the beginning of Numbers 31, God tells Moses to take revenge on Midian before he passes away. Then Moses ask the nation to send 1000 men from each tribe for this mission. God didn't like that Balaam, Moab and Midian came together to go against Israel with curse and women to drain the energy from his people and caused the death of 24000 of them.

In Genesis 27:29 we read that Jacob was blessed with “Cursed be those who curse you, And blessed be those who bless you.”. Since Balaam and the kings of Moab and Midian came to curse and hurt the children of Jacob, who is Israel, they had to be punished. Moses appointed Pinchas to join the warriors of Israel with Holy tools because it was a holy war to remove evil from the world.

Those who go against Israel should know that God is ready to protect his people and turn the hate toward them. The Israelites are his people because they have the tools to bring light to the whole world.

163. אֵלֶּה בְּסִפְרָא דְּזִכְמוֹתָא דְּשִׁלְכֻמָּה מִלְכָּא הָכִי אָמַר: שְׁלֵשָׁה סִימָנִים הֵם; סִימֵן לַעֲבָרָה – יִרְקוֹן. סִימֵן לְשִׁטוֹת – דְּבָרִים. סִימֵן לְשִׂאָה יוֹדֵעַ בָּלוֹם – שְׂבָחִים. וְזֶה הַכְרִיעַ לְשִׂאָה, שׁוֹטָה בְּכָל עֲבֻרוֹת, כֹּלָא אֵית בֵּיהּ.

The book of King Solomon's wisdom reveals that the sign for transgression is a body illness. A sign of folly is a person that talks a lot. A sign of ignorance is a person that praises himself. One that has all the signs is a fool.

164. וְהָא כְּתִיב (משלי כז) יִהְלֹךְ זָר וְלֹא פִיהּ, וְאִם לֹא זָר. פִּיהּ. לֹא הָכִי. אֵלֶּה אֵי לֹא הָי מֵאֵן דְּאִשְׁתְּמוּדֵעַ לָהּ, אִפְתּוֹז פּוּמָה לְמִלְכָּא בְּאוֹרֵייתָא, וְלֹא וְדֵעַ מִלִּי קִשּׁוּט בְּאוֹרֵייתָא. וְכִדִּין פְּתִיזוּ דְּפּוּמָה בְּאוֹרֵייתָא, יִשְׁבּוּזוֹן מִיִּלָּה, וְיִגְדֵּעוֹן מֵאֵן אֲנִת, דְּלִית מִלָּה בְּעִלְמָא דִּישְׁתְּמוּדֵעוֹן לִיה לְבַר נָשׁ, אֵלֶּה בְּזִמְנָא דְּאִפְתּוֹז פּוּמִיָּה. פּוּמִיָּה הוֹדֵעַ לְבָנִי נָשָׂא מֵאֵן הוּא.

Proverbs 27:2

“יִהְלֹךְ זָר וְלֹא פִיךָ נִכְרִי וְאֵל שְׁפִתֶיךָ.”

“Let another praise you, and not your own mouth; A stranger, and not your own lips.” The logic may be understood as if there's no one to praise you then you can praise yourself. The Zohar negates this logic and say that if no one recognizes a person's

qualities then he can open his mouth only with words of Torah that reveals truth and wisdom. Then people would know the person, his wisdom and praise him accordingly. There's nothing in the world that can reveal the nature of a person like the words coming out of his mouth.

165. ההוא רשע דבכלעם, שבויוזי משובח גרמיה בכלא. ועם כל דא, גניבו דדעתא קא גניב, ואסתלק במלוי. במלין ועירין, הוה עביר רברבין. מה דאמר על אינון דרזין מלין מסאבין הוה אומר, וקשוט אומר. אבל ההוא רשע הוה אומר ומשובח גרמיה בארוז סתים, ואסתלק במלוי, דכל מאן דהוה שבע, וזשיב דאסתלק על כל נביאי עלמא, דכתיב שומע אמרי אל ויודע (דף קצ"ד ע"א) דעת עליון. מאן גבר בעלמא, דהוה שבע מפומיה מלין אלו, דלא וזשיב דלית בעלמא נביאה מהימנא כגניה.

165. אותו בלעם הרשע, תשבחות משובח עצמו בכל. ועם כל זה גנבת דעת היה גונב, והתעלה בדבריו. בדברים קטנים היה עושה גדולים. מה שאמר על אותו מעלות, דברי טמאה היה אומר, ואמת אמר. אבל אותו רשע היה אומר ומשובח עצמו בדרך נסתר, והתעלה בדבריו. שכל מי שהיה שומע, חשב שהתעלה על כל נביאי העולם, שכתוב (במדבר טו) שמע אמרי אל וידע דעת עליון. מי האיש בעולם שהיה שומע מפיו דברים אלו שלא חשב שאין בעולם נביא נאמן כמותו!?

The evil Balaam was praising himself on everything he does, exaggerating on the little things and telling truth about the impure actions he did. He was using unclear words too big looked as if he is the greatest prophet in the world. We read how Balaam describes himself in Numbers 24:16

”נאם, שמע אמרי-אל, וידע, דעת עליון; מחזה שדי יחזה, נפל וגלי עינים.”

“The oracle of him who hears the words of God, And knows the knowledge of the Most High, Who sees the vision of the Almighty, Falling down, and eyes uncovered.”

Lesson;

When we hear a person speaks, we can tap into his thoughts. Every word comes from the mind and with connection to the heart, the lungs vibrate and produce the sound. The actual words reveal the thoughts of a person and the sound reveals the intensity and the energy that carries the words/thoughts. Written words can also tell a lot about the person, but they can be calculated and fake.

Learning to listen to others and understand where they come from, would open for us better communication channels and achieve positive outcomes.

166. וקשוט הוה, והכי הוה. נאם שומע אמרי אל, הכי הוה. ויודע דעת עליון הכי הוה. וההוא רשע הוה אומר על דרזין דאתדבק בהו, שומע אמרי אל, מלה דאיהו בסליקו עלאה.

166. ואמת היה, וכך היה. נאם שמע אמרי אל, כך היה. וידע דעת עליון, כך היה. ואותו רשע היה אומר על מעלות שנדבק בהם, שמע אמרי אל. דבר שהוא במעלה עליונה.

‘who hears the words of God’ and ‘And knows the knowledge of the Most High’ are true in relation to the levels he was connected to but it was a connection to the lower levels of impurity of the other-side.

167. והכי אומר, שומע אמרי אל, האל לא כתיב, האל (תהלים יח) האל תמים דרכו. 167. וכך אומר, שמע אמרי אל. לא כתוב האל, שהרי (תהלים יח) האל תמים דרכו.

אָז אַז אַז אַז (שמות לד) כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אֲזֹר
 שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל, מִלֵּה זְעִירָא אִיהִי. וְדַמִּי לְמֵאן דְּלֹא
 יָדַע, דְּאִיהִי רַב וְעֵלְאָה. שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל, הֵהוּא דְּאֲקָרִי
 אֵל אֲזֹר, דְּכַתִּיב כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אֲזֹר.

אָבֵל סָתֵם אֵל, אֵל אַחֵר הוּא. (שמות לד) כִּי
 לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחֵר. שְׁמַע אֲמַרִי אֵל –
 דְּבַר קָטָן הוּא, וְדוּמָה לְמִי שְׁלֹא יוֹדֵעַ שֶׁהוּא
 גָּדוֹל וְעֵלְיוֹן. שְׁמַע אֲמַרִי אֵל – אוֹתוֹ שְׁנַקְרָא
 אֵל אַחֵר, שְׁכַתוּב כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחֵר.

The word ‘God’ that is used when Balaam said that he hears the words of God, is ‘אל’ without any adjective. It is referred to as other gods, which are false gods and idols. The same word ‘אל’ is used for God/divinity of the impure side. For those who don’t know the difference, it sounds like something of the divine, making Balaam as an elevated being while he was connected to other gods.

Exodus 34:14

”כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחֵר”

“for you shall not worship any other god”

168. וְיִוְדַע דַּעַת עֲלִיוֹן, עַל כָּל דְּרָגִין דְּמִסְאָבִי, אֵינֶן
 דְּמִנְהִי אַרְבָּא דְּיִמָּא וְסַעְרָא. אַרְבַּעִין זִסְרָא וְזִסְרָא אֵינֶן.
 וְהֵהוּא רַב הַזּוֹכֵל, דְּכֻלְהוּ מִתְנַהֲגִי עַל יְדֵי, אִיהִי עֲלִיוֹן
 עַל כָּלָהּ. בְּדָא הָוָה מִתְדַבֵּק הֵהוּא רְשָׁע, וְאֲמַר דְּהָוָה
 יָדַע דַּעַת עֲלִיוֹן, דְּרָגָא דְּאִיהִי עֲלִיוֹן עַל כָּלָהּ מִנְהִי
 אַרְבָּא. מֵאן שְׁמַע הָכִי דְּלֹא אֲתַבְּהִיל בְּדַעְתִּיהּ, וְיִמָּא
 דְּלֹא הָוָה כְּגִינִיהּ בְּעֵלְמָא. אֵלָּא הֵהוּא רְשָׁע מְשֻׁבָּח
 גְּרַמִּיהּ בְּאֲרוֹן סִתִּים וְאֲמַר מִכִּי קִשְׁיוֹט, וְגִיב דַּעְתָּא
 דְּבִנֵּי עֵלְמָא.

168. וְיִדַּע דַּעַת עֲלִיוֹן, עַל כָּל דְּרָגוֹת
 הַשְּׁמָאָה, אוֹתָם שְׁמִנְהִיגִים אֲנִית הֵי וְסַעְרָה.
 אַרְבַּעִים חֹסֶר אֶחָד הֵם. וְאוֹתוֹ רַב חוֹבֵל
 שְׁכֵלִם מִנְהִיגִים עַל יְדֵי, הוּא עֲלִיוֹן עַל כָּלָם.
 בְּזֵה הִיָּה נִדְבֵק אוֹתוֹ רְשָׁע, וְאֲמַר שְׁהִיָּה יוֹדֵעַ
 דַּעַת עֲלִיוֹן, דְּרָגָה שֶׁהוּא עֲלִיוֹן עַל כָּל מִנְהִיגִי
 הַסְפִּינָה. מִי שׁוֹמֵעַ זֶה שְׁלֹא יִבְהַל בְּדַעְתּוֹ
 וְיֹאמַר שְׁאִין כְּמוֹהוּ בְּעוֹלָם? אֵלָּא אוֹתוֹ רְשָׁע
 מְשֻׁבָּח אֵת עֲצָמוֹ בְּדֶרֶךְ נִסְתָּר וְאֲמַר דְּבִרִי
 אֲמַת, וְגִיב דַּעַת בְּנֵי הָעוֹלָם.

Balaam was praising himself as ‘knows the knowledge (Da’at) of the Most High’ that is the level of Da’at. It was the truth but deceiving. He let the people believe that he is connected to holiness while it was a connection to a high level that is above the seven levels (sefirot) of impurity.

Lesson;

An atheist tells a kabbalist, ‘I don’t believe in God’. The Kabbalist answered him ‘Me too!’. The Kabbalist explained to the surprised atheist that he doesn’t believe in what the atheist thinks God is. This little story tells us that different people see God in different ways.

There is a rise of spirituality around the world. It is true in the pure side and the impure side. Many so-called spiritual teachers, some even call themselves kabbalists, come up with theories that they claim to be from the side of holiness. Without going into real-life examples, I suggest that before accepting or absorbing any spiritual teaching to evaluate each one of those ‘teachers’ by their adherence to the Zohar.

If they mix Kabbalah with their own ‘facts’ and theories then they are aspects other-gods.

The true spiritual path is not an easy one until one gets to the point of loving and enjoying their connections and studies.

169. אֲשֶׁר מוֹזוֹת שְׂדֵי יוֹזֶה, מֵאֵן דְּשׁוּמַע דָּא, וְזִשְׁיב דְּהוּה זִמִּי מִה דְּלֹא זִמִּי אֲזִירָא בְּעֵלְמָא. מוֹזוֹת שְׂדֵי, דָּא עֲנָפָא זִירָא, מֵאִינֹן עֲנָפִין דְּהוּ נִפְקִין מִשְׂדֵי. וְלִמְהָ. דְּבִזְכָּמְתָא דָּא, אֲזִירָא תִלְתָּ, לְקַבֵּל עִי דְּשְׂדֵי, לְקַבֵּל תִּלְתָּ עֲנָפִין דְּבִיָּה, וְאֲזִירָא תִרִין גְּבִיָּאִין, בְּדִי עֲרִבּוּת, דְּתַמְכִּין בִּיָּה. לְקַבֵּל עִי תִרִין עֲנָפִין דְּעִינָא בִּישָׂא, לְסִתְמָא לֹון. כִּד אֲתָא בָּלָק, אָמַר אֲנָא אִיכּוּל לֹון. עֲמֻלָּק בְּהִדִּי זִכָּמְתָא דָּא אֲתָא לְגַבִּיָּהוּ, וְיָכִיל לֹון.

169. אֲשֶׁר מַחֲזֶה שְׂדֵי יַחֲזֶה. מִי שְׁשׁוּמַע אֵת זֶה חֲשַׁב שֶׁהִיא רוֹאֶה מִה שֶׁלֹּא רָאָה אַחֵר בְּעוֹלָם. מַחֲזֶה שְׂדֵי – זֶה עֲנָף אֶחָד מֵאוֹתָם עֲנָפִים שֶׁהֵיוּ יוֹצְאִים מִשְׂדֵי, וְלִמָּה? שֶׁבְּחֻכְמָה זֶה נִרְאִים שְׁלִשָּׁה בְּנִגְדֵי שֶׁל שְׂדֵי, בְּנִגְדֵי שְׁלִשָּׁה עֲנָפִים שָׁבוּ, וּמֵרָאָה שְׁנֵי גְבִיָּאִים, בְּדִי עֲרִבּוּת, שְׁתּוּמְכִים בּוֹ, בְּנִגְדֵי שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם עֲנָפֵי עֵין הָרַע לְסִתְמָתָם אוֹתָם. בְּשָׂבָא בָּלָק, אָמַר, אֲנִי אוֹכֵל לָהֶם. עֲמֻלָּק בִּיחָד עִם חֻכְמָה זֶה בָּא אֲלֵיהֶם וְיָכֵל לָהֶם.

Balaam continued praising himself as one 'Who sees the vision of the Almighty (שְׂדֵי)' so people would believe that he sees visions from out of the physical realm.

The name שְׂדֵי is related to the level of Yessod connecting us from Malchut to the three columns of Chessed, Gevurah, and Tiferet that are supported by Netzach and Hod that connect to prophets and prophecies.

Against 72 branches of the evil-eye, there is the holy name of 72. It is a 'good-eye' that blocks the evil-eye.

Balak believed that together with Balaam he could overcome the power of Israel.

170. וְשִׁלַּח לְבַלְעָם, וְאָמַר לוֹ, אֲנִי יֵשׁ בִּי שְׁתֵּי אוֹתוֹת שֶׁל עֲמֻלָּק, שְׁהֵם ל"ק, שְׁהֵם סִיִּים עֲמֻל"ק. לִי יֵשׁ ל"ק, וְעֲמֻלָּק ל"ק. לִי הַסִּיִּים, וּבֶךְ הִרְאִשִׁית – ב"ל. אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּךְ אָמַר, רִאשִׁית בָּלָק ב"ל, וְרִאשִׁית בַּלְעָם ב"ל. רִאשִׁית בָּלָק הִתְנָה בּוֹ בְּבַלְעָם, וְסִיִּים עֲמֻלָּק הִתְנָה בְּבַלְעָם, וְסִיִּים בַּלְעָם הִתְנָה בְּבַלְעָם, הִתְנָה שִׁירֵיתָא דְּעֲמֻלָּק.

170. וְשִׁלַּח לְבַלְעָם, וְאָמַר לוֹ, אֲנִי יֵשׁ בִּי שְׁתֵּי אוֹתוֹת שֶׁל עֲמֻלָּק, שְׁהֵם ל"ק, שְׁהֵם סִיִּים עֲמֻל"ק. לִי יֵשׁ ל"ק, וְעֲמֻלָּק ל"ק. לִי הַסִּיִּים, וּבֶךְ הִרְאִשִׁית – ב"ל. אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּךְ אָמַר, רִאשִׁית בָּלָק ב"ל, וְרִאשִׁית בַּלְעָם ב"ל. רִאשִׁית בָּלָק הִתְנָה בּוֹ בְּבַלְעָם, וְסִיִּים עֲמֻלָּק הִתְנָה בְּבַלְעָם, וְסִיִּים בַּלְעָם הִתְנָה בְּבַלְעָם, הִתְנָה שִׁירֵיתָא דְּעֲמֻלָּק.

Balak sent a message to Balaam telling him that his name בַּלַּק has the letters לַק from the name עֲמֻלָּק, 'Amalek' and Balaam בַּלְעָם has the letters עַמ of the name Amalek so together they can form a strong force against Israel.

Rabbi Shimon says that the beginning of the name Balak, בַּלַּק is בַּל that is the same as the beginning of Balaam's name, בַּלְעָם. The end of Balak is לַק and it is the same as the end of Amalek's name, עֲמֻלָּק. We see that the end of the name of Balak and the end of the name of Balaam are the letters of the name Amalek, עֲמֻלָּק.

171. וְאִי תִימָא דְּלֹא זִיכּוּל לְהוֹן, בְּגִין דְּזוֹרֶשֶׁיָא דְּרִבְהוֹן מִשְׁנֵה, דְּהוּה פְּשִׁיט יְדִיהָ, הָאִי יָדָא אֵית בְּאֵלִין רַבְרַבִּין, דְּיָכִיל בְּזוֹרֶשֶׁין לְאֲתַתְקַפָּא יְתִיר. וְהִינֵן דְּכַתִּיב וְקָסְמִים בְּיָדָם, בִּידֵיהֶם לֹא כְתִיב, אֲלֵא בְּיָדָם, יָדָא לְקַבֵּל יָדָא, הָכִי שְׂדֵר לִיָּה בָּלָק לְבַלְעָם.

171. וְאִם תִּיאָמַר שֶׁלֹּא נוֹכֵחַ לָהֶם מִשּׁוֹם שֶׁבְּשִׁפִּי מִשָּׁה רַבָּם שֶׁהִיא פּוֹשֵׁט יָדָיו, הֲרִי יָד זֶה יֵשׁ בְּאוֹתָם גְּדוּלִים שִׁיכּוּלִים בְּכַשְׁפִּים לְהִתְחַזֵּק יוֹתֵר. וְהִינֵנו שֶׁכְּתוּב וְקָסְמִים בְּיָדָם. בִּידֵיהֶם לֹא כְתוּב, אֲלֵא בְּיָדָם. יָד מוֹל יָד. כִּךְ שִׁלַּח לוֹ בָּלָק לְבַלְעָם.

יְהִיבִיהָ בַּמִּדְיָן. אֲכָלָהּ הָהוּא רָשָׁע, בֵּין דְּזֻמָּא דְנִפְלֹא מִיִּשְׂרָאֵל כִּד אֲכָלָהּ עַל עֵיטוּי, אֲתַעְכֵּב תַּמָּן וְהָיָה בְּעֵי מִנְיָהּ אֲמָרוּ. וּבְעוֹד דְּאֲתַעְכֵּב תַּמָּן, אֲתָא פְּנֹזֹס וּרְבִרְבָּנֵי זַיִלָא לְתַמָּן.

לְעַמִּי. אִם הִלֵּךְ לוֹ, מִי נָתַן אוֹתוֹ בַּמִּדְיָן? אֲלֹא אוֹתוֹ רָשָׁע, בֵּין שְׂרָאָה שְׁנַפְלוּ מִיִּשְׂרָאֵל כִּד אֲלָף עַל עֲצוֹתָיו, הִתְעַכֵּב שָׁם, וְהָיָה רוּצָה מֵהֶם שְׂכָרוֹ. וּבְעוֹד שֶׁהִתְעַכֵּב שָׁם, בָּא פְּנֹחֶס וּגְדוּלֵי הַחֵיל לְשָׁם.

After they failed to curse the Israelites, Balaam advised Balak to send women from Midian to seduce the Israelites for the purpose of draining their energy at the level of Yessod.

After Balaam finished his 'job' he was about to go back to his people.

Numbers 24:14

”וַעֲתָה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי לְכָה אֵינֶנְךָ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה לְעַמְּךָ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים.”

“And now, behold, I am going to my people; come, and I will advise you what these people will do to your people in the days to come.”

When Balaam saw that twenty-four thousand of the Israelites died because of his advice, he stayed to collect his fee. In the meantime, Pinchas and the twelve thousand warriors of Israel came to avenge the Midianites.

174. בֵּין דְּזֻמָּא לְפְנֹזֹס, פְּרוּז בְּאִירָא, וְתַרְיָן בְּנוֹהֵי עַבְיָה, יוֹזֹס וְיוֹמְבְּרוּס. וְאִי תִיבֵּמָא, הָא מִיתָו בְּעוֹבְדָא דְעֵגֶל, דְּהָא אֵינִין עֲבָדוּ. אֲכָלָהּ הָכִי הָיָה וְדָא, וְדָא הוּא דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת לֵב) וַיְפֹל מִן הָעָם בַּיּוֹם הַהוּא כְּשִׁלְשֵׁת אֲלָפֵי אִישׁ. וְכִי לָא הָווּ יָדַעֵי זֻזְשִׁבְנָא וְעִירָא דָא, וְהָרִי כַּמָּה זֻזְשִׁבְנִין אֲנֹרְגִין, רְמָאִין עֲלָאִין וּרְבִרְבָּנִין, יָדַע קָרָא לְמוֹמֵנִי, וְהָכָא כְּשִׁלְשֵׁת אֲלָפֵי אִישׁ. אֲכָלָהּ אֵינִין בְּנוֹי דְּבַלְעָם, יוֹזֹס וְיוֹמְבְּרוּס, דְּהָווּ שְׂקָלִי כְּשִׁלְשֵׁת אֲלָפֵי אִישׁ.

174. בֵּין שְׂרָאָה אֶת פְּנֹחֶס, פָּרַח בְּאִוִיר, וְשְׁנֵי בְנָיו עֲמוֹ, יוֹנוֹס וְיוֹמְבְּרוּס. וְאִם תֹּאמַר, הָרִי מָתוּ בַּמַּעֲשֶׂה הָעֵגֶל, שֶׁהָרִי הֵם עָשׂוּ אוֹתוֹ? אֲלֹא כִּד הָיָה בּוֹדָאִי, וְהָיוּ שְׂכֵתִיב (שְׁמוֹת לֵב) וַיְפֹל מִן הָעָם בַּיּוֹם הַהוּא כְּשִׁלְשֵׁת אֲלָפֵי אִישׁ. וְכִי לֹא הָיוּ יוֹדְעִים חֲשָׁבוֹן קֶטֶן זֶה? וְהָרִי כַּמָּה חֲשָׁבוֹנוֹת רַמִּים עֲלִיּוֹנִים וּגְדוּלִים יָדַע הַכְּתוּב לְמַנּוֹת, וְכָאֵן כְּשִׁלְשֵׁת אֲלָפֵי אִישׁ? אֲלֹא אֱלוֹ בְנֵי בַלְעָם, יוֹזֹס וְיוֹמְבְּרוּס, שֶׁהָיוּ שְׂקוּלִים כְּשִׁלְשֵׁת אֲלָפֵי אִישׁ.

When Balaam saw Pinchas coming he flew in the air to go far from Pinchas and the warriors that came with him. He used magic that included the magics of his two sons, Yonus and Yombrus, that were killed after making the Golden Calf. The two sons had magic and strength of about three thousand people.

175. אֲכָלָהּ הָהוּא רָשָׁע, כָּל זֹרְשִׁין דְּעֲלָמָא הָיָה יָדַע, וְנָטַל אוּף הָכִי זֹרְשִׁין דְּבְנוֹי, דְּהָווּ רְגִילִין בְּהָו, וּבְהָו טָאָס וְאַסְתַּלְקָה. פְּנֹזֹס זֻמָּא לִיָּה, דְּהָיָה בָּר זֶשׁ זֹדִי טָס בְּאִירָא, וְהָיָה מִסְתַּלְק בְּאִירָא מַעֲיָנָא, רְמָא קָלָא לְבְנוֹי זַיִלָא, אֲמַר אֵית מֵאן דְּיָדַע לְמִפְרוּז אֲבַתְרִיָּה דְּהָהוּא רָשָׁע, דְּהָא בַלְעָם אִיהוּ, זֻמָּו לִיָּה דְּהָיָה טָאָס.

175. אֲלֹא אוֹתוֹ רָשָׁע, כָּל בְּשָׁפֵי הָעוֹלָם הָיָה יוֹדַע, וְלָקַח גַּם כִּד בְּשָׁפֵי בְנוֹי שֶׁהָיוּ רְגִילִים בָּהֶם, וּבָהֶם טָס וְעָלָה. פְּנֹחֶס רָאָה אוֹתוֹ, שֶׁהָיָה אָדָם אֶחָד טָס בְּאִוִיר וְהָיָה מִתְעַלָּה בְּאִוִיר מִהָעֵין, הָרִים קוֹל לְבָנֵי חֵיל וְאָמַר: יֵשׁ מִי שְׂוִידַע לְפָרַח אַחֲרֵי אוֹתוֹ רָשָׁע, שֶׁהָרִי בַלְעָם הוּא? רָאוּ אוֹתוֹ שֶׁהָיָה טָס.

When Pinchas saw Balaam disappearing in the air, he called his armies to find who can fly after Balaam.

176. צִלְיָה בְּרִיָּה דְּשִׁבְטָא דְּדָן, קָם וְנָטַל שְׁלִטָּנוּ דְּשִׁלִּיט עַל זִרְשִׁין, וּפְרוּז בְּתַרְיָה. כִּיּוֹן דְּזֻמָּא לִיהּ הָהוּא רְשִׁיעַ, עֲבַד אֲרוּזָא אוּזְרָא בְּאוּרָא, וּבִקַּע זִמְשֵׁי אֲוִירִין בְּהָהוּא אֲרוּז, (דף קצ"ד ע"ב) וְאַסְתַּלַּק וְאַתְכַּסִּי מֵעֵינָא, כְּדִין אֲסַתְכֹן צִלְיָה בְּהָהוּא שְׁעָתָא, וְהָוָה בְּצַעְרָא דְּלָא הָוָה יָדַע מַה יַּעֲבִיד.

176. צִלְיָה בֶּן שִׁבְט דָּן קָם, וְלָקַח שְׁלִטָּנוֹ שְׁשׁוּלֵט עַל בְּשָׂפִים וּפְרוּחַ אַחֲרָיו. כִּיּוֹן שְׂרָאָה אוֹתוֹ אוֹתוֹ רָשָׁע, עָשָׂה דֶּרֶךְ אַחֵר בְּאוּרֵי, וּבִקַּע חֲמִשָּׁה אֲוִירִים בְּאוֹתוֹ דֶּרֶךְ, וְהִתְעַלָּה וְהִתְפַּסָּה מִהָעֵין, וְאִזּוּ הִסְתַּכֵּן צִלְיָה בְּאוֹתָהּ שָׁעָה וְהָיָה בְּצַעַר, שְׁלֵא יָדַע מַה יַּעֲשֶׂה.

Tzalya, from the tribe of Dan, connected to the force that controls magic and flew after Balaam. When Balaam saw that he's being chased, he made special maneuvers to breakthrough levels in the sky and disappeared. Tzalya didn't know what to do and was sad.

177. רְבִמָּא לִיהּ קָלָא פְּנִזֹּס וְאַמְר, טוּלָא דְּתַנְיָיָא דְּרַבֵּעִין עַל כָּל זִרְשִׁין, הַפּוֹר בְּמִזְיָיָא. מִיַּד יָדַע וְגָלִי הָהוּא אֲוּרָא, וְעָאֵל לְגַבִּיָּה. מִיַּד אֲתַגְלִי, וְנִזְחַתוּ תַרְוִיָּהוּ קַמִּיָּה דְּפְנִזֹּס.

177. הָרִים אֱלֹו פְּנִחָס קוֹל וְאַמַּר: צִלְ הַתְּנִינִים שְׂרוּבָצִים עַל כָּל הַנְּחָשִׁים, הִפּוֹר בְּשִׁעְרוֹתֶיךָ. מִיַּד יָדַע וְגָלָה אוֹתוֹ מְקוֹם, וְנִכְנַס אֱלֹו. מִיַּד הִתְגַּלָּה, וְיָרְדוּ שְׁנֵיהֶם לִפְנֵי פְּנִחָס.

Pinchas raised his voice and gave Tzalya advice using code words “The shadow of the crocodiles that are scattered on all the snakes, look in your hair”. Tzalya understood the message immediately, he found the path to Balaam and made him come down together in front of Pinchas.

The name Tzalya, ‘צל יח’, means ‘shadow of YH’ that has the aspect of the centre column of holiness. The witchcraft and magic are on the Left and Tzalya could take control over it and chase Balaam. Balaam had a high-level spiritual connection on the other-side and manoeuvred to the upper three Sefirot of the Left and disappeared from Tzalya. That made Tzalya sad because he feared to go after him, an action that would make him lose his connection to holiness.

When Tzalya understood the message from Pinchas, he connected to the point (hair that is energy from the head, upper three sefirot). With that connection, he cancelled the magic (the aspect of snakes) that Balaam used to go into the upper three sefirot of the Left. By cancelling the path Balaam took, Tzalya forced him to disconnect from his upper three connection and drop down to Malchut together with him.

Lesson;

In earlier time periods, the forces of the spiritual realms were strong on the pure and impure side. The energy of the negative side was easy to connect to. But the pure side could always cancel the existence of any negative force, even if it's not visible to us.

178. תָּא זִרְשִׁין, הָהוּא רְשִׁיעַ כְּתִיב בִּיהּ וַיִּלַּךְ שִׁפִּי, דָּא הוּא עֲלִיּוֹן דְּדֶרֶגֶין דִּילִיָּה, זִרְשִׁין דְּכֹוּרָא. צִלְיָה נָטַל תַּרְיָן, דְּכֹר וְנִקְבָּא. וּבְהָהוּא שְׁלִיט עָלֵיהּ, בְּגִין דְּשִׁלִּטָּנוּ דְּשִׁלִּיט עָלֵיהּ נָטַל, וְאַתְכַּפִּיין קַמִּיָּה. וְדָא הָוָה (בראשית מט) שְׁפִיפּוֹן עַלִי אֲרוּז, עַל הָהוּא אֲרוּז,

178. בָּא וְרָאָה, אוֹתוֹ רָשָׁע כְּתוּב בּוֹ וַיִּלַּךְ שִׁפִּי, זֶהוּ עֲלִיּוֹן שְׂדֵרוֹתָיו נָחַשׁ זָכָר. צִלְיָה לָקַח שְׁנַיִם, זָכָר וְנִקְבָּה, וּבּוֹ שְׁלֵט עָלָיו, מִשּׁוּם שֶׁהַשְׁלִטָּנוֹ שְׁשׁוּלֵט עֲלֵיהֶם לָקַח וְהִתְכַּוְּפּוּ לִפְנָיו. וְזֶה הָיָה (בראשית מט) שְׁפִיפּוֹן עָלֵי אֲדָמָה. עַל אוֹתוֹ אֲדָמָה שְׁעָשָׂה אוֹתוֹ רָשָׁע,

דַּעְבֵּד הַהוּא רִשְׁעִי, דְּכַתִּיב (בראשית מט) יְהִי דָן נֹחֵשׁ עָלֵי דָרְךָ – זֶה
עָלֵי דָרְךָ, דָּא שְׂמִשּׁוֹן. שְׂפִיפּוֹן עָלֵי אַרְזוֹ, דָּא צִלְיָה. שְׂמִשּׁוֹן. שְׂפִיפּוֹן עָלֵי אַרְזוֹ – זֶה צִלְיָה.

Numbers 23:3

”וַיֹּאמֶר בִּלְעָם לְבָלָק הִתְנַצֵּב עַל עֲלִיתְךָ וְאַלְכָה אוֹלִי יִקְרָה יְהוָה לִקְרָאתִי וְדַבֵּר מִה יֵרְאֵנִי וְהַגְדַּתִּי לְךָ וַיֵּלֶךְ שָׁפִי”
“Stay here by your burnt offering while I am gone,” Balaam said to Balak. “Perhaps YHVH will meet with me. And whatever He reveals to me, I will tell you.” So Balaam went off to a barren height,”

Genesis 49:17

”יְהִי דָן נֹחֵשׁ עָלֵי דָרְךָ שְׂפִיפּוֹן עָלֵי אַרְזוֹ הַנָּשֶׁף עֶקְבֵי סוּס וַיִּפֹּל רֹכֵב אַחֲרָיו”
“Dan shall be a serpent in the way, A horned snake (שְׂפִיפּוֹן) in the path, That bites the horse’s heels So that his rider falls backwards.”

The Zohar tells us that ‘A horned snake (שְׂפִיפּוֹן) in the path’ is Tzalya that was from the tribe of Dan and could control the path of the Snake, who is Balaam. Balaam was connected to the Left as male but Tzalya was connected with aspects of Male and Female that is the judgment from both sides. It gave him the advantage and control to overcome Balaam’s magic.

179. הַנֹּשֶׁף עֶקְבֵי סוּס, דָּא עִירָה, דְּהָיָה בְּהַרְיָה דְּדוֹד, דְּהָיָה אֲתִי מִדָּן, וּבְגִיעִיה, תִּלְיָא גְבוּרָתִיה בְּדוֹד, דְּכַתִּיב (שמואל ב ח) וַיַּעֲקֹר דָּוִד אֶת כָּל הָרֶכֶב. וַיִּפֹּל רֹכֵבוֹ אַחֲרָיו, דָּא שְׂרִיָּה, דְּזָמִין לְמִיתִי בְּהַרְיָה מִשִּׁינְיָא דְּאַפְרִים, וְאִיהוּ הוּי מִשְׁבֵּטָא דְּדָן, וְזָמִין אִיהוּ לְמַעַבְדַּי נִזְקָמִין וְקָרְבִין בְּשָׂאָר עַמִּין. וְכֵד דָּא יְקוּם, כְּדִין מִנוּכָא לְפִוְרָקָא דִּישְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב (בראשית מט) לִישׁוּעָתְךָ קוֹיָתִי יי. וְאַף עַל גַּב דְּאוֹקְמוּתָא לְהַאי קָרָא, אֲבָל בְּרִירוֹ דְּמִלְכָּה כְּמָה דְּאַתְמָר, וְכְּמָה דְּאוֹקְמוּתָא. וְעַל דָּא אָתָּא קָרָא וְאוֹכּוּזוֹ.

179. הַנֹּשֶׁף עֶקְבֵי סוּס – זֶה עִירָה, שְׂרִיָּה עִם דָּוִד, שְׂרִיָּה בְּאֵל מִדָּן, וּבְגִלּוֹל תְּלוּיָה גְבוּרָתוֹ בְּדוֹד, שְׂכָתוֹב (שמואל ב ח) וַיַּעֲקֹר דָּוִד אֶת כָּל הָרֶכֶב. וַיִּפֹּל רֹכֵבוֹ אַחֲרָיו, דָּא שְׂרִיָּה, שְׂעָתִיד לְבָא יַחַד עִם מָשִׁיחַ בֶּן אֶפְרַיִם, וְהוּא מִשְׁבֵּט דָּן, וְעָתִיד הוּא לַעֲשׂוֹת נִקְמוֹת וְקָרְבוֹת בְּשָׂאָר הָעַמִּים. וְכִשְׁנָה יְקוּם, אֲזִי מַחֲכָה לְגֵאֲלַת יִשְׂרָאֵל, שְׂכָתוֹב (בראשית מט) לִישׁוּעָתְךָ קוֹיָתִי ה'. וְאַף עַל גַּב שְׂפָרְשׁוּהוּ לְפָסוּק זֶה, אֲבָל בְּרִירוֹ הַדָּבָר כְּמוֹ שְׂנֵאָמָר וְכְמוֹ שְׂפָרְשׁוּהוּ, וְעַל זֶה בָּא הַפָּסוּק וּמוֹכִיחַ.

‘That bites the horse’s heels’ is ‘Erah’ that was with King David. He was from the tribe of Dan and one of the heroes in King David’s forces. ‘that his rider falls backward’ is ‘Seraiah’, ‘Seraiah’ a general in King David’s army that was also from the tribe of Dan. The Zohar tells that he will come with Mashiach ben Ephraim to make wars with the nations that are against Israel, leading to Mashiach ben David and the Final Redemption.

Jacob blessed his son with; “Dan shall be a serpent in the way” and immediately add
Genesis 49:18

”לִישׁוּעָתְךָ קוֹיָתִי יְהוָה.” “For Your salvation, I wait, O YHVH.”

It was said to turn the ‘judgment’ aspect of Dan into positive and make him a force under YHVH to protect from the Snake of the other side.

Lesson;

Dan is the aspect of the Left of the pure side. The name Dan, דָּן means judgment. He was the fifth son of Jacob and aspect of Hod, left leg.

Genesis 49:16

”דן יִדִּין עַםוֹ כְּאַחַד שְׁבֵטֵי יִשְׂרָאֵל.”

“Dan shall judge his people, As one of the tribes of Israel.”

The Tribe of Dan was the second largest tribe after the tribe of Judah. They were known for their strength and during the journeys, in the wilderness, they travel behind the other tribes to provide them with protection. In wars, they were the first to lead.

Samson was a judge from the tribe of Dan and known to have superhuman power.

180. בֵּין דְּנֹנֹת הָהוּא רָשָׁע לְקָמִי פְנֹזֹס, אָמַר לִיה, רָשָׁע, כְּמָה גִּלְגּוּלִין בִּישִׁין עֲבָדָת, עַל עֲמָא קְדִישָׁא. אָמַר לִיה לְעִלְיָה, תָּא וְקִטְלִיה, וְלֹא בְשִׁמָּא, דְּלֹא אֲתִנְזוּי הָאִי, לְאֲדָכְרָא עֲלִיה קְדוּשָׁה עֲלָתָה, בְּגִין דְּלֹא תִפּוּק נְשָׁמְתִיהָ, וְתִתְכַּלִּיל בְּמִלְכִין דְּדִרְזִין קְדִישִׁין, וְתִתְקַיֵּים בֵּיה מָה דְּאָמַר תְּמוּת נְפִשִׁי מוֹת יִשְׂרָאֵל.

180. בֵּין שִׁירָד אוֹתוֹ רָשָׁע אֶל פְּנִחָס, אָמַר לוֹ: רָשָׁע! כְּמָה גִּלְגּוּלִים רָעִים עֲשִׂיתָ עַל הָעָם הַקָּדוֹשׁ. אָמַר לוֹ לְעִלְיָה: בֵּא וְהָרַג אוֹתוֹ, וְלֹא בִשֵּׁם, שֶׁלֹּא רָאִיו זֶה לְהַזְכִּיר עָלָיו קִדְשָׁה עֲלִיוֹנָה, בְּשִׁבִּיל שֶׁלֹּא תֵצֵא נִשְׁמָתוֹ וְתִכְלָל בְּדָבָרִים שֶׁל דְּרָגוֹת קְדוּשׁוֹת, וְתִתְקַיֵּים בּוֹ מָה שֶׁאָמַר תְּמוּת נִפְשִׁי מוֹת יִשְׂרָאֵל.

When Tzalya brought Balaam down, Pinchas told him that because of the evil he did on the holy nation, he should die. When Balaam realized that he can't curse the children of Israel, he expressed his wish to end up with their holiness.

Numbers 23:10

”מִי מִנֵּה עֹפֶר יַעֲקֹב וּמִסְפָּר אֶת רֹבַע יִשְׂרָאֵל תִּמָּת נִפְשִׁי מוֹת יִשְׂרָאֵל וְתֵהִי אַחֲרֵיתִי כְּמָהוּ.”

“Who can count the dust of Jacob or number even a fourth of Israel? Let me die the death of the righteous; let my end be like theirs!”

Pinchas told Tzalya to kill Balaam but without using a holy name, so Balaam's soul won't depart his body with a connection to holiness.

181. בְּהָהוּא שִׁיעָתָא עֲבָד בֵּיה כְּמָה זִינִי מוֹתָא, וְלֹא מִיִּת, עַד דְּנִטְלָ זִרְבָּא דְּהֵוָה תִּקְיָן (ס"א חקיק) עָלָיו וְזִינִי מִהָאִי סִטְרָא, וְזִינִי מִהָאִי סִטְרָא. אָמַר לִיה פְּנֹזֹס, בְּדִילִיה טוֹל (נ"א קטול ליה), וּבְדִילִיה יְמוּת. בְּדִין קִטְל לִיה, וְיִכִּיל לִיה. דְּכַךְ אֲרִזּוּי דְּהָהוּא סִטְרָא, מֵאֵן דְּאֹל אֲבִתְרָאָה, בְּהָ יְמוּת, וּבְהָ תִפּוּק נְשָׁמְתִיהָ, וּבְהָ תִתְכַּלִּיל. וְהָכִי מִיִּת בְּלָעָם, וְדִינִי לִיה בְּדִינִין בְּהָהוּא עֲלָמָא, וְלֹא אֲתִקְבִּיר לְעֲלָמִין. וְגִרְמוֹי כְּלָהוּ אֲתִרְקִבּוּ, וְאֲתִעְבִּידוּ כְּמָה זִינִין מְוִהֲבִין, מְוִזְקִי שְׂאֵר בְּרִיין, וְאִפְּיִילוּ תוֹלְעֵתִין דְּהֵווּ אֲכִילִי בְּשָׂרִיהָ, אֲתִהֲדָרוּ זִינִין.

181. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה עָשָׂה בּוֹ כְּמָה מִינֵי מוֹת וְלֹא מֵת, עַד שֶׁלֶקַח חֶרֶב שֶׁהָיָה מִתְקַן (חִקִּיק) עָלֶיהָ נֶחֱשׁ מִצַּד אֶחָד וְנֶחֱשׁ מִצַּד שֵׁנִי. אָמַר לוֹ פְּנִחָס: בְּשִׁלּוֹ קַח (הָרַג אוֹתוֹ), וּבְשִׁלּוֹ יְמוּת. אֲזַי הָרַג אוֹתוֹ וְיָכַל לוֹ. שֶׁכֵּךְ דִּרְךְ אוֹתוֹ צַד – מִי שֶׁהוֹלֵךְ אַחֲרָיו, בּוֹ יְמוּת, וּבּוֹ תֵצֵא נִשְׁמָתוֹ, וּבּוֹ יִכְלָל. וְכַךְ מֵת בְּלָעָם, וְדָנִים אוֹתוֹ בְּדִינֵי אוֹתוֹ הָעוֹלָם וְלֹא נִקְבַּר לְעוֹלָמִים. וְכָל עֲצָמוֹתָיו נִרְקְבוּ, וְנִעֲשׂוּ כְּמָה נֶחֱשִׁים מְוִהֲבִים מְוִזְקִים שֶׁאֵר בְּרִיּוֹת, וְאִפְּלוּ הַתּוֹלְעִים שֶׁהָיוּ אוֹכְלִים בְּשָׂרוֹ הִפְכוּ לְנֶחֱשִׁים.

Tzalya tried several ways to kill Balaam but he couldn't until he took a sword with a shape of a snake engraved on both sides of the sword. Pinchas said to kill him with his own power that comes from the Snake. So, Balaam was killed by the sword that was supported by the force of death from the Snake.

Balaam wasn't buried, and all his bones decayed and turned into snakes that harm people. Even the worms that consumed his flesh turned into snakes.

Lesson;

The moment of death is very critical for the departed soul. It's a difficult process and the body should be buried as soon as possible. According to the laws of the Torah, burial should be done on the same day and if possible before sundown because otherwise, the negative forces in this world come immediately to 'attack' the body that loses its protection and suck the leftover light left behind after the soul leaves the body. The first step after the body is buried is called "חיבוט הקבר", "thrashing in the grave". It's an important part that helps the soul disconnect its attachment to the body. It's a very painful process because the angel of death pushes the soul back into the body and the person feels as if he's alive in his grave. He is then beaten with iron chains until he is broken to pieces, and he dies again. The process is repeated until the soul is completely detached from the body and ready for the upper court. The level of pain of this process depends on the person's merits.

Righteous people don't follow the desires of their body and they may avoid this process unless they missed on something. Those who passed away on Friday afternoon skip this process because of the holiness of Shabbat.

The process of decay is also part of the soul's cleansing process. On the heavenly court, the actions of the soul are broken down and every little detail is judged.

The more we 'load' our souls with Torah studies, the less pain we experience during death. the court process above is easier, including the cleansing time in Gehennam (hell).

Zohar Vayechi has a lot of articles related to the process of the soul after death.

182. אֲשֶׁכּוּזָא בְּסַפְרָא דְאַשְׁמֶדַאי, דִּיהֵב לִיהּ לְשִׁלְמָה מִלְכָּא, דְּכָל מָאן דִּיהוּ בְּעֵי לְמַעַבְדּוּ זִרְשִׁין תְּקִיפִין סְתִימִין דְּעֵינָא. אִי יָדַע טַגְרָא דְנִפְל תַּמָּן בְּלָעָם, יִשְׁכּוּז מֵאִינוֹן זִוְיִין דִּהוּ מִזְרָמוֹי דִּיהוּא רְשָׁע, אִי יִקְטִיל זֹד מִנְיָה, רִישָׁא דִּילִיהּ בֵּיתָא יַעֲבִיד זִרְשִׁין עֲלָאִין, בְּגוּפָא דִּילִיהּ זִרְשִׁין אֲזִרְזִין, בְּזִנְבָא דִּילִיהּ זִרְשִׁין אֲזִרְזִין. תֵּלַת זִינֵי זִרְשִׁין, אֵית בְּכָל זֹד וְזֹד.

182. מִצָּאנוּ בְּסַפְרוֹ שֶׁל אֲשֶׁמֶדַאי שְׁנָתָן לְשִׁלְמָה הַמֶּלֶךְ, שֶׁכָּל מִי שֶׁהָיָה רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת בְּשָׁפִים חֲזוּקִים נִסְתָּרִים מִהֶעִין, אִם יָדַע הַסֵּלַע שֶׁשָּׁם נָפַל בְּלָעָם, יִמָּצֵא מֵאוֹתָם נִחְשִׁים שֶׁהָיוּ מַעֲצָמוֹת אוֹתוֹ הָרָשָׁע, אִם יִהְיֶה אֶחָד מֵהֶם – בְּרָאשׁוֹ יַעֲשֶׂה בְּשָׁפִים עֲלִיוֹנִים, בְּגוּפוֹ בְּשָׁפִים אֲחֵרִים, בְּזִנְבוֹ בְּשָׁפִים אֲחֵרִים. שְׁלֹשָׁה מִינֵי בְּשָׁפִים בְּכָל אֶחָד וָאֶחָד.

In the book given to King Solomon by Ashmedai, it is written that if one finds the rock where Balaam was killed, he could make unseen strong magic by killing one of the snakes that were made from Balaam's bones. These snakes have three types of Magic. From the head higher levels of magic can be made. From the body another type of magic and from the tail other types of magic.

183. מִלְכַּת שִׁבָּא כֹד אֶתְת לְגַבֵּי שְׁלִמָה, מֵאִינוֹן מִלְכִּין דְּשִׁאִילַת לְשִׁלְמָה, אִמְרַת, גְּרָמָא דְזִוְיָא דִּתְלַת זִרְשִׁין בְּמָה גִּתְפִּס. מִיָּד (מִלְכִּים א י) לֹא הָיָה דְבָר גִּתְפִּס מִן הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא הִגִּיד לָהּ, אִיהִי שִׁאִילַת עַל דָּא, וְהוּא אֲבִטְרִיכַת לֵאִינוֹן זִוְיִין. וְלֹא יָכִילַת לְזַטְלָא זֹד מִנְיָה.

183. בְּשִׁבְעָה מִלְכַּת שִׁבָּא לְשִׁלְמָה, מֵאוֹתָם דְּבָרִים שֶׁשָּׂאֲלָה אֶת שְׁלֹמֹה, אָמְרָה: עֲצֵם הַנֶּחֱשׁ שֶׁל שְׁלֹשָׁה רִאשִׁים בְּמָה נִתְפָּס? מִיָּד – (מִלְכִּים-א י) לֹא הָיָה דְבָר נִתְפָּס מִן הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא הִגִּיד לָהּ. הִיא שָׂאֲלָה עַל זֶה,

מִהָאֵתִיב לָהּ מֶלֶךְ דְּהוּוּ בְּלִבָּהּ. כִּי אֹדַע לָהּ, דְּכִתִּיב וַיֵּגֶד לָהּ שְׁלֹמֹה אֶת כָּל דְּבָרֶיהָ. אֵינֹן זֹוּיִן, לֹא יִכְלִין לֹן כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, בַּר מִמְּלָה דְרֹא זֹדָא, וּמֵאֵי אִיהוּ. שְׂכַבְתָּ זֶרַע רֹתְחוֹת.

וְהִיָּתָה צְרִיכָה אוֹתָם נְחָשִׁים, וְלֹא יִכְלָה לְקַחַת אֶחָד מֵהֶם. מִהָהִשִּׁיב לָהּ? דְּבָרִים שְׁהִיוּ בְּלִבָּהּ. כִּי הוֹדִיעַ לָהּ, שְׂכַבְתּוֹב וַיֵּגֶד לָהּ שְׁלֹמֹה אֶת כָּל דְּבָרֶיהָ. אוֹתָם נְחָשִׁים לֹא יִכְלִים לָהֶם כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, פֶּרֶט לְדָבָר שֶׁל סוֹד אֶחָד. וּמֵהוּ? שְׂכַבְתָּ זֶרַע רֹתְחוֹת.

When the Queen of Sheba came to King Solomon, she was looking to make magic and asked him about how to catch a snake that has three types of magic.

King Solomon understood that she has a lot of wisdom and opened himself to her, sharing everything he knew.

1 Kings 10:2,3

”וַתְּבֹא אֶל שְׁלֹמֹה וַתְּדַבֵּר אֵלָיו אֶת כָּל אֲשֶׁר הָיָה עִם לִבָּהּ”

“When she came to Solomon, she spoke with him about all that was in her heart.”

”וַיֵּגֶד לָהּ שְׁלֹמֹה אֶת כָּל דְּבָרֶיהָ לֹא הָיָה דָּבָר נָעֲלָם מִן הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא הִגִּיד לָהּ.”

“And Solomon answered all her questions; nothing was too difficult for the king to explain.”

For her question, he answered that people can not overcome these snakes but there is only one thing that can control the snakes made from Balaam's bones and that is a boiling sperm layer.

Lesson;

The Queen of Sheba heard about the wisdom of King Solomon and as a very wise woman herself, she came to ‘test’ his wisdom. The Holy Ari said that the King and the Queen had relations and had a child that from his line came Nebuchadnezzar, the one that could go into the Holy Temple, destroy it and exile the Israelites. He needed some sparks of holiness in order to be able to do that.

King Solomon was ordered to build the first Holy Temple without using metal tools. He consulted with the elders of the nation and they told him that he needs to use the ‘Shamir’, a special worm that cut through stones. To find the Shamir, he had to find Ashmedai, the king of demons. He sent Benayahu ben Yehoyada that was his head of the army and his advisor that found a way to capture Ashmedai, reveal the location of the Shamir that was under the protection of the minister of the sea, and bring the Shamir with Ashmedai to King Solomon.

The video below shows a recent discovery of a new genus and species that is a type of worm that ‘eat’ through solid rock in the water.

[embedyt] <https://www.youtube.com/watch?v=4crB-YKYbdo>[/embedyt]

184. וְאֵי תִימָא מֵאֵן יִכִּיל. אֶלָּא, בְּשִׁיעָתָא דְהֵהוּא שְׂכַבְתָּ זֶרַע אֶפִּיק בַּר נָשִׁי, כִּד אִיהוּ בְּתִיאוּבְתָא, אֶפִּיק לָהּ לְשִׁמָּא דְהֵהוּא זֹוּיָא, בְּרַעְיוֹתָא דְתִיאוּבְתָא. כִּד נָפִיק בְּרַעְיוֹתָא, נָטְלִי לִיה מִיָּד בְּלָבוּשָׁא זֹדָא, וְהֵהוּא לְבוּשָׁא זֶרֶקִין לְבָנֵי זֹוּיָא, מִיָּד כְּפִיף רִישִׁיה, וְתַפְסֵן לִיה, כְּמֹה דְתַפְסִי תַרְנְגוּלָא דְבֵיתָא. וְאֵי בְּכָל מֵאֵי קָרְבִּין דְעֲלָמָא, יִזְוֹזֹן בְּזוֹד מִזִּידָהוּ, לֹא יִכְלִין לִיה. וּבֵהֱאֵי, לֹא

184. וְאֵם תֵּאמֶר, מִי יִכּוֹל? אֶלָּא בְּשַׁעָה שְׁהֵאִישׁ מוֹצִיא אוֹתָהּ שְׂכַבְתָּ זֶרַע בְּשִׁהוּא בְּתֵאוֹה, מוֹצִיא אוֹתָהּ לְשִׁם אוֹתוֹ נָחַשׁ בְּרַעְיוֹן הַתֵּאוֹה. בְּשִׁיּוּצָאָת רֹתְחוֹת, לֹקְחִים אוֹתָהּ מִיָּד בְּלָבוּשׁ אֶחָד, וְאוֹתוֹ לְבוּשׁ זֹרְקִים לְנָחַשׁ, מִיָּד כּוֹפֵף רֵאשׁוֹ, וְתוֹפְסִים אוֹתוֹ כְּמוֹ שְׁתוֹפְסִים תַּרְנְגוּל הַבֵּית. וְאֵם בְּכָל כְּלֵי הַקָּרֶב

של העולם יערכו באחד מהם – לא יכולים לא. ובזה לא צריך אדם בעולם כלי קרב ולא דבר אחר, ולא צריך להשמר מהם, שהרי כלם נכפים אליו. אז דבקו הדברים הללו בלבם, והתאמתה לזה.

אצטרף בר נש בעלמא מאני קרבא, ולא מלה אזורא ולא אצטרף לאסתמרא מנייהו דהא כלהו אתכפין לגביה. כדן אתדבקו אינן מלין בלבבם, ותאיבת להאי.

When a person driven with sexual desires to connect to the snake, he releases boiling sperms. It is immediately taken with a garment that is thrown on top of that snake. The snake bends his head and, at that moment, he can be caught.

A person using this method has no worries about other weapons because everyone surrenders to him. The Queen heard this revelation and internalized this secret.

185. מכאן ולהלאה אלעזר ברי, קודשא בריך הוא עבד מה דעבד בהוא זייבא, ורזין סתימין אלין, לא אצטריכו לגלגא, אבל בגין דחבריא דהכא ינדעון ארזין סתימין דעלמא, גלינא לכו. דהא כמה גמוסין סתימין אינן בעלמא, ובגין נשא לא ידעין, ואינן פליאן סתימין, רברבן ועלאין. עליה, ועל דדמי ליה, קראן (משלי י) וישם (דף קצ"ה ע"א) רשעים ירקב. ופאין אינן ופאין קשוט, עליהו כתיב, (תהלים קמ) אף צדיקים יודו לשמך וגו'.

185. מכאן ולהלאה אלעזר ברי, קודשא בריך הוא עבד מה דעבד בהוא זייבא, ורזין סתימין אלין, לא אצטריכו לגלגא, אבל בגין דחבריא דהכא ינדעון ארזין סתימין דעלמא, גלינא לכו. דהא כמה גמוסין סתימין אינן בעלמא, ובגין נשא לא ידעין, ואינן פליאן סתימין, רברבן ועלאין. עליה, ועל דדמי ליה, קראן (משלי י) וישם (דף קצ"ה ע"א) רשעים ירקב. ופאין אינן ופאין קשוט, עליהו כתיב, (תהלים קמ) אף צדיקים יודו לשמך וגו'.

Rabbi Shimon said that these secrets shouldn't be revealed but because the friends in this study already know the hidden ways of this world, he revealed it.

The Holy One Blessed be He does what he does to the wicked. There are some hidden wonders that are great and supreme active in this world but they are unknown to people. On Balaam and other wicked like him, it says "the name of the wicked will rot"; Preverbs 10:7 "זכר צדיק לברכה ושם רשעים ירקב". "The memory of the righteous is blessed, But the name of the wicked will rot."

On the righteous it says; Psalms 140:14 "אף צדיקים יודו לשמך ישובו ישרים את פניך". "Surely righteous people are praising your name; the godly will live in your presence."

186. ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה וגו'. רבי אבא פתח, (שם קב) תפלה לעני כי יעטף וגו'. שלישה הם שבתוב בהם תפלה. ובארזי דבר זה (אבל דבר זה) – אחד היה משה, ואחד היה דוד, ואחד עני, שנכלל בהם והתחבר בהם. ואם תאמר, הרי כתוב (חבקוק ג) תפלה לחבוק הנביא – הרי ארבעה הם? אלא חבוק לא בגלל תפלה היה, ואף על גב שבתוב בו תפלה, תשפחת והודאה היא לקדוש-ברוך-הוא על

186. (במדבר כ"ב) ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה וגו'. רבי אבא פתח, (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף וגו', תלת אינן דכתיב בהו תפלה. ואוקמוה מלה דא, (אבל מלה דא) זור הוה משה, וזור הוה דוד, וזור עני, דאתכליל בהו, ואתזכר בהו. ואי תימא, הא כתיב (חבקוק ג) תפלה לחבוק הנביא, הא ארבע אינן. אלא זכבוק לאו בגין תפלה הוה, ואף על גב דכתיב ביה תפלה, תושפחת והודאה איהו לקודשא

וַעֲתָה לָכֶּה נָא אֶרֶה לִּי אֶת הָעָם הַזֶּה כִּי עָצוּם הוּא מִמֶּנִּי אוֹכֵל בֶּן וְאֶגְרָשְׁנוּ מִן הָאָרֶץ כִּי יֵדְעֵתִי אֶת אֲשֶׁר “
”תִּבְרָךְ מִבְּרָךְ וְאֲשֶׁר תֵּאָר וְיֵאָר.”

The Zohar quoting this verse just before discussing the power of the words and prayers coming out of our mouths.

“תַּפְּלָה לַעֲנִי כִי יַעֲטֹף וּלְפָנַי יִהְיֶה יִשְׁפָּךְ שִׁיחוֹ”

There's another one in Habakkuk 3:1, "תַּפִּלָּה לְחִבְקִיָּה עַל שִׁגְיוֹנוֹת." "A prayer of Habakkuk the prophet upon Shigionoth."

187. אָבֶל גַּ' אֵינוֹן דִּאֶקְרוֹן תַּפְּכֶּלָה. (תהלים צ) תַּפְּכֶּלָה לְמִישָׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים, תַּפְּכֶּלָה דָּא דְלִית כְּגִיעִיה בְּבֶר גְּזִי אַזְזֶרָא. (תהלים פו) תַּפְּכֶּלָה לְדוֹד, תַּפְּכֶּלָה דָּא אִיהִי תַּפְּכֶּלָה, דְלִית כְּגִיעִיה בְּמִלְכָּא אַזְזֶרָא. תַּפְּכֶּלָה לְעֵנִי, תַּפְּכֶּלָה אִיהִי מֵאֵינוֹן גַּ'. מֵאֵן וְזִשְׁיבָא מִכְּכֶהוּ. הוּי אִיבֵמָא תַּפְּכֶּלָה דְעֵנִי. תַּפְּכֶּלָה דָּא, קָדִים לְתַפְּכֶּלָה דְּבִישָׁה. וְקָדִים לְתַפְּכֶּלָה דְדוֹד, וְקָדִים לְכָל שְׂאֵר צְלוֹתִין דְעֻלְמָא.

Lesson;

When the Zohar refers to the name ‘The Holy One Blessed be He’, the reference is to Light that comes from the Endless and fills the entire Tree of Life. King David describes in one short verse the power of the prayer of the poor as; God does ‘not neglect’, ‘not ignore’, ‘not turn away’ and ‘answer when they call’.

DailyZohar.com

when the desire for the light arises. 'the prayer of Moses' is the consciousness that is attached to the desire for the light.

This 'poor' principal works for positive and for negative desires/vessels. The greater the desire/vessel, the greater the light that is drawn into the vessel. The big difference is that the light that is drawn by negative desires, comes attached with judgments that bring the aspect of death and breaks the vessel sooner or later.

Selfish desires are considered as negative because a vessel must have an opening for a continuation of the received light, otherwise, the vessel breaks.

188. מאי טעמא. בגין דעני איהו תביר לבא. ובתיב, (תהלים לד) קרוב יי לנשברי לב וגו'. ומסכנא עביר תדיר קטטה בקודשא בריך הוא. וקודשא בריך הוא אצית ושבע מלוי. כיון דצלי צלותיה, פתוז כל כוי רקיעין, וכל שאר צלותין דקא סלקין לעילא, דוזי לון ההוא מסכנא תביר לבא, דכתיב תפלה לעני כי יעטוף. כי יתעטף מבעי ליה, מאי כי יעטוף. אלא איהו עביר עטופא לכל צלותין דעלמא, ולא עאלין עד דצלותא דיכיה עאלת.

188. מה הטעם? משום שהעני הוא שבור לב, וכתוב (שם לד) קרוב ה' לנשברי לב וגו'. והעני עושה תמיד קטטה בקדוש-ברוך-הוא, והקדוש ברוך הוא מקשיב ושומע דבריו. כיון שמתפלל תפלתו, פותח כל חלונות הרקיעים, וכל שאר התפלות שעולה למעלה, דוחה אותן אותו עני שבור לב, שכתוב תפלה לעני כי יעטף. כי יתעטף צריך לו לכתוב! מה זה כי יעטף? אלא הוא עושה עטוף לכל תפלות העולם, ולא נכנסות עד שנכנסת תפלתו.

The prayer of the poor is higher because the poor have a broken heart as it says in Psalms 34:19

”קרוב יהוה, לנשברי-לב ואת-דכאי-רוח יושיע.”

“YHVH is near to the brokenhearted; He saves the contrite in spirit.”

The prayer of the poor has priority and all other prayers are delayed. After the Holy One Blessed be He listen to the prayer of the poor, he opens the windows of heavens and let the other prayers follow the prayer of the poor and enter the gates of heavens.

189. וקודשא בריך הוא אמר, יתעטפון כל צלותין, וצלותא דא תיעול לנבאי. לא בעינא הכא בי דינא דידינן ביננא, קמאי ליהו תרעומין דיכיה, ואנא והוא בלזוזנא. וקודשא בריך הוא אתיידן בלזוזדוי, באינן תורעמין, בההוא צלותא, דכתיב ולפני יי ישפוך שיחו. לפני יי ודאי.

189. והקדוש ברוך הוא אומר: יתעטפו כל התפלות, ותפלה זו תפנס אלי. איני רוצה כאן בית דין שידון בינינו. לפני יהו תרעומות שלו, ואני והוא לבדנו. והקדוש ברוך הוא מתמיד לבדו באותן התרעומות, באותה תפלה, שכתוב ולפני ה' ישפך שיחו. לפני ה' בודאי.

Psalms 102:1

”תפלה לעני כי יעטף ולפני יהוה ישפך שיחו.”

“A Prayer of the poor when he is faint and pours out his complaint before YHVH.”

The prayer of the poor is welcomed and accepted by the Holy One Blessed be He without a court process. Regular prayers are evaluated in a court before letting them move forward. The brokenhearted is allowed to 'pours out his complaint before YHVH'.

190. כל חילות השמים שואלים אלה לאלה: במה מתעסק הקדוש ברוך הוא? במה משתדל? אומרים: מתנחד בערגה בפלים שלו. כלם לא יודעים מה נעשה מתפלת אותו עני ומכל אותן תרעומותיו. שאין תאונה לעני אלא בששופך המעותיו בתרעמת לפני המלך הקדוש, ואין תאונה לקדוש-ברוך-הוא אלא בשמקבל אותם ונשפכים לפניו. וזהו תפלה שעושה עטוף ועוטפת כל תפלות העולם.

The armies of heavens ask each other about where the Holy One Blessed be He focuses his attention. They are told that his desire is to have unification with his vessels that are brokenhearted people. Nobody knows what is done with the prayer of the poor because the power of these prayers comes from the desires and the pain that brings the poor to tears and complaints to God. The Holy One Blessed be He accepts these prayers and they are poured in front of him. Because of that, all other prayers are delayed.

191. משה התפלל תפלתו, והתעכב כמה ימים בתפלה זו. דוד ראה שכל החלונות וכל שערי השמים, כלם מזמנים להפתח לעני, ואין בכל תפלות העולם שהקדוש ברוך הוא מקשיב מיד כמו לתפלת העני. כיון שראה את זה, עשה עצמו עני ומסכן. פשט לבוש המלכות וישב על הארץ כמו עני ואמר תפלה, שבתוב (תהלים פו) תפלה לדוד הטה ה' אזנה ענני. ואם תאמר למה? בגלל כי עני ואביון אני. אמר לו הקדוש ברוך הוא, דוד, ולא מלך אתה, ושולט על מלכים חזקים, ואתה עושה עצמך עני ואביון? מיד החזיר תפלתו לגון אחר ועזב דבר אביון ועני, ואמר שמרה נפשי כי חסיד אני. ועם כל זה, הכל היה בדוד.

Moses made his prayers and was delayed several days because of the prayers of the poor. King David saw that the windows and the gates of heaven are ready to open for the prayer of the poor so he removed his royal clothes and sat on the ground as a poor person, saying his prayer;

Psalms 86:1

”תפלה לדוד הטה יהוה אזנה ענני כי עני ואביון אני.”

”A Prayer of David. Incline Your ear, O YHVH, and answer me; For I am poor and needy.”

190. כל זוילי שמיא שאלין אלין לאלין, קודשא בריך הוא במאי אתעסק, במאי אשתדל. אמרין, אתיוודא בתיאובתא במאנין דיליה, כלהו לא ידעו מזה אתעביד מזהוהא צלותא דמסכנא, ומכל אינון תורעמין דיליה. דלית תיאובתא למסכנא, אלא כד שפיר דמועיו בתורעמו, קמי מלכא קדישא. ולית תיאובתא לקודשא בריך הוא, אלא כד מקבל לון, ואושדו קמיה ודא איהי צלותא, דעביד עטופא לכל צלותין דעלמא.

191. משה צלי צלותיה, ואתעכב כמה יומין בהאי תפלה. דוד זומא, דכל כוין, וכל תרעי שמיא, כלהו זמינין לאפתוזא למסכנא, ולית בכל צלותין דעלמא, דקודשא בריך הוא אצית מיד, כצלותא דמסכנא, כיון דזומי האי, עבד גרמיה עניא ומסכנא, פשיט לבושיא דמלכותא, ויתב בארעא כמסכנא, אמר תפלה. דכתיב, תפלה לדוד הטה ה' אזנה ענני. ואי תימא אמאי. בגין כי עני ואביון אני. אמר ליה קודשא בריך הוא, דוד, ולא מלכא אתה, ושליטא על מלכין תקיפין, ואת עביד גרמך עני ואביון. מיד אהדר צלותיה בגוונא אזורא, ושביק מלה דאביון ועני, ואמר שמרה נפשי כי חסיד אני. ועם כל דא כלא הוה ביה בדוד.

God asked him; aren't you a king and ruler over other great kings? Immediately King David change his prayer and said;

Psalms 86:2

”שְׁמֶרָה נַפְשִׁי כִּי חֲסִיד אֲנִי הוֹשַׁע עַבְדְּךָ אֱתָה אֱלֹהֵי הַבּוֹטֵחַ אֵלַיךְ.”

“Preserve my soul, for I am a godly man; O You my God, save Your servant who trusts in You.”

He left out the words ‘poor and needy’ and used ‘godly’ (חֲסִיד, Chassid) and ‘your servant’.

This teaches us that King David expressed himself in his prayers as a poor and also as a faithful servant of God.

Lesson;

Our prayers should be honest and from the heart, so our ‘demands’ would come closer to God. The pain of a broken heart represents a lack of Light and tears express the desire to receive the Light from the upper levels. It's like a strong vacuum that draws the ‘attention’ of God.

Malchut doesn't have the light of its own and that ‘empty’ vessel has the greatest desire for the light.

192. אָמַר לִיָּה רַבִּי אֶלְעָזָר, שְׁפִיר קְאָמְרַת. וְעַם כָּל דָּא (ו"א ועל דא) אַצְטְרִיף לִיָּה לְבַר נֶשֶׁ דְּצִלִּי צְלוּתִיָּה, (למהוי תמן עני ואביון) לְמוֹעֵבֶד גְּרָמִיָּה עָנִי, בְּגִין דְּתִיעוּל צְלוּתִיָּה בְּכָלְלָא דְּכָל עָנִיִּים. דְּהָא כָּל נְטוּרֵי תַרְעִין, לֹא שִׁבְקִין הָכִי לְמִיעָאֵל, כְּמָה דְּשִׁבְקִין לְמוֹסְכָנִין, דְּהָא בָּלֵא רְשׁוּתָא עָאֲלִין. וְאִי עָבִיד בַּר נֶשֶׁ גְּרָמִיָּה, וְשׁוּי רְעוּתִיָּה תַדִּיר כְּמוֹסְכָנָא, צְלוּתִיָּה סִלְקָא, וְאֶעֱרַעַת בְּאִינוֹן צְלוּתִין דְּמוֹסְכָנִין, וְאֶתְזַבְּרַת בְּהוּ, וְסִלְקַת בְּהַדִּיָּהּ, וּבְכָלְלָא דְּלֵהוֹן עָאֲלַת, וְאֶתְקַבְּלַת בְּרְעוּתָא קָמִי מַלְכָּא קַדִּישָׁא. (בהו)

192. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, יִפָּה אִמְרַתִּי, וְעַם כָּל זֶה (ועל זה) צָרִיד לְאָדָם שְׁמַתְפַּלֵּל תְּפַלְתּוֹ (להיות שם עני ואביון) לַעֲשׂוֹת עֲצָמוֹ עָנִי, כְּדִי שֶׁתִּכְנַס תְּפַלְתּוֹ בְּכָלְלָא כָּל הָעָנִיִּים. שְׁהָרִי כָּל שׁוֹמְרֵי הַשְּׁעָרִים לֹא מַשְׁאִירִים כָּךְ לְהַכְנִס כְּמוֹ שְׁמַשְׁאִירִים אֶת הָעָנִיִּים, שְׁהָרִי בְּלִי רְשׁוּת נִכְנָסִים. וְאִם עוֹשֶׂה אָדָם עֲצָמוֹ וְשֵׁם רְצוֹנוֹ תְּמִיד כְּעָנִי, תְּפַלְתּוֹ עוֹלָה וְנִפְגָּשֶׁת עִם אוֹתָן תְּפִלוֹת הָעָנִיִּים וּמִתְחַבֶּרֶת אִתָּן, וְעוֹלָה יַחַד אִתָּן וְנִכְנָסֶת בְּכָלְלָא, וּמִתְקַבֶּלֶת בְּרָצוֹן לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ (בהם).

Rabbi Elazar said that the one that prays should make himself as poor so his prayer would enter above with other prayers of the poor. The gatekeepers above, let these prayers to enter without a process and come before the Holy king.

193. דְּוֹד מַלְכָּא, שְׁוִי גְּרָמִיָּה בְּאַרְבַּעָה אַרְזוּזִין, שְׁוִי גְּרָמִיָּה בְּהָדִי מוֹסְכָנִי. שְׁוִי גְּרָמִיָּה בְּהָדִי זִוְסִידִים. שְׁוִי גְּרָמִיָּה בְּהָדִי עָבְדִים. שְׁוִי גְּרָמִיָּה בְּהָדִי אִינוֹן דְּמוֹסְרֵי גְּרָמִיָּהּ וְנִפְשִׁיָּהּ עַל קְדוּשַׁת שְׁמִיָּה. שְׁוִי גְּרָמִיָּה בְּהָדִי מוֹסְכָנָא. דְּכִתִּיב כִּי עָנִי וְאָבִיוֹן אָנִי. שְׁוִי גְּרָמִיָּה בְּהָדִי זִוְסִידִים, דְּכִתִּיב שְׁמֶרָה נַפְשִׁי כִּי זִוְסִיד אָנִי. בְּגִין דְּאַצְטְרִיף לִיָּה לְבַר נֶשֶׁ, דְּלֹא לְשׁוּאָה גְּרָמִיָּה רְשָׁעָא. וְאִי תִימָא אִי הָכִי לֹא יִפְרֹט זִוְטָאֵי לְעִלְמִין. לֹאֵו הָכִי. אֶלֹא כְּדִי יִפְרֹט זִוְטָאֵי, כְּדִין אִיהוּ זִוְסִיד, דְּאִתִּי לְקַבְּלָא

193. דְּוֹד הַמֶּלֶךְ שָׁם אֶת עֲצָמוֹ בְּאַרְבַּעָה דְּרָכִים: שָׁם עֲצָמוֹ יַחַד עִם עָנִיִּים, שָׁם עֲצָמוֹ יַחַד עִם חֲסִידִים, שָׁם עֲצָמוֹ יַחַד עִם עָבְדִים, וְשָׁם עֲצָמוֹ יַחַד עִם אוֹתָם שְׁמוֹסְרִים עֲצָמָם וְנִפְשָׁם עַל קְדֻשַׁת שְׁמוֹ. שָׁם עֲצָמוֹ עִם עָנִי, שְׁכָתוֹב כִּי עָנִי וְאָבִיוֹן אָנִי. שָׁם עֲצָמוֹ יַחַד עִם חֲסִידִים, שְׁכָתוֹב שְׁמֶרָה נַפְשִׁי כִּי חֲסִיד אָנִי, מִשּׁוֹם שֶׁצָּרִיד הָאָדָם שְׁלֹא לִשְׁם עֲצָמוֹ רְשָׁעָא. וְאִם תֹּאמַר, אִם כֵּן, לֹא יִפְרֹט חֲטָאֵיו

לעולמים? לא כן! אלא בשיפרט חטאיו, אז הוא חסיד, שבא לקבל תשובה. מוציא עצמו מצד הרע שהיה בטנפת שלו עד עכשו, וכעת נדבק בימין העליון, שהיא פשוטה לקבלו.

תשובה, אפיק גרמיה מסטרא בישא, דהוה בטנפתא דילה עד השתא, והשתא אתדבק בימינא עלאה, דאיהי פשוטה לקבלא ליה.

King David presented himself in four ways. He prayed as a poor, as a godly (יד, Chassid) person, as a servant, and as a person ready to give his life as a martyr.

David prayed and testified on himself 'for I am a godly man' so he won't be looked at as wicked. It doesn't mean for us that we don't need to confess our transgressions. We confess and repent (Teshuva) because it cleanses us and help us move from the negative to the pure side. It puts us on the Right, Chessed where the right hand of God is stretched out to receive those who repent. That makes them connect to the aspect of 'godly' יד, Chassid.

Lesson;

We should confess and repent immediately after we find ourselves doing something wrong. It cleanses us and when we come to pray we are in a purer state.

194. ולא תאמר שלא יקבלו הקדוש ברוך הוא עד שיפרט חטאיו מיום שהיה בעולם, (אם כן) איפה (א) אותם שהתכסו ממנו, שלא יכול להגיע. אלא לא צריך לפרש, פרט לאותם שיזכר מהם. ואם שם רצונו בהם, כל האחרים נמשכים אחריהם. שהרי למדנו, אין בודקים חורי הבית העליונים למעלה, ולא אותם תחתונים למטה בבעור חמץ. אין בין שבדק כפי מראה עיניו מה שיכול להגיע, הכל נמשך אחרי זה והתבטל יחד אתו.

194. ולא תימא, דלא מקבל ליה קודשא בריך הוא, עד דיפרט זוטאיו מיומא דהוה בעלמא. (א"א אי הכי) אן (א) אינון (דף קצ"ה ע"ב) דאתכסון מניה, דלא יכיל לאדבקה. אלא לא אצטריך לפרשא, בר אינון דיזכר מניה. ואי שוי רעיותיה בהו, כל אוזרין אתמשכן אבתרייהו. דהא תנינן, אין בודקין זורי ביתא עלאין לעילא, ולא אינון תתאין לתתא בביעור זמין. אלא כיון דבדיק כפום זיוו דעיניו מה דיכיל לאדבקה, כלא אתמשך בתר דא, ואתבטיל בהדיה.

A person cannot remember all his bad conduct from the day he was born and we cannot say that the Holy One Blessed be He doesn't accept his prayers until he confesses and repents of all his transgression. If he details and regrets all the sins that he can remember while meditating to include and repent on all other sins from his past then he gets cleansed.

It's like the removal of Chametz before Pesach. We check and remove all that we can see and meditate that whatever Chametz that we couldn't find is canceled together with what we found.

195. וכך גרסנו בנגעים: עשרים וארבעה ראשי איברים הם שלא מטמאים משום מחיה. והכהן לא טורח אחריהם, והינו מה שכתוב, (ויקרא יג) לכל מראה עיני הכהן. מקום שיכול לראות מכתש בהסתכלות אחת, ולא צריך להנמיק את עצמו ולהרים

195. והכי גרסינן בנגעים, כ"ד ראשי אברים אינון דלא מטמאין משום מוזה. וכהנא לא הוה אטרוז אבתרייהו, והיינו דכתיב, (ויקרא יג) לכל מראה עיני הכהן. אתר דיכיל כהנא למוזוי מכתשא באסתכלותא זודא, ולא אצטריך למאכא גרמיה, ולא רמא עיניו דכא והכא. אוף הכי. לא אצטריך לפרשא

זוֹטָאוי (למבעי) מן יומא דהוה, דאינון זוזרי ביתא תתאין, ולא אינון דאתכסו, דלא יכיל לאדבקה, דאינון זוזרי ביתא עלאין לעילא. (o"א אלא) תא זוזי לכל מראה עיני הכהן, וכלהו אתמשכן אבתרייהו. ועל דא שוי דוד גרמיה זו זוסידים.

עיניו כאן וכאן. גם כך לא צריך לפרט חטאיו (לבקש) מיס שהיה, שהרי חורי הבית התחתונים, ולא אלו שהתכסו שלא יכול להגיע, שהם חורי הבית העליונים למעלה, (אלא) בא ראה, לכל מראה עיני הכהן. וכלם נמשכים אחריהם. ועל זה שם דוד עצמו בתוך החסידים.

Leviticus 13:12

”ואם פרוח תפרח הצרעת בעור וכסטה הצרעת את כל עור הנגע מראשו ועד רגליו לכל מראה עיני הכהן.”
 “But if the skin disease breaks out all over his skin so that it covers all the skin of the infected person from head to foot, as far as the priest can see,”

We learn from this verse that the process of ‘examination’ of the infected, is ‘as far as the priest can see’. Whatever the priest could see in one scan of the infected person is sufficient to determine the state of the entire body.

King David portrayed himself as Chassid because he confessed his sins, cleaned himself and was holding fast to the Right, Chessed.

Lesson;

Before we go to sleep and being judged in the upper court for our actions during the day, we use the prayer of King David (Psalms 51) to support our confession before we go to sleep. It cleanses our soul and guarantees us a clear path to higher spiritual levels and better sleep to receive greater energy for the coming day.

Read Psalms 51

<https://www.mechon-mamre.org/p/pt/pt2651.htm>

196. שוי גרמיה בהדי עבדים, דכתיב, (תהלים קכג) הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם. וכתוב, (תהלים פו) הושע עבדך אתה אלהי. שוי גרמיה בהדי אינון דמסרי נפשיהו על קדושת שמייה. דכתיב, (תהלים פו) שמוז נפש עבדך כי אליך יי נפשי אשא. בכל הני ארבע, עבד גרמיה דוד מלכא קמי מאריה.

196. הוא שם עצמו יחד עם עבדים, שכתוב (תהלים קכג) הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם. וכתוב (שם פו) הושע עבדך אתה אלהי. שם עצמו עם אותם שמסרו נפשם על קדשת שמו, שכתוב (שם) שמח נפש עבדך כי אליך ה' נפשי אשא. בכל הארבעה הללו שם עצמו דוד המלך לפני אדונו.

The Zohar asks how do we know that King David portrayed himself as a servant and to explain quotes David's words in Psalms 123:2

”הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם כעיני שפחה אל יד גברתה כן עינינו אל יהוה אלהינו עד שיחננו.”

“As the eyes of servants look to the hand of their master, as the eyes of a maidservant look to the hand of her mistress, so our eyes are on YHVH our God until He shows us mercy.”

And Psalms 86:2

”שמרה נפשי כי חסיד אני הושע עבדך אתה אלהי הבוטח אליך.”

“Preserve my soul, for I am godly. You are my God; save Your servant who trusts in You.”

And how do we know that he portrayed himself as a martyr?

Psalms 86:4

”שִׂמְחַ נַפְשׁ עַבְדְּךָ כִּי אֵלֶיךָ אֲדֹנִי נַפְשִׁי אֲשָׂא.”

“Bring joy to Your servant, for to You, O Lord, I raise my soul.”

King David prayed to God in four ways; poor, Chassid, Martyr and as a servant.

197. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲרִימִיּוּת יָדַי בְּצִלּוֹ לִקְדָּמִי מִלִּכְאֹ
קִדְּשָׁא. דְּהָא תַנְיָנָן, אָסוּר לִיָּה לְבַר נֶשֶׁ לְאַרְמָא יָדָיו
לְעִילָא, בָּר בְּצִלּוֹ, וּבְבִרְכָאן וְתַזְנוּנוֹתָם לְמַרְיָה.
דְּכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית יד) הָרִימוּתִי יָדַי אֶל יְיָ אֱלֹהֵינוּ,
וּמִתְרַגְמִינָן, אֲרִימִיּוּת יָדַי בְּצִלּוֹ, דְּהָא אֶצְבָּעָאן דִּידֵין
מִלִּין עֲלָאִין אֵית בְּהוּ. וְהִשְׁתָּא אֲנָא הָכִי עֲבִידְנָא.
וְאִמְנָא דְכָל מֵאן דְּאֵלִין אֲרַבַּע יְסֻדֵּי קָמִי מֵאַרְיָה,
וְעִבִיד גְּרַמִּיָּה בְּרַעֲיוֹתָא, בְּתַקְוָנָא דָּא כְּדָקָא יָאוּת,
בְּתַקְוָנָא דָּא לֹא תִהְדָּר צְלוֹתִיה בְּרִיקְנָיָא.

197. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הֲרַמְתִּי יָדַי בְּתַפְלָה
לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ. שְׁהֲרִי שְׁנִינָנִי, אָסוּר לוֹ
לְאָדָם לְהָרִים יָדָיו לְמַעַל פֶּרֶט לְתַפְלָה,
וּבְבִרְכּוֹת וּבְתַחֲנוּנוֹת לְאֲדוֹנִי,
שְׁכָתוֹב (בְּרַאשִׁית יד) הֲרַמְתִּי יָדַי אֶל ה' אֱלֹהֵי
עֲלִיּוֹן, וּמִתְרַגְמִים: הֲרַמְתִּי יָדַי בְּתַפְלָה. שְׁהֲרִי
בְּאֶצְבָּעוֹת הַיָּדִים יֵשׁ דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים. וְכַעַת
כִּךְ אֲנִי עוֹשֶׂה, וְאוֹמֵר שְׁכָל מִי שְׁאֲרַבְעָה אֱלוֹ
יְסֻדֵּי לְפָנֵי אֲדוֹנִי וְעוֹשֶׂה עֲצָמוֹ בְּרִצּוֹן בְּתַקּוֹן
זֶה כְּרַאֲוִי, בְּתַקּוֹן זֶה לֹא תַחֲזוֹר תַּפְלֹתוֹ רִיקָם.

Genesis 14:22

”וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל מֶלֶךְ סֹדֶם הָרִימְתִּי יָדִי אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ קִנְיָה שָׁמַיִם וָאָרֶץ.”

“But Abram said to the king of Sodom, “I have lifted my hand to YHVH, God Most High, Possessor of heaven and earth,”

Rabbi Elazar says that it is forbidden for a person to raise his hands above his head except during prayers and blessings. There are supernal secrets related to the fingers of the hands and when a person sets his prayers in four ways like King David, with raising the hands, and with proper consciousness, his prayer won't return empty.

Lesson;

The two hands with ten fingers represent the ten Sefirot of Malchut, lower H נ of the YHVH name. When we pray and raise our hands, we connect Malchut to the upper levels of light, represented by the YHV יהו of the name.

Each hand has 14 bone segments and together 28 that represents the Hebrew word 'כח', 'Power/force'.

The first verse of the Torah has 28 letters and adding the word 'יד', 'hand' with the value 14, gives us 42 that represents the force of Creation.

The YHVH name (4 letters) with its expression in the worlds of Atzilut, Briah, and Yetzirah gives us 14 letters for each level and together 42 as we see below

World/Sefirot of Light

Letter	Sefirah	World		Name
Y י	Chokmah	Atzilut	Emanation	יורה יויה
H ה	Binah	Beriah	Creation	יורה יואוה
V ו	Zeir Anpin	Yetzirah	Formation	יורה יואואה

Malchut – Empty vessel, desire for the Light.

H ה	Malchut	Asiah	Creation	יורה יוהה
-----	---------	-------	----------	-----------

When we raise our hands above our head, with the fingers stretched up, we form a spiritual connection to the upper three worlds. Without a prayer or a blessing, it is like using the name of God for no specific purpose. In such a case, an angel comes and inflict judgment on that person.

Read more about the 'hand'

<https://dailyzohar.com/daily-zohar-2509/>

198. בְּקִדְמִיתָא עֲבָד, לְסִדְרָא שְׂבֻזָּא קָמִי מַאֲרִיָּה, וּלְזִמְרָא קָמִיָּה. וְדָא בְּתוּשְׁבֻזָּן דְּקָמִי צְלוֹתָא. וּלְבִתְרָא עֲבָד, לְבִתְרָא דְּצִלִי צְלוֹתָא דְּעַבְדִּיהָ, אִיהוּ עֲבָדָא דְּסִדְרָא צְלוֹתָא דְּמַאֲרִיָּה. וּלְבִתְרָא עֲבָד, לְבִתְרָא דְּצִלִי כָּל צְלוֹתִיהָ, וְאֵיִל לִיהָ, וְעַל דָּא דְּוֹד תְּלַת זְמָנִין עֲבָד גְּרַמְיָה בְּצְלוֹתָא דָּא עֲבָד. דְּכַתִּיב הוֹשִׁיעַ עַבְדְּךָ אֱתָהּ אֱלֹהֵי. שְׁמִינִי נָפֶשׁ עַבְדְּךָ. וְכַתִּיב (תהלים פו) תִּנֵּה עֲזָרָה לְעַבְדְּךָ. הָא תְּלַת זְמָנִין, אֲעֲטְרִיךָ לְשִׁנְאָה גְּרַמְיָה עֲבָד.

198. בְּתַחֲלָה עֲבָד – לְסִדְרָא שְׂבֻחָא לְפָנֵי אֲדוֹנֵי וּלְזִמְרָא לְפָנֵי, וְזֶה בְּתַשְׁבּוּחוֹת שְׁלִפְנֵי הַתַּפְלָה. אַחֲרֵי כֵן עֲבָד לְאַחֵר שֶׁהַתַּפְלָה תַּפְלַת עֲמִידָה, הוּא עֲבָד שֶׁסִּדְרָא תַּפְלַת אֲדוֹנֵי. אַחֲרֵי כֵן עֲבָד אַחֲרֵי שֶׁהַתַּפְלָה כָּל תַּפְלָתוֹ וְהִלָּךְ לוֹ. וְעַל זֶה עָשָׂה עֲצֻמּוֹ דְּוֹד שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּתַפְלָה זוֹ עֲבָד, שֶׁכַּתוּב הוֹשִׁיעַ עַבְדְּךָ אֱתָהּ אֱלֹהֵי. שְׁמִינִי נָפֶשׁ עַבְדְּךָ. וְכַתוּב (תהלים פו) תִּנֵּה עֲזָרָה לְעַבְדְּךָ. הָרִי שְׁלֹשׁ פְּעָמִים צְרִיךְ לְשִׁים עֲצֻמּוֹ עֲבָד.

A person should start his prayer as a servant praising his master. The Psalms that we recite at the beginning of the prayer before the Amida, which is the silent prayer, are praises to YHVH. After the Amida, we are back to a state of a servant, and the third time as a servant after the entire prayer.

'Save your servant' (Psalms 86:2), 'bring joy to your servant' from Psalms 86:4, and 'grant Your strength to Your servant' (Psalms 86:16) represent the three times we pray as servants before God.

Psalms 86:16

”פָּנֵה אֵלַי וְחַנּוּנִי תִּנֵּה עֲזָרָה לְעַבְדְּךָ וְהוֹשִׁיעָה לִּבְנִי אִמְתְּךָ.”

“Turn to me and have mercy; grant Your strength to Your servant; save the son of Your maidservant.”

199. לְבַתֵּר לְשׁוֹאָה גְּרָמִיָּה גּוֹ אֵינוֹן דְּמִסְרֵי נַפְשֵׁיהֶוּ עַל קְדוּשַׁת שְׂמִיָּה, וְהֵינּוּ בְּיוֹדֵא דְשִׁמְעֵי יִשְׂרָאֵל, דְּכָל מֵאֵן דְּשׁוּי הָכִי רְעוּתִיהָ בְּהֵאֵי קָרָא, אֲתַנְשִׁיב לִיה כְּאֵלּוּ מִסֵּר נַפְשִׁיהָ עַל קְדוּשַׁת שְׂמִיָּה.

199. אַחֲרֵי כֵן לְשִׁים עֲצָמוּ תוֹךְ אֵלּוּ שְׁמִסְרוּ נַפְשָׁם עַל קְדוּשַׁת שְׁמוֹ, בְּלוֹמַר בְּיַחֲד שֶׁל שְׁמֵעַ יִשְׂרָאֵל. שְׁכַל מִי שֶׁשָּׁם כֵּן רְצוֹנוֹ בְּזֶה הַפְּסוּקָה, נִחְשָׁב לוֹ כְּאֵלּוּ מִסֵּר עֲצָמוֹ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם.

During the Shema Israel prayer, we set ourselves as Martyrs, ready to give our souls for the process of unification with the Light.

When we start the Shema Israel prayer we meditate to accept the four types of death. during the first words of the Shema. This meditation is considered for us as if we gave our souls as martyrs.

200. לְבַתֵּר לְשׁוֹאָה גְּרָמִיָּה עֲנִי, בְּזִמְנָא דְּעָאֵל וְדַפִּיק דְּשִׁין דְּרוּמֵי מְרוּמִיב, כִּד אֲמַר אָמֵת וְיַעֲיִב (וִסְמִיךְ) גְּאוּלָּה לְתַפְלָה. לְמַהֲוּ בְּעֻלּוֹתָ דְּעִמּוּדָה, תְּבִיר לְבָא, עֲנִיָּא וּמִסְכָּנָא. וְלְשׁוֹאָה רְעוּתִיהָ, לְאַתְכַּלְלָא גּוֹ מִסְכָּנִי, בְּתִבְרִי דְּלְבָא, בְּמֵאִיכוּ דְּנַפְשָׁא.

200. לְאַחֲרֵי שֶׁשָּׁם עֲצָמוֹ עֲנִי, בְּזִמְנָא שְׁנִכְנַס וְדוּפֵק עַל פְּתָחִים שֶׁל רוּמֵי מְרוּמִיב, כְּשֶׁאֲמַר אָמֵת וְיַעֲיִב (וִסְמִיךְ) גְּאוּלָּה לְתַפְלָה, לְהִיּוֹת בְּתַפְלַת עִמּוּדָה שְׂבוּר לֵב עֲנִי וּמִסְכָּן. וְלְשִׁים רְצוֹנוֹ לְהַכְלִיל בְּתוֹךְ הָעֲנִיִּים בְּשִׁבְרוֹן לֵב בְּנִמְיכּוֹת נַפֶּשׁ.

The Amida is at the level of Atzilut. To open doors for our prayers in this high level we need to pray as poor and needy with a broken heart to be included with the prayer of the poor that easily pass the gates of prayers in heavens.

201. לְבַתֵּר לְשׁוֹאָה גְּרָמִיָּה גּוֹ וְזִסִּידִים, בְּשׁוּמַעַ תַּפְלָה, לְפָרְשָׁא זִטְאוּ. דְּהָכִי אַעֲטָרִיהּ יוֹזִיד בְּשׁוּמַעַ תַּפְלָה, בְּגִין לְאַתְדַּבְּקָא בִּימִינָא, דְּפִשׁוּטָה לְקַבֵּל לְאֵינוֹן דְּתַבִּין, וּכְדִין אֲקָרִי זִסִּיד, הָא אַרְבַּע אֲלִין כְּדָקָא יֵאוּת.

201. לְאַחֲרֵי שֶׁשָּׁם עֲצָמוֹ בְּתוֹךְ חֲסִידִים בְּשׁוּמַעַ תַּפְלָה לְפָרֵשׁ חֲטָאִי, שֶׁכֵּן צָרִיךְ יַחֲד בְּשׁוּמַעַ תַּפְלָה בְּשִׁבְלִי לְהַתְדַּבֵּק בְּיָמִין שְׁפִשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים, אֲזִי נִקְרָא חֲסִיד. הֲרִי אַרְבָּעָה אֱלֹהִים כְּרָאוּי.

During the Amida prayer, one should separate himself from his sins by asking forgiveness. It will connect him to the Right, where God welcomes those who repent. (from the prayer books) “כי ימיןך פשוטה לקבל שבים” “because your Right hand is open to receive those who repent”.

After that, the person is called ‘Chassid’, ‘pious’, and becomes a servant that includes four aspects of services that come from the heart.

202. מֵאֵן כָּלִיל לְכָל הַנִּי, הֵהוּא דְּקָא אַעֲטָרִיהּ לְכַלְלָא לֵון, וְהֵאֵי אִיהוּ עֶבֶד, דְּאַכְלִיל לְכָל שְׂאָר. תַּלְתַּת עֲבָדִין אֵינוֹן בְּתַלְתַּת דְּוִכְתִּין, וּכְלָהוּ זוּד. וְעַלִּיתָהוּ כְּתִיב, הִנֵּה כְּעִנִּי עֲבָדִים אֶל יְד אֲדוֹנֵיהֶם וְגוֹ. בֵּין עֶבֶד לְעֶבֶד אֵינוֹן אֲזוּרְגִין. בֵּין עֶבֶד קַדְמָאָה, לְעֶבֶד תַּנְיִנָא, אִית לִיה לְמִסְרֵי נַפְשִׁיהָ עַל יוֹדֵא דְקְדוּשַׁת שְׂמִיָּה, וְלְשׁוֹאָה גְּרָמִיָּה עֲנִי וּמִסְכָּנָא בְּעֻלּוֹתָ דְּעִמּוּדָה, וְלְשׁוֹאָה גְּרָמִיָּה

202. מִי כוֹלֵל כָּל אֱלֹהִים? אוֹתוֹ שְׁצָרִיךְ לְכַלֵּל אוֹתָם, וְזֶהוּ עֶבֶד שְׂכוּלֵל אֵת כָּל הַשְּׂאָר. שְׁלֹשָׁה עֲבָדִים הֵם בְּשִׁלְשָׁה מְקוֹמוֹת, וְכֻלָּם אֶחָד. וְעַלִּיהֶם כְּתוּב (שִׁם קֶכָּה) הִנֵּה כְּעִנִּי עֲבָדִים אֶל יְד אֲדוֹנֵיהֶם וְגוֹ. בֵּין עֶבֶד לְעֶבֶד הֵם אוֹתָם אַחֲרִים. בֵּין עֶבֶד רֵאשׁוֹן לְעֶבֶד שְׁנִי יֵשׁ לוֹ לְמִסֵּר נַפְשׁוֹ עַל יַחֲד קְדוּשַׁת שְׁמוֹ,

זו וזסידים בשומע תפלה. עבד תליתאה בתר דסיים ולשים עצמו עני ומסבן בתפלת עמידה, ולשים עצמו בתוך חסידים בשומע תפלה. עבד שלישי לאחר שסיים וסידר הכל.

A 'servant' of YHVH is one that is ready to give his soul back as a martyr and sanctify the Holy name. He also prays like a poor person with an awareness that he has nothing without the support of YHVH, and he is Chassid, pious. These three 'servants' are considered as one.

Psalms 123:2

”הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם כעיני שפחה אל יד גברתה כן עינינו אל יהוה אלהינו עד שיחננו.”

“Behold, as the eyes of servants look to the hand of their masters, As the eyes of a maidservant to the hand of her mistress, So our eyes look to YHVH our God, Until He has mercy on us.”

The first servant expresses himself before the prayer, the second servant is ready for martyrdom during the prayer of the Shema and the unification of the Holy name, then during the Amida, he prays as a poor and pious. The third servant is after the prayer is complete when he is ready for spiritual work.

Lesson;

During the fifth blessing of the Amida, the Holy Ari recommends to us to include a special prayer to accept our repentance and connect to the Right to have the aspect of 'Chassid'.

May it be before you, my God and the God of my ancestor, that you will strive under your throne, and receive the repentance of because your Right hand is open to receive those who repent.

This meditation can be made with the name of others that we want them to repent and find the righteous path.

פרי עץ חיים שער העמידה פרק כ

יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שתחתור חתירה מתחת כסא כבודך, ויתקבל בתשובה את פלוני בני, [כמו כן אפשר על כל אדם ואף על עצמו, (סידור רבי שבתי)] כי ימינך פשוטה לקבל שבים.

203. תנן, בההיא שעתא דסידר בר זש כל הני סדורין ארבע, ברעו דלבא, קודשא בריך הוא זיוא קביה, ופריש ימיניה עליה, בההוא עבד תליתאה, וקרא עליה ואמר ליה, עבדי אתה, דכתיב, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. ודאי עלותא (דף קצ"ו ע"א) דהאי בר זש, לא תהדר בריקניא לעלבין. אתא רבי אבא ונשקיה.

203. למדנו, באותה שעה שמסידר בן אדם כל ארבעה הסדורים הללו ברצון הלב, נוח לפני הקדוש ברוך הוא ופורש ימינו עליו, באותו עבד שלישי, וקורא עליו ואומר לו עבדי אתה, שכתוב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. ודאי תפלה של אדם זה לא תחזור ריקם לעולמים. בא רבי אבא ונשקו.

After a person made his prayers as a servant with the proper consciousness as described above (#202), the Holy One Blessed be He welcome him, put his right hand on him, and say (Isaiah 49:3) “And He said to me, “You are My servant, O Israel, In whom I will be glorified.”

The prayers of such a person will always be heard and accepted.

204. אמר רבי אלעזר, תא זוזי, תרי עבד מאינן תלתא, אינן דכללי כל הני, דהא תליתא קיימא לזותמא ביה זותמא לעילא, לשואה ביה ידא מיימנא דמלכא, ולאשתבזא ביה. אבל הני תרי, קדמא ותניינא, אינן כלל דכלא. ודוד שבזו גרמיה בהו, דכתיב, (תהלים קטז) אָנָה יי כי אני עבדך אני עבדך וגו', דאלין כללי דכל שאר. תליתא בך קיימא למפרק לי, דכתיב הושע עבדך אתה אלהי. מאן דמסדר דא, ידיע ליהוי ליה דקודשא בריך הוא משתבז ביה, וקרא עליה עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. אתא רבי אבא ונשקיה.

204. אמר רבי אלעזר, בא וראה, שני עבד מאותם השלשה הם שכוללים כל אלה, שהרי השלישי עומד לחתם בו חותם למעלה לשנים בו יד מימין המלך ולהשתבז בו. אבל שני אלה, ראשון ושני, הם כלל הכל. ודוד משבח עצמו בהם, שפתיב (תהלים קטז) אָנָה ה' כי אני עבדך אני עבדך וגו', שאלו כוללים כל השאר. שלישי בך עומד לגאל אותי, שפתיב הושע עבדך אתה אלהי. מי שמסדר את זה, שיהיה ידוע לו שהקדוש ברוך הוא משתבז בו, וקורא עליו עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. בא רבי אבא ונשקו.

Rabbi Elazar explains that the third 'servant' put the seal on the prayer and received the Right Hand of the King. The first two servants, which are the one before the prayer, and the one after the Amida are inclusive of all three.

King David glorified himself with his 'servants', saying twice 'I am your servant'; (Psalms 116:16) "אָנָה יְהוָה כִּי אֲנִי עַבְדְּךָ בֶן אֲמִתְךָ פִּתְחָה לְמוֹסְרִי" "O YHVH, truly I am Your servant; I am Your servant, the son of Your maidservant; You have lost my bonds."

The third 'servant' is the one that connects to personal redemption.

Psalms 86:2 "שְׁמֶרָה נַפְשִׁי כִּי חֲסִיד אֲנִי הוֹשַׁע עַבְדְּךָ אֱתָה אֱלֹהֵי הַבּוֹטֵחַ אֵלַי" "Preserve my life, for I am Chassid (pious); You are my God; Save Your servant who trusts in You!"

Those who follow the prayers properly should know that the Holy One Blessed be He is glorified by them and call them "My servant, In whom I will be glorified".

Rabbi Aba came and kissed Rabbi Elazar.

Lesson;

In DZ 3327 we had a 'kissing lesson'. I suggest reading it again.

We learned that kissing is a spiritual connection, positive or negative. Every touch of a human or touch of an object is considered a 'kiss' and we should be careful with every 'kiss' we make.

The evil side spread the Coronavirus 'plague' on the entire world and separated us from each other, calling it 'social distancing'. The 'social' became distant. Even kissing the Torah in the synagogue on Shabbat is restricted to avoid the possible transfer of the virus. The evil-side pushes fear, forcing us to cover our faces. We look like dogs with muzzles. It reminds us of the words of the sages about the generation that Mashiach comes from; "...And the face of the generation will be like the face of a dog".

We are limited in our movements, speech, and even in practicing our religion.

This is a terrible situation but at the same time, it is a good sign for the coming of Mashiach. It means that we are close to the final removal of negativity from the world. Mashiach will set us free.

Talmud, Sanhedrin, 92a <https://www.sefaria.org/Sanhedrin.97a.4?lang=bi>

Rabbi Yehuda says: During the generation that the son of David comes, the hall of the assembly of the Sages will be designated for prostitution, and the Galilee will be

destroyed, and the Gavlan, i.e., Bashan, will be desolate, and the residents of the border who flee the neighboring gentiles will circulate from city to city and will receive no sympathy. The wisdom of scholars will diminish, and sin-fearing people will be despised. And the face of the generation will be like the face of a dog in its impudence and shamelessness.

We can study a lot from the words of the sages and B"H we see Mashiach in our time. We should not go into predictions because God has his plans and no one can change them. Nevertheless, we can get closer to our books and studies online and kiss them frequently with the pure desire to be on the 'right side of God'.

205. אָמַר רַבִּי אַבָּא, עַל דָּא קָרִינָן, (תהלים יט) הַנְּחֻמִּים מִזֶּהָב וּמִפָּז רֶב וְגו', כְּמֹה מְתִיקִין מִלֵּין עֲתִיקִין דְּסִדְרוּ קְדָמָא, וְאַנָּן כֹּד טַעֲמִין לוֹן, לֹא יִכְלִין לְמִיכַל. וְדָאֵי הָכִי הוּא, וְהָא קָרָא אוֹכֹזוּ עַל תְּלִתָא עֲבָדִין, וְאַיִנוֹן זוֹד, וּבְאַתֵּר זוֹד. וְתִרִין כְּדִקְאֻמְרַת, וְזוֹד דְּאִיהוּ לְאַתְעֵטְרָא בֵּית קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכַתִּיב, (ויקרא כה) כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים עֲבָדִי הֵם וְגו'. (בראשית קל"א ע"ב) לֹא יִמְכְּרוּ מִמִּכְרַת עֶבֶד. בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲצִטְרִיךְ לְאַתְעֵטְרָא בְּהָאֵי תְּלִיתָא. וְעַל דָּא לֹא יִמְכְּרוּ לְשִׁמָּא דְּעֶבֶד, דְּהָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּי.

205. אָמַר רַבִּי אַבָּא, עַל זֶה קָרְאָנוּ, (שם יט) הַנְּחֻמִּים מִזֶּהָב וּמִפָּז רֶב וְגו'. כְּמֹה מְתִיקִים דְּבָרִים עֲתִיקִים שְׁסִדְרוּ הָרָאשׁוֹנִים. וְאַנָּן, כְּשִׁטּוּעִים אוֹתָם, לֹא יִכּוּלִים לֶאֱכֹל. וְדָאֵי זֶה כֹּד, וְהַפְסִיק מוֹכִיחַ עַל שְׁלֹשָׁה עֲבָדִים, וְהֵם אֶחָד וּבְמָקוֹם אֶחָד. וְשְׁנַיִם כְּפִי שְׁאֻמְרַת, וְאַחַד הוּא לְהַתְעֵטֵר בּוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂכָתוֹב (ויקרא כה) כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים עֲבָדִי הֵם וְגו'. לֹא יִמְכְּרוּ מִמִּכְרַת עֶבֶד. מִשּׁוֹם שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא צָרִיךְ לְהַתְעֵטֵר בְּשִׁלְשֶׁת אֱלֹהִים. וְעַל זֶה לֹא יִמְכְּרוּ לְשֵׁם עֶבֶד, שֶׁהָרִי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִיָּה.

Psalms 19:11

”הַנְּחֻמִּים מִזֶּהָב וּמִפָּז רֶב וּמְתִיקִים מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים.”

“More to be desired are they than gold, Yea, than much fine gold; Sweeter also than honey and the honeycomb.”

Rabbi Aba says how sweet is the taste of the ancient teaching from first sages. We can taste it but we can not digest it, meaning that it is difficult to understand their teachings. The Torah mentions three servants that are inclusive in one. The first two are one before the prayer, one after the Amida.

Leviticus 25:55

”כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים עֲבָדִי הֵם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם.”

“For the children of Israel are servants to Me; they are My servants whom I brought out of the land of Egypt: I am YHVH your God.”

It said on the third servant; ‘Shall not be sold as slaves’. He cannot be sold because the third is for God to be glorified with him.

Leviticus 25:42

”כִּי עֲבָדִי הֵם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יִמְכְּרוּ מִמִּכְרַת עֶבֶד.”

“For they are My servants, whom I brought out of the land of Egypt; they shall not be sold as slaves.”

206. פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה נ) מי בכם ירא יי וגו'. מאי שומע בקול עבדו? הא קרא אוקמוהו זביריין זו בצלותא, והכי הוא. מאן דרגיל למייתי לבי כזשתא לצלאתא, ויומא זזרא לא אתי, קודשא בריך הוא שאיל עליה ואמר, מי בכם ירא יי שומע בקול עבדו אשר הלך וזשכים ואין נגה לו. מאי שומע בקול עבדו? במאן. אי תימא בנביאה, או גבר אזורא, מאן יהב נביאה, או גבר אזורא לצלותא. דבגין דצלי צלותיה שומע בקול נביאה, או דגבר בעלמא.

206. פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה נ) מי בכם ירא יי וגו'. מה זה שומע בקול עבדו? פסוק זה בארוהו החברים בתפלה, וכך הוא. מי שרגיל לבא לבית הכנסת להתפלל ויום אחד לא בא, הקדוש ברוך הוא שואל עליו ואומר: מי בכם ירא ה' שומע בקול עבדו אשר הלך חשכים ואין נגה לו. מה זה שומע בקול עבדו? במי? אם תאמר בנביא או באיש אחר – מי נתן נביא או אדם אחר לתפלה, שמשום שהתפלל תפלתו שומע בקול נביא או אדם בעולם?

When a person who is accustomed to come and pray in the Synagogue is missing one day, the Holy One Blessed be He asks about him; Isaiah 50:10 "מי בכם ירא יהוה שומע בקול" "Who among you fears YHVH, Who obeys the voice of His Servant Who walks in darkness And has no light? Let him trust in the name of YHVH And rely upon his God."

The Zohar asks about the meaning of 'obeys the voice of His Servant'. Is God obeying a prophet or any other person? Is it because the person made his prayer, God listens to his voice?

Lesson;

Continued in the next study.

207. אלא ההוא דצלי צלותין בכל יומא, איהו שומע בההוא קול, דקרי ליה קודשא בריך הוא, ומשתבח ביה, ואמר דאיהו עבדו ודאי. שומע בקול, במאי קול. בההוא דאקרי עבדו. שבחא עלאה איהו דנפיק עליה קול דאיהו עבדו. ותו, דקלא אשתמע בכל אינון רקיעין, דאיהו עבדא דמלכא קדישא, ודא הוא שומע בקול עבדו.

207. אלא אותו שמתפלל תפלות בכל יום, הוא שומע באותו קול שקורא לו הקדוש ברוך הוא ומשתבח בו ואמר שהוא עבדו ודאי. שומע בקול, באיזה קול? באותו שנקרא עבדו. שבח עליון הוא שיוצא עליו קול שהוא עבדו. ועוד, שקול נשמע בכל אותם רקיעים שהוא עבד המלך הקדוש, וזהו שומע בקול עבדו.

A person who makes his prayers every day can hear the Holy One Blessed be He calls him 'My Servant'. This voice is heard in all the heavens and this is the highest praise one can receive.

208. אשר הלך וזשכים ואין נגה לו. וכי בגין דלא אתא לצלויי הלך וזשכים. אלא אוקמוהו. אבל עד לא יתכזשון ישראל לבתי כנסיות לצלאתא, סטרא אזורא קיימא וסגיר כל גהורין עלאין, דלא יתפשטון ויפקון על עלבין. ותלת זבגין ביומא אזלי סטרא אזורא, דכר

208. אשר הלך חשכים ואין נגה לו. וכי משום שלא בא להתפלל הלך חשכים? אלא פרשה. אבל עד שלא יתכנסו ישראל לבתי כנסיות להתפלל, הצד האחר עומד וסוגר כל האורות העליונים שלא יתפשטו ויצאו על העולם. ושלש פעמים ביום הולכים צד האחר, זכר ונקבה, ומשוטטים בעולם. ואותו

וְנִזְקָבָא, וּמִשְׁטָטִין בְּעֵלְמָא, וְהָהוּא עֵידֵן אֶתְקֵן לְעֻלּוּתָא, זְמַן נִתְקַן לְתַפְלָה, מִשּׁוּם שְׂאִין שָׁם קְטָרוֹג בְּגִין דְּלֹא הוּי תַמּוֹן קְטָרוֹגָא כָּלִל.

“Who walks in darkness And has no light” from the verse above refers to the one that didn’t make his prayers.

Before the people congregate for prayers, the other-side blocks the upper lights from spreading in the world. Three times a day the male and female of the other-side wander around the world and these times were established for prayers because there is no adversary from the other-side.

Lesson;

The opposite of “Who walks in darkness and has no light” is “He who walks in the way of the Light, experience no darkness.”

209. וּכְדִין אִיהוּ עֵידֵן לְעֻלּוּתָא, בְּגִין (כִּי תִשָּׂא קִצ"א ע"א) דְּאִינּוֹן אֲזִיל לְמִשְׁטָטָא, בְּטוּרֵי זִשְׁוֹרָה, וְהָרִי נִשְׁפָּה, כְּדִין פְּתִיזוֹן כּוּי נְהוּרִין עֵלְאִין, וְנִפְקֵי וְשָׂרִיאַן עַל בְּתִי כְּנִסְיוֹת, בְּרִישִׁיהוֹן דְּאִינּוֹן דְּעֻלּוּתִין, וּבִתְפֻלָּן נְהוּרִין עַל רִישִׁיהוּ. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂאִיל, עַל הָהוּא דְּלֹא אֶשְׁתַּכּוּז תַּמּוֹן, וְאָמַר זֶכֶר עַל פֻּלְגָּא, דְּהָהוּ רָגִיל הָבָא, וְהִשְׁתָּא דְּהִלָּךְ זִשְׁכִּים וְאֶתְעַבֵּר מִקְבִּי נְהוּרִין, וְהִלָּךְ לְשִׁטָּטָא בְּטוּרֵי אֶעֱלָמָא, וְנִפְקֵי מִהֵהוּא נִגְהָ נְהוּרָא דְּנְהִיר, וְלִית (לִיה) בֵּיהּ זִוּלָּקָא, אִין נִגְהָ לֹא, כְּמָה דְּאֶתְפֻּלֵּג וְשָׂרִיא עַל אֲזוּרָנִין דְּתַמּוֹן, כְּמָה טָבִין אֶתְאֲבִידוּ מִנִּיהּ. (אִין נִוְגָה לֹא הִשְׁתָּא דְּהִלָּךְ חֲשִׁים) וְאִלוּ הָיָה שָׁם, יִבְטַח בְּשֵׁם ה' – בְּכִלְל הָעֶבֶד הָרָאשׁוֹן, וְיִשְׁעֵן בְּאֶלְהֵי – בְּסוּד הָעֶבֶד הַשֵּׁנִי.

When the other-side goes into dark places, it's the time for prayers. The supernal windows open for the light to come down upon the heads of the people that pray with the congregations.

The Holy One Blessed be He asks about those who don't pray regularly and say 'it is pity that this man that was coming here and now he is in darkness, missing these lights'. Without the light of prayers, a person is under the control of the other-side that comes from the mountain of darkness. If he was there with certainty in YHVH as the first 'servant' and lean on YHVH with the aspect of poor as the second 'servant', he wouldn't lose the Lights and benefits of the prayers that come to the congregation.

210. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּרִי, וְדָאִי רִיוֹז נְבוּאָה שְׂרִיא עֲלָךְ. אָמַר רַבִּי אַבָּא, אַרְיָא בְּרִי אַרְיָא, מֵאֵן יָקוּם קַבְּמִיָּהוּ, כֹּד שְׂאֵגִי לְמִטְרָף טְרָפָא. כָּל אַרְיִין דְּעֻלּוּתָא תִּקְיִפִּין, וְאֵלִין יִתִּיר מִכְלָהוּ. כָּל אַרְיִין דְּעֻלּוּתָא, קְשִׁיִּין

לְאֶפְקָא טַרְפָּא מִפּוֹמִיִּיהוּ, וְאֶלִּין נְוִזִין לְאֶפְקָא מִפּוֹמִיִּיהוּ קָשִׁים לְהוֹצֵאת הַטָּרֶף מִפִּיהֶם, וְאֵלּוּ נֹחִים לְהוֹצִיא מִפִּיהֶם טָרֶף. הֵם טוֹרְפִים טָרֶף וְנוֹתְנִים לְכֻלָּם.

After Rabbi Elazar finished his words, Rabbi Shimon, his father said that he sees the spirit of prophecy in him.

Rabbi Aba said 'A lion son of a lion! Who would rise before them when they roar to catch their prey? All lions of the world are mighty strong and it's difficult to take the prey out of their mouth but Rabbi Shimon and his sons are stronger than them. They catch their prey and share it with everyone.

Lesson;

Praying with the congregation is much more powerful than praying alone. Nevertheless, if we are far from a congregation or for any reason have to pray alone, we can meditate to be in Jerusalem, in the Holy Temple, and pray with all the children of Israel. Our consciousness can take us wherever we want and the Holy Temple is where the Shechina is all the time. Find a good picture of the Western wall online and use it to 'tune' your consciousness to Jerusalem and the Shechina.

Rabbi Shimon and his son Rabbi Elazar were giants in the Torah studies, revealing great secrets that we study from the Zohar. They could elevate themselves above Yessod to the level of prophecy that is Netzach and Hod. It's not an easy task to ascend to this level and 'catch' new 'prey' that is the aspect of the Torah's secrets. They didn't keep the 'prey' for themselves but shared it with the rest of the world.

Rabbi Aba teaches us that sharing the secrets of Torah and Zohar gives us strength. It's like a physical light, when we share the light we become the center of it and it shines greater around us.

211. אֲשֶׁר הִלֵּךְ וְזִשְׁכִּים, אֲשֶׁר הִלֵּךְ חֲשָׁכִים, אֲשֶׁר הִלְכוּ צָרִיד רַבִּי אֶלְעָזָר, (שְׁמוֹת קפ"ח, קמ"ח ע"ב, צ"ה ע"א) בְּזִין דְּאֵינוֹן שְׁרִיין בְּזוֹבוֹרָא, וּמִיד מִתְפָּרֵשׁ. הִלֵּךְ וְזוֹבוֹרָא, וְזִשְׁכִּים אֶתְפָּרֵשׁ. שְׁרָאן בְּזוֹבוֹרָא, וְאֶתְפָּרֵשׁ מִיד. כְּזוֹנָא דָּא, (יִחְזַקְאֵל א) רִיז סְעָרָה בָּאָה, כָּלִל דְּכֹר וְנִקְבָּא. בָּאָה (דף קצ"ו ע"ב) וְהִיא שִׁבְקָת לִיהּ, מִיד מִתְפָּרֵשׁ. (לעיל קפ"ז ע"א) (ע"כ מִצָּאתִי וּלְפִי דַעְתִּי חֹסֵר בְּהַעֲתֵק)

When the male and female of the other-side are united they are called 'Stormy Wind' but after they come together as one, they immediately separated.

212. (במדבר כ"ב) וַיֵּרָא בְּלֶק וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, וַיֵּרָא מַה (קפ"ו) דְּאָמַר רַבִּי זִיִּיא, מְלָה סְתִימָא הָהּ. אֲבָל כְּתִיב, (תהלים פד) גַּם צִפּוֹר מִצָּאָה בֵּית וַיְדַרּוֹר קֹן לָהּ וְגו'. וְכִי דְּוֹד הַמֶּלֶךְ עַל צִפּוֹר בְּעוֹלָם הָיָה אוֹמֵר דְּבָר זֶה?

Numbers 22:2 “וַיֵּרָא בָלָק בֶּן צִפּוֹר אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאַמְרֵי.” “Now Balak the son of Zippor saw all that Israel had done to the Amorites.”

‘Zippor’, ‘צפור’, means ‘a sparrow’, ‘a bird’.

Rabbi Elazar quotes Rabbi Chiyah who said that there is a secret in this verse.

Psalms 84:4 “גַּם צִפּוֹר מְצָאָה בֵּית וּדְרוֹר קָן לָהּ אֲשֶׁר שָׁתָה אֶפְרָחֶיהָ אֶת מִזְבְּחוֹתֶיךָ יְהוָה צְבָאוֹת מֶלְכִי וְאֱלֹהֵי.”

“Even the sparrow has found a home, And the swallow a nest for herself, Where she may lay her young— Even Your altars, YHVH of hosts, My King and my God.”

King David also mentions a ‘sparrow’ and the Zohar asks; would king David refer to a physical bird or is there a secret behind this word?

213. אֵלָּא, כַּמָּה דְּתַנִּינָן, כַּמָּה זֻבִּיבִין נִשְׁמָתִין קָבִי קוֹדֶשׁ בְּרִיךְ הוּא. אִי תִיבֵּא כָּל נִשְׁמָתִין דְּעָלְמָא. לָאו הָכִי. אֵלָּא אֵינֶן נִשְׁמָתֵיהוֹן דְּצַדִּיקָא, דְּתַמּוֹן מְדוּרֵיהוֹן בְּהַרְיָה, מְדוּרֵיהוֹן לְעִילָא, וּמְדוּרֵיהוֹן לְתַתָּא. וְהָכִי אֲתָמַר. גַּם צִפּוֹר מְצָאָה בֵּית, אֲלִין רוּחֵיהוֹן דְּצַדִּיקָא.

213. אֵלָּא כָּמוֹ שֶׁשָּׂנִינוּ בְּמָה חֲבִיבוֹת הַנְּשָׁמוֹת לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אִם תֹּאמַר כָּל נִשְׁמוֹת הָעוֹלָם – לֹא כֵן! אֵלָּא אוֹתָן נִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים שֶׁשָּׂם מְדוּרָן אִתּוֹ, מְדוּרֵיהֶן לְמַעְלָה וּמְדוּרֵיהֶן לְמַטָּה, וְכֵן נֹאמַר. גַּם צִפּוֹר מְצָאָה בֵּית – אֵלּוֹ רוּחוֹת הַצַּדִּיקִים.

He answers: we learned that the Holy One Blessed be He loves the souls, but not all of them. He only loves the souls whose dwellings are with him.

When King David said “Even the sparrow has found a home”, he referred to the souls of the righteous that have dwellings above and below.

Lesson;

Balak was wicked and evil. He used a bird to make magic and reveal spiritual secrets for him. King David used the word ‘bird’ to refer to pure souls that have the merit of dwelling with YHVH.

When the people walk with righteousness, they prepare for themselves a home above. With every positive action that reveals light, they improve their dwelling above.

Seeing a bird in a dream is usually a good sign with a message of peace. If the bird is black then it means that the soul of a person carries sins that can bring judgments on him. In such a case one should make a day fast, pray, and give Tzedakah to remove judgments.

214. תַּנִּינָן, תַּלְתֵּי שְׁוֹרִין אֵינֶן לָגֵן עֵדֶן, וַיִּבֶן כָּל זֹר וְזוֹר, כַּמָּה רוּחוֹן וְנִשְׁמָתִין מְטִילִין תַּמּוֹן, וְאַתְהֶן מְרִיזָא דְּעֻזָּא דְּצַדִּיקָא דְּלָזוּ, אִף עַל גַּב דְּלָא זָכוּ לְמִיעָאָל. אֲבָל עֻזָּא דְּרוּחֵיהוֹן דְּצַדִּיקָא דְּלָזוּ, (ישעיה טד) עֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים וְגו'.

214. שָׂנִינוּ, שְׁלֹשׁ חוֹמוֹת הֵן לְגֵן עֵדֶן, וַיִּבֶן כָּל אַחַת וְאַחַת בְּמָה רוּחוֹת וְנִשְׁמוֹת מְטִילוֹת שָׁם וְנִהְיוֹת מְרִיחַ שֶׁל עֻזָּא דְּצַדִּיקִים שְׂבָפָנִים, אִף עַל גַּב שְׁלֹא זָכוּ לְהַפְנִים. אֲבָל עֻזָּא רוּחוֹת הַצַּדִּיקִים שְׂבָפָנִים – (ישעיה טד) עֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים וְגו'.

There are three walls around the Garden of Eden. Between each wall, there are souls that don't have the merits to go inside but they can wander around and enjoy the scent of the Tzadikim that comes from inside the walls.

The pleasures of the Tzadikim inside the Garden is described as ‘Nor has the eye seen any God besides You’.

Isaiah 64:3

”וּמַעֲוֹלִים לֹא שָׁמְעוּ לֹא הֶאֱזִינוּ עֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זולתך יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לּו'”

“For since the beginning of the world Men have not heard nor perceived by the ear, Nor has the eye seen any God besides You, Who acts for the one who waits for Him.”

215. וְיוֹמִין רְשִׁימִין אֵית בְּשִׁתָּא, וְאִינוּן יוֹמֵי זִיסָן, וְיוֹמֵי תִשְׁרֵי, דְּאִינוּן רוֹזוּן מִשְׁטָטָן וּפְקֻדָּן לְאַתֵּר דְּאַצְטְרִיָּה. וְאַף עַל גַּב דְּזִמְנִין סִגְיָאִין מִשְׁטָטָן, אֲכַל יוֹמִין אֲלִין רְשִׁימִין אִינוּן, וְאַתְּנוּזוֹן עַל גַּבֵּי שְׁוֹרִין דְּגִנְתָּא, כֹּל זֶד וְזֶד כְּוִיּוֹ דְּצִפְרִין מְצַפְצָפִין, בְּכָל צִפְרָא וְצִפְרָא.

215. וְיוֹמִים רְשׁוּמִים יֵשׁ בְּשָׁנָה, וְהֵם יְמֵי נִיסָן וְיְמֵי תִשְׁרֵי, שְׁאוֹתֵן רוּחוֹת מְשׁוּטָטוֹת וּפְקוּדוֹת מְקוֹם שְׁצִרְיָה. וְאַף עַל גַּב שְׁפַעֲמִים רַבּוֹת מְשׁוּטָטוֹת, אֲכַל יָמִים אֱלוֹ רְשׁוּמִים הֵם וְנִרְאִים עַל גַּבֵּי חוֹמוֹת הַגֶּנֶז, כֹּל אַחַת וְאַחַת כְּמִרְאָה צִפְרִים מְצַפְצָפוֹת בְּכָל בֹּקֶר וּבֹקֶר.

There are designated days in the year, which are during the months of Nisan and Tishrei when the souls between the walls, can go up on the walls and chirp like birds every morning.

216. וְהָהוּא צִפְצָפִין שִׁבְנוֹא דְקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא, וְכָלוּתָא עַל זִימֵי בְנֵי נְשָׂא דְהָאִי עֲלָמָא. בְּגִין דְּאֲלִין יוֹמִין, יִשְׂרָאֵל כְּלָהּ מִתַּעֲסָקִין בְּמִצְוֹת, וּבְפְקוּדִין דְּמִאֲרִי עֲלָמָא. וּכְדִין בְּזוּדֵי אֲתְנוּזוֹן צִפְרִין מְצַפְצָפִין, וְעַל גַּבֵּי שְׁוֹרִין דָּגֵן עֲדָן מְצַפְצָפִין מִשְׁבְּנוֹן וְאוּדָן וּמִצְלָן עַל זִימֵי דְהָאִי עֲלָמָא.

216. וְאוֹתוֹ צִפְצָפוּ שִׁבַּח הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְתַפְלָה עַל חַיֵּי בְנֵי אָדָם שֶׁל הָעוֹלָם. מִשּׁוּם שְׁאוֹתֵם יָמִים כֹּל יִשְׂרָאֵל מִתַּעֲסָקִים בְּמִצְוֹת, וּבְמִצְוֹת רַבּוֹת הָעוֹלָם. וְאִזּוּ בְּשִׁמְחָה נִרְאוֹת צִפְרִים מְצַפְצָפוֹת, וְעַל גַּבֵּי הַחוֹמוֹת שֶׁל גֶּן עֲדָן מְצַפְצָפוֹת מִשְׁבָּחוֹת וּמוֹדוֹת וּמִתַּפְלָלוֹת עַל חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה.

The birds chirping is a praise to the Holy One Blessed be He and pray for the people of this world that are busy with following the precepts of the holidays and the commands of their master. The birds chirp with happiness to praise and pray for the life of this world.

Lesson;

Nisan is the beginning of the year and starts six months with male aspects. In the month of Nisan, we celebrate the holiday of Pesach for 7 days. It's a major holiday with a lot of preparation and has a significant spiritual impact. On the last day of the holiday we do 'Yizkor', literally means 'Will remember'. It is a short special prayer that asks God to remember the souls of family members that passed away. We give Tzedakah on their behalf so the 'remembrance' will give their elevations in the many levels in the Garden of Eden.

In Tishrei, we start six months with female aspects. We celebrate Rosh Hashanah and Sukkot and on the last day of the holidays, we celebrate 'Simchat Torah' and also make the connection of 'Yizkor' for the souls.

Doing the Yizkor at the end of the holiday gives it significance because all the work that we did up to that point is standing as testimony to our good deeds and supporting the souls of loved ones that passed away. When we remember them, they remember us and pray for us.

We do Yizkor also on Yom Kippur and Shavuot.

How to give the bird stronger wings?

Our actions in this world have a great impact on the souls that passed away. When we remember them while doing positive actions they have elevations. On the other hand, if we do something bad, it can lower them because they are connected to our correction process.

People with money leave their material 'energy' in this world. It can be transformed into good actions in this world but they can not use it above. The value that can be carried to the next world is the outcome of how it was used. If this energy is wasted or used by the family for impure businesses and actions, the departed soul is 'punished' because they didn't use it well. The wealth we receive is a gift from God and if it doesn't continue to do good in this world, it is a waste of what we received as gifts.

It's better to share the money with the family before leaving this world as business deals to disconnect from its use and or make a contract of its use in the future.

The first order in a will should be one that covers the expenses for proper burial process with a rabbi that can make a proper connection and help to remove the judgments that inflicted on the dead in the grave. The family should make sure someone to say Kadish for the first year. Leave money for Tzedakah to give every day during the first seven days, then monthly Tzedaka as much as possible. In general, it is better to write a will that leaves the money to support life and continuation of good action. For example, if one donates a Torah scroll to a synagogue, each time they read from the Torah, he earns rewards above. Donating study books of Torah and Zohar with dedication is another good idea for long time benefits. Anything that benefits others for a long time is good for souls. Doing for the souls of family members that passed away help them and those who do the actions for them.

217. אָמַר רַבִּי שְׁמֵעוֹן, אֶלְעָזָר וְדָאִי שִׁפִּיר קְאָמְרַת, דְּוִדָּאִי אֵינֹן רוּזִין תַּמָּן. אֲבָל מַה תִּימָא וְדָרֹר קִין כָּה. אָמַר, הָכִי אוֹלִיפָנָא, דָּא הִיא זְשִׁמְתָּא קְדִישָׁא, דְּסִלְקָא לְעִילָא, וְסִלְקָא לְאַתָּר טָמִיר וְנָגִיז, דְּעִין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים וְזִלְתָּה וְגו'.

217. אָמַר רַבִּי שְׁמֵעוֹן, אֶלְעָזָר, וְדָאִי יָפָה אָמְרַת שְׁוֹדָאִי אוֹתָן רוּחוֹת שָׁם. אֲבָל מַה תִּיאַמַר עַל וְדָרֹר קִין לָהּ? אָמַר, כִּךְ לְמִדָּתִי, זוֹהִי נִשְׁמָה קְדוּשָׁה שְׁעוּלָה לְמַעְלָה, וְעוּלָה לְמָקוֹם טָמִיר וְנָגִיז שְׁעִין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים וְזִלְתָּה וְגו'.

Rabbi Shimon praises Rabbi Elazar for his words and confirms that the birds are references to souls. He asks about the meaning of "Even the sparrow has found a home" and Rabbi Elazar answers that he learned that the sparrow bird is a Holy soul. The word 'bird', 'sparrow', in Hebrew 'דָּרֹר', also means 'freedom'. It has the light of Binah that is freedom. This sparrow/holy soul ascends higher to a concealed and hidden place as the verse says about it; "Nor has the eye seen any God besides You".

218. אָמַר רַבִּי שְׁמֵעוֹן, אֶלְעָזָר וְדָאִי שִׁפִּיר קְאָמְרַת, וְשִׁפִּיר אִיהוּ. אֲבָל כָּל דָּא בְּגִין עֲדָן דְּלִתְתָּא הִיא, וְכַמּוֹה דְּאָמְרַת הוּא, וְהָכִי הוּא וְדָאִי, גַּם צְפוּר מְצָאָה בֵּית, אֲלִין רוּזִין קְדִישִׁין, דְּזָכוּ לְבִיעָאֵל וְלְבִיפֶק לְבִתָּר, בְּגִין דְּמִשְׁטָטָן (קס"ב ע"א) וְאַתְּוֹזוֹן כְּוִיזוֹ דְּצְפוּרִין, וְאַלִין

218. אָמַר רַבִּי שְׁמֵעוֹן, אֶלְעָזָר, וְדָאִי יָפָה אָמְרַת וִיפָה הוּא, אֲבָל כָּל זֶה בְּגִין עֲדָן שְׁלִמְטָה הוּא, וְכַמּוֹ שְׁאָמְרַת הוּא וְכַד זֶה וְדָאִי. גַּם צְפוּר מְצָאָה בֵּית – אֵלּוּ רוּחוֹת קְדוּשׁוֹת שְׁזָכוּ לְהַכְנִס וְלִיצֵאת אַחֲרֵי כֵךְ, מִשּׁוּם שְׁמִשְׁטוּטוֹת וְנִרְאוֹת כְּמִרְאֵה צְפָרִים, וְאַלּוּ

רוזין מַעֲאָה בֵּית. וְדַאי כָּל וְזָדָא וְזָדָא אֵית לֹון מְדוּרִין יִשְׁ לָהֶן מְדוּרִים יְדוּעִים בְּפָנִים.

Rabbi Shimon continues praising his son for the wise answer and says that it is related to the souls in the lower Garden of Eden. "Even the sparrow has found a home" relates to holy souls that are called 'birds' because they look like birds when they are free to go in and out. "Found a home" to tell us that each soul has its own dwelling place.

219. וְעַם כָּל דָּא, כָּלֵהוּ נְכוּיָן מִזְוּזָפָה דְּזוּבְרִיָּהוּ. אֵינֹון דְּאֵית לֹון דְּרוּר, וְזוּרִי מִכְּלָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזוּזִי לֹון הֵיכְלָא טְמִירוּ וְזָדָא גָּנִי, דְּעֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זִוְלָתָהּ, וְהָהוּא הֵיכְלָא אֲקָרִי קֵן צְפוּר. וּמִתְמָן מוֹתַעְטָרִין עֲטָרִין לְמִשְׁיָנוּ בְּזִמְנָא דְּאֵתִי, וּבְיוֹמִין רְשִׁימִין, תַּלְתָּ וּמִנֵּין בְּשִׁתָּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְאִשְׁתַּעֲשַׁע בְּאֵינֹון צְדִיקִיָּא, וְאֲזוּזִי לֹון הָהוּא הֵיכְלָא טְמִירָא גָּנִי, דְּלֹא יִדְעִין וְלֹא אִשְׁתַּמּוּדְעִין בֵּית, כָּל צְדִיקִיָּא דְּתַמָּן.

219. וְעַם כָּל דָּא, כָּלֵהוּ נְכוּיָן מִזְוּזָפָה דְּזוּבְרִיָּהוּ. אֵינֹון דְּאֵית לֹון דְּרוּר, וְזוּרִי מִכְּלָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזוּזִי לֹון הֵיכְלָא טְמִירוּ וְזָדָא גָּנִי, דְּעֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זִוְלָתָהּ, וְהָהוּא הֵיכְלָא אֲקָרִי קֵן צְפוּר. וּמִתְמָן מוֹתַעְטָרִין עֲטָרִין לְמִשְׁיָנוּ בְּזִמְנָא דְּאֵתִי, וּבְיוֹמִין רְשִׁימִין, תַּלְתָּ וּמִנֵּין בְּשִׁתָּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְאִשְׁתַּעֲשַׁע בְּאֵינֹון צְדִיקִיָּא, וְאֲזוּזִי לֹון הָהוּא הֵיכְלָא טְמִירָא גָּנִי, דְּלֹא יִדְעִין וְלֹא אִשְׁתַּמּוּדְעִין בֵּית, כָּל צְדִיקִיָּא דְּתַמָּן.

The holy souls that have the freedom to move, meaning the souls from Binah are closer to the Holy One Blessed be He. He reveals to them the 'Bird's Nest', which is the place where the crowns of Mashiach will come in the future.

Three times a year the Holy One Blessed be He amuses these Tzadikim and shows them a hidden palace that they never knew or recognized before.

Lesson;

There are three levels of the soul that one can achieve in this world.

The level of Nefesh is the source of life that everyone was born with. If a person purifies his soul level of Nefesh he has a place outside the gates of the lower Garden of Eden.

The levels of Ruach and Neshama are achieved by pure and righteousness and they go into the levels from the lower to the upper Garden of Eden.

For advanced study n same subject (Hebrew only at this time) Teruma 279 , Teruma 288

220. אֲשֶׁר שְׁתָּה אֶפְרוּזִיָּה אֶת מִזְבְּחוֹתֶיהָ, אֵלֶיךָ אֵינֹון צְדִיקִיָּא, דְּאִשְׁתַּכְּלֹוּ בְּבִנִין קְדִישִׁין, דְּזָכוּ לְתוֹרָה שְׂבַכְתָּב, וְלְתוֹרָה שְׂבַעֲלָ פֶה בְּהָאֵי עֲלָמָא. וְאֵלֶיךָ אֲקָרוּן תַּרִין מִדְּבִזֹּון. מוֹתַעְטָרִין לְקַמֵּי מִלְכָּא קְדִישָׁא, דְּהָא זְכוּתָא דְּבִנִיָּהוּ בְּהָאֵי עֲלָמָא, אֲגִין עֲלִיָּהוּ, וּבְעֲטָרִין לָהּ תַּמָּן. מֵאֵן רוּזָא וְכָאָה לְכָל הָאֵי. הָאֵי דְּשְׁתָּה אֶפְרוּזִיָּה, לְאִלְכָּא לְמִזְבְּחוֹתֶיהָ וְגו'. מִכָּאֵן וְלִהְלָאָה אִימָא מִיִּלָּה, דְּהָא בְּלֹא כְּסוּפָא אֶתְנַזְזִינָא תַּמָּן.

220. אֲשֶׁר שְׁתָּה אֶפְרוּזִיָּה אֶת מִזְבְּחוֹתֶיהָ, אֵלֶיךָ אֵינֹון צְדִיקִיָּא, דְּאִשְׁתַּכְּלֹוּ בְּבִנִין קְדִישִׁין, דְּזָכוּ לְתוֹרָה שְׂבַכְתָּב, וְלְתוֹרָה שְׂבַעֲלָ פֶה בְּהָאֵי עֲלָמָא. וְאֵלֶיךָ אֲקָרוּן תַּרִין מִדְּבִזֹּון. מוֹתַעְטָרִין לְקַמֵּי מִלְכָּא קְדִישָׁא, דְּהָא זְכוּתָא דְּבִנִיָּהוּ בְּהָאֵי עֲלָמָא, אֲגִין עֲלִיָּהוּ, וּבְעֲטָרִין לָהּ תַּמָּן. מֵאֵן רוּזָא וְכָאָה לְכָל הָאֵי. הָאֵי דְּשְׁתָּה אֶפְרוּזִיָּה, לְאִלְכָּא לְמִזְבְּחוֹתֶיהָ וְגו'. מִכָּאֵן וְלִהְלָאָה אִימָא מִיִּלָּה, דְּהָא בְּלֹא כְּסוּפָא אֶתְנַזְזִינָא תַּמָּן.

Psalms 84:4

"גַּם צְפוּר מַעֲאָה בֵּית וְדָרוּר קֵן לָהּ אֲשֶׁר שְׁתָּה אֶפְרוּזִיָּה אֶת מִזְבְּחוֹתֶיהָ יְהוָה צְבָאוֹת מֶלֶכִּי וְאֱלֹהֵי"

“Even the sparrow has found a home, And the swallow a nest for herself, Where she may lay her young— Even Your altars, O YHVH of hosts, My King and my God.”

“Where she (the bird) may lay her young” is a reference to the righteous people that have children with holy souls connected to the written and oral Torah in this world. The study of writer and oral Torah is considered as ‘altars’ for the Holy King. The merits of the children protect and elevate the parents in the Garden of Eden.

221. פתחו כמלקדמין רבי אלעזר ואמר, גם צפור מציאה בית, דא יתרו. ודרור קן לה, דא בנאי, דהווי בלשכת הגזית, אולפי אורייתא, וזותכין מלין דאורייתא בפומייהו. מציאה בית מהו. אלא בקדמייתא נטלו ושארו במדברא, נטלו מענוגא דמדין, וממתיקו דתמן, ושירו במדברא. כיון דזומא קודשא בריה הוא, דעל אורייתא הוה כסופא דלהון, משיר לון מתמן, ואעיל לון ללשכת הגזית. ודרור קן לה, כלא זוד. צפור דרור כלא איהו זוד. (שופטים ד) זוכר הקני. (שמואל א יו) ויאמר שאול אל הקני וגו'.

221. פתחו כמלקדמין רבי אלעזר ואמר, גם צפור מציאה בית, דא יתרו. ודרור קן לה, דא בנאי, דהווי בלשכת הגזית, אולפי אורייתא, וזותכין מלין דאורייתא בפומייהו. מציאה בית מהו. אלא בקדמייתא נטלו ושארו במדברא, נטלו מענוגא דמדין, וממתיקו דתמן, ושירו במדברא. כיון דזומא קודשא בריה הוא, דעל אורייתא הוה כסופא דלהון, משיר לון מתמן, ואעיל לון ללשכת הגזית. ודרור קן לה, כלא זוד. צפור דרור כלא איהו זוד. (שופטים ד) זוכר הקני. (שמואל א יו) ויאמר שאול אל הקני וגו'.

The ‘bird’, ‘sparrow’, and ‘swallow’ are a reference to the same thing, which is righteous souls.

Rabbi Elazar adds; “Even the sparrow has found a home” is an example of Jethro. “A swallow found a nest for herself” is Jethro’s descendants that studied Torah and merit to be in the Hall of Hewn Stones, ‘לשכת הגזית’ (pronounced ‘Lishkat haGazit’).

They moved out of a life of pleasures in Midian to be with the Israelites in the desert. Because of their desire for the Torah, the Holy One Blessed be He brought them into the Lishkat HaGazit.

Lesson;

The Daily Zohar brings the written Torah by quoting the full verses from the Torah and the Bible. The Oral Torah is the study from the Zohar and as the Zohar teaches us, it is like we serve the Holy King with two altars.

Jethro and his son converted from idol worshipping to follow the Torah and for that, they earned great honor and served in the court of the Holy Temple.

Many of the Daily Zohar students were not born in a Jewish home but their souls have the holy spark of the Israelites’ souls that brought them back to their true ‘nest’. They have the aspect of “Even the sparrow has found a home”.

222. תא זוזי, מה כתיב, וירא בלק בן צפור. וכי מאי שגא דאדכיר שגא דאבוי משאר מלכין. אלא יתרו אתמשך ואתעבר מעבודה זרה, ואתא לאתדבקא בישראל, הוא ובנאי, וכל עלמא נדוהו (דף קצ"ז ע"א) ורדפו אבתריה.

222. תא זוזי, מה כתיב, וירא בלק בן צפור. וכי מאי שגא דאדכיר שגא דאבוי משאר מלכין. אלא יתרו אתמשך ואתעבר מעבודה זרה, ואתא לאתדבקא בישראל, הוא ובנאי, וכל עלמא נדוהו (דף קצ"ז ע"א) ורדפו אבתריה.

Numbers 22:2 “וַיֵּרָא בָלָק בֶּן צִפּוֹר אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לָאֱמֹרִי.” “Now Balak the son of Zippor saw all that Israel had done to the Amorites.”

The Zohar asks why Balak's father is mentioned but not for other the kings of Midian and answers that Jethro that came from Midian abandoned the idol worship and came to be with the Israelites and follow the Torah. The rest of the world hounded and excommunicated him.

223. בָּלָק מִבְּנֵי בְנוֹי הָיָה, וְעַבְר מִדְּרָךְ אָבִיו. כִּיּוֹן דְּזֻמּוֹ סָבִי מוֹאָב וְסָבִי מִדִּין, דְּהוּוּ בְּהַרְדֵּי הַרְדֵּי בְּאֶזְזוּת דְּלָהוֹן בְּעִבּוּדָה זָרָה, בּוֹזֵלְקָא דְּלָהוֹן, דִּיתֵירוּ וּבְנוֹי אֶתְדַבְּקוּ בְּשִׁכְיָתָא, וְדָא אֶתְמַשֵּׁךְ מִנְהוֹן. אֵתוּ וְאִמְלִכּוּהוּ עַלִּיהוּ בְּהָאֵי שְׁעָתָא, דְּכִתִּיב וּבָלָק בֶּן צִפּוֹר מֶלֶךְ לְמוֹאָב בְּעֵת הַהִיא. בְּעֵת הַהִיא הָיָה מֶלֶךְ, מִה דְּלָא הָיָה מִקְדָּמַת דָּנָא. וְעַל דָּא כְּתִיב בֶּן צִפּוֹר, מִה דְּלָא אֶתְזַוִּי לְמַעַבְדַּר הָכִי. וַיֵּרָא בָלָק, וַיִּשְׁמַע מִבְּעֵי לִיה, מִהוּ וַיֵּרָא. רֵאשִׁית זֻמָּא, וַיֵּדַע דְּזֻמִּין הוּא לְמַנְפֹּל בִּידָא דְּיִשְׂרָאֵל, וַיִּשְׂרָאֵל לְמַנְפֹּל בִּידוֹי בְּקִדְמִיתָא, וּלְכַתֵּר אִיהוּ בִּידָא דְּיִשְׂרָאֵל, וַיֵּרָא בָלָק בֶּן צִפּוֹר.

223. בָּלָק מִבְּנֵי בְנוֹי הָיָה, וְעַבְר מִדְּרָךְ אָבִיו. כִּיּוֹן שְׂרָאוּ זְקֵנֵי מוֹאָב וְזְקֵנֵי מִדִּין, שְׁהִיוּ יַחַד בְּאַחְוָה שְׁלָהֶם בְּעִבּוּדָה זָרָה בַּחֲלָק שְׁלָהֶם, שִׁיתְרוּ וּבְנָיו נִדְבְּקוּ בְּשִׁכְיָה וְזֶה נִמְשָׁךְ מִהֶם, בָּאוּ וְהִמְלִיכוּהוּ עֲלֵיהֶם בְּשָׁעָה זֹאת, שְׁכָתוֹב וּבָלָק בֶּן צִפּוֹר מֶלֶךְ לְמוֹאָב בְּעֵת הַהִיא. בְּאוֹתָהּ עֵת הָיָה מֶלֶךְ, מִה שְׁלֹא הָיָה מִקְדָּם. וְעַל זֶה כְּתוּב בֶּן צִפּוֹר, מִה שְׁלֹא רָאוּ לַעֲשׂוֹת כֵּךְ. וַיֵּרָא בָלָק, וַיִּשְׁמַע הָיָה צָרִיךְ לוֹ לְכַתְּבוּ מִה זֶה וַיֵּרָא? רֵאשִׁית רָאָה, וַיֵּדַע שְׁעָתִיד הוּא לְפַל בִּידֵי יִשְׂרָאֵל, וַיִּשְׂרָאֵל יִפְלוּ בִּידוֹ בְּהִתְחַלָּה, וְאַחֵר כֵּךְ הוּא בִּידֵי יִשְׂרָאֵל. וַיֵּרָא בָלָק בֶּן צִפּוֹר.

Balak was one of the grandsons of Jethro. He didn't follow his father's and grandfather's ways. The elders of Moab and Midian were connected in peace with their idol worship. They called upon Balak and made him a king 'at that time' as we read in Numbers 22:4 “וַיֵּרָא בָלָק בֶּן צִפּוֹר מֶלֶךְ לְמוֹאָב בְּעֵת הַהִיא” “And Balak the son of Zippor was king of the Moabites at that time.”

‘Zippor’ in Hebrew ‘Bird’ in this verse refers to Jethro and his sons that connected with the Israelites to the Shechina.

Moab and Midian chose Balak because they saw that he took the path of magics and not the ways of his fathers.

The verse above says ‘Balak saw’ and not “Balak heard” to tell us that even though he wasn't present to see what ‘Israel had done to the Amorites’ he could see the events with his magic. He also saw that he had an opportunity to stop the Israelites before falling into their hands.

Lesson;

Balak and Balaam relied on the forces they harnessed from the other-side but the light of the Israelites protected them.

The power of magic from the other side is very strong but it can never be pure or see the true picture of the future. Magics use objects of this world that by nature have a temporary state and aspect of death. It means that magic always includes the aspect of judgment in them. Therefore they can never be trusted. Some people may get impressed by ‘magicians’ and fortune-tellers that use cards, bones, and many different types of objects but sooner or later judgments that are attached to these types of magics can inflict serious harm.

Even a holy name on a beautifully designed jewelry can come with judgment. They are made for profit by a craftsman and lose the aspect of a vessel of light. The moment it is touched by people, the energy of the name disappears.

Early Kabbalists made amulets and special writings for specific individuals. They didn't make mass production for profits. In many cases, they made fasts and special prayers to inject power into the amulet. The best amulets for everything in our life is the pure light that emanates from the study of the sacred text of Torah and Zohar.

224. רבי אבא פתח, (שיר השירים א) אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן. בנשתא ד'ישראל אברת לגבי מלכא עלאה. בנשתא ד'ישראל, מהו בנשתא. דא איהו עצרת, בנשתא. כמה דאת אמר, (במדבר י') מאסף לכל המזנות. מאן דכניש לכל משריין עלאין לגביה.

224. רבי אבא פתח, (שיר השירים א) אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן. בנשתא ד'ישראל אברת לגבי מלכא עלאה. בנשתא ד'ישראל, מהו בנשתא. דא איהו עצרת, בנשתא. כמה דאת אמר, (במדבר י') מאסף לכל המזנות. מאן דכניש לכל משריין עלאין לגביה.

Songs 1:8

”אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדיתיך על משכנות הרעים.”

“If you do not know, O fairest among women, Follow in the footsteps of the flock, And feed your little goats Beside the shepherds' tents.”

Numbers 10:25 “מאסף לכל המחנות” “rearward of all the camps”

Rabbi Aba quotes the above verses and explains that the ‘fairest among women’ is Malchut that is also called the ‘Congregation of Israel’, and the Shechina. She is the ‘gatherer’ at the rear and receives from ‘all the camps’ that are the first nine sefirot.

225. ומגו דלומנין נוקבא אקרי בנשתא, ואתמר עצרת, כמה דאת אמר (בראשית כ) כי עצור עצר יי, דנקיט ולא יהיב. הכי הוא ודאי, דהא מגו מדיבנו סגיא דיכלה, דלא אשכחון בה מובא, (ו"א מוחא) יהבו לה בלא עכובא כלל. ואיהי כד מטא לגביה, כל מאן דכנישת, עצר ומעצר ומעכבת, דלא נזוית ונהיר, אלא כפום טלא, טפין טפין, ועיר ועיר. מאי טעמא. בגין דלא אשתכחז לתתא מדיבנותא, אלא כמה דאת אמר, (ישעיה כח) ועיר שם ועיר שם, ועיר וכוותא, ועיר אנהרותא וטלא, מדה לקבל מדה.

225. ומתוך שלפעמים השכינה נקראת נקבה, ונאמר עצרת, כמו שנאמר (בראשית כ) כי עצור עצר ה', שמחזיק ולא נותן – כך זה ודאי, שהרי מתוך אמונה רבה שלה שלא נמצא בה מום (מח), נותנים לה ללא עכוב כלל. והיא, בשבאה אליה, כל מה שכוונת עצר ומעצר ומעכבת, שלא יורד ומאיר אלא כפי הטל, טפין טפין, מעט מעט. מה הטעם? משום שלא נמצאת למטה אמונה, אלא כמו שנאמר (ישעיה כח) ועיר שם ועיר שם. זכות קטנה והארת טל קטנה, מדה בנגד מדה.

The Shechina is female and represents the complete faith. She is flawless and receives from above without limitations. When in Malchut that has a lack of faith, the light is released in a measured way. As it says “Here a little, there a little” in Isaiah 28:13

”והיה להם דבר יהוה צו לצו צו לקו לקו זעיר שם זעיר שם למען ילכו וכשלו אחור ונשברו ונוקשו ונלקדו.” “But the word of YHVH was to them, “Precept upon precept, precept upon precept, Line upon line, line upon line, Here a little, there a little,” That they might go and fall backward, and be broken And snared and caught.”

Lesson;

Malchut has no light of its own and Hashem gave us the Torah as a guide to create vessels and draw light from his endless source of Binah.

226. דאלמלא תשכחו מהימנותא, כמה דאשתכחו ביה, אריקת בכל סטרא וסטרא, בלא עכובא כלל, ואיהי זודאית. וכדין יהבין לה מתנן ונבזבזן סגיאין דא על דא, ולא יהון מעכבין לה כלל. אבל תתאין אינן מעכבין לון, ומעכבין לה, וכדין איהי עצרת. עצור עצר יי ודאי, כביכול, יהיב תמיצית, ולא יתיר.

226. שאלמלא תמצא אמונה כמו שנמצאו בה, היא מרקנת בכל צד וצד ללא עכוב כלל, והיא שמחה. ואז נותנים לה מתנות ואוצרות רבים זה על זה, ולא יעכבו אותה כלל. אבל התחתונים מעכבים אותם ומעכבים אותה, ואז היא עצרת. עצור עצר ה' ודאי. כביכול נותן תמיצית, ולא יותר.

If faith would fill this world the Light of Chokmah from the Left, and Chessed from the Right would pour gifts and treasures to this world without delays, but those who lack the faith blocks the Light from coming down and only small parts of it come down.

227. ועם כל דא כאימא יהבת לבבין בטמירי, דלא ידעין ביה, הכי עבדת לון לבנהא ישראל. ואוליפנא מנא בוצינא קדישא, דבשעתא דאיהי סליקת לבנהא ענוגין וכסופין, ומומא אשתכחו בהו בישראל לתתא, כדין מטי לבנהא טפה דזורדל ומיד אעדיאית, ותיבת עלה יומין במנין. וכדין ידעין לעילא, דמומא בהו בישראל.

227. ועם כל זה, כמו אמא נותנת לבנים בסתר שלא יודעים עליה, כך היא עושה לבניה ישראל. ולמדנו מתוך מנורה הקדושה, שבשעה שהיא עולה לקחת ענוגים וכסופים ונמצא מום בישראל למטה, אז מגיעה אליה טפת חרדל ומיד נפרדת, ויושבת עליה ימים במנין, ואז יודעים למעלה שהיום בישראל.

Regardless of their behavior, the Shechina, like a Mother gives her Israelites children gifts in a hidden way. The 'Holy Candle', Rabbi Shimon, taught that the Shechina goes up to take pleasures and delights for her children. If they create a flaw and disconnect from her then a tiny drop of blood like a mustard seed comes to her. Then it becomes known in the upper levels that the flaw is in the Israelites below and the Shechina needs to dwell on this drop for seven days to sweeten the judgment.

228. ואתער שמואלא מיד, ומשיך זוטא לתתא. (בראשית כז) ותכהין עיניו מראות, מה דהיה מסתכל בעין שפירו, בכלל דאברהם, בלא דינא כלל, כדין ותכהין עיניו מראות, מראות ודאי, מלאסתכלא בכלל דרוזמנו. כדין אתערו דסמא"ל בקל תקיף, לאתערא על עלמא. כמה דאת אמר ויקרא את עשו בנו הגדול וגו'. גדול היה לגבי משריין דסטרא אזורא, איהו גדול, ונהיג לכל ארבין דימא, דערעורן ברוזא בישא, לאטבעא לון בעומקא דימא, באינן מצולות ים דיליה.

228. ומתעורר השמאל מיד, ומושיך חוט למטה. (בראשית כז) ותכהין עיניו מראות, מה שהיה מסתכל בעין יפה בכלל אברהם בלי דין כלל, אז ותכהין עיניו מראות, מראות בודאי מלהסתכל בכלל של רחמנות. אז התעוררות סמא"ל בקול תקיף להתעורר על העולם, כמו שנאמר ויקרא את עשו בנו הגדול וגו'. גדול הוא לגבי מחנות הצד האחר, הוא גדול, ומנהיג לכל ספינות הים שמערערים ברוח רעה, להטביעם בעמק הים באותן מצולות ים שלו.

Then the left side is awakened and Sam-1 with a strong voice raises judgments on the world. He calls the forces of the other-side to collect 'payments' for the sins of the Israelites and give them to the rest of the world.

Lesson;

The Israelites receive a lot of gifts from above because of their special connection to YHVH and the Shechina. They are challenged more than others to justify the aspect of 'earning' the gifts. If they fail to stay on the righteous path, the gifts are taken from them with judgment and given to the rest of the world.

229. וכד קודשא בריך הוא הוא ברזומנו, כדין כל זוטאין וכל זובין דישראל, יהיב ליה, ואיהו אטיל לון למצולות ים. כל משריין דיליה מצולות ים אקרונ, ואינון זטלי לון, ומשטטי בהון לכל שאר עמין. וכי זוטאין דישראל, וזובין דלהון, זרקין ומתפלגין לעמא דלהון. אלא, אינון מוזכאן ומצפאן למהתנן דלעילא, ככלבי לקמי פתורא. וכד קודשא בריך הוא זטיל כל זובייהו דישראל, וזריק עלייהו, כלהו זושבי דמהתנן ונבזבזון דאיהו בעא למיהב לישראל, דאעבר מנייהו, ויהב לון. ומיד כלהו כוזדא זרקין (ס"א וחיוז זרקין) לון על שאר עמין.

229. וכשהקדוש ברוך הוא ברזומנו, הוא ברמנות, אז כל חטאי וכל עונות ישראל נותן לו, והוא מטיל אותם למצולות ים. כל מחנותיו נקראים מצולות ים, והם לוקחים אותם ומשוטטים בהם בכל שאר העמים. וכי חטאי ישראל נעונותיהם זורקים ומחלקים לעם שלהם? אלא הם מצפים ומחכים למתנות שלמעלה כמו כלבים ליד השלחן. וכשהקדוש ברוך הוא לוקח כל חטאי ישראל וזרק עליהם, כלם חושבים שמתנות ואצרות שהוא רוצה לתת לישראל העביר אותם מהם ונתן להם, ומיד כלם באחד זורקים (ומראה זורקים) אותם על שאר העמים.

The Holy One Blessed be He, with mercy, takes the sins of the Israelites and gives to the Sama-1. He cast them into the depths of the sea, which is the aspect of Sama-1 forces. They spread it to all nations that look up and wait for gifts from above like dogs by the dinner table. They think that they receive gifts intended for the Israelites.

230. תא זוזי, כנישתא דישראל, איהי אמרת בקדמיתא, (ס"א בגלותא) (שיר השירים א) שחורה אני ונאווה, אעירת גרמה לקמי מלכא עלאה. וכדין שאילת מניה ואמרת, (שיר השירים א) הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ בצהרים. תרין זמנין איכה איכה אמאי. אלא איהי רמיזא על תרין זרביין, דתרין מקדשין. דקראן כלא איכה איכה. איכה תרעה, בזרבן בית ראשון. איכה תרביץ, בזרבן בית שני. ועל דא תרין זמנין איכה איכה.

230. בא וראה, כנסת ישראל היא אומרת בתחלה (בגלות), (שיר השירים א) שחורה אני ונאווה. מקטינה עצמה ליד המלך העליון. ואז שואלת ממנו ואומרת, (שם) הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ בצהרים. למה שתי פעמים איכה איכה? אלא היא רומזת על שני חרבנות של שני בתי המקדש, שקוראים הכל איכה איכה. איכה תרעה – בחרבן בית ראשון. איכה תרביץ – בחרבן בית שני. ועל זה פעמים איכה איכה.

Songs 1:5 “I am dark, but lovely, O daughters of Jerusalem, Like the tents of Kedar, Like the curtains of Solomon.”

When the Congregation of Israel, the Shechina is in Exile, she sees herself as dark because of lack of Light. She asks her beloved King; Songs 1:7 “איהי נפשי איכה”

”תַּרְעָה אִיכָה תִּרְבִּיץ בַּצֹּהֲרִים שְׁלֹמָה אֶהְיֶה כְּעֵטָיָה עַל עֲדָרִי חֲבֵרֶיךָ.” “Tell me, O you whom I love, Where you (אִיכָה) feed your flock, Where you (אִיכָה) make it rest at noon. For why should I be as one who veils herself By the flocks of your companions?”

The Zohar asks why the word ‘אִיכָה’ appears twice in the verse and explains that they refer to the destruction of the first and second Holy Temples.

Lesson;

Genesis 3:9 “וַיִּקְרָא יְהוָה אֱלֹהִים אֶל הָאָדָם וַיֹּאמֶר לוֹ אִיכָּה.”

“Then YHVH God called to Adam and said to him, “Where are you (אִיכָּה)?”

After Adam and Eve sinned, they realized the negative impact on them. When they heard the voice of God in the Garden, they hid from him. God called Adam saying ‘אִיכָּה’ ‘Where are you?’.

God doesn’t need to ask such questions because nothing is hidden from him. It is like a statement telling Adam that he got disconnected from the Tree of Life.

The first two letters ‘א’ represent the question ‘where’, and the other two letters ‘כָּה’ has the aspect of the Shechina that connect the Light to Malchut.

When we study all aspects of the Torah, we are ‘dwelling’ in the Garden of Eden, which is the connection to the Tree of Life. When we lose that connection we are in a form of exile and darkness. In such a state we are exposed to judgments and aspects of destruction.

When your soul asks you ‘Where are you?’ prepare to answer ‘I am here, studying’.

231. תַּרְעָה תִּרְבִּיץ, לֹא דָא כְּדָא. זְלוּתָא דְּבַבְלָ, דְּאִיהִי זְמַן זְעִיר, קְאָרִי בֵּיהַ תַּרְעָה. וְעַל זְלוּתָא דְּאַדּוּם, דְּאִיהִי זְמַן סָגִי, קְאָרִי בֵּיהַ תִּרְבִּיץ. וְעַל דָּא תִּרְיָן זְמַנִּין אִיכָּה אִיכָּה. וְתוֹ תַּרְעָה תִּרְבִּיץ, יִרְעָה מִבְּעֵי לִיהַ, יִרְבִּיץ מִבְּעֵי לִיהַ אוֹף דְּכִי, דְּהָא עַל יִשְׂרָאֵל אֲמַרְתָּ. אֲלֹא אִיהִי אֲמַרְתָּ עַל נִפְשָׁהּ אִיכָּה תַּרְעָה כְּלַתָּה לְבַנְיָהּ בְּזִלְוֹתָא, דִּיהוֹן בֵּין שְׂאָר עַמִּין. אִיכָּה תִּרְבִּיץ בַּצֹּהֲרִים, הִיךְ תִּטִּיף אִיהִי עֲלִייתָהּ טָלִין וּמִיָּין, גּוֹ זְמַיְבוּ דְּצִהֲרִים.

231. תַּרְעָה, תִּרְבִּיץ, לֹא זֶה כְּזֶה. גְּלוּת בָּבֶל שְׁהִיא זְמַן מוֹעֵט, קוֹרָא בָּהּ תַּרְעָה. וְעַל גְּלוּת אָדָם שְׁהִיא לְזְמַן מְרַבָּה, קוֹרָא בָּהּ תִּרְבִּיץ. וְעַל זֶה פְּעָמִים אִיכָּה אִיכָּה. וְעוֹד תַּרְעָה, תִּרְבִּיץ – יִרְעָה הִיא לֹא לְכַתְּבוּ יִרְבִּיץ הִיא לֹא לְכַתְּבוּ גַם כֵּן, שְׁהִירָא עַל יִשְׂרָאֵל הִיא אֲמַרְתָּ. אֲלֹא הִיא אֲמַרְתָּ עַל עֲצָמָהּ: אִיכָּה תַּרְעָה כְּלַתָּה לְבַנְיָהּ בְּגְלוּת כְּשִׁיחִיו בֵּין שְׂאָר הָעַמִּים? אִיכָּה תִּרְבִּיץ בַּצֹּהֲרִים, אִיךְ תִּטִּיף עֲלֵיהֶם טַל יָמִים תוֹךְ חֲמִימוֹת הַצִּהֲרִים?

The Shechina is the one that provides for us. She asks the Holy One how will she be with her children when they are in exile, among the other nations. How would she ‘feed your flock’ with Chassadim. She wants to ‘make it rest at noon’, which is protecting her children from the judgments of the other-side.

The Zohar also explains that ‘Where you feed your flock’ is related to the Babylonian exile that was short. ‘Where you make it rest’ is related to the exile of Edom because it is longer.

232. שְׁלֹמָה אֶהְיֶה כְּעֵטָיָה, בְּשַׁעֲתָא דִּישְׂרָאֵל קְרָאן מִגְזָר עֲאָקוּ, דְּזוּיָקוּ דְּלִהוֹן, וּשְׂאָר עַמִּין (דָּף קצ"ז ע"ב) מְזוּרְפִין וּבְגִדֵּין לֹון, אִימְתִי תַּפְקוֹן בֵּין זְלוּתָא.

232. שְׁלֹמָה אֶהְיֶה כְּעֵטָיָה. בְּשַׁעֲתָא דִּישְׂרָאֵל קוֹרְאִים מִתּוֹךְ צָרָה וְדַחַק שְׁלֹהֶם, וּשְׂאָר הָעַמִּים מְחַרְפִּים וּמְגִדִּים אוֹתָם: מְתִי תַּצְאוּ מִהַגְלוֹת? אִיךְ אֱלֹהֵיכֶם אֵינוֹ עוֹשֶׂה לָכֶם

נסים? (והם ממציאים עצמם ואומרים, כה תרעה אותנו בימים הראשונים, כה תרביץ במים הקדושים לצנן החמימות של רשפים ושלֵהבות שלֵהם. והם משבחים כל זה) (והם משבחים לקדוש-ברוך-הוא ומזידים לו עם כל הצער ואריכות הגלות, ואומרים, כה תרעה אותנו בימים הראשונים, כה תרביץ עמנו בגלות ותגאל אותנו לזמן האחרון. כל זה שבח ואמונה שמותאים להם לישראל) ואני יושב כְּעֵטָה וְלֹא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת לָהֶם נִסִּים וְלָתֵת לָהֶם נַקְמוֹת. הוּא מְשִׁיב לָהֶם: אִם לֹא תִדְעִי לֶךְ הַיָּפָה בְּנָשִׁים. פֶּסוּק זֶה בְּךָ צָרִיד לְכַתְּבוֹ: אִם לֹא תִדְעִי הַיָּפָה בְּנָשִׁים. לָמָּה לֶךְ? אֲלֵא, אִם לֹא תִדְעִי לֶךְ – לַחֲזֹק עֲצֻמְךָ בְּגִלּוֹת וּלְהַגְבִּיר בֶּחַ לְהִגָּן עַל בְּנֶיךָ – צְאִי לֶךְ, צְאִי לֶךְ לְהַתְחַזֵּק בְּעַקְבֵי הַצֵּאן. אוֹתָם תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן שְׁלוּמְדִים תּוֹרָה.

אֶלֶהֱכֹון הִיךְ לֹא עֲבִיד לְכוֹן נָסִין. (ואינון משכחן גרמיהו ואמרי כה תרעי לון ביומין קדמאין. כה תרביץ במיין קדישין לצננא חמימו דרשפין ושללהובין דילהון. ואינון משבחה כל דא) (נ"א ואינון משבחון לקודשא בריך הוא ואודן ליה עם כל צערא וארכו דגלותא ואמרי כה תרעי לון ביומין קדמאין כה תרביץ עמנא בגלותא ופרוק לנא לזמנא בתראה כל דא שבחא ומיהמנותא תאיבין לון לישראל). וְאֵנָּה יְתִיב כְּעֵטָה, וְלֹא יָכִילֵת לְמַעַבְדָּא לֶךְ נָסִין, וְלִמְיָהֵב לֶךְ נִינוּקִין. אִיְהוּ אֲתִיב לְגִבְיָהּ, אִם לֹא תִדְעִי לֶךְ הַיָּפָה בְּנָשִׁים. הֵיאֵה קָרָא הָכִי מִבְּעֵי לִיְהוָה, אִם לֹא תִדְעִי הַיָּפָה בְּנָשִׁים. לֶךְ אֲמַאי. אֲלֵא אִם לֹא תִדְעִי לֶךְ: לְאַתְקַפָּא זָרְמָה בְּגִלּוֹתָא, וּלְאַתְקַפָּא זִיזִילָא, לְאַנְנָא עַל בְּנֶה. צְאִי לֶךְ, צְאִי לֶךְ לְאַתְקַפָּא בְּעַקְבֵי הַצֵּאן. אִינוּן תִּינוּקוֹת דְּבִי רַבֵּן, דְּאוֹלְפֵי תּוֹרָה.

The Shechina in exile is hidden and she can't help her children with miracles. She asks; 'For why should I be as one who veils herself' when her children are having troubles in exile among nations that hate them, insult them, and want them out of their countries. She wants to take revenge on their enemies.

The Holy One, Zeir Anpin, tells her (Songs 1:8) "If you do not know, O fairest among women, Follow in the footsteps of the flock, And feed your little goats Beside the shepherds' tents."

His advice for her is to get stronger by following the 'flock' who are the children that study Torah. From them, she can draw the power to protect her children.

Lesson;

At the times when the Holy Temples were active, the priests drew light for the nation and for the whole world with their daily services. After their destruction, the Shechina is out of her home, in exile with her children.

When we study in purity like innocent children that don't have a long list of sins, the Shechina supports our connection to Zeir Anpin and use this light to make miracles for us.

233. ורעי את גְּדִיּוֹתֶיךָ, אֵלֶיךָ עֲתִיקִי מִשְׁדִּים, דְּקָא מִסְתַּלְקִי מִעֲלָמָא וְאַתְמַשְׁכֵּן לְבִי מְתִיבֶתָא עֲלָהּ, דְּאִיְהִי עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרוּעִים, עַל דְּיִיקָא, בְּמִשְׁכְּנוֹת הָרוּעִים לֹא כְתִיב, אֲלֵא עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרוּעִים, דָּא מְתִיבֶתָא דְּמִטְרוּן, דְּתַמֵּן כָּל תְּקִיפִין וִינוּקִין דְּעֲלָמָא, וּמְנַהֲגִי אֲוִרִייתָא בְּהֵא עֲלָמָא בְּאִסּוּר וְהִיתֵר, בְּכָל מוֹה דְּאַצְטְרִיכוּ בְּנֵי עֲלָמָא, דְּהֵא עֲקָבֵי הַצֵּאן אִינוּן תִּינוּקוֹת כְּדָאמְרוּן.

233. ורעי את גְּדִיּוֹתֶיךָ, אֵלֶיךָ עֲתִיקִי מִשְׁדִּים, דְּקָא מִסְתַּלְקִי מִעֲלָמָא וְאַתְמַשְׁכֵּן לְבִי מְתִיבֶתָא עֲלָהּ, דְּאִיְהִי עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרוּעִים, עַל דְּיִיקָא, בְּמִשְׁכְּנוֹת הָרוּעִים לֹא כְתִיב, אֲלֵא עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרוּעִים, דָּא מְתִיבֶתָא דְּמִטְרוּן, דְּתַמֵּן כָּל תְּקִיפִין וִינוּקִין דְּעֲלָמָא, וּמְנַהֲגִי אֲוִרִייתָא בְּהֵא עֲלָמָא בְּאִסּוּר וְהִיתֵר, בְּכָל מוֹה דְּאַצְטְרִיכוּ בְּנֵי עֲלָמָא, דְּהֵא עֲקָבֵי הַצֵּאן אִינוּן תִּינוּקוֹת כְּדָאמְרוּן.

בְּאֶסּוּר וְהִתֵּר, בְּכָל מֵה שֶׁצְרִיכִים בְּנֵי הָעוֹלָם,
שֶׁהֵרִי עֲקֵבֵי הַצֵּאֵן אוֹתָם תִּינוּקוֹת שֶׁאֲמָרְנוּ.

Isaiah 28:9 “Whom will he teach knowledge? And whom will he make to understand the message? Those just weaned from milk? Those just drawn from the breasts?”

The ‘little goats (kids)’ and those who ‘drawn from the breasts’ are the righteous people after they pass away. They find the ‘shepherds’ tents’, which is the Yeshiva of Metat- in heavens. It’s where the strong, the infants, and the shepherds who are the scholars, leaders in this world, study the laws of the Torah that the people need to know.

234. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, עֲקֵבֵי הַצֵּאֵן, אֵינֶנּוּ תַלְמִידֵי דְבִי רַב, דִּקָּא אֲתֵינָן לְבִתֵּר בְּעֵלְמָא, וְאֵשְׁכֹּחֵן אוֹרֵייתָא בְּאַרְצֵי מִישָׁר, וְאוֹרֵזָא פְתִיזָא, וְעַל דָּא אֵינֶנּוּ מְוַדְּשֵׁן מִלִּין עֲתִיקִין בְּכָל יוֹמָא, וְשְׂכִינְתָא שְׂרִייא עֲלִיהֶו, וְצִייתָא לְמִלְהוֹן, כְּמֵה דְאֵת אָמַר (מֵלָאכִי ג) וַיִּקְשֹׁב יִי וַיִּשְׁמַע. אָמַר רַבִּי אֶבְיָא, הֵכִי הוּא וְדָא, וְכִלָּא זִיד מְלָה.

234. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, עֲקֵבֵי הַצֵּאֵן – אֵלֹו תַלְמִידֵי בֵּית רַב שְׁאַחַר כֵּךְ בָּאִים בְּעוֹלָם וּמוֹצֵאִים תּוֹרָה בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל וְדֶרֶךְ פְּתוּחָה, וְעַל זֶה הֵם מְחַדְּשִׁים דְּבָרִים עֲתִיקִים בְּכָל יוֹם, וְשׁוֹרָה עֲלֵיהֶם הַשְׂכִּינָה וּמְקַשֶּׁבָה לְדַבְרֶיהֶם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (מֵלָאכִי ג) וַיִּקְשֹׁב ה' וַיִּשְׁמַע. אָמַר רַבִּי אֶבְיָא, כֵּךְ זֶה בְּיָדָא, וְהַכֵּל דְּבָר אֶחָד.

Rabbi Elazar explains that the ‘footsteps of the flock’ are the students from Torah schools that go out to the world and follow the righteous and open ways of the Torah. They reveal deep secrets and the Shechina listens to their studies.

Malachi 3:16 “אֲזַ נְדַבְּרוּ יִרְאֵי יְהוָה אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיִּקְשֹׁב יְהוָה וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זִכְרוֹן לִפְנֵי לִירְאֵי יְהוָה וּלְחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ.”

“Then those who feared YHVH spoke to one another, And YHVH listened and heard them; So a book of remembrance was written before Him For those who fear YHVH (with awe) And who meditate on His name.”

Lesson;

The voice of Torah studies ascends from Malchut to Zeir Anpin and creates a unification that draws the Shechina to support us.

Studying the Torah laws connects us to wisdom, Chokmah, and for that reason, the sages say that those who study the Torah laws everyday merit the world to come.

Wisdom = Chokmah = חכמה

ה	מ	כ	ז
הי	מם	כף	חית
15	80	100	418
Sum = 613 as the total number of precepts in the Torah			

The full spelling of the word חכמה reveals the connection between Chokmah and the study of the Torah laws. The Daily Zohar study every Zohar paragraph in sequence so we won't miss anything.

The 613 precepts are impossible for a person to fulfill in one or even a few lifetimes because they are related to the work of the priests in the Holy Temple, kings, Judges, men/women, farmers, etc. Even if we can't fulfill a Mitzvah, we can study it and draw the light of wisdom that it conceals.

The Jerusalem Talmud (Peah 1:1) says

"These are the matters that a person eats from its fruits in This World, and the principle is maintained for The World to Come: the honoring of father and mother, acts of kindness, bringing peace between a person and his friend, and learning Torah is equivalent to them all."

Moses, the 'Faithful Shepherd' appears many times in the Zohar to support the studies of Rabbi Shimon. In almost all of his appearances in the Zohar, he discusses different precepts because it connects us to higher levels.

235. דְּבַר אֲזוּר אִם לֹא תִדְעֵי לָהּ. לָךְ לְמִוּהָ. אֶלֶּא בְּכָל
אֶתֶר דִּישְׂרָאֵל בְּגִלּוּתָא, אִיהִי עֲמִהוּן בְּגִלּוּתָא. וְעַל דָּא
כְּתִיב לָהּ, וּכְתִיב (ישעיה 80) בְּכָל צָרְתָם לוֹ צָר. וְדָא
הוּא לָהּ. הִיפָּה בְּנָשִׁים, הִיפָּה, אִיהִי אִמְרַת דְּאִיהִי
אוֹכְמִתָא, כְּמוֹהָ דָּאֵת אִמֶּר (שיר השירים א) שְׁחוּרָה
אֲנִי. וְאִיהִי אִמֶּר לְנִבְיָהּ, יָפָה אֵת, שְׁפִירְתָּא, הִיפָּה
בְּנָשִׁים, שְׁפִירְתָּא אִיהִי עַל כָּל דְּרָגִין, וּכְתִיב (שיר
השירים א) יָפָה אֵת רַעֲיָתִי.

235. דְּבַר אֲזוּר אִם לֹא תִדְעֵי לָהּ – לָךְ
לְמִוּהָ? אֶלֶּא בְּכָל מְקוֹם שְׁיִשְׂרָאֵל בְּגִלּוּת, הִיא
עֲמִם בְּגִלּוּת, וְעַל זֶה כְּתוּב לָהּ. וּכְתוּב (ישעיה
80) בְּכָל צָרְתָם לוֹ צָר, וְזֶהוּ לָהּ. הִיפָּה בְּנָשִׁים,
הִיפָּה – הִיא אִמְרָה שְׁחִירָה שְׁחוּרָה, כְּמוֹ
שְׁנֵאִמֶּר (שיר השירים א) שְׁחוּרָה אֲנִי. וְהוּא
אִמֶּר אֵלֶיהָ: יָפָה אֵת, נָא, הִיפָּה בְּנָשִׁים, נָא
עַל כָּל הַדְּרָגוֹת, וּכְתוּב (שם ו) יָפָה אֵת
רַעֲיָתִי.

The Shechina follows the Israelites when they are in exile as we read in Isaiah 63:9
"בְּכָל צָרָתָם לֹא [לוֹ] צָר וּמִלֶּאךָ פָּנָיו הוֹשִׁיעָם בְּאַהֲבָתוֹ וּבְחַמְלָתוֹ הוּא גָּאֵלם וַיִּנְטֹלם וַיִּנְשָׂאם כָּל יְמֵי עוֹלָם."

"In all their affliction He was afflicted, And the Angel of His Presence saved them; In His love and in His pity He redeemed them; And He bore them and carried them All the days of old."

When the Shechina in exile she says 'I am dark, but lovely' and the Holy One tells her Songs 6:4 "יפה את רעיתי כתרצה, נאווה כירושלם, אימה, כנדגלות" "O my love, you are as beautiful as Tirzah, Lovely as Jerusalem, Awesome as an army with banners!".

Even though the Shechina is in exile with her children she is full of Light and strength.

236. דבר אזור היפה בנשים, טבתא בטיבו. דעבידת טיבו לבנהא, בטמירו בגניזו. וקודשא בריך הוא סגי טב עליה, כל מה דעבידת לבנהא בטמירו בגניזו, אף על גב דלא מכשרן עובדין. מכאן דאתווי לאבא פד אבא רזומא על בנין ותאיב עליה כל מה דעבדת לבנהא רזומין בטמירו אף על גב דלא מכשרן עובדין.

236. דבר אחר היפה בנשים – טובה בטובות. שעושה טובות לבניה בטמירות בעורה גנוזה. והקדוש ברוך הוא הרבה טוב עליו, כל מה שהיא עושה לבניה בעורה טמירה וגנוזה, אף על גב שהמעשים לא כשרים. מכאן שראוי לאבא בשאמא מרחמת על הבנים וטוב לו כל מה שעושה לבניה רחמים בנסתר, אף על גב שמעשיו לא כשרים.

The Holy One Blessed be He also calls her the 'fairest among women' because she brings Chassadim to her children. Like a loving mother, she provides for her children in a hidden way even when they act improperly. The Holy One like a good father is happy with her even though the children are punished for not following the righteous path.

Lesson;

Exodus 25:8

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם."

"And let them make Me a sanctuary, that I may dwell among them."

The root of the word 'dwell' שכן 'Shechina'. The Shechina has a supernal state that is the aspect of Binah and a lower state in Malchut. That is why Binah and Malchut are represented by the same letter ה H.

The beauty of the Shechina is the Light that we will see and enjoy great pleasures in the Final Redemption, B"H today.

237. אמר רבי אבא, תוהנא על ההוא דכתיב, (דברים כא) כי יהיה לאיש בן סורר ומורה וגו', ותפשו בו אביו ואמו וגו', ותנינן, דבההיא שעתא אמר קודשא בריך הוא למשה כתוב. אמר ליה משה, מאריה דעלמא, שביק דא, אית אבא דעביר כדן לבריה. ומשה מרזיק הוה זומי בזכמתא, כל מה דזמין קודשא בריך הוא לבני ישראל. אמר, מאריה דעלמא, שבוק מלה דא. אמר ליה קודשא בריך הוא למשה, זומינא מה דאת אמר, כתוב וקבל אנרא. את ידעת ואנא ידע יתיר. מה דאת זומי, עלי ההוא עובדא. דרוש קרא ותשכח.

237. אמר רבי אבא, תמהני על מה שכתוב (דברים כא) כי יהיה לאיש בן סורר ומורה וגו', ותפשו בו אביו ואמו וגו'. ושנינו שבאותה שעה אמר הקדוש ברוך הוא למשה כתוב. אמר לו משה, רבון העולם, תעזוב את זה, יש אב שיעשה כך לבנו? ומשה מרחיק היה לראות בחכמה כל מה שעתיד הקדוש ברוך הוא לבני ישראל. אמר, רבון העולם, תעזוב דבר זה. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, אני רואה מה שאתה אומר. כתוב וקבל שבר. אתה יודע, ואני יודע יותר. מה שאתה רואה, עלי אותו מעשה. דרש המקרא ותמצא.

Deuteronomy 21:18

“כי יהיה לאיש בן סורר ומורה איננו שמע בקול אביו ובקול אמו ויסרו אתו ולא ישמע אליהם”

“If a man (איש) has a stubborn and rebellious son who is not obeying the voice of his father or the voice of his mother, and who, when they have chastened him, will not heed them”

Rabbi Aba wonders about this verse and says, we studied that the Holy One Blessed be He asked Moses to write this in the Torah. In the verses that follow, the father and mother take their son to the city’s elders, declare his bad ways, and the people of his city stone the son to death to purge the evil from their midst. Moses claimed that no father and mother would do such a thing to their son and ask God to remove this part from the Torah.

Moses could see what the Holy One would do to the children of Israel in the future, and God told him; I see what you see, write the words, and you are rewarded. You and I know that the story is related to me, study it and you will find the secret.

238. בַּהֲהוּא שִׁעְתָּא רַמּוֹ לִיה לְיוֹפִיאִ"ל, רַבָּנָא דְאורִייתָא, אָמַר לְמִישָׁה, אֲנָא דְרִישָׁנָא לְהָא קָרָא. כְּתִיב כִּי יִהְיֶה לְאִישׁ, דָּא קוֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת טו) יִי אִישׁ מְלֻחָמָה. בֶּן, דָּא יִשְׂרָאֵל. סוֹרֵר וּמוֹרֶה, דְּכְתִיב, (הוֹשֵׁעַ ד) כִּי כְּפָרָה סוֹרֶרָה סוֹרֶרָה סָרַר יִשְׂרָאֵל. אֵינְנוּ שׁוֹמְעִים בְּקוֹל אָבִיו וּבְקוֹל אִמּוֹ, דָּא קוֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא וּכְנִסָּת יִשְׂרָאֵל. וְיָסְרוּ אוֹתוֹ, דְּכְתִיב, (מְלָכִים ב יז) וַיַּעַד ה' בְּיִשְׂרָאֵל וּבִיהוּדָה בְּיַד כָּל נְבִיאֵי כָל חֹזֶה וְגו'. וְלֹא שָׁמְעוּ אֲלֵיהֶם, דְּכְתִיב וְלֹא יִשְׁמְעוּ אֶל יִי וְגו'. וְתַפְּשׂוּ בּוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ, בְּרַעֲתָא זֹדָא. בְּהַסְכָּמָה זֹדָא.

At that time, יוֹפִיאִ"ל, Yofiel, the angel that is appointed over the Torah told Moses; I studied this verse and the words ‘If a man (איש)’ refers to the Holy One Blessed be He as it is written in Exodus 15:3 “יְהוָה אִישׁ מְלַחְמָה יְהוָה שְׁמוֹ” “YHVH is a man (איש) of war; YHVH is His name.” The ‘son’ is the children of Israel in the state of ‘stubborn and rebellious’ as it is written in Hosea 4:16

“כי כפרה סררה סרר ישראל עתה ירעם יהוה ככבש במרחב”

“For Israel is stubborn Like a stubborn calf; Now YHVH will let them forage Like a lamb in an open country.”

The father and mother are the Holy One Blessed be He and the Shechina. ‘They have chastened him’ as described in 2 Kings 17:13

וַיַּעַד יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל וּבִיהוּדָה בְּיַד כָּל נְבִיאֵי [נְבִיאִי] כָּל חֹזֶה לֵאמֹר שְׁבוּ מִדְּרָכֵיכֶם הָרָעִים וְשִׁמְרוּ מִצְוֹתֵי חֻקֹּתַי כָּל הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֶת אֲבֹתֵיכֶם וְאֲשֶׁר שְׁלַחְתִּי אֲלֵיכֶם בְּיַד עֲבָדֵי הַנְּבִיאִים

“Yet YHVH testified against Israel and against Judah, by all of His prophets, every seer, saying, “Turn from your evil ways, and keep My commandments and My statutes, according to all the law which I commanded your fathers, and which I sent to you by My servants the prophets.”

קרובים הם לישראל ואוחזים בהם, וכל קרוב לא דן דין לקרובים (לקרוביו), ופסול הוא לדין. בתחלה מה כתוב? אל זקני עירו ואל שער מקמו. בין שראה הקדוש ברוך הוא שהם קרובים, מיד סלק הדין משער מקומו. מה כתוב אחריו? ואמרו אל זקני עירו, לחוד. ואל שער מקומו לא כתוב, אלא אל זקני עירו.

ואזודין בהו, וכל קריב לא דאין דינא לקריבים (לקריביה), ופסול איהו לדינא. בקדמיתא מה כתוב, אל זקני עירו ואל שער מקומו, כיון דזומא קודשא בריה הוא דאינון קריבין, מיד סליק דינא משער מקומו, מה כתוב בתריה, ואמרו אל זקני עירו (דף קצ"ח ע"א) לזוד. ואל שער מקומו לא כתוב, אלא אל זקני עירו.

We know that judgment comes from above and the court of the mother that is Malchut is attached to the children of Israel. A relative cannot sit in court and judge his relatives. Therefore he is disqualified from passing sentences on them. When the father and mother came with their complaint about their son, the Holy One Blessed be He saw that they are relative. He removed the judgment from 'the gate of his place'. For that reason, the verse that follows says 'unto the elders' and skips 'the gate of his place' that refers to Malchut.

(Deuteronomy 21:20) "ואמרו אל זקני עירו בנגו זה סורר ומרה איננו שמע בקלנו זולל וסבא"

"And they shall say to the elders of his city, 'This son of ours is stubborn and rebellious; he will not obey our voice; he is a glutton and a drunkard.'"

We see that the 'tone' has changed and it tells us that there is another aspect to look into the son's behavior.

Continues in the next study

Lesson;

The Sefirot are also called days as we read in the story of creation. The seven days of Creation have the aspect of the seven sefirot of Chessed to Malchut. 'Ancient days' that we read above have the aspect of the upper three Sefirot, Keter, Chokmah, and Binah. From the 'ancient' comes the attributes of mercy and pure light that manifest into pleasures and everything that is good in this world. In the book of Daniel, we read a description of the 'Ancient of Days' that the prophet saw in his vision. The 'Ancient' is pure light and the vision of the prophet saw is just a 'translated' form that appeared in his mind.

Daniel 7:9 "חזא הוית עד די כרסון רמיו ועתיק יומין יתב לבושה כתלג חור ושער ראשה כעמר נקא כרסיה" "שבבין די נור גלגלוהי נור דלק"

"I watched till thrones were put in place, And the Ancient of Days was seated; His garment was white as snow, And the hair of His head was like pure wool. His throne was a fiery flame, Its wheels a burning fire;"

241. בנגו זה ודאי, ולא של שער העמים. סורה ומרה איננו שמע בקלנו. מה שונה שהרי בהתחלה לא כתוב זולל וסבא, ואחר כך כתוב זולל וסבא? אלא מי גרם להם לישראל להיות סורר ומרה לאביהם שבשמים? בגלל שהוא זולל וסבא בשאר העמים, שכתוב (תהלים קו) ויתערבו בגוים

241. בנגו זה ודאי, ולא דשאר עמין. סורר ומורה איננו עומע בקולנו. מאי שניא, דהא בקדמיתא לא כתוב זולל וסבא, ולבתר כתוב זולל וסבא. אלא מאן גרים להו לישראל, למהוי סורר ומורה לגבי אבוהון דבשמיא, בגין דאיהו זולל וסבא, בשאר עמין דכתיב, (תהלים קו) ויתערבו בגוים וילמדו מבעשיהם

וּכְתִיב וַיֹּאכַל הָעָם וַיִּשְׁתַּזְזוּ, דַּעֲקָרָא וַיִּסּוּדָא אֲכִילָה וַיִּשְׁתַּתֵּה, כַּד עֲבָדִין בְּשַׁאֲרַ עַמּוּיָן. דָּא זָרִים לֹון, לְמִהְיֵי בֶן סוֹרֵר וּמוֹרֶה, לְגַבֵּי אֲבוּהוֹן דְּבִשְׁמִיא.

וַיִּלְמְדוּ מַעֲשֵׂיהֶם, וְכָתוּב (במדבר כה) וַיֹּאכַל הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲוּ, שְׁעָקֵר וַיִּסּוּד אֲכִילָה וַיִּשְׁתַּתֵּה כְּשֶׁעוֹשִׂים בְּשַׁאֲרַ הָעַמִּים. זֶה גֹרֵם לָהֶם לִהְיוֹת בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֶה לְאֲבֵיהֶם שְׁבִשְׁמִים.

When the father and the mother say 'This son of ours', they refer to the children of Israel and not to the other nations. In this verse they add another type of behavior that was not mentioned earlier and, saying 'he is a glutton and a drunkard'.

The Zohar asks what made Israel be 'stubborn and rebellious' in front of their father in heavens, and answers that it was caused by getting mingled with the other nations and learning from their actions.

Psalms 106:35 "וַיִּתְעַרְבוּ בְּגוֹיִם וַיִּלְמְדוּ מַעֲשֵׂיהֶם" "But they mingled with the Gentiles And learned their works;"

Numbers 25:2

"וַיִּתְקְרְאוּ לָעָם לְזַבְחֵי אֱלֹהֵיהֶן וַיֹּאכַל הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲוּ לֵאלֹהֵיהֶן" "They invited the people to the sacrifices of their gods, and the people ate and bowed down to their gods."

The desire for pleasures represented here by food drives the people to follow false gods.

242. וְעַל דָּא וַיִּזְמִיחוּ כָּל אַנְשֵׁי עִירוֹ בְּאַבְנִים. אֲלֵין כָּל שַׁאֲרַ עַמּוּיָן, דְּהוּוּ מְקַלְעִין לָהֶו בְּאַבְנִים, וְסִתְרִין שְׁוֹרִין, וּמִנְתַּצִּין מִגְדָּלֵין, וְלֹא מִהֲגֵי לֹון כָּלֹום. כִּיֹּון דְּשִׁמְעַ מִשְׁתָּה כְּדִין, כְּתִב פְּרִשְׁתָּא דָּא.

242. וְעַל זֶה, וַיִּרְגְּמֻהוּ כָּל אַנְשֵׁי עִירוֹ בְּאַבְנִים. אֱלֹה כָּל שַׁאֲרַ הָעַמִּים שְׁדֵּי מְקַלְעִים אוֹתָם בְּאַבְנִים, וְסוֹתְרִים אֶת הַחוּמוֹת וּמִנְתַּצִּים אֶת הַמְּגִדִּלִים, וְלֹא מוֹעִיל לָהֶם כָּלֹום. כִּיֹּון שְׁשִׁמְעַ מִשְׁתָּה, אֵץ כְּתִב פְּרִשְׁתָּה זֶה.

Deuteronomy 21:21

"וַיִּרְגְּמֻהוּ כָּל אַנְשֵׁי עִירוֹ בְּאַבְנִים וְנָתַתְּ וּבִעַרְתָּ הָרַע מִקִּרְבְּךָ וְכָל יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וְיִרְאוּ" "Then all the men of his city shall stone him to death with stones; so you shall put away the evil from among you, and all Israel shall hear and fear."

The angel Yofiel completes his explanation and says that it relates to the other nations that throw stones on them. They knock down walls and destroy towers, but they cannot prevail against Israel. After this explanation, Moses wrote this part in the Torah.

243. וְעַם כָּל דָּא הִיפָּה בְּנָשִׁים, טָבָא וַיִּקְרָא בְּנָשִׁים דַּעֲלָמָא. צָאי לָהּ בַּעֲקָבֵי הַצֶּאֱן, הָא אוֹקִימָנָא, אֲלֵין בְּתִי כְּנִסְיוֹת וּבְתִי מִדְּרָשׁוֹת. וְרַעִי אֶת גְּדִיּוֹתֶיהָ, אֲלֵין יִנּוּקֵי דְּבִי רַב, דְּלֹא טַעְמוּ טַעַם זֹוּבָא בַּעֲלָמָא. עַל מִשְׁכָּנוֹת הָרוּעִים, אֲלֵין מְלַמְדֵי תִינוּקוֹת וְרִישֵׁי יְשִׁיבוֹת.

243. וְעַם כָּל זֶה – הִיפָּה בְּנָשִׁים, טוֹבָה וְנִכְבְּדָה בְּנָשׁוֹת הָעוֹלָם. צָאי לָךְ בַּעֲקָבֵי הַצֶּאֱן, הָרִי בְּאֶרְצוֹ – אֱלוֹ בְּתִי כְּנִסְיוֹת וּבְתִי מִדְּרָשׁוֹת. וְרַעִי אֶת גְּדִיּוֹתֶיהָ – אֱלוֹ תִינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן שְׁלֹא טַעְמוּ טַעַם חֲטָא בַּעֲוֹלָם. עַל מִשְׁכָּנוֹת הָרָעִים – אֱלוֹ מְלַמְדֵי תִינוּקוֹת וְרִישֵׁי יְשִׁיבוֹת.

The 'fairest among women' is Malchut that is the best and most honored among all women in the world. She joins the children of Torah schools that never had the taste of sin, their teachers, and the leaders of the Yeshivot.

Lesson;

The lesson that the angel Yofiel taught Moses is that the children of Israel are protected because of the seed of their faith is rooted deep in their souls and when they lose the

path, the Shechina follow the children that study Torah because their purity allows the Shechina to bring support for all Israelites.

The sages say that the world is kept in existence by the merit of the vapor that comes from the mouth of children that speaks the words of Torah.

“שאין העולם מתקיים אלא בזכות הבל פיהם של תינוקות של בית רבן”

Below two of many references in the Zohar to the value of the little children that study the Torah. The first reference describes the Mashiach that on his way to come down to the world, he passes through different palaces in heavens and stops in the palace of righteous who suffered greatly in their lives, little children that died before their time, and souls of those who were crying for the destruction of the Holy Temple.

We are no longer little children but if we study and connect with a pure heart and with the desire to see the coming of Mashiach and the third and everlasting Holy Temple, we open ourselves for the Shechina to bring light into our lives and the world.

When we hear about a little child that dies before his time, we should immediately pray for the coming of Mashiach to transform the pain into the creation of a large vessel that will draw Mashiach to this world.

Zohar Beresheet-2 #16

Showing the hebrew translation of the Aramaic Zohar.

<https://unityzohar.com/zohar-books/beresheet-b/15>

הוא נוסע מההיכל הזה ונכנס. בהיכל השלישי, ושם כל אותם בני חללים וכאבים קשים, וכל אותם תינוקות של בית רבן שלא השלימו ימיהם, וכל אותם העצובים על חרבן בית המקדש [ושפכו] והיו שופכים דמעות. כלם עומדים. באותו היכל, והוא מנחם אותם.

Pekudei #693

<https://unityzohar.com/zohar-books/pekudei/692>

ואלו התמנו על אותו הכל התינוקות שלומדים תורה לקיים את העולם, ואלו נטלים אותו הכל ומעלים אותו למעלה. וכל הכל והכל של אותם תינוקות שלומדים בתורה לקיים את העולם, נעשה ממנו רוח אמת, ועולה אותה רוח למעלה ומתעטרת בעטרה קדושה, ומתמנה שומר העולם, וכן כלם.

244. דָּבָר אֲזוּר עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרוּעִים, וְזֹסֵר ו'. אֵינֹן בִּישִׁין, אֲלֵין מַלְכֵי הָאֱמֹרִי, דְּנָטְלוּ יִשְׂרָאֵל אֶרְעָא דְלָהוֹן, לְרַעֲיָא מִקְנֵיהוֹן, וּלְבֵי מִרְעָה יִהְיֶה יִשְׂרָאֵל אֶרְעָא דָא. כְּדִין שְׂמַע בְּלָק, דְּאֶרְעָא דְהוֹת וְזִשְׁבָּא כָל כַּה, עֲבָדוּ יִשְׂרָאֵל קָרְבָּא דָא, וְסִתְרוּ לָהּ, עַד דְּשִׁוּ לָהּ בֵּי מִרְעָה. כְּדִין אֲשִׁתְּדַל בְּכָל מִה דְּאֲשִׁתְּדַל, וְשִׁתַּף בְּהִדִּיָּה לְבָלְעָם.

244. דָּבָר אַחֵר עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרוּעִים, חֶסֶר ו' – אוֹתָם רָעִים אֵלֹי מַלְכֵי הָאֱמֹרִי שֶׁלָּקְחוּ יִשְׂרָאֵל אֶת אֶרֶץ לְרֻעוֹת מִקְנֵיהֶם, וּלְבֵית מִרְעָה נָתַן יִשְׂרָאֵל אֶרֶץ זוּ. אִזּוּ שָׁמַע בְּלָק שֶׁהָאֶרֶץ שֶׁהִיְתָה חֲשׂוּבָה כָּל כָּךְ, עָשׂוּ יִשְׂרָאֵל קָרֵב זֶה וְסִתְּרוּ אוֹתָהּ, עַד שֶׁשָּׁמְעוּ בֵּית מִרְעָה. אִזּוּ הִשְׁתַּדַּל בְּכָל מַה שֶׁהִשְׁתַּדַּל, וְשִׁתַּף אֹתוֹ אֶת בָּלָעַם.

The Zohar brings another explanation to the words “shepherds’ tents” רָעִים. ‘Shepherd’ is written with the letter Vav ‘ו’ missing. It can be read as ‘רעים’ that means ‘bad’ and it is a reference to the Amorites kings. The Israelites took their land for pasture to their herds.

Balak saw that the Israelites fought for land to use for pasture so he wanted to block them and joined forces with Balaam.

245. וַיֵּרָא בְּלֵק, רַבִּי זִזְקִיָּה פָתַח, (ישעיה נו) כֹּה אָמַר
 יי שִׁמְרוּ מִשְׁפָּט וַעֲשׂוּ צְדָקָה כִּי קְרוֹבָה יִשְׁוּעָתִי וְגו'.
 כִּמְהָ זִזְכִּיבִין יִשְׂרָאֵל קָמִי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאֵף עַל
 גַּב דְּאִינוֹן זִזְאֵבו קָמִיָּה, וְזִזְכִּין קָמִיָּה בְּכָל זְמָנָא וְזְמָנָא,
 אִיהוּ עֲבִיד לֹון לְיִשְׂרָאֵל, וְדוֹנוֹת כְּשִׁנְגוֹת.

245. וַיֵּרָא בְּלֵק, רַבִּי זִזְקִיָּה פָתַח, (ישעיה נו) כֹּה אָמַר
 ה' שִׁמְרוּ מִשְׁפָּט וַעֲשׂוּ צְדָקָה כִּי קְרוֹבָה יִשְׁוּעָתִי לְבֹא וְצְדָקָתִי לְהַגְלוֹת, (ישעיה
 נו) כֹּה אָמַר ה' שִׁמְרוּ מִשְׁפָּט וַעֲשׂוּ צְדָקָה כִּי
 קְרוֹבָה יִשְׁוּעָתִי וְגו'. כִּמְהָ חֲבִיבִים יִשְׂרָאֵל
 לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂאֵף עַל גַּב שְׁחָטָאוּ
 לִפְנֵי וְחוֹטְאִים לִפְנֵי בְּכָל פַּעַם וּפַעַם, הוּא
 עוֹשֶׂה לְיִשְׂרָאֵל וְדוֹנוֹת כְּשִׁנְגוֹת.

Isaiah 56:1 “Thus says YHVH: “Keep justice, and do righteousnessTzedaka, connection to Yessod, For My salvation is about to come, And My righteousness to be revealed.”

Rabbi Chizkiyah quotes this verse and says that the Holy One Blessed be He loves the children of Israel and even when they sin wilfully, he accounts it for them as errors.

Lesson;

To have our sins treated as errorsMistakes, Low-level inequities we make Teshuvah and commit to not repeating the same sins/mistakes. If we do Teshuva, we create an opening to Light that cleanses our sins and have an easier correction process.

246. וְהָכִי אָמַר רַב הַמְנוּנָא סָבָא, תִּלְתָּ דִּינִין בְּבִי דִּינָא,
 תִּקְיֵנוּ (ו"א רבנן) בְּסִדְרֵי מִתְנִיתָא. וְזָדָא, קְדָמִיתָא,
 בְּאַרְבַּע אַבּוֹת נְזִיקִין הַשּׁוֹר וְכו'. תִּנְיִינָא, טָלִית
 דְּאַשְׁתַּכּוּז. תִּלְתִּיתָא, שְׁוֵתִפִּין וְרָא דְאַבִּידָה. מֵאִי
 טַעְמָא. אֱלָא, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכָל זְמָנָא, עֲבִיד לֹון
 לְיִשְׂרָאֵל וְדוֹנוֹת כְּשִׁנְגוֹת. וְאִינוֹן דְּסִדְרוּ מִתְנִיתִין דְּתִלְתָּא
 בְּבִי, הָכִי סִדְרוּ, אֲרוּז דְּקָרָא נְקָטוּ, דְּכִתִּיב, (שְׁמוֹת
 כב) עַל כָּל דְּבַר פֶּשַׁע, וְהָאִי פֶשַׁע אִיהוּ דְּלָאוּ בְּזוּזִין,
 וּמֵאֵן אִיהוּ. עַל שׁוֹר, עַל זִמּוֹר, עַל שֶׁה, דָּא בָּבָא קָמָא,
 דְּהָכָא הוּא בְּאִינוֹן מוֹלִין. עַל שְׁלֵמָה, דָּא בָּבָא מְצִיעָא,
 עַל כָּל אַבְדָּה, דָּא בָּבָא תִּלְתִּיתָא.

246. וְכֵן אָמַר רַב הַמְנוּנָא סָבָא, שְׁלֶשָׁה
 שְׁעָרֵי דִין תִּקְנוּ (חֲכָמִים) בְּסִדְרֵי הַמִּשְׁנָה:
 אֶחָד – רֵאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַת אַבּוֹת נְזִיקִין, הַשּׁוֹר
 וְכו'. שֵׁנִי – טָלִית שְׁנִמְצָאָה. שְׁלִישִׁי – שְׁתֵּפִים
 וְסוּד אַבְדָּה. מָה הַטַּעַם? אֱלָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא בְּכָל זְמַן עוֹשֶׂה לְיִשְׂרָאֵל וְדוֹנוֹת כְּשִׁנְגוֹת,
 וְאֵלּוּ שְׁסִדְרוּ מִשְׁנֵי שְׁלֹשׁ בָּבוֹת – דְּרִף
 הַכְּתוּב נִקְטוּ, שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת כב) עַל כָּל
 דְּבַר פֶּשַׁע, וְהוּא פֶּשַׁע שְׁלֵא בְּזוּזִין, וּמָה? עַל
 שׁוֹר, עַל חֲמוֹר, עַל שֶׁה – זֶה בָּבָא קָמָא,
 שְׁכָאן הוּא בְּאִתּוֹת דְּבָרִים. עַל שְׁלֵמָה – זֶה
 בָּבָא מְצִיעָא. עַל כָּל אַבְדָּה – זֶה בָּבָא
 שְׁלִישִׁית.

Rav Hamnuna Sava said that the sages established three gates of justice in the Mishna.

The first gate, Bava Kamma – Four primary causes of injury

The second gate, Bava Metzia – Two people are grasping a garment

The third gate, Bava Batra – Partners and the secret of a lost object.

The reason for this order is that the Holy One Blessed be He treats the sins of the children of Israel as errors.

The editors of the Mishnah followed the Torah verse in Exodus 22:8

עַל כָּל דְּבַר פֶּשַׁע עַל שׁוֹר עַל חֲמוֹר עַל שֶׁה עַל שְׁלֵמָה עַל כָּל אַבְדָּה אֲשֶׁר יֹאמַר כִּי הוּא זֶה עַד הָאֱלֹהִים יְבֹא דְבַר
 “שְׁנִיָּהם אֲשֶׁר יִרְשִׁיעַן אֱלֹהִים יִשְׁלַם שְׁנַיִם לָרַעְהוּ.”

“For any kind of trespass, whether it concerns an ox, a donkey, a sheep, or clothing, or for any kind of lost thing which another claims to be his, the cause of both parties shall

come before the judges; and whomever the judges condemn shall pay double to his neighbor.”

‘For any kind of trespass’ is unintentional sin, error, ‘whether it concerns an ox, a donkey, a sheep’. This is Bava Kamma, the first gate.

‘or clothing’ is Bava Metzia, and ‘any kind of lost thing’ is the third gate, Bava Batra.

247. דִּאֲרוּז קָרָא נֶקְטוּ. דְּכֹד מִטָּא לְבָבָא מִצִּיעָא, הִוָּה
אָמַר, שִׁירִיתָא דִּקָּא נֶקְטוּ בְּטָלִית דָּא, אָבִיאי. כִּיּוֹן
דִּאֲשִׁתְּכוּז קָרָא, אָמַר, וְדֵאי דָּא הִלְכָּה לְמִשְׁתָּה מִסִּינִי,
וּבִיֶּאֱרוּ כָּל מִלֵּי דִרְבָּנָן.
247. שְׁדִּרְךָ הַכְּתוּב לָקַח. שְׁכַשְׁמִינֵעַ לְבָבָא
מִצִּיעָא, הִוָּה אָמַר: רֵאשִׁית שְׁלָקְחוּ בְּטָלִית זֹו
לְמָהּ? כִּיּוֹן שְׁנַמְצָא פְּסוּקָא, אָמַר: וְדֵאי זֹו הִלְכָּה
לְמִשְׁתָּה מִסִּינִי, וּבִיֶּאֱרוּ כָּל דְּבָרֵי חֻקִּים.

The sages followed the order of the Torah verse above. When Rav Hamnuna Sava reached Bava Metzia that starts with the discussion about ‘two are holding a garment’, he said, it is certain that this order is according to the way Moses arranged it on Mount Sinai, as the sages explain.

Lesson;

The following is a simple and good description that I copied from Wikipedia. I just want to point out that the Mishnah is arranged in 6 parts and with 63 tractates. It is like a ladder from Malchut to the six sefirot of Zeir Anpin and connects us to Binah (63) with the name יוֹד-הי-וָאוּ-הי.

Rabbi Shimon appears many times in the Mishnah, discussing different Torah laws.

==

The Mishnah teaches the oral traditions by example, presenting actual cases being brought to judgment, usually along with (i) the debate on the matter, and (ii) the judgment that was given by a notable rabbi based on halakha, mitzvot, and spirit of the teaching (“Torah”) that guided his decision.

In this way, the Mishnah brings to everyday reality the practice of the mitzvot as presented in the Torah, and aims to cover all aspects of human living, serve as an example for future judgments, and, most important, demonstrate the pragmatic exercise of the Biblical laws, which was much needed since the time when the Second Temple was destroyed (70 CE). The Mishnah is thus not the development of new laws, but rather the collection of existing traditions.

The term “Mishnah” is related to the verb “shanah”, to teach or repeat, and to the adjectives “sheni” and “mishneh”, meaning “second”. It is thus named for being both the one written authority (codex) secondary (only) to the Tanakh as a basis for the passing of judgment, a source and a tool for creating laws, and the first of many books to complement the Tanakh in certain aspects.

The six orders are:

Zeraim (“Seeds”), dealing with prayer and blessings, tithes and agricultural laws (11 tractates)

Moed (“Festival”), pertaining to the laws of the Sabbath and the Festivals (12 tractates)

Nashim (“Women”), concerning marriage and divorce, some forms of oaths and the laws of the Nazirite (7 tractates)

Nezikin (“Damages”), dealing with civil and criminal law, the functioning of the courts and oaths (10 tractates)

Kodashim (“Holy things”), regarding sacrificial rites, the Temple, and the dietary laws (11 tractates) and

Tohorot (“Purities”), pertaining to the laws of purity and impurity, including the impurity of the dead, the laws of food purity and bodily purity (12 tractates).

248. כה אמר יי, מאי שניא בכל דוכתא דנביאי, דכתיב כה אמר יי, ובמישה לא כתיב הכי. אלא, מישה דהות נביאותיה מו אספקלריאה דנהרא דלעילא, לא כתיב ביה כה. אבל שאר נביאים, דהוו מנבאין מו אספקלריאה דלא נהרא, נביאו מו כה. (נ"א לאחזאה דכלא איהו חד בלא פירודא דאף על גב דאמרו וכו', לא אמרו אלא מו כ"ה)

248. כה אמר ה'. מה שונה בכל מקום של נביאים שכתוב כה אמר ה', ובמישה לא כתוב כך? אלא משה שנבואתו היתה מתוך אספקלריה המאירה שלמעלה, לא כתוב בו כה. אבל שאר הנביאים שהיו מתנבאים מתוך אספקלריה שלא מאירה, התנבאו מתוך כה. (להראות שהכל הוא אחד ולא פרוד, שאף על גב שאמרו וכו', לא אמרו אלא מתוך כה).

All prophets deliver their prophecies using the words “Thus said YHVH”. Their visions came from a ‘mirror’, which is a ‘reflection’ from the upper levels as seen in Malchut. These reflections/visions represented by the word ‘כה’, that means ‘So’ or ‘Thus’. It’s the Light that appears in Malchut.

Moses was different because he had a direct connection to YHVH. He saw the messages directly from a mirror of Light.

The prophets receive the messages from YHVH as visions in Malchut like from a mirror that is dark on one side. Moses could see the words of God as they are formed in the level of Zeir Anpin like seeing through a clear mirror that lets visions behind the glass come through.

249. (במדבר כ"ב) ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה וגו'. ועתה, רבי אלעזר אומר, אומר אותו רשע, ודאי השעה עומדת לי לעשות מה שאני רוצה. ראה, ולא ראה יפה. ראה במה אלפים נופלים מישראל על ידו לזמן מועט, אומר, ודאי השעה עומדת לי, ולכן ועתה, ולא בזמן אחר.

249. (במדבר כ"ב) ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה וגו'. ועתה, רבי אלעזר אומר, אומר אותו רשע, ודאי השעה עומדת לי לעשות מה שאני רוצה. ראה, ולא ראה יפה. ראה במה אלפים נופלים מישראל על ידו לזמן מועט, אומר, ודאי השעה עומדת לי, ולכן ועתה, ולא בזמן אחר.

Numbers 22:6

ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה כי עצום הוא ממני אולי אוכל נכה בו ואגרשנו מן הארץ כי ידעתי את אשר יעשה. תברך מברך ואשר תאר יואר.

“Therefore please come at once, curse these people for me, for they are too mighty for me. Perhaps I shall be able to defeat them and drive them out of the land, for I know that he whom you bless is blessed, and he whom you curse is cursed.”

Balak was evil but with spiritual powers from the other-side. He saw in a vision that because of him thousands of Israelites will perish. It was an incomplete vision but he believed that it is a good time for him to attack the Israelites.

250. לָכֶּה, לָךְ מִבְּעֵי לִיָּהּ, מֵאִי לָכֶה. אָמַר, נִזְדַּרְדְּרוּ זָרְבִּין לָהֶּהוּא דְּרוּזִין בְּגִדְפִי עָלֵיָּהּ, לָהֶהוּא דְּשִׁמְיָה כ"ה. אָמַר, נִזְדַּרְדְּרוּ עֲצָמֵינוּ לְאוֹתוֹ שְׁמִרְחָף בְּכַנְפֵּינוּ עֲלֵיהֶם לְאוֹתוֹ שְׁשֻׁמוּ כ"ה. וְעַתָּה לָכֶה, נִעְרָף קָרָב בְּאוֹתוֹ כ"ה. (וְעַתָּה לָכֶה, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (מַלְכִּים-ב ג) וְעַתָּה לְשַׁלֵּל מוֹאֵב).

The word 'לכה', 'please come' is also 'to 'כה'. Balak believes that he can go to war against 'כה' that is the light force in Malchut, and win over it. He called Balaam to curse the Israelites and disconnect them from 'כה'.

Lesson;

There are many levels of visions. It is easy to get them, especially when they come from the other-side that represents lies, deceit, and illusion. These visions are incomplete and misleading like the vision of Balak.

From Talmud Bavli, Chagigah 14b

Rabbi Akiva said to them: When, upon your arrival in the upper worlds, you reach pure marble stones, do not say: Water, water, although they appear to be water because it is stated: "He who speaks falsehood shall not be established before My eyes" (Psalms 101:7).

Rabbi Akiva tells the rabbis that are about to ascend to higher spiritual levels to be careful with what they see. They may not be able to see the truth because their minds are strongly influenced by what they see in the world of Malchut.

We should NEVER seek advice or follow future/fortune tellers even if they can tell some truth. It doesn't matter what kind of 'tool' they use as a 'mirror'. Together with some truth, they may deliver advice that leads to chaos and darkness. We do not want to use 'dirty mirrors'.

The Zohar is the shining and clear mirror that shares with us the truth beyond this world.

251. אָמַר, עַד הִשְׁתָּא לָא הָוָה בְּעֶלְמָא מֵאֵן דִּי־יִכּוּל לָהּ, בְּגִין הֵהוּא פְּטְרוּנָא דְּקִיּוּמָא עָלֵיָּהּ, הִשְׁתָּא דְּשִׁעְתָּא קִיּוּמָא לָן, לָכֶה נִעְבִּיד קָרָבָא. וְכָל עֵיטָא דְּהֵהוּא רִשְׁעָא לָכֶה הָוָה, דְּכַתִּיב וְאֵנֹכִי אֶקְרָה כֹּה אֶעֱקֹר לָהֶהוּא כֹּה מֵאֲתָרֵיהּ. וְתִרְוִיָּהּ בְּעֵיטָא בִּישָׁא לָהֵא כֹּה הָוָה, כְּבֹה דָּאֵת אָמַר (תְּהִלִּים ב) עַל יְיָ וְעַל מִשְׁיִזּוֹ, לָא יִדְעוּ דְּהָא לְבַתֵּר, הָאִי כ"ה אֶעֱקֹר לֵוִן מִעֶלְמָא.

Numbers 23:15

"וַיֹּאמֶר אֶל בָּלָק הִתְיַצֵּב כֹּה עַל עֹלְתְּךָ וְאֵנֹכִי אֶקְרָה כֹּה."

"And he said to Balak, "Stand here (כה) by your burnt offering while I meet YHVH over there (כה)."

Balak and Balaam believed that the Israelites were invincible up to that time and now they have the opportunity to go against them and uproot them from 'כה', that is the Light that protects them.

Psalms 2:2

”יִתְצַבּוּ מַלְכֵי אֶרֶץ וְרוֹזְנִים נוֹסְדֵי יָחַד עַל יְהוָה וְעַל מְשִׁיחוֹ.”

“The kings of the earth set themselves, And the rulers take counsel together, Against YHVH and against His Anointed”

They came together with their wicked plan but they didn't see that soon after a small success, 'כה' will uproot them from the world.

252. כִּי עֲצוֹם הוּא מִמֶּנִּי. וְכִי עַד הָהוּא שִׁיעָתָא אֵין אֲנִיחוּ בֵּיהּ קָרְבָּא וְנִצְוֹנוּ לֵיהּ. בְּאֵן אֲתֵר אֶעְרְעוּ בְּזוּרְבָּא דְלֵהוֹן, וְהוּי גְבָרִין (דף קצ"ח ע"ב) כְּגִבְרִין לְאֻזְזָאָה גְבוּרְתָּא דְלֵהוֹן. מֵאִי כִי עֲצוֹם הוּא מִמֶּנִּי. אֲלֵא הָהוּא רִשְׁעֵי זִכְרִים הָיָה, וְזִמְי לְמִרְזוּיקָא, זִמְמָא לְדוּר מִלְכָּא, דְּאֵתִי מִרוּת הַמּוֹאֲבִיָּה, גִּיבָר תְּקִיף כְּאַרְיֵה, וְעִבִּיד קָרְבִּין תְּקִיפִין, וְנִצְוֹנוּ לְמוֹאֲב, וְשִׁי לֹון תְּזוּזוֹת רְגָלוֹי. אָמַר עֲצוֹם הוּא. הָהוּא דִּירְתָּא הָהוּא גְבוּרְתָּא, זִיד מִלְכָּא דְלֵהוֹן, מִיֵּן יוֹפֵק לְשִׁיעָתָא לְמוֹאֲב.

252. כִּי עֲצוֹם הוּא מִמֶּנִּי. וְכִי עַד הָהוּא שִׁיעָתָא אֵין אֲנִיחוּ בֵּיהּ קָרְבָּא וְנִצְוֹנוּ לֵיהּ. בְּאֵן אֲתֵר אֶעְרְעוּ בְּזוּרְבָּא דְלֵהוֹן, וְהוּי גְבָרִין (דף קצ"ח ע"ב) כְּגִבְרִין לְאֻזְזָאָה גְבוּרְתָּא דְלֵהוֹן. מֵאִי כִי עֲצוֹם הוּא מִמֶּנִּי. אֲלֵא הָהוּא רִשְׁעֵי זִכְרִים הָיָה, וְזִמְי לְמִרְזוּיקָא, זִמְמָא לְדוּר מִלְכָּא, דְּאֵתִי מִרוּת הַמּוֹאֲבִיָּה, גִּיבָר תְּקִיף כְּאַרְיֵה, וְעִבִּיד קָרְבִּין תְּקִיפִין, וְנִצְוֹנוּ לְמוֹאֲב, וְשִׁי לֹון תְּזוּזוֹת רְגָלוֹי. אָמַר עֲצוֹם הוּא. הָהוּא דִּירְתָּא הָהוּא גְבוּרְתָּא, זִיד מִלְכָּא דְלֵהוֹן, מִיֵּן יוֹפֵק לְשִׁיעָתָא לְמוֹאֲב.

Balak said to Balaam (Numbers 22:6) “כִּי עֲצוֹם הוּא מִמֶּנִּי”, “they are too mighty for me”.

The Zohar asks where did they have battle encounters before to experience that the Israelites are ‘mighty’?, and where did their swords meet to see their strength and might?

Then answers that Balak was wise and saw in a vision that in the future, King David will come from his line, from Ruth the Moabite. He saw that King David was strong like a lion, made battles against Moab, and destroyed them. For that reason, he said; they are ‘too mighty for me’.

Lesson;

The word/letters ‘כה’ represent the Light of the Shechina in Malchut. She protects the Israelites wherever they are.

God gives instructions on how the priests should bless the children of Israel.

Numbers 6:23 “דַּבֵּר אֶל-אַהֲרֹן וְאֶל-בָּנָיו לֵאמֹר, כֹּה תְבָרְכוּ אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: אָמֹר, לָהֶם”

“Speak to Aaron and his sons, saying, Thus (כה) you shall bless the people of Israel: you shall say to them,”

The priests bless us with the word כה that represents the Shechina in Malchut that is the source of all blessings for us.

The Rashash, who was a great Kabbalist, and when he heard the word ‘כה’, his body began to shake because he had a high level connection to the Shechina.

253. אוֹלִי אוֹכֵל נֶכֶּה בּוֹ. הָאִי קָרָא הָכִי הָיָה לֵיהּ לְמִימָר, אוֹלִי אוֹכֵל אָכָה בּוֹ. אוֹ אוֹלִי נֹכַל נֶכֶּה בּוֹ. אֲלֵא הָהוּא רִשְׁעֵי זִכְרִים, אָמַר, וְזִמְיָא יָדָא וְזָדָא, לֹון תְּזוּזוֹת רְגָלוֹי. אָמַר, עֲצוֹם הוּא. הָהוּא דִּירְתָּא הָהוּא גְבוּרְתָּא, זִיד מִלְכָּא דְלֵהוֹן, מִיֵּן יוֹפֵק לְשִׁיעָתָא לְמוֹאֲב.

253. אוֹלִי אוֹכֵל נֶכֶּה בּוֹ. הָאִי קָרָא הָכִי הָיָה לֵיהּ לְמִימָר, אוֹלִי אוֹכֵל אָכָה בּוֹ. אוֹ אוֹלִי נֹכַל נֶכֶה בּוֹ. אֲלֵא הָהוּא רִשְׁעֵי זִכְרִים, אָמַר, וְזִמְיָא יָדָא וְזָדָא, לֹון תְּזוּזוֹת רְגָלוֹי. אָמַר, עֲצוֹם הוּא. הָהוּא דִּירְתָּא הָהוּא גְבוּרְתָּא, זִיד מִלְכָּא דְלֵהוֹן, מִיֵּן יוֹפֵק לְשִׁיעָתָא לְמוֹאֲב.

דָּוֹד אֲרִיא תְּקִיפָא, פְּרִישׁ (קע"ב) רִגְלָא (ידא), אִי
אִיכּוּל עֲמָה, דְּנִתְּוֹבֵר (ס"א)
תְּרוּוּיָהּ (ונתחבר) וְנִגְרַע בִּיהוּא אֲרִיָּה יִדָּא
דָּא, עַד לָא יִיתִי הֵהוּא בִּלְכָּא לְעִלְמָא, וְלָא יִתְרַךְ יִת
מוֹאָב בִּמְאִתְרִיהּ.

Balak saw that the Israelites are strong as a Lion. He invited Balaam to join forces with him, and by the power of Balaam's curses, he could cut off the strong arm of the Lion before he came to conquer Moav and take their land.

The verse says 'Perhaps I shall be able' in a singular form, and 'defeat them' in a plural form. It tells us that Balak owned the plan to weaken Israel and he needed Balaam's power to do so.

254. אָרְה לִי, מֵאִי אָרְה לִי. אָמַר רַבִּי אֲבָא, הֵהוּא
רְשָׁע בְּתָרִי לִישְׁנֵי קְאָמַר לְבַלְעָם. וְזָד אָמַר אָרְה לִי,
וְזָד אָמַר קְבָה לִי. מַה בֵּין הָאִי לְהָאִי. אָלָא אָמַר לִיהּ,
אָרְה לִי עֲשִׁבִין וְזָרְשִׁין דְּרִישֵׁי דְּזוּזִין, וְשׁוּי לֹון בְּקִדְרָה
דְּזוּרְשִׁיא, כִּיּוֹן דְּזוּמָא דְּזוּלִילִיהּ יִתִּיר בְּפוּמָא, תָּב וְאָמַר,
וּלְכָה נָא קְבָה לִי.

Number 22:11

”הִנֵּה הָעָם הֵיכָא מִמִּצְרַיִם וַיִּכַּסּ אֶת עֵין הָאָרֶץ עֲתָה לָכֶּה קְבָה לִי אֶתוֹ אֹלִי אוֹכַל לְהִלָּחֵם בּוֹ וְגִרְשָׁתִּיו.”

“Look, a people has come out of Egypt, and they cover the face of the earth. Come now, curse (קְבָה) them for me; perhaps I shall be able to overpower them and drive them out.”

Rabbi Aba tells us that Balak used two different words when asking Balaam to curse the Israelites. In the first time (Number 22:6) Balak used ‘אָרְה’ and in the second time he used ‘קְבָה’. Rabbi Aba reveals that at the beginning Balak asked Balaam to gather for him special weeds and heads of snakes to make magic, but after he saw that Balaam's power of his mouth is stronger, he asked him to actually curse the Israelites.

255. וְאֶפִּילוּ חֲכִי, הֵהוּא רְשָׁע דְּבַלְקָא, לָא שְׂבִיבָא וְזָרְשִׁין,
אָלָא לְקִיטָא כָּל זִיגִי עֲשִׁבִין, וְזָרְשִׁין דְּרִישֵׁי דְּזוּזִין, וְזָטִיל
קְדָרָה דְּזוּרְשִׁין, וְנִעִין לָהּ תְּזוּזוֹת אֲרִעָא אָלָף וְזוּמָשׁ
מֵאָה אַמִּין, וְנִגְזִי לָהּ לְסוּף יוּמִין. כִּיּוֹן דָּאֲתָא דָּוִד, בְּרָא
בְּתִהוּמָא, אָלָף וְזוּמָשׁ מֵאָה אַמִּין (עַל אֶלֶף וְחֻמְשָׁה מֵאָה
אַמִּין), וְאֶפִּיק מִיָּא מִן תִּהוּמָא, וְנִסִּיךְ עַל מִדְּבִזָּא.
בְּתִהוּמָא שִׁעְתָּא, אָמַר, אֲנָא אֲסוּזִי הֵהוּא קְדָרָה, (תִּהְלִים
O) מוֹאָב סִיר רוּזְצִי. סִיר רוּזְצִי וְדָאִי.

255. וְאֶפִּילוּ כָּךְ, אֶתוֹ בְּלָק הֲרָשַׁע לֹא עֲזַב
אֶת בְּשָׁפִיו, אֲלָא לְקַט כָּל מִינֵי עֲשִׁבִים, בְּשׁוּף
שֶׁל רִאשֵׁי נְחָשִׁים, וְלִקַּח קְדָרַת מְכַשְׁפִּים וְנִעֵץ
אוֹתָהּ תַּחַת הַקֶּרֶקַע אֶלֶף וְחֻמְשָׁה מֵאוֹת
אַמָּה (עַל אֶלֶף וְחֻמְשָׁה מֵאוֹת אַמָּה), וְנִגְזַז אוֹתָהּ
לְסוּף הַיָּמִים. כִּיּוֹן שֶׁבָּא דָּוִד, בָּרָא בְּתִהוּמָה
אֶלֶף וְחֻמְשָׁה מֵאוֹת אַמָּה, וְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ מִתְּהוּמָה
וְנִסְדָּךְ עַל הַמִּזְבֵּחַ. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה אָמַר, אֲנִי
אֲרַחֵץ אוֹתָהּ הַקְדָּרָה. (תִּהְלִים קַח) מוֹאָב סִיר
רִחְצִי. סִיר רִחְצִי בְּנִדְאִי.

Balak didn't forget his first plan and he gathered weeds and heads of snakes to make sorcery. He took a pot and stuck it 1500 cubits into the earth to store it for the end of days.

When David came he dug out water from the depth of 1500 cubits and poured it on the Altar, saying;

Psalms 60:10

”מוֹאָב סִיר רֹחֲצִי עַל אֶדְוֹם אֲשָׁלִיךְ נַעְלִי עָלַי פִּלְשֶׁת הַתְּרַעֲעִי.”

”Moab is My washpot; Over Edom, I will cast My shoe; Philistia, shout in triumph because of Me.”

With that action and consciousness, he disabled the sorcery of Balak.

Lesson;

King David had purity, spiritual strength, powers, and the Holy Temple to make a special connection and wash away sorcery made long ago by Balak.

We don't have the same tools King David had, but we have the Torah that is considered as living water. When we study the Torah we wash away layers of impurities that cover us for a long time, even from previous lives.

How to be saved from evil and sorcery

At the end of this book you find a practical 'script' from the Chida, Rabbi Chaim Yosef David Azulai.

256. עַל אֶדְוֹם אֲשָׁלִיךְ נַעְלִי, מֵאֵי אֲשָׁלִיךְ נַעְלִי. אֲכֹל דָּא אוֹף הָכִי לְמִרְזִיק הָהִי, דְּכִתִּיב, (בְּרַאשִׁית כה) וַיֹּאמֶר עֲשֵׂו אֶל יַעֲקֹב הַלְעִיטָנִי זֶה מִן הָאָדָם הָאָדָם הַזֶּה כִּי עִיף אֲנִכִּי. הַלְעִיטָנִי: הַלְעִטָה בִּמְשֵׁי, פְּתִיזוּ דְּפוּמָא וְגִרְוֹנָא לְמִבְכָּלֵעַ. אָמַר דָּוִד לָהּ הוּא בְּלָעָן, מִכְּלֵט הַלְעִטָן, אֲנִי אֲרַמִּי עָלֶיהָ נַעְלִי, לְמִסְתָּם גִּרְוֹנֶיהָ.

256. עַל אֶדְוֹם אֲשָׁלִיךְ נַעְלִי. מֵאֵי אֲשָׁלִיךְ נַעְלִי. אֲכֹל דָּא אוֹף הָכִי לְמִרְזִיק הָהִי, דְּכִתִּיב, (בְּרַאשִׁית כה) וַיֹּאמֶר עֲשֵׂו אֶל יַעֲקֹב הַלְעִיטָנִי זֶה מִן הָאָדָם הָאָדָם הַזֶּה כִּי עִיף אֲנִכִּי. הַלְעִיטָנִי: הַלְעִטָה בִּמְשֵׁי, פְּתִיזוּ דְּפוּמָא וְגִרְוֹנָא לְמִבְכָּלֵעַ. אָמַר דָּוִד לָהּ הוּא בְּלָעָן, מִכְּלֵט הַלְעִטָן, אֲנִי אֲרַמִּי עָלֶיהָ נַעְלִי, לְמִסְתָּם גִּרְוֹנֶיהָ.

257. עָלִי פִלְשֶׁת אֶתְרוּעָה, אוֹף הָכִי דָּא לְמִרְזִיק אֶסְתְּכִי דָּוִד, אָמַר, כִּנְעָן סֹטְרָא בִּישָׁא דְּסֹטְרָא אֲזֹרָא אִיהִי, וּפְלִשְׁתִּים מִתְבָּן אִינוֹן, לְסֹטְרָא אֲזֹרָא מִזֶּה אֲצִטְרִיחָה. תְּרוּעָה. דְּכִתִּיב, (בְּמִדְבָּר י') וְכִי תִבְאוּ מִלְחָמָה בְּאֶרְצְכֶם וְהִרְעִיתֶם וְגו', לְתִבְרָא זִיכְרֵיהָ וְתִקְפֶּיהָ, וּבְגִין כֶּךָ עָלִי פִלְשֶׁת אֶתְרוּעָה, וְהָכִי אֶתְרוּעָה לָן.

257. עָלִי פִלְשֶׁת אֶתְרוּעָה, אוֹף הָכִי דָּא לְמִרְזִיק אֶסְתְּכִי דָּוִד, אָמַר, כִּנְעָן סֹטְרָא בִּישָׁא דְּסֹטְרָא אֲזֹרָא אִיהִי, וּפְלִשְׁתִּים מִתְבָּן אִינוֹן, לְסֹטְרָא אֲזֹרָא מִזֶּה אֲצִטְרִיחָה. תְּרוּעָה. דְּכִתִּיב, (בְּמִדְבָּר י') וְכִי תִבְאוּ מִלְחָמָה בְּאֶרְצְכֶם וְהִרְעִיתֶם וְגו', לְתִבְרָא זִיכְרֵיהָ וְתִקְפֶּיהָ, וּבְגִין כֶּךָ עָלִי פִלְשֶׁת אֶתְרוּעָה, וְהָכִי אֶתְרוּעָה לָן.

258. וְעִתָּה לְכָה זֶה אֶרֶה לִי אֶת הָעָם הַזֶּה כִּי עֲצוּם הוּא מִמֶּנִּי. רַבִּי זִזְקִיָּה פְּתוּז, (יִשְׁעִיָּה יא) וְהָיָה צִדֵּק אֲזֹר מִתְנִי וְהָאֲמוּנָה אֲזֹר חֲלָצִיו. פְּסוּק זֶה הִכָּל הוּא אֶחָד. מִה חֲדוּשׁ בָּא לְהַשְׁמִיעֵנוּ? שְׁהָרִי צִדֵּק הֵינּוּ אֲמוּנָה, וְאֲמוּנָה

258. וְעִתָּה לְכָה זֶה אֶרֶה לִי אֶת הָעָם הַזֶּה כִּי עֲצוּם הוּא מִמֶּנִּי. רַבִּי זִזְקִיָּה פְּתוּז, (יִשְׁעִיָּה יא) וְהָיָה צִדֵּק אֲזֹר מִתְנִי וְהָאֲמוּנָה אֲזֹר חֲלָצִיו. פְּסוּק זֶה הִכָּל הוּא אֶחָד. מִה חֲדוּשׁ בָּא לְהַשְׁמִיעֵנוּ? שְׁהָרִי צִדֵּק הֵינּוּ אֲמוּנָה, וְאֲמוּנָה

היננו צדק. אזור מתנניו הינו אזור חלציו. ולא מצאנו פסוק כמו זה.

ואמונה היינו צדק. אזור מתנניו, היינו אזור וזלציו, לא אשכנזן קרא כהאי גוונא.

259. אלא לא צדק כמו אמונה, ואף על גב שהכל אחד, ודרגה אחת היא. אבל בזמן שעומדים בדין קשה ומקבלים מצד שמאל, אז נקרא צדק דין ממש, והינו (שם כו) כי כאשר משפטיה לארץ צדק למדו יושבי תבל. שדרגה זו של משפט היא רחמים. ובשמתקרב משפט בצדק, אז מתבשם (הכל), ויכולים בני העולם לסבל דין בצדק.

259. אלא לא צדק כאמונה, ואף על גב דכללא וזד, וזד דרגא איהו. אבל בזמנא דקיימא בדינא קשיא, ובמקבלא מסטר שמאלא, כדן אקרי צדק, דינא ממש. והינו (ישעיה כו) כי כאשר משפטיה לארץ צדק למדו יושבי תבל. דהאי דרגא דמשפט, רזומי איהו. וכד אתקריב משפט בצדק, כדן אתבסם (כלא), ויכלין בגי עלמא, למסבכל דינא דצדק. (ועל דא צדק לאו איהו כאמונה)

260. (ועל זה צדק אינו כאמונה) אמונה, בשעה שמתחברת בה (אז הוא) אמת, לשמחה. וכל הפנים מאירות, אז נקראת אמונה. ויש ותרנות לכל, וכל הנשמות עולות, מתחייבות בכמה חייבים של רשעים רעים, וכיון שהן עולות בפקדון (מקדים), הוא מחזירן ברחמים וחס עליהן, ואז נקראת אמונה, ואין אמונה ללא אמת.

260. אמונה, בשעתא דאתחבר בה (כדן איהו) אמת, לזודוה. וכל אנפין נהירין, כדן אקרי אמונה. ואית ותרנותא לכללא, וכל נשמותין סלקין, מתחייבי בכמה זויבין דזויבין בישין, וכיון דבפקדון סלקין (אקדים), אהדר לון ברזומי, וזס עליהו. וכדן אקרי אמונה, ולית אמונה בלא אמת.

261. בעת אזור מתנניו ואזור חלציו. מה כאן שני אזורים? ומתנים וחלצים, אף על גב שהן אחת, שתי דרגות הן, אחת למעלה ואחת למטה. למעלה בראשית נקרא מתנים, ולמטה בסוף נקרא חלצים, כמו שנאמר (ישעיה לב) ותגורה על חלצים. בסוף, על ראש הירכים. כשאשה בצער, מנתקים אותם חלצים מראש הירכים, ושמה ידה בכאב עליהם.

261. השעתא אזור מתנניו, ואזור וזלציו. מהו תרין אזורין הכא. ומתנים וזלצין אף על גב דזוד אינן, תרין דרגין אינן, זוד לעילא, וזוד לתתא. לעילא בשירותא, אקרי מתנים. לתתא בסופא, אקרי וזלצין, כמה דאת אמר (ישעיה לב) וזגורה על וזלצים, בסופא, על ריש ירכים. כד אתתא בצערא, מנתקן אינן וזלצים, מריש ירכין, ושויאת ידה בכאיבא עליהו.

262. ולכן לגבורה ולקרב – צדק אזור מתנניו, וכך צריך. לרחמנות ולטוב – אמונה אזור חלציו. בדרגה אחת ידון את העולם ושולט לשני צדדים, אחד לרחמים לישראל, ואחד דין לשאר העמים.

262. ובגין כך לגבורה ולקרבא, צדק אזור מתנניו. והכי אצטריוה. לרזומנו ולטב, אמונה אזור וזלציו, בזוד דרגא ידן עלמא, ושלטא לתרין סטרין, זוד רזומי (דף קצ"ט ע"א) לישראל. וזוד דינא לשאר עמין.

263. ואם תאמר, צדק הוא דין הקשה? והרי כתוב (ויקרא יט) בצדק תשפט עמיתך, (דברים טז) צדק צדק תרדף, וכמה

263. ואי תימא, צדק דינא תקיף איהו, והא כתיב (ויקרא יט) בצדק תשפוט עמיתך. (דברים טז) צדק צדק תרדוף. וכמה אינן. ודאי הכי הוא.

הם - ודאי כך זה, שהרי בצדק אין כלל ותרנות. גם כך מי שדן את חברו, לא צריך לעשות לו ותרנות מהדין כלל, אלא בצדק, שלא ישגיח על האהבה, (ויקרא יט) מאזני צדק, בלי ותרנות לצד זה ולצד זה למי שנותן ולמי שמקבל. ומשום זה דרגה אחת היא, ומתחלקת לשני צדדים. ושני צדדים אלה, שני אזורים, עומדים, אחד לשאר העמים ואחד לישראל. ובשעה שיצאו ישראל ממצרים, התאזרו באזורים הללו - אחד של קרב, ואחד היה של שלום.

264. (והכל היה בצדק) כשיתיעץ בלק, אמר ואגרשנו מן הארץ. אמר, אותה דרגה (שנאחזה בו הארץ, וזה וכו') שהם נאחזים בה, מן הארץ ודאי. וזהו כי עצום הוא ממני, בודאי. מי יכול להלחם ולעמד בהם בישראל! דרגתם חזקה היא משלנו ומשום זה - ואגרשנו מן הארץ. ואם אגרשנו מן הארץ הזאת ואגרש אותם ממנה, אוכל לעשות כל רצוני. כחם הוא במה? בפה ובמעשה. הרי הפה שלף, והמעשה שלף.

265. כי ידעתי את אשר תברך מבדך וגו'. וכי מאין היה יודע? הרי פרשה, שהרי בהתחלה כתוב, (במדבר כא) והוא נלחם במלך מואב הראשון ויקח את כל ארצו מידו. ששכר את בלעם וכו'. אבל כי ידעתי, ידיעה ודאי ידע ברכתו. את אשר תברך מבדך וגו', מה צריך כאן ברכה, שהרי בשביל קללה הלך? ואם אותו דבר שהיה יודע מבלעם בהתחלה היה קללה, מה זה את אשר תברך מבדך?

266. אלא דבר זה לא ידעתי ולא זכיתי בו עד שבא רבי אלעזר ודרש, (תהלים) אברכה את ה' בכל עת תמיד תהלתו בפי. וכתוב (שם ts) אברך את ה' אשר יעצני. מי (צריך) שצריך ברכה מן התחתונים. את, שהרי נאחז בהם בשלהבת בפתילה. ודוד שידע את זה, אמר אברכה

דהא צדק לית ביה וותרנותא כלל. אוף הכי מאן דדאין לזוברה, לא אצטריך למעבד ליה וותרנותא מן דינא כלל, אלא בצדק, דלא ישגוז לרזוימו. מאזני צדק, בלא וותרנו להאי סטרא ולהאי סטרא, למאן דיהיב ולמאן דמקבל. ובגין כך זוד דרגא איהו, ואתפלג לתרין סטרי. והני תרין סטרי, ב' אזורין, קיימן, זוד לשאר עמין, וזוד לישראל. ובשעתא דנפקו ישראל ממצרים, אתאזרו באזורין אלין, זוד דקרבא. וזוד הוה דשכלמא. (חסר כאן) (וכלא הוה בצדק)

264. כד אתיעט בלק, אמר ואגרשנו מן הארץ. אמר ההוא דרגא דקא (ס"א אתאחדת ביה הארץ ודא וכו') אתאזדן ביה, מן הארץ ודאי. ודא הוא כי עצום הוא ממני ודאי, מאן ייכול לאחזא ולקיימא בהו בישראל דרגא דלהון תקיף הוא מדיכילי. ובגין כך, ואגרשנו מן הארץ. ואי מהאי ארץ אגרשנו, ואתרף יתיה מיניה, איכול למעבד כל רעותי, וזילא דלהון במאי איהו. בפומא, ובעובדא. הא פומא דילך, ועובדא דילי.

265. כי ידעתי את אשר תברך מבדך וגו'. וכי מאן הוה ידע. הא אוקמוה, דהא בקדמיתא כתיב, (במדבר כא) והוא נלחם במלך מואב הראשון ויקח את כל ארצו מידו, דאגר ליה לבלעם וכו'. אבל כי ידעתי, ידיעה ודאי ידע, בזכותא דיליה. את אשר תברך מבדך, מאי אצטריך הכא ברכה, דהא בגין קללה הוה אויל. ואי ההוא מלה דהוה ידע מן בלעם בקדמיתא, קללה הוה, מאי את אשר תברך מבדך.

266. אלא מלה הכא, ולא ידענא בה, ולא זכינא בה, עד דאתא רבי אלעזר ודרש, (תהלים לד) אברכה את ה' בכל עת תמיד תהלתו בפי. וכתוב (תהלים ts) אברך את ה' אשר יעצני. מאן (ס"א אצטריך) דאצטריך ברכתא מן תתאי. את, דהא אתאזד בהו כשלהובא בפתילה. ודוד דהוה ידע דא,

את. אמר אותו רשע, אותה דרגה שלכם, אחוזה בהם בגלל ברכותיהם, שמברכים אותה בכל יום. כח יש לה לברך את אותה דרגה, ותעקר אותה מהם. וזהו כי ידעתי את אשר תברך מברך וגו'. ובזה נוכל להם. תברך את אותה דרגה, ותקלל את הפתילה. ועל זה אמר ואנכי אקרה בה, אעקור אותה מהם שלא תאחז בהם.

267. ועוד אקרה בה – אשפיע ואמשיך את אותה דרגה בחטאים וטמאה ובקרי ובטמאה שעשו בניה, והיא תעשה אתם גמר. מיד – וילכו זקני מואב וזקני מדן וקסמים בידם. שלא יאמר אותו רשע שאין עמו אותם מיני כשפים שצריך בידו להתעכב עליהם (ויתעכב עליהם).

268. פתח ואמר, (ירמיה ל) ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל [וגו'], כי אתה אני וגו'. פסוק זה נאמר והתעוררו בו, אבל עד כעת יש להתעורר יותר. אתה מהו? סוד ארון הברית, שזוהי דרגה שהולכת בגלות עם בניה, העם הקדוש. בשעה שבקש משה רחמים על ישראל, מה כתוב? (במדבר יא) ואם ככה את עשה לי הרגני נא הרג, ופרשוה.

269. אבל כך אמר משה, דרגה אחת שנתת לי נקראת אתה, משום שאין לה פרדה ממך. ה' שלה נאחזה בישראל. אם אתה (תשמידם מהעולם) ישמרו בעולם, הרי ה' של השם הזה שאחוז בהם מעברת ממנו, אם כך את עשה לי – שה', עקר השם הזה, תעקר.

270. ועל זה אמר יהושע אחר כך, (יהושע ז) ומה תעשה לשמך הגדול. שהרי ודאי שם זה עקר ויסוד הכל, אתה הוא ה'. ומשה, אף על גב שהקדוש ברוך הוא לא אמר לו כך, ידע שזה בזה תלוי והחטא גורם. ואתה אל

אמר אברכה את. אמר ההוא רשע, ההוא דרגה דלהוה, אחוזה בהו, בגין ברכאן דלהוה, דקא מברכין ליה בכל יומא. וזילא אית לה לברכא לההוא דרגא, ותעקר לה מנייהו ודא הוא כי ידעתי את אשר תברך מבורך וגו'. ובדא גיכול בהו. תברך לההוא דרגא ותיכלוט לפתילה. ועל דא אמר, ואנכי אקרה בה, אעקר לה מנייהו, דלא יתאזוד בהו.

267. ותו אקרה בה, אנגיד ואמשיך לההוא דרגא, בזוזבין ומסאבי ובקרי ובטומאה דעבדו בזוי, והיא תעביד עמהוהו גמירא. מיד וילכו זקני מואב וזקני מדן וקסמים בידם, דלא ימא ההוא רשע דלאו המניה אינון זינן וזרשין דאצטרין בידו להתעכב עליהו (ויתעכב עליהו). (מה שחסר כאן תמצא בסוף הספר ס' י"א ו"א (ס' י"ד))

268. פתחו ואמר, (ירמיה ל) ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי אתה אני וגו'. האי קרא אתמר ואתערו ביה, אבל עד כען אית לאתערא יתיר. אתה, מאי איהו. רוא ארון הברית. דא איהו דרגא דאזלא בגלותא בהדי בנהא עמא קדישא. משה בשעתא דבעא רחמין עליהו דישאל, מה כתיב (במדבר יא) ואם ככה את עשה לי הרגני נא הרג, ואוקמוה.

269. אבל הכי אמר משה, דרגא זור דיהבית לי אקרי אתה, בגין דלית ליה פרישו ממך. ה' דילה אתאזוד בהו בישראל. אי את (ס"א תשיצי לון מעלמא) אשתצי לון בעלמא, הא ה' דשמא דא דאתאזוד בהו אתעבר מניה, אי הכי את עושה לי, דה' עקרא דשמא דא אתעקר.

270. ועל דא אמר יהושע לבתר, (יהושע ז) ומה תעשה לשמך הגדול, דהא ודאי שמא דא עקרא ויסודא דכלא, אתה הוא יי. ומשה אף על גב דקודשא בריך הוא לא אמר ליה, הכי ידע, דהא בהא תלויא, וזוזבא גרים. ואתה אל תירא עבדי יעקב וגו', כלא זור.

תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב וְגו', הִכָּל אֶחָד. כִּי אֲתִידָא אֲנִי, הָרִי בְּאַרְנוּ כִּי אֲתִי אֲתֵּה לֹא כְּתוּב, אֲלֵא כִּי אֲתִידָא אֲנִי. כִּי אַעֲשֶׂה כָּלָה בְּכָל הַגּוֹיִם, בְּכָל הַגּוֹיִם אַעֲשֶׂה כָּלָה.

271. רַב הַמְנוּנָא קִדְמָאָה אָמַר, דְּוִזִיקוּ וְעֲאָקוּ דְיִשְׂרָאֵל, כַּמָּה טָב וְכַמָּה תּוֹעֲלָתָא גָרִים לֹון. רַפְיוֹן דְּשִׂאָר עַמִּין, כַּמָּה בִּישְׁטִין גָרִים לֹון. דְּוִזִיקוּ וְעֲאָקוּ דְיִשְׂרָאֵל, גָרִים לֹון דְּטָב לִיהוּ וְתוֹעֲלָתָא. וּבִמְאִי נִיהוּ. (דף קצ"ט ע"ב) כָּלָה. כָּלָה דְּוִזִיקוּ. רַפְיוֹן דְּשִׂאָר עַמִּין, גָרִים לֹון רַפְיוֹן וּבִישְׁטִין, וְהֵאֱמִי אִיהוּ כָּלָה. וְהֵאֱמִי אִתְּנוּזִי לֹון, דְּהֵא כָּל רַפְיוֹן בָּלֵא דְּוִזִיקוּ דְּהוּה לֹון בְּהֵאֱמִי עֲלָמָא, גָרִים לֹון רַפְיוֹן לְבַתֵּר בָּלֵא דְּוִזִיקוּ, כָּלָה. (ישעיה כח) כִּי כָּלָה וְנִזְוָרְצָה שְׂמִיעֵתִי. כִּי אַעֲשֶׂה כָּלָה. כָּלָה בְּרַפְיוֹן. לְיִשְׂרָאֵל דְּהוּה לֹון דְּוִזִיקוּ וְעֲאָקוּ, כָּלָה. (ישעיה א) וְכַכְלָה תַעֲדָה כְּלִיהָ.

272. מַה זֶה בְּלִיָּה? אֵלּוּ יִשְׂרָאֵל שְׁהֵם בְּלִי הַכְּלָה הַזֶּה. יִשְׂרָאֵל שְׁהִיָּה לָהֶם דְּחֶק וְצֹרֹת – (עמוס ט) אָקִים אֶת סִבְת דְּוִיד הַנִּפְלָתָה, סִבְת שְׁלוֹם. לְשִׂאָר הָעַמִּים שְׁהִיָּה לָהֶם רַפְיוֹן צָרָה וְצוּקָה – כָּלָה בְּרַפְיוֹן, כְּמוֹ שְׁהִיָּה לָהֶם בְּתַחֲלָה. וְעַל זֶה (יִרְמְיָה מו) כִּי אַעֲשֶׂה כָּלָה בְּכָל הַגּוֹיִם וְגו', וְאֲתִידָא לֹא אַעֲשֶׂה כָּלָה. שְׁהִיָּה אֵין רַאוי לָהּ, שְׁהִיָּה דְּחֻקִּים הֵייתָם בְּתַחֲלָה פְּעַמִּים רַבּוֹת בְּדָחַק שֶׁל גְּלוּת תְּמִיד, וְדָחַק תַּהֲיָה כָּלָה. (תּוֹרִיש כְּלִיָּה).

273. וְיִסְרְתִּיךָ לְמִשְׁפָּט, הָאִי קָרָא הָכִי מִבְּעֵי לִיהָ וְיִסְרְתִּיךָ בְּמִשְׁפָּט, דְּהֵא אִמְתִּי יִיסוּרִי בְּשַׁעֲתָא דְּדִינָא. (וְהֵאֱמִי לֹא הֵאֱמִי אִמְתִּי יִיסוּרִיךָ לְמִשְׁפָּט. אֲלֵא כְּתִיב (ישעיה ג) יִי בְּמִשְׁפָּט יָבֵא עִם זְקֵנֵי עַמּוֹ. וְהֵאֱמִי יוֹמָא, אֲקָדִים קוּדְשִׁיא בְּרִיךְ הוּא אֲסוּוֹתָא לְיִשְׂרָאֵל, עַד לֹא יִיעֲלוֹן לְדִינָא, בְּגִין דְּיִכְסֹון לְקִיָּימָא בֵּיהּ. וּבִמְאִי אֲסוּוֹתָא, הֵאֱמִי דְּבִכָּל שַׁעֲתָא וְשַׁעֲתָא קוּדְשִׁיא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב יִיסוּרִין לְיִשְׂרָאֵל זְעִיר, זְעִיר בְּכָל זְמַנָּא וְזְמַנָּא, וּבְכָל דְּרָא וְדָרָא בְּגִין דְּכַד יִיעֲלוֹן וְלִיּוּמָא דְּדִינָא רַבָּא, דְּיִיזוּן מִתִּיָּא, לֹא יִשְׁלֹוט עֲלֵיהּ דִּינָא.

כִּי אֲתִידָא אֲנִי, הָא אֲוִקִימָנָא כִּי אֲתִי אֲתֵּה לֹא כְּתִיב, אֲלֵא כִּי אֲתִידָא אֲנִי. כִּי אַעֲשֶׂה כָּלָה בְּכָל הַגּוֹיִם וְגו', בְּכָל הַגּוֹיִם אַעֲשֶׂה כָּלָה.

271. רַב הַמְנוּנָא קִדְמָאָה אָמַר, דְּוִזִיקוּ וְעֲאָקוּ דְיִשְׂרָאֵל, כַּמָּה טָב וְכַמָּה תּוֹעֲלָתָא גָרִים לֹון. רַפְיוֹן דְּשִׂאָר עַמִּין, כַּמָּה בִּישְׁטִין גָרִים לֹון. דְּוִזִיקוּ וְעֲאָקוּ דְיִשְׂרָאֵל, גָרִים לֹון דְּטָב לִיהוּ וְתוֹעֲלָתָא. וּבִמְאִי נִיהוּ. (דף קצ"ט ע"ב) כָּלָה. כָּלָה דְּוִזִיקוּ. רַפְיוֹן דְּשִׂאָר עַמִּין, גָרִים לֹון רַפְיוֹן וּבִישְׁטִין, וְהֵאֱמִי אִיהוּ כָּלָה. וְהֵאֱמִי אִתְּנוּזִי לֹון, דְּהֵא כָּל רַפְיוֹן בָּלֵא דְּוִזִיקוּ דְּהוּה לֹון בְּהֵאֱמִי עֲלָמָא, גָרִים לֹון רַפְיוֹן לְבַתֵּר בָּלֵא דְּוִזִיקוּ, כָּלָה. (ישעיה כח) כִּי כָּלָה וְנִזְוָרְצָה שְׂמִיעֵתִי. כִּי אַעֲשֶׂה כָּלָה. כָּלָה בְּרַפְיוֹן. לְיִשְׂרָאֵל דְּהוּה לֹון דְּוִזִיקוּ וְעֲאָקוּ, כָּלָה. (ישעיה א) וְכַכְלָה תַעֲדָה כְּלִיהָ.

272. מַה זֶה בְּלִיָּה? אֵלּוּ יִשְׂרָאֵל, דְּאִינֹון כְּלִים דְּהֵאֱמִי כָּלָה. יִשְׂרָאֵל דְּהוּה לֹון דְּוִזִיקוּ וְעֲאָקוּ, (עמוס ט) אָקִים אֶת סִבְת דְּוִיד הַנִּפְלָתָה, סִבְת שְׁלוֹם. לְשִׂאָר עַמִּין דְּהוּה לֹון רַפְיוֹן צָרָה וְצוּקָה. (צוּקָה) כָּלָה בְּרַפְיוֹן, כַּמָּה דְּהוּה לֹון בְּקִדְמִיָּתָא. וְעַל דָּא כִּי אַעֲשֶׂה כָּלָה בְּכָל הַגּוֹיִם וְגו', וְאֲתִידָא לֹא אַעֲשֶׂה כָּלָה, דְּהֵא לֹא אִתְּנוּזִי לָהּ. דְּהֵא דְּוִזִיק הוּיָת בְּקִדְמִיָּתָא זְמַנִּין סְגִיָּאִין, בְּדְּוִזִיקוּ, דְּגְלוּתָא תְּדִיר, וְדְּוִזִיק תַּהֲיָה כָּלָה. (ו"א תרית כליה)

273. וְיִסְרְתִּיךָ לְמִשְׁפָּט, הָאִי קָרָא הָכִי מִבְּעֵי לִיהָ וְיִסְרְתִּיךָ בְּמִשְׁפָּט, דְּהֵא אִמְתִּי יִיסוּרִי בְּשַׁעֲתָא דְּדִינָא. (וְהֵאֱמִי לֹא הֵאֱמִי אִמְתִּי יִיסוּרִיךָ לְמִשְׁפָּט. אֲלֵא כְּתִיב (ישעיה ג) יִי בְּמִשְׁפָּט יָבֵא עִם זְקֵנֵי עַמּוֹ. וְהֵאֱמִי יוֹמָא, אֲקָדִים קוּדְשִׁיא בְּרִיךְ הוּא אֲסוּוֹתָא לְיִשְׂרָאֵל, עַד לֹא יִיעֲלוֹן לְדִינָא, בְּגִין דְּיִכְסֹון לְקִיָּימָא בֵּיהּ. וּבִמְאִי אֲסוּוֹתָא, הֵאֱמִי דְּבִכָּל שַׁעֲתָא וְשַׁעֲתָא קוּדְשִׁיא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב יִיסוּרִין לְיִשְׂרָאֵל זְעִיר, זְעִיר בְּכָל זְמַנָּא וְזְמַנָּא, וּבְכָל דְּרָא וְדָרָא בְּגִין דְּכַד יִיעֲלוֹן וְלִיּוּמָא דְּדִינָא רַבָּא, דְּיִיזוּן מִתִּיָּא, לֹא יִשְׁלֹוט עֲלֵיהּ דִּינָא.

שְׁבִשְׁכֻנְסוּ לְיוֹם הַדִּין הַגָּדוֹל שֶׁיִּחְיוּ הַמֵּתִים,
לֹא יִשְׁלַט עֲלֵיהֶם הַדִּין.

274. וְנִקְהָ לֹא אֲנִקְהָ, מִהוּ? אֵלָּא בְּשִׁישְׁרָאֵל
עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת לְבָדֵם וְלֹא נִכְנָסִים
בְּדִין עִם שְׂאֵר הָעַמִּים, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
עוֹשֶׂה לָהֶם לִפְנֵים מִשׁוּרַת הַדִּין, וְהוּא מְכַפֵּר
עֲלֵיהֶם. וּבְזֶמֶן שְׁנִכְנָסִים בְּדִין עִם שְׂאֵר הָעַמִּים
עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, מִה עוֹשֶׂה? יוֹדֵעַ
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁסָּמָא"ל אֶפְסָרוּפּוֹס שֶׁל
עֶשׂוֹ יָבֹא לְהַזְכִּיר חֲטָאֵי יִשְׂרָאֵל וְכֹנֵס בָּלָם
אֵלָיו לְיוֹם הַדִּין, וְהָרִי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
הַקָּדִים לָהֶם רְפוּאָה, וְעַל כָּל חֲטָא וְחֲטָא
הַלָּקָה וְנִקְהָ אוֹתָם בְּיִסּוּרִים מַעֲט מַעֲט. וְהוּא
וְנִקְהָ, בְּיִסּוּרִין. וּמִשּׁוֹם זֶה בְּדִין אֶמֶת לֹא אֲנִקְהָ
מֵעוֹלָם בְּדִין אַחֲרֵי שֶׁסִּבְלַת יִסּוּרִים מַעֲט
מַעֲט.

275. וְעוֹד לֹא אֲנִקְהָ – אֵף עַל גֵּב שְׂאֵתָם
בְּנִי, לֹא אֶעֱזֹב אֶת חֲטָאֵיכֶם, אֵלָּא אֶפְרַע
מִכֶּם מַעֲט מַעֲט, בְּדִי שְׁתַּהֲיוּ צְדִיקִים לְיוֹם
הַדִּין הַגָּדוֹל. בְּשִׁבְעֵי לִדִּין, בָּא סָמָא"ל
בְּכִמְה פְתִיקִים עֲלֵיהֶם, וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מוֹצִיא פְתִיקֵי הַיִּסּוּרִים שֶׁסִּבְלוּ יִשְׂרָאֵל עַל כָּל
חֲטָא וְחֲטָא, וְנִמְחָו כָּל הַחֲטָאִים, וְלֹא עֲשֶׂה
לָהֶם וְתַרְנוֹת בָּלָל. אִי תִשֵּׁשׁ כַּחוֹ וְחִילוֹ שֶׁל
סָמָא"ל וְלֹא יָכוֹל לָהֶם, וְיַעֲבֹר מִהָעוֹלָם הוּא
וְכָל צִדְדֵי וְכָל הָעַמִּים. זֶהוּ שְׁכִתּוֹב וְאֵתָה אֵל
תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב וְגו', בְּגִלָּל זֶה וְיִסְרְתִּיךָ
לְמִשְׁפָּט וְנִקְהָ לֹא אֲנִקְהָ.

276. וְדוֹד מִלְכָּא אָמַר, (תְּהִלִּים י"א) כִּי הִנֵּה הָרָשָׁעִים
יִדְרֹכּוּ קֶשֶׁת כּוֹנְנֵי וְגו'. וְאֵף עַל גֵּב
שֶׁפְּסוּק זֶה הָרִי פְּרִשׁוּהוּ, עַל שֶׁבָּנָא וְיוֹאֲחַ
הַמִּמְנִים שֶׁל חֲזָקִיָּה נֶאֱמַר. אֲבָל פְּסוּק זֶה עַל
סָמָא"ל וְיִסְעֵתוֹ גַּם בְּךָ נֶאֱמַר, שֶׁכָּל מַעֲשָׂיו
וְעֲצוֹתָיו הֵם עַל יִשְׂרָאֵל. בָּלָק וּבִלְעָם אוֹתוֹ
דִּרְךְ מִמֶּשׁ נִקְטוּ, וְהָרִי נִתְבָּאָר שְׁחִבּוֹר רַע
עֲשׂוֹ. אָמְרוּ, עֲמִלִּיק – ע"ס ל"ק, עִם שְׁהִלָּקָה
אוֹתָם בְּנִחֹשׁ שְׁמִכָּה בְּזָבּוּ. הָרִי אֲנִי יוֹתֵר.
בְּלִיק – ב"א ל"ק, בָּא מִי שְׁמִלָּקָה אוֹתָם

274. וְנִקְהָ לֹא אֲנִקְהָ, מִהוּ? אֵלָּא, כִּד יִשְׂרָאֵל
בְּלִזְזוֹדִיָּהוּ, וְלֹא עֲאֲלִין בְּדִינָא עִם שְׂאֵר עַמִּין עוֹבְדֵי
כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבִיד לֹון לָלוּ
מִשׁוּרַת הַדִּין, וְהוּא מְכַפֵּר עֲלֵיהֶם. וּבְזֶמֶן דְּעֲאֲלִין
בְּדִינָא בְּשְׂאֵר עַמִּין, מִה עֲבִיד. יִדְעֵ קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא
דְּהָא סָמָא"ל אֶפְסָרוּפּוֹס דְּעֲשׂוֹ, יִתִּי לֹאדְכָּרָא וְזוֹבִיהוֹן
דְּיִשְׂרָאֵל, וְכִנְיֵשׁ כָּלָהוּ לְגַבִּיהַ לְיוֹמָא דְּדִינָא, וְהָא
קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֶקְדִּים לָהּ אֶסְוֹתָא, וְעַל כָּל זוֹבָא
וְזוֹבָא לְקִי וְנִקְהָ לָהּ בְּיִסּוּרִין וְעִיר וְעִיר. וְהָא הוּא וְנִקְהָ,
בְּיִסּוּרִין. וּבְגִין כִּד בְּדִינָא דְּקִשּׁוּט, לֹא אֲנִקְהָ מֵעַלְמָא
בְּדִינָא בְּתַר דְּסִבְלַת יִסּוּרִין וְעִיר וְעִיר.

275. וְתוֹ לֹא אֲנִקְהָ, אֵף עַל גֵּב דְּאֵתָן בְּנִי, לֹא אֶשְׁבּוֹק
וְזוֹבִיכּוֹן, אֵלָּא אֶתְפְּרַע מִנְכּוֹן וְעִיר וְעִיר, בְּגִין דְּתַהוּוֹן
וְכָאִין לְיוֹמָא דְּדִינָא רַבָּא. כִּד אֶתָּאן לְדִינָא, אֶתָּא
סָמָא"ל, בְּכִמְה פְתִיקִין עֲלֵיהֶם. וְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֶפִּיק
פְתִיקִין דְּיִסּוּרִין, דְּסִבְלוּ יִשְׂרָאֵל עַל כָּל זוֹבָא וְזוֹבָא,
וְנִמְזוּזוּ כָּל זוֹבִין, וְלֹא עֲבִיד לֹון וְתַרְנוֹתָא כָּלָל. בְּדִין
תִּשֵּׁשׁ כַּחֲזִית וְזוֹלִילִית דְּסָמָאֵל, וְלֹא יָכִיל לֹון. וְיִתְעַבֵּר
מֵעַלְמָא, הוּא, וְכָל סְטֵרוֹי, וְכָל עַמִּין. הָדָא הוּא דְּכִתִּיב,
וְאֵתָה אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב וְגו', בְּגִין כִּד וְיִסְרְתִּיךָ
לְמִשְׁפָּט וְנִקְהָ לֹא אֲנִקְהָ.

276. וְדוֹד מִלְכָּא אָמַר, (תְּהִלִּים י"א) כִּי הִנֵּה הָרָשָׁעִים
יִדְרֹכּוּ קֶשֶׁת כּוֹנְנֵי וְגו'. וְאֵף עַל גֵּב דְּהָאִי קָרָא הָא
אוֹקְמוּהָ, עַל שֶׁבָּנָא וְיוֹאֲחַ מִמֶּנָּן דְּזוֹזְקִיָּה אֶתְבָּר, אֲבָל
הָאִי קָרָא עַל סָמָא"ל וְיִסְעֵתִיהּ אוֹף הָכִי אֶתְבָּר, דְּכָל
עוֹבְדֵי וְעִיטוֹי עַל יִשְׂרָאֵל זִינְהוּ. בָּלָק וּבִלְעָם הֵהוּא
אֲרוֹז מִמֶּשׁ נִקְטוּ, וְהָא אֶתְבָּר דְּזוֹבּוֹרָא בִּישָׁא עֲבָדֵי.
אֲמָרוּ, עֲמִלִּיק: ע"ס ל"ק, עֲמָא דְּלָקָא לֹון, כּוֹזוּיָא דְּמוֹזִי
בְּזָבָא דִּילִיָּה, הָא אֲנִי יוֹתֵר. בְּלִיק: ב"א ל"ק. אֶתָּא מִאֵן
דְּלָקִי לֹון כְּרַעֲוִיתִיהּ. בְּלַע"ם: ב"ל ע"ס, לִית עֲמָא, וְלִית

ברצונו. בלע"ם – ב"ל ע"ם, אין עם ואין רועה. שם שלנו גורם להשמידם ולעקר אותם מן העולם.

277. והקדוש ברוך הוא חשב בגון אחר את שמותיהם. בבלק ב"ל, בבלעם ב"ל – הרי בלב"ל. איזה אותיות נשארו? עמ"ק. בלב"ל עמק מחשבתם שלא ישלטו בעולם ולא ישארו בעולם.

278. אמר רבי שמעון, אלעזר, יאות אמרת, אבל בלק תפוז רוחו בגיהנם, ובלעם ישתחקו שם עצמותיו ורוחו. וכך הוא עצה רעה לקחו על הפטרוני, על הכה הזו, שחשבו לעקר את הכה הזו, וחשבו לסלקה לצד רע בפה ובמעשה.

279. אמר אותו רשע, הראשונים השתדלו ולא יכלו, דור הפלגה השתדלו ולא יכלו. עשו מעשה, ופה חסר מהם, שלשונם התבלבלה ולא יכלו. אבל אתה, הרי פיה שנוי ולשונו מתקנת בשני צדדים אלו – את אשר תברך מברך, ואשר תאור יואר. אותו הצד שאתה רוצה לסלק למעלה בפיה ולשונו, הסתלק. ואותו הצד שאתה רוצה לקלל, בבח פיה תקלל (וצד לפניה) והכל תלוי בך, שהרי המעשה נתתקן. אבל בדבור הכל תלוי, ועל זה (במעשה) במעשה נחש אני אתקין, ואתה תשלים הכל בפיה. אותו צד שתברך – מברך, ואותו צד שתאור – יואר.

280. והוא לא ידע דקודשא בריך הוא (איוב יב) מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יקח, והכל עומד ברשותו. מסיר שפה לנאמנים – אלו דור הפלגה, שבלבל לשונם שלא ישלטו בדבר כלל, שכתוב (בראשית יא) אשר לא ישמעו איש שפת רעהו. וטעם זקנים יקח – אלו בלעם ובלק ששניהם היו בעצה אחת, שכתוב ויעל בלק ובלעם פר ואיל במזבח.

רעיא. שמה הילן גרים לשיצאה לון ולעקרא להו מעלמא.

277. וקודשא בריך הוא וזשיב בגוונא אזורא שביהון, בבלק ב"ל, בבלעם ב"ל, הא בלב"ל. מה אתון אשתארו עמ"ק, בלב"ל עמקא דמוזשבה דלהון, דלא ישלטון בעלמא, ולא ישתארון בעלמא.

278. אמר רבי שמעון, אלעזר, יאות אמרת, אבל בלק, תפוז רוחו בגיהנם. ובלעם ישתחקו תמן גרמוי ורווחו. והכי הוא עיטא בישא נטלו על פטרוניא. על האי כה, דוזשיבו לעקרא להאי כה, וזשיבו לסטרא בישא לסלקא ליה בפומא ובעובדא.

279. אמר ההוא רשע, קדמאי אשתדלו ולא יכילו. דור הפלגה אשתדלו, ולא יכילו. עבדו עובדא, ופומא זוסר מנייהו, דלישנהון אתבלבל, ולא יכיל. אבל אנת, הא פומך שנין, ולישנה מתתקן בתרין סטרין אלין, את אשר תברך מבורך, ואשר תאור יואר, והוא סטרא דאת בעי לסלקא לעילא בפומך ולישנה, אסתליק. והוא סטרא דאת בעי למילט, בזויילא דפומך תיכילט (וסטרא קמר) וכלא בך תלייא (דף ר' ע"א) דהא עובדא אתתקן. אבל במלה תלייא כלא, ועל דא (ס"א בעובדא) בעובדא דנוזש אנה אתתקן. ואנת תשלים כלא בפומך, והוא סטרא דתברך מבורך, והוא סטרא דתאור יואר.

280. והוא לא ידע דקודשא בריך הוא (איוב יב) מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יקח, וכלא ברשותיה קיימא. מסיר שפה לנאמנים, אלו דור הפלגה, דבלבל לישנהון, דלא ישלטון במלה כלל. דכתיב, (בראשית יא) אשר לא ישמעו איש שפת רעהו. וטעם זקנים יקח, אלו בלעם ובלק דתרווייהו הוו בעיטא זזדא, דכתיב ויעל בלק ובלעם פר ואיל במזבח.

281. תא וזוי, ההוא רשע דבלעם, כל עובדיו לביש, ברום לבא. תרווייהו הוו סלקין קרבנא, דכתיב ויעל בלק ובלעם. וכל מדבזין בלק הוה מסדר, ואיהו רשע, הוה משבז גרמיה ואמר, את שבע המוזבזות ערכתי ואעל פר ואיל במוזבז. ואילו בלק לא שתף בהדיה. אמר קודשא בריך הוא, רשע, כלל ידענא, אלא שוב אל בלק, ואת לא צריך למללא אלא וכה תדבר. הדיא הוא דכתיב, וטעם זקנים יקחו.

282. דבר אחר וטעם זקנים יקחו – שכתוב וילכו זקני מואב וזקני מדן וקסמים בידם. טעם אותם זקנים נטל מהם, ולא יכלו לשלט כלל בכשפיהם. וידברו אליו דברי בלק, דברים בגלוי ולא בלחש. פגום און היה, ופגום עין, ופגום רגל. משלשה מקומות היה פגום. מתקן היה לצד האחר, וכך צריך אותו צד אחר – מקום שהפגם שרוי, כל מין למינו.

283. ויאמר אליהם לינו פה הלילה והשבותי. הם כתוב, וידברו אליו. והוא כתוב, ויאמר אליהם. לינו פה הלילה, משום שהלילה הוא שעת הצד האחר לכשפים, בשעה שנמצאים ושלטים צדדים רעים ומתפשטים בעולם. כאשר ידבר ה' אלי, שבח היה משבח את עצמו בשם ה'.

284. וישבו שרי מואב, ושרי מדן נפרדו מהם ולא רצו לשבת שם. וזקני מואב נשארו, שכתוב וישבו שרי מואב, לבדם. נאה עשו מדן שנפרדו מכל וכל מהם. ואלמלא לא היו מכים בסוף שהיו בעצת בלעם, לשלח נשותיהם לישראל בשטים לישראל להטעותם. והכתוב מוכיח את חטאם, שכתוב (במדבר כה) כי צורים הם לכם בנכליהם אשר נכלו לכם על דבר פעור ועל דבר כזבי בת נשיא מדן אזוותם וגו'. בתרין אלין זאבו. והוה זוזבא דלהון

282. דבר אחר וטעם זקנים יקחו, דכתיב וילכו זקני מואב וזקני מדן וקסמים בידם. טעמא דאינון זקנים נטל מנשיהו, ולא יכלו למשלט בזרשיהו כלל. וידברו אליו דברי בלק. מלין באתגליא, ולא בלחשישו. פגום אונדא הוה, ופגום עינא, ופגום רגלא. מתלת דוכתין הוה פגום. מתקון הוה לסטרא אונרא, והכי אצטרך ללהוא סטרא אונרא, אתר דשריא פגום, זינא לזיניה.

283. (במדבר כ"ב) ויאמר אליהם לינו פה הלילה והשבותי, אינון כתיב, וידברו אליו. ואיהו כתיב, ויאמר אליהם. לינו פה הלילה, בגין דליליא איהו שעתא דסטרא אונרא הוי, לזרשיא, בשעתא דמשכתזי ושלטי סטרי בישין ומתפשטין בעלמא. כאשר ידבר יי אלי. שבוזי קא משבז גרמיה בשמא די.

284. וישבו שרי מואב, ושרי מדן אתפרשו מנשיהו, ולא בעו למיתב תמן. וסבי מואב אשתארו, דכתיב וישבו שרי מואב, בלחודדיהו. יאות עבדי מדן, דאתפרשו מכל וכל מנשיהו. ואלמלא לא הוו מוזאן בסופא דהוה בעיטא דבלעם, לשלחא נשיהון לישראל בשטים למטעי לון. וקרא אוכוז זוזבא דלהון, דכתיב, (במדבר כה) כי צורים הם לכם בנכליהם אשר נכלו לכם על דבר פעור ועל דבר כזבי בת נשיא מדן אזוותם וגו'. בתרין אלין זאבו. והוה זוזבא דלהון

אלה חטאו, והיה חטאם גדול. הכו אחר כך בזנב. ולכן אלו נשארו אתו, ואלו הלכו לבדם.

סג. מזוזו בזנבא לבתר. ובגין כך אלין אשתארו בהדיה, ואלין אלו בלזוזדיהו.

285. דבר אחר וישובו שרי מואב עם בלעם – כמה נאה היה להם לבני מדין שהלכו, אם רצונם כך. אבל ישיבה שישבו הם במואב גרמה להם טוב משום שנשארו שם. ומה שהלכו אותם של מדין, גרמו להם רע. מה הטעם? אלו חששו לכבוד דבר הקדוש ברוך הוא, וישובו. ואלו לא חששו לזה כלום, והלכו לדרךם.

285. דבר אחר וישובו שרי מואב עם בלעם, כמה יאות היה לון לבני מדין האלי, אי רעותא דלהון הכי. אבל ישיבה דיתבו אינן דמואב, גרמא לון טב, בגין דאשתארו תמן. ומאן דאילו אינן דמדין, גרמי לון ביש. מאי טעמא. אלין זושעו ליקרא דקודשא בריך הוא, ויתבו. ואלין לא זושעו לה כלום. ואילו לארזייהו.

286. בשעה שאמר אותו רשע והשבתי אתכם דבר כאשר ידבר יי. מיד אודעו אינן דמואב למלה דא, ויתבו תמן. ואינן דמדין לא זושעו לך כלום, ואילו לון, ואתעשו לבתר. ועל דא וישובו שרי מואב עם בלעם. בההוא ליליא, ההוא רשע לזיש לזישין, ועבד בלטין, ואמשיה עליה רוזא מלעילא, מיד ויבא אלהים אל בלעם, אלהים סתם, דרגא דיליה מסטרא אורא דשמאלא.

286. בשעתא דאמר ההוא רשע, והשיבותי אתכם דבר כאשר ידבר יי. מיד אודעו אינן דמואב למלה דא, ויתבו תמן. ואינן דמדין לא זושעו לך כלום, ואילו לון, ואתעשו לבתר. ועל דא וישובו שרי מואב עם בלעם. בההוא ליליא, ההוא רשע לזיש לזישין, ועבד בלטין, ואמשיה עליה רוזא מלעילא, מיד ויבא אלהים אל בלעם, אלהים סתם, דרגא דיליה מסטרא אורא דשמאלא.

287. ויאמר מי האנשים האלה עמך. דרגתו מצד השמאל היתה, שהצטרף לשאל. ואף על גב שהחברים התעוררו בזה בגון אחר, והם אמרו שהקדוש ברוך הוא (עשה בו) נסה אותו בדבריו. שלשה הינן אחד חזקה, ואחד יחזקאל, ואחד בלעם. שנים לא עמדו בראוי, ואחד עמד, ומיהו? יחזקאל, שכתוב (יחזקאל לז) התחיינה העצמות האלה. והוא שב ואמר, ויאמר ה' אלהים אתה ידעת. חזקה אמר, (מלכים ב כ) מארץ בלק בן צפור באו [אלי] מבבל. בלעם אמר, בלק בן צפור מלך מואב שלח אלי. חשוב אני בעיני מלכים ושליטים. והקדוש ברוך הוא שאל אותו להטעותו, שכתוב (איוב יב) משגיא לגוים ויאבדם, ופרשוהו.

287. (במדבר כ"ב) ויאמר מי האנשים האלה עמך. דרגא דיליה, מסטרא אורא דשמאלא הוה, דקא אצטריך למשאל. ואף על גב דזוזברייא אתערבו בך, בגוונא אורא, ואינן אמרי דקודשא בריך הוא (עבד ביה) נסינא עבד ליה במלוי. תלתא הוו, זוז וזוקיה. וזוז וזוקאל. וזוז בלעם. תרין לא קיימו כדקא יאות, וזוז קאים. ומנו. וזוקאל. דכתוב, (יחזקאל לז) התחיינה העצמות האלה, ואיהו תב ואמר, ויאמר יי אלהים אתה ידעת. וזוקיה אמר, (מלכים ב כ) מארץ רוזקה באו אלי מבבל. בלעם אמר בלק בן צפור מלך מואב שלח אלי, וזשיב אנא בעיני מלכין ושליטין. וקודשא בריך הוא שאיל ליה למטעי ליה, דכתוב, (איוב יב) משגיא לגוים ויאבדם ואוקמוהו.

288. כתיב ויאמר רבי אלעזר, אמר לו, כח חזק ראיתי בבלעם יותר ממשה.

288. זוז כותי שאיל לרבי אלעזר, אמר ליה, זיילא תקיפא וזמינא ביה בבלעם, יתיר מושה. דאילו

שאלו במשה כתוב ויקרא אל משה, ובבלעם
כתוב ויקרא אלהים אל בלעם, וכתוב ויבא
אלהים אל בלעם.

במשה כתיב ויקרא אל משה. ובבלעם (דף ר'
ע"ב) כתיב, ויקרא אלהים אל בלעם, וכתיב ויבא
אלהים אל בלעם.

289. אמר לו, למלך שיושב בהיכלו על
כסא, ומצד אחד קרא לפתח. אמר: מי הוא
שמעך לשער. אמרו: מצד פלוני. אמר: אל
יבנס לבאן ולא יטנף את ההיכל, ידעתי
שאם עם שליח אמר לו, לא יחשש, וגלף בני
וישמא ויקרב אליו. אבל אני אלף ואתרה בו
שירחיק דרכו ממושב בני ולא יטמא אותו.
הקדים המלך והלך אליו והתרה, ואמר לו:
מצד מצד מצד, מנע רגלך מהדרך שבני נמצא
שם, ואם לא – אני נשבע שיעשו בני שפחותי
מגופך חתיכות.

289. אמר ליה, למלכא דיתבי בהיכליה על כרסייא,
זוד סגיר קרא לתרעא. אמר, מאן הוא דבטש לתרעא.
אמרו, סגיר פלן. אמר לא ייעול הכא, ולא יטנף
היכלא, ידענא דאי בשליחא אימא ליה, לא זוייש.
וייזיל ברי ויסתאב ויקרב בהדיה. אבל אנא איזיל,
ואגזים ביה, דירונק ארזויה ממותבא דברי, ולא יסאב
ליה. אקדים מלכא, ואתא לגביה, ואגזים. ואמר ליה,
סגיר סגיר, מנע רגלך מארזא דברי שארי תפן, ואי
לאו, אומינא, דותיכין יעבדון גופך בני שפוזותי.

290. בשאחוב המלך קורא לפתח, אמר
המלך: מי הוא? אמרו: פלוני אוהבך. אמר
המלך: אוהבי חביב נפשי, לא יקרא לו קול
אחר, אלא אני. צוח המלך ואמר: פלוני
פלוני הפנס, חביב נפשי, אוהבי, התקינו
היכלות לדבר אתו.

290. רזוימא דמלכא קרי לדשא. אמר מלכא, מאן
הוא. אמרו, רזוימך פלגיא. אמר, רזוימא זוביבא
דנפשי, לא יקרי ליה קלא אורא, אלא אנא. צווח
מלכא ואמר, פלגיא פלגיא עול, זוביבא דנפשי, אי
רזוימא דילי, אתקיננו היכלין למלכא עמיה.

291. כך בלעם איהו סגיר, רזויקא מבני נשא, קרא
לתרעא דמלכא, שבע מלכא, אמר סגיר מסאבא לא
ייעול, ולא יטנף היכלא דילי. אנא אצטרך למיזל
לאגזמא ליה, דלא יקרב לגבי תרעא דברי, ולא יסאב
ליה, ועל דא ויבא אלהים אל בלעם וגו'. אמר ליה,
סגיר סגיר לא תלך עמהם, לא תאור את העם כי ברוך
הוא. לא תקרב לגבי דברי, הן לטב הן לביש, מסאב
אנת בכלא. אבל במשה כתיב, ויקרא אל משה, קלא
דמלכא, ולא על ידי שליח אורא. מאהל מועד
מהיכל המלך, מהיכל המתקן, מהיכל
הנכבד שעליונים ותחתונים תאבים אליו
ולא יכולים להתקרב אליו.

291. כך בלעם איהו סגיר, רזויקא מבני נשא, קרא
לתרעא דמלכא, שבע מלכא, אמר סגיר מסאבא לא
ייעול, ולא יטנף היכלא דילי. אנא אצטרך למיזל
לאגזמא ליה, דלא יקרב לגבי תרעא דברי, ולא יסאב
ליה, ועל דא ויבא אלהים אל בלעם וגו'. אמר ליה,
סגיר סגיר לא תלך עמהם, לא תאור את העם כי ברוך
הוא. לא תקרב לגבי דברי, הן לטב הן לביש, מסאב
אנת בכלא. אבל במשה כתיב, ויקרא אל משה, קלא
דמלכא, ולא על ידי שליח אורא. מאהל מועד
מהיכלא קדישא, מהיכלא מתקנא, מהיכלא יקירא
דעלאין ותתאין תאיבין לגביה, ולא יכלין למקרב
לגביה.

292. ויאמר בלעם אל האלהים בלק בן
צפר. והוא אמר מלך מואב, מלך חשוב,
שלח אלי. מלך מואב. ראו גאווה של אותו

292. ויאמר בלעם אל האלהים בלק בן צפור. והוא
אמר מלך מואב, מלכא זוייבא שלחו אלי. מלך מואב.
זובו גאווה דההוא רשע, (דאפילו ליה לבלק לא חשיב

הַרְשָׁע, (שֶׁאֵפְלוּ לְבַלֵּק לֹא הִחְשִׁיב כְּלוּם) שְׂכָתוֹב מֶלֶךְ מוֹאֵב וְלֹא אָמַר לְמוֹאֵב, מִכָּלֵל אָדָם שֶׁלֹא רָאוּי לְמֶלֶךְ, וְהָרִי נַעֲשֶׂה מֶלֶךְ לְמוֹאֵב. רֹאשׁוֹן מִה כְּתוּב בּוֹ? (בַּמִּדְבָּר כֹּא) וְהוּא נִלְחַם בְּמֶלֶךְ מוֹאֵב הָרֹאשׁוֹן. מֶלֶךְ בֶּן מֶלֶךְ. חֲשׁוֹב בֶּן חֲשׁוֹב. אֲבָל זֶה כְּתוּב מֶלֶךְ לְמוֹאֵב, הַפְּסוּק מַעֲיֵד מֶלֶךְ לְמוֹאֵב. וְהָרִי הִתְעוֹרְרָנוּ שֶׁהִתְכַּוֵּן הוּא לְגִאוֹת לֵב גְּדוּלָּה: כָּל מַלְכֵי הָעוֹלָם שׁוֹלְחִים אֵלַי שְׁלִיחִיהֶם. (וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל הָאֱלֹהִים בֹּלֵק בֶּן צֶפֶר מֶלֶךְ מוֹאֵב שֶׁלַח אֵלַי. רָאוּ גִאוֹתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ רָשָׁע, שֶׁאִמַּר מֶלֶךְ מוֹאֵב וְלֹא אָמַר מֶלֶךְ לְמוֹאֵב. בְּמֶלֶךְ מוֹאֵב הָרֹאשׁוֹן מִה כְּתוּב בּוֹ? (בַּמִּדְבָּר כֹּא) וְהוּא נִלְחַם בְּמֶלֶךְ מוֹאֵב הָרֹאשׁוֹן. מֶלֶךְ בֶּן מֶלֶךְ. חֲשׁוֹב בֶּן חֲשׁוֹב. אֲבָל זֶה מֶלֶךְ לְמוֹאֵב כְּתוּב. וְהַפְּסוּק מַעֲיֵד עָלָיו, מֶלֶךְ לְמוֹאֵב בַּעַת הַהִיא גָּבַר שֶׁלֹא רָאוּי לְמֶלֶךְ וְהִנֵּה נַעֲשֶׂה מֶלֶךְ. וְהָרִי הִתְעוֹרְרָנוּ שֶׁמִּתְכַּוֵּן לְגִאוֹת לֵב גְּדוּלָּה, שֶׁכָּל מַלְכֵי הָעוֹלָם שׁוֹלְחִים אֵלַי שְׁלִיחִים) (וְחֲשׁוֹב אֲנִי אֵלֵיהֶם).

כְּלוּם) דְּכִתְיִב מֶלֶךְ מוֹאֵב, וְלֹא אָמַר לְמוֹאֵב, מִכָּלֵל גְּבֵרָא דְלֹא אֶתְוַזְוִי לְמַלְכָּא, וְהָא אֶתְעֵבִיד מִלְכָּא לְמוֹאֵב. קְדָמָא מִה כְּתִיב בֵּיה. (בַּמִּדְבָּר כֹּא) וְהוּא נִלְחַם בְּמֶלֶךְ מוֹאֵב הָרֹאשׁוֹן, מִלְכָּא בֶר מִלְכָּא. וְזִישִׁיבָא בֶר וְזִישִׁיבָא. אֲבָל דָּא מֶלֶךְ לְמוֹאֵב כְּתִיב. קָרָא אֶסְהִיד מֶלֶךְ לְמוֹאֵב. וְהָא אֶתְעֵרְנָא, דְּאֶתְכַוֵּן הוּא לְגִאוֹתָא לְכָא רַב. כָּל מַלְכִין דְּעֵלְמָא, שְׁלִיחִין לְגַבֵּי שְׁלִיחֵיהוֹן. (o"א וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל הָאֱלֹהִים בֹּלֵק בֶּן צֶפֶר מֶלֶךְ מוֹאֵב שֶׁלַח אֵלַי. חֲמוּ גִאוֹתָא דֵּהוּא רָשָׁע, דֹּאמַר מֶלֶךְ מוֹאֵב, וְלֹא אָמַר לְמוֹאֵב, בַּמִּלְכָּא דְמוֹאֵב. קְדָמָא מִה כְּתִיב בֵּיה. (בַּמִּדְבָּר כֹּא) וְהוּא נִלְחַם בְּמֶלֶךְ מוֹאֵב הָרֹאשׁוֹן, מִלְכָּא בֶר מִלְכָּא. חֲשִׁיבָא בֶר חֲשִׁיבָא. אֲבָל דָּא מֶלֶךְ לְמוֹאֵב כְּתִיב. וְקָרָא אֶסְהִיד עֲלֵיהּ מֶלֶךְ לְמוֹאֵב בַּעַת הַהִיא גְבֵרָא דְלֹא אֶתְחַזִּי לְמַלְכָּא וְהָא אֶתְעֵבִיד מִלְכָּא. וְהָא אֶתְעֵרְנָא, דְּמִתְכַוֵּן לְגִאוֹתָא דְלִבָּא רַב. דְּכָל מַלְכִין דְּעֵלְמָא, שֶׁלַח לְגַבֵּי שְׁלִיחֵיהֶם.) (וְחֲשִׁיבָנָא לְגַבֵּי)

293. רַבִּי פִנְחָס הָיָה הוֹלֵךְ לְרֹאוֹת אֶת בְּתוּלָה, אֲשֶׁתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, שֶׁהִיטָה חוֹלָה, וְהָיוּ הוֹלְכִים אִתּוֹ הַחֲבֵרִים, וְהָיָה רָכֵב עַל חֲמֹר. עַד שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ, פָּגַע בְּשֵׁנֵי עֲרָבִים. אָמַר לָהֶם, בְּשָׂדֶה זֶה הִתְעוֹרֵר קוֹל מִימֵי הָעוֹלָם. אָמְרוּ לוֹ, מִימֵי הָעוֹלָם אֵין אָנוּ יוֹדְעִים, מִימֵינוּ אָנוּ יוֹדְעִים. שֶׁהָרִי יוֹם אֶחָד הָיוּ אוֹתָם לְסֻטִּים מְקַפְּחִים דְּרָכִים שֶׁל אֲנָשִׁים בְּאוֹתוֹ שָׂדֶה, וּפָגְעוּ בְּאוֹתָם יְהוּדִים וְרָצוּ לְקַפְּחָם, וְנִשְׁמַע מִרְחוֹק בְּשָׂדֶה הַזֶּה קוֹל הַחֲמֹר הַזֶּה שֶׁנֶּעַר פְּעָמִים, וּבָאָה שְׁלֵהֶבֶת אֵשׁ בְּאוֹתוֹ קוֹל (בְּאוֹתוֹ שָׂדֶה) וְשָׂרָף אוֹתָם, וְנִצְלוּ אוֹתָם יְהוּדִים. אָמַר לָהֶם, עֲרָבִים, בְּדֶבֶר זֶה שֶׁאִמַּרְתֶּם לִי, תִּנְצְלוּ יוֹם זֶה מִלְּסֻטִּים אֲחֵרִים שֶׁמַּחֲכִים לָכֶם בְּדֶרֶךְ.

293. רַבִּי פִנְחָס הָיָה אֹזִיל לְמוֹזְמִי בְּרִיתִיה, אֲנִיתוֹ דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּהָוִת בְּמִרְעָא. וְהָיוּ אֲזִיל עֲמִיָּה זִבְרִיָּא, וְהוּא הָיָה רָכִיב בְּזִמְרִיתָה. עַד דְּהָיָה אֹזִיל בְּאַרְזָא, פָּגַע בְּתֵרִין עֲרָבִי, אָמַר לוֹן, בְּזִקְלָא דָּא אֶתְעַר קָלָא מִיּוֹמִין דְּעֵלְמָא. אָמְרוּ לֵיה, מִיּוֹמִין דְּעֵלְמָא לִית אֲנִן יוֹדְעִין. מִיּוֹמִין דִּיקָן, אֲנִן יוֹדְעִין. דְּהָא יוֹמָא זֹד, הָיוּ אֵינִין לְסֻטִּין מִקְפּוּזֵי אֲרֻזִּין דְּגוֹבְרִין בְּהָהוּא זִקְלָא, וּפָגְעוּ בְּאֵינִין יוֹדְאִי, וְאִתּוֹ לְקַפּוּזָא לוֹן. וְאֶשְׁתַּמַּע מִרְזִיקָא בְּהָא זִקְלָא, קָל דְּזִמְרָא דָּא, דְּנִהֵק תֵּרִי זְמִי, וְאֶתָּא שְׁלֵהֶבֶת דְּאֶשָּׁא בְּהָהוּא קָלָא (נ"א בַּהוּא חֲקֵלָא) וְאִוְקִיד לוֹן. וְאֶשְׁתַּזְיְבוּ אֵינִין יוֹדְאִי. אָמַר לֵיה. עֲרָבִי, עֲרָבִי, בְּמִלָּה דָּא דְּקָא אִמַּרְתוֹן לִי, תִּשְׁתַּזְבּוֹן יוֹמָא דָּא מִלְּסֻטִּין אֲוִרְגִין, דְּקָא מוֹזְכֵן לָכוּ בְּאַרְזָא.

294. בִּכְה רַבִּי פִנְחָס וְאָמַר, רַבּוֹן הָעוֹלָם הִתְרַחֲשׁוּת נֶס זֶה עֲשִׂית בְּגִלְלִי, וְנִצְלוּ אוֹתָם יְהוּדִים וְלֹא יוֹדְעִי. פָּתַח וְאָמַר, (תַּהֲלִים קָלו) לַעֲשֶׂה נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת לְבִדּוֹ בִּי לַעֲלֹם

294. בִּכְה רַבִּי פִנְחָס, אָמַר, מֵאֲרִיָּה דְּעֵלְמָא רוֹזְשָׁא דְּנִסָּא דָּא עֲבַדְת בְּגִיָּי, וְאֶשְׁתַּזְבּוֹן אֵינִין יוֹדְאִי, וְלֹא יוֹדְעִי. פָּתַח וְאָמַר, (תַּהֲלִים קָלו) לַעֲשִׂיה נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת לְבִדּוֹ בִּי לַעֲלֹם וְזִסְדּוֹ. כְּמִה טִיבּוֹ עֲבִיד

חסדו. כמה טובות עשה הקדוש ברוך הוא עם בני האדם, וכמה נסים מרחיש להם בכל יום, ולא יודע, רק הוא בלבדו. אדם קם בבקר ונחש בא להרגו, והאדם שם רגלו על ראשו והרגו, ולא ידע בזה האיש, פרט לקדוש-ברוך-הוא בלבדו – הוי לעשה נפלאות גדולות לבדו. אדם הולך בדרך ולסטים מחכים להרגו, בא אחר ונתן כפר תחתיו והוא נצל, לא ידע הטוב שעשה לו הקדוש ברוך הוא והנס שהרחיש לו, רק הוא בלבדו – הוי לעשה נפלאות גדולות לבדו. לבדו עשה ויודע, ואחר לא יודע.

קודשא בריך הוא עם בני נשא, וכמה נסין ארוזיש לון בכל יומא, ולא ידע אלא איהו בלזודוי. בר נש קם בצפרא, וזווא אתי לקטלא ליה, ובר נש שוי רגליה על רישיה, וקטיל ליה, ולא ידע ביה בר קודשא בריך הוא בלזודוי, הוי לעושה נפלאות גדולות לבדו. בר נש אזיל בארזא, ולסטין מוזכאן למקטליה, אתא אורא ואתייהב כופרא תזוזיה, והוא אשתיוב. לא ידע טיבו דעבר ליה קודשא בריך הוא, ונסא דארזיש ליה, בר איהו בלזודוי, הוי לעושה נפלאות גדולות לבדו. לבדו עביר וידע. ואורא לא ידע.

295. אמר לחברים, חברים, מה ששאלתי לערבים האלה שנמצאים תמיד בשדות אם קול החברים שהם משתדלים בתורה שמעו, שהרי רבי שמעון ורבי אלעזר בנו ושאר החברים הלכו לפנינו ולא ידעו מאתנו, ושאלתי לערבים הללו עליהם, שידעתי שקולו של רבי שמעון ירגיז שדות והרים, והם גלו לי מה שלא ידעתי.

295. אמר לזברייא, זברייא (דף ר"א ע"א) מה דשאיכלנא להני ערבאי, דמשתכזי תדיר בזקלי, אי קלא דזברייא, דאינון משתדלי באורייתא שמעו. דהא רבי שמעון ורבי אלעזר בריה, ושאר זברייא, אזלין לקמון, ולא ידעין מנן, ושאיכלנא להני ערבאי עלייהו. דיבענא דקליה דרבי שמעון ירגיז זקלין וטורין, ואינון גלו לי מה דלא ידענא.

296. עד שהיו הולכים, אותם ערבים חזרו אליו. אמרו לו, זקן זקן, אתה שאלתנו מימי העולם, ולא שאלת על יום זה, שראינו תמיהה על תמיהה. ראינו חמשה בני אדם יושבים, וזקן אחד יחד אתם, וראינו עופות מתכנסים ופורשים כנפים על ראשיהם, אלו הולכים ואלו שבים, והצל לא עבר מעל ראשיהם, ואותו זקן הרים קולו עליהם, והם שומעים.

296. עד דהוו אזלין, אינון ערבאי אהדרו לגביה. אמרו ליה, סבא סבא אנת שאילתא לן מן יומין דעלמא, ולא שאילתא על יומא דא, דזומינא תוהא על תוהא, וזומינא זומשא בני נשא יתבין, וזוד סבא בהדיהו, וזומינא עופי מתכנפי וקא פרשין דרפין על רישיהו, אלן אזלין, ואלן תבין, וטולא לא אתעבר מעל רישיהו. והוא סבא ארים קליה עלייהו, ואינון שמעין.

297. אמר, על זה שאלתי. ערבים ערבים, תלכו, ודרך זו תהא תקינה לפניכם בכל מה שתמצאו. שני דברים אמרתם לי ששמחתי בהם. הלכו. אמרו לו החברים, אותו מקום שרבי שמעון שרוי בו, איך אנו יודעים? אמר להם, תשאירו לבצל פסיעות הבהמות שהוא ידריך פסיעותיו לשם. לא היה טוען חמורו, וחמורו סטה מהדרך שני מילין, והלך לשם.

297. אמר על דא שאילנא. ערבאי ערבאי תהכון, וארזא דא תהא מתקנא קמייכו, בכל מה דתבעון. תרין מלין אמרתון לי, דזודינא בהו. אזלו. אמרו לו זברייא, והוא אתר דרבי שמעון שארי ביה, הין אנן ידעין. אמר לון שבוקו למארי פסיען דבעירי, דהוא ידריך פסיעוי לתמן. לא הוי טעין זומריה, וזומריה סאטי מארזא תרין מלין, ואזל לתמן.

298. התחיל לנהר שלש פעמים, ירד רבי פנחס ואמר לחברים, נקום לקבל ספר פני הימים, שעבשו יצאו אלינו פנים גדולות ופנים קטנות. שמע רבי שמעון נהרת החמור, אמר לחברים, נקום שהרי קול (שמסת) החמור של הזקן החסיד התעורר אלינו. קם רבי שמעון וקמו החברים.

299. פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים צח) מזמור שירו לה' שיר חדש כי נפלאות עשה וגו'. מזמור, זקוף טעם למעלה, (שיר יתום קראנו לזה) למה? אלא רשום טעם גדול, שהרי בא אותו מזמור מתעטר בעטרת עליונה למעלה על ראשו ובא זקוף. מי אמר שירה זו? אותן פרות באותן געיות שהיו גועות. שירו לה' שיר חדש, למי היו אומרות שירו? לכמה מרכבות, לכמה ממנים, לכמה דרגות, שהיו באים שם ויצאו לקבל את הארון (סתר), ולזה היו אומרות.

300. שירו לה' שיר חדש – זכר. מה הטעם כאן שיר, ומשה אמר שירה, נקבה? אלא שם במשה ארון אחד (לחיד). זאת, יצאה מהגלות היא ואוכלוסיה, ולא יותר, ומשום זה את השירה הזאת, נקבה. אבל כאן ארון ומה שהיה בתוכו יצא, ומשום אותו שהיה גנוז בתוכו נאמר שיר חדש, זכר.

301. כי נפלאות עשה – מה שעשה לפלשתים ומה שעשה לעבודה זרה שלהם. הושיעה לו ימינו, למי? לעצמו. מי זה עצמו? אותו מזמור עצמו, ורוח עליונה קדושה גנוזה בו. ימינו – אותו שירש הזקן, וזו ימינו, שהחזיק באותו מזמור ולא השאירו ביד אחר.

302. כאן יש לגלות דבר אחד: כל פעם שאותו ימין היה להרחיש נס, היה מחזיק במזמור זה ושם אותו לפניו להחזיק בו, כאבא שמחזק ימינו בחזה בנו לפניו ואומר:

298. שארי נהיק תכלת זמנין, נזות רבי פנחס, אמר לזוברייא, נתתקן לקבל ספר אפי יומין, דהשתא יפקון לגבן אנפי רברבי ואנפי זוטרי. שמע רבי שמעון נהיקו דזומרא, אמר לזוברייא, זיקום דהא קלא (דחדוה) דזומרא דסבא זוסידא אתער לגבן. קם רבי שמעון וקמו זוברייא.

299. פתחו רבי שמעון ואמר, (תהלים צח) מזמור שירו ליי שיר זודש כי נפלאות עשה וגו'. מזמור זקוף טעמא לעילא. (שירה יתמא קרינן להאי) אמאי. אלא רשום טעמא רבא, דהא אתי ההוא מזמור, מתעטרא בעטרא עלאה לעילא על רישיה ואתי זקוף. מאן הוה אמר שירה דא. אינון פרות, באינון גועין דהו געאן. (תהלים צח) שירו ליי שיר זודש. למאן הוה אמרין שירו. לכמה רתיכין, לכמה ממנן, לכמה דרגין, דהו אתאן תמן ונפקו לקבלא ליה לארזא (סתר), ולהו הוה אמרי.

300. שירו ליי שיר זודש, דכר. מאי טעמא הכא שיר, ומשה אמר שירה, נוקבא. אלא התיב במשה ארזא זודא (נ"א לחודא), זאת, נפקת בן גלותא, היא ואוכלוסיה, ולא יתיר. ובגין כך (שמות טו) את השירה הזאת, נוקבא. אבל הכא ארזא, ומה דהוה גגין בגויה נפיק. ובגין ההוא דהוה גגין בגויה, אתמר שיר זודש, דכר.

301. כי נפלאות עשה, מה דעבד בפלשתים, ומה דעבד בטעויותהו. הושיעה לו ימינו, למאן. לעצמו. מאן עצמו. ההוא מזמור עצמו, ורוזא עלאה קדישא גגין ביה. ימינו, ההוא דירית סבא. ודא ימינו, אתקוף בההוא מזמור, ולא שביק ליה בידא דאזרא.

302. הכא אית לגלאה מלה זודא, כל זמנא דההוא ימינא, הוה לארוזשא ניסא, הוה אתקוף בהאי מזמור, ושוי ליה לקמיה, לאתקפא ביה, כאבא דאתקוף

מי הוא שיקרב לבני? בין שסרח לגבי אביו, שם אביו ידיו על כתפיו לאחור, וזרקו בידי שונאיו.

303. כפיכול, בקדמיתא כתיב, (שמות ט"ו) ימינה יי נאדרי בכזו. בכזו מאן. ההוא דאשתמודעא. בערביתא קורין לזוהי דבר גש כזו. ההוא ימינא נאדרי ואתקיף בכזו. מאן הוא דיקרב לגבי ברי. לבתר מה כתיב, (איכה ב) השיב אזוור ימינו מפני אויב, שוי ימיניה על כתפיה, ודווי ליה בידא דשינאוי. בקדמיתא ימיניה לקמיה בזוהי, לאתקפא ביה. ולבתר לאזוורא על כתפוי, לדווייא ליה. והכא הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו, תרין דרועין לאתקפא ביה.

304. דאי אינן פרות דלא אתרגילו בנסין, אלא ההיא שעתא בגזעא דלהון אמרו שירתא. דא נהיקו דוזמרא דסבא וזסידא דרגיל בנסין, על אונת כמה וכמה דאמר שירה. וזברייא, אי תימרון דוזמרא לא הוה ארזויה בכך מיומא דאברי עלמא, פוקו וזמו אתון דבלעם וזייבא, דנצונת לרבונת בכלא. וזמריה דרבי (דף ר"א ע"ב) פנוס בן יאיר על אונת כמה וכמה. ותו אתון דבלעם כד מליכית, מלאכא עלמא הוה עלה מלעילא.

305. בעת יש לגלות. חברים שמעו. פי האתון שנברא בערב שבת בין השמשות, העולה בדעתכם שהפה היה פתוח מאותו זמן, או שתנאי התנה הקדוש ברוך הוא מאותו זמן? לא כך. וסוד כאן שנמסר לחכמים שלא משגיחים על טפשות הלב. פי האתון – דרגת האתונות, אותו עליון של צד נקבות, אותו שהיה שרי על אותה אתון ודבר מעליה. וכשברא הקדוש ברוך הוא לדרגה זו שנקראת פי האתון, סתם אותה בתוך (האתון) נקב תהום רבה, וסתם עליה עד אותו זמן. כשהגיע אותו זמן, פתח אותו נקב, ויצא ושרה עליה ודברה.

ימיניה בזוהי דבריה לקמיה, ואמר מאן הוא דיקרב לגבי ברי. בין דסרוז לגבי אבוי, שוי אבוי ידוי על כתפוי לאזוורא, ושינאוי בידא דשינאוי.

303. כפיכול, בקדמיתא כתיב, (שמות ט"ו) ימינה יי נאדרי בכזו. בכזו מאן. ההוא דאשתמודעא. בערביתא קורין לזוהי דבר גש כזו. ההוא ימינא נאדרי ואתקיף בכזו. מאן הוא דיקרב לגבי ברי. לבתר מה כתיב, (איכה ב) השיב אזוור ימינו מפני אויב, שוי ימיניה על כתפיה, ודווי ליה בידא דשינאוי. בקדמיתא ימיניה לקמיה בזוהי, לאתקפא ביה. ולבתר לאזוורא על כתפוי, לדווייא ליה. והכא הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו, תרין דרועין לאתקפא ביה.

304. דאי אינן פרות דלא אתרגילו בנסין, אלא ההיא שעתא בגזעא דלהון אמרו שירתא. דא נהיקו דוזמרא דסבא וזסידא דרגיל בנסין, על אונת כמה וכמה דאמר שירה. וזברייא, אי תימרון דוזמרא לא הוה ארזויה בכך מיומא דאברי עלמא, פוקו וזמו אתון דבלעם וזייבא, דנצונת לרבונת בכלא. וזמריה דרבי (דף ר"א ע"ב) פנוס בן יאיר על אונת כמה וכמה. ותו אתון דבלעם כד מליכית, מלאכא עלמא הוה עלה מלעילא.

305. השתא אית לגלאה, וזברייא שמעו. פי האתון דאברי ערב שבת בין השמשות, סלקא בדעתייכו דפומא הוה פתינא מזההו זמנא. או תנאי דאתני קודשא בריך הוא מזההו זמנא. לאו הכי. ורזא הכא דאתמסר לזוכימי, דלא משגזון לטפשו דלבא. פי האתון, דרגא דאתני, ההוא עלמא דסטר נוקבי. ההוא הוה דשריא על ההוא אתון, ומליכ עלה. וכד ברא קודשא בריך הוא להאי דרגא, דאקרי פי האתון, סתם ליה בגו (האתון) נוקבא דתהומא רבא, ואסתים עליה עד ההוא זמנא. כד מטא ההוא זמנא, פתחו ההוא נוקבא, ונפק ושרא עלה, ומליכית.

306. כְּזוֹנָא דָא, (במדבר טז) וּתְפַתּוּ הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ. אֶת, לְאִסְגָּא דְיוֹמָ"ה דְּאִיהוּ פִי הָאָרֶץ. אֶת פִּי הָאָרֶץ, (במדבר כ"ב), לְאִסְגָּא קַמְרִיא"ל, דְּאִקְרִי פִי הָאָתוֹן. פִי הַבָּאָר כְּזוֹנָא דָא. מֵאֵן פִי הַבָּאָר. הֵהוּא דְרָגָא דְהוּא מִבְּנָא עֲלֵיהּ לְתַתָּא, וְאִיהוּ תַזוּזוֹת פִי יי, וּמֵאֵן אִיהוּ. יְהִדְרִיא"ל שְׁמִיָּה. תַּלְתָּ פּוּמִין אֲלִין, אֲתַבְּרִיאוּ עֶרֶב שַׁבַּת בֵּין הַשְּׁמִשּׁוֹת. בְּשַׁעֲתָא דְקִדְשׁ יוֹמָא סִלְקָא פֶה דְּמִבְּנָא עַל כָּל שְׂאָר פּוּמִין, וּמֵאֵן אִיהוּ. הֵהוּא יוֹמָא דְאִסְתַּלֵּק וְאִתְקַדַּשׁ בְּכֻלָּא, הֵהוּא דְאִקְרִי פִי יי. עֶרֶב שַׁבַּת בֵּין הַשְּׁמִשּׁוֹת, אֲבֵרוֹן שְׂאָר פּוּמִין. אֲתַקְדַּשׁ יוֹמָא סִלִּיק פּוּמָא דְשִׁלִּיט עַל כֻּלָּא פִי יי.

307. אֲדֹהֲכִי, זָמְנוּ לְרַבִּי פְנּוֹס דְּהוּא אֲתִי, מִטּוֹ לְגַבִּיָּה, אֲתָא רַבִּי פְנּוֹס וְנִשְׁקִיָּה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר, נִשְׁקָנָא פִי יי, אֲתַבְּסָם בְּבוֹסְמִין דְּגִתָּא דִּילֵיהּ. זָזְדוּ כּוֹזָדָא, וְיִתְבּוּ. כִּיּוֹן דִּיתְבּוּ פְרוּזוּ כָּל אֵינּוֹן עוֹפִין דְּהוּ עַבְדִּי טוֹלָא, וְאִתְבְּדְרוּ. אֲהִדְרִי רִישִׁיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְרַמָּא לוֹן קָלִין וְאָמַר, עוֹפִי שְׁמִיא לִית אֲתוֹן מִשְׁגִּיזוּן בִּיקְרָא דְמַרְיִכוֹן דְּקֵאִים הָכָא. קִיִּימוּ, וְלֹא נָטְלוּ מִדּוּכְתִּיָּהוּ, וְלֹא קָרִיבוּ לְגַבִּיָּהוּ. אָמַר רַבִּי פְנּוֹס אִימָא לוֹן דִּיהִכּוֹן לְאֶרְזוּיָּהוּ, דְּהָא לֹא יִהְיִין לוֹן רִשּׁוֹ לְאֲהִדְרָא.

308. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, יִדְעָנָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּעִי לְמַרְזֻשׁ לָן גִּיסָא. עוֹפִין עוֹפִין זִילוּ לְאֶרְזוּיָּכוּ, וְאָמַרוּ לְהוּא דְמִבְּנָא עֲלֵיכּוּ, דְּהָא בְּקַדְמִיתָא הוּא בְּרִשּׁוֹתֵיהּ, וְהִשְׁתָּא לֹא בְּרִשּׁוֹתֵיהּ קִיִּימָא. אֲבָל סִלְקָנָא לִית לְיוֹמָא דְטַגְרָא, כּד סִלִּיק עֵיבָא בֵּין שְׁנֵי תַקִּיפִין, וְלֹא מִתְזַבְּרָאן. אֲתַבְּדְרוּ אֵינּוֹן עוֹפִי וְאָזְלוּ.

309. אֲדֹהֲכִי, הָא תַּלְתָּ אִילָנִין, מִתְפַּשְׁטִין בְּעֵנְפִין לְתַלְתָּ סְטָרִין עֲלִיָּהוּ, וּבְמִיָּנָא דְמִיָּא נִבְעִין קַמְיָּהוּ. זָזְדוּ כֻּלְהוּ זֻבְרִיָּא, וְזָזְדוּ רַבִּי פְנּוֹס וְרַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר רַבִּי פְנּוֹס טוֹרוֹז סִגִּי הוּא לְאֵינּוֹן עוֹפִי בְּקַדְמִיתָא, וְטוֹרוֹז בְּעֲלִי זִיִּים לֹא בְּעֵינָן. דְּהָא (תַּהֲלִים קַמָּה) וְרוֹזְמוֹי עַל כָּל מַעֲשֵׂיוֹ כְּתִיב. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲנָא לֹא אֲטַרוּנָא לוֹן.

306. כְּמוֹ זֶה, (במדבר טז) ותפתח הארץ את פיה. את פיה. את – לרבות דומ"ה, שהוא פי הארץ. את פי האתון – לרבות קמריא"ל, שנקרא פי האתון. פי הבאר כמו זה. מה זה פי הבאר? אותה דרגה שהיתה ממנה עליה למטה, והיא תחת פי ה', ומיהו? יהדריא"ל שמו. שלשת הפיות הללו נבראו ערב שבת בין השמשות. בשעה שקדש היום, עולה פי הממנה על כל יתר הפיות, ומיהו? אותו יום שהתעלה והתקדש בכל, אותו שנקרא (ישעיה נח) פי ה'. ערב שבת בין השמשות נבראו שאר הפיות. התקדש היום, עלה הפה ששולט על הכל, פי ה'.

307. בין כך ראו את רבי פנחס שהיה בא. הגיעו אליו, בא רבי פנחס ונשק את רבי שמעון. אמר, נשקתי את פי ה', התבשם בבשמים של גנתו. שמחו כאחד וישבו. בין שישבו, פרחו כל אותם עופות שהיו עושים צל והתפזרו. החזיר ראשו רבי שמעון והרים להם קול ואמר, עופות השמים! אינכם משגיחים בכבוד רבונכם שעומד כאן? עמדו, ולא לקחו ממקומם, ולא קרבו אליו. אמר רבי פנחס, אמר להם שילכו לדרךם, שהרי לא נתנו להם רשות לחזור?

308. אמר רבי שמעון, ידענא הקודש בריך הוא בעי למרוש לן גיסא. עופין עופין זילו לארזיכו, ואמרו ליהוה דמבנא עליכו, דהא בקדמיתא הוה ברשותיה, והשתא לא ברשותיה קיימא. אבל סלקנא לית ליומא דטגרא, כד סליק עיבא בין שני תקיפין, ולא מתזבזבזאן. אתבדדו אינן עופי ואזלו.

309. בין כך הרי שלשה אילנות מתפשטין בענפיהם לשלשה צדדים עליהם, ומעין מים נובעים לפניהם. שמחו כל החברים, ושמחו רבי פנחס ורבי שמעון. אמר רבי פנחס, טרוח גדול היה לאותם עופות בתחלה, וטרוח בעלי חיים לא צריכים, שהרי כתוב (תהלים

קמה) ורחמיו על כל מעשיו. אמר רבי שמעון, אני לא הטרחתי אותם. אבל אם הקדוש ברוך הוא חס עלינו, איננו יכולים לדחות את המתנות שלו. ישבו תחת אותו האילן, ושתו מהמים ונהנו שם.

310. פתח רבי פנחס ואמר, (שיר השירים ד) מעין גנים באר מים חיים ונזלים מן לבנון. (ד) מעין גנים באר מים חיים ונזלים מן לבנון. מעין גנים, וכי אין מעין אלא אותו מן גנים? והרי כמה מענות טובים ונכבדים יש בעולם! אלא אין כל ההנאות שוות. יש מעין שיוצא במדבר במקום יבש – הנאה יש למי שישב ושותה. אבל מעין גנים, כמה טוב הוא ונכבד. אותו מעין עושה טוב לעשבים ולפרות, מי שמתקרב אליו נהנה בכל; נהנה במים, נהנה בעשבים, נהנה בפרות. אותו מעין מתעטר בכל. כמה שושנים, כמה עשבי ריח סביבו, כמה נאה אותו מעין משאר המענות, באר מים חיים.

311. וכך בארנו, הכל בכנסת ישראל. אמר, היא מעין גנים. מי הגנים? חמשה גנים יש לקדוש-ברוך-הוא שמשתעשע בהם, ומעין אחד מעליהם שמשקה אותם ומרוה אותם, טמיר וגנון, וכלם עושים פרות ותבואה. גנה אחת יש תחת מהם, ואותה הגנה שמורה סביב מפל צדדי העולם. תחת גנה זו יש גנים אחרים עושים פרות למיניהם.

312. וגנה זו התהפכה והיתה למעין שמשקה אותם, באר מים חיים. כשצריך זה מעין, וכשצריך זה באר. מה בין זה לזה? לא דומה. כשנמשכים המים מאליהם לכששואבים מים להשקות. ונזלים מן לבנון, איזה נזלים? נזלים אלו חוזרים למעין, (של כלם) כשנובעים מים ונוזלות טפות למעלה (מלמעלה) אלו אחר אלו, מים מתוקים שהנפש הולכת אחריהם. כך הם חמשה מקורות שיוצאו מן לבנון, נעשו נזלים במעין זה. כך הקדוש ברוך הוא הרחיש לנו גם במקום זה, קראנו על מעין זה פסוק

אבל אי קודשא בריך הוא זוס עלן לית אגן יכלין לדוויא מותגן דיליה. יתבו תזוות ההוא אילנא, ושתו מן מיא, ואתהגו תמון.

310. פתח רבי פנחס ואמר, (שיר השירים ד) מעין גנים באר מים חיים ונזלים מן לבנון. מעין גנים, וכי לית מעין אלא ההוא מן גנים, והא כמה מעינין טבין ויקירין אית בעלמא. אלא לית כל הנאות שוין. אית מעין דנפיק במדברא, באתר יבישא, הנאה אית למאן דיתבי ושתו. אבל מעין גנים, כמה איהו טב ויקירא, ההוא מעין עביר טיבו לעשבין ואיבין, מאן דקריב עליה אתהגו בכלא. אתהגו במיא, אתהגו בעשבין, אתהגו באיבין. ההוא מעין מתעטר בכלא. כמה וורדין, כמה עשבין דריזא סוזגיה, כמה יאות ההוא מעין, משאר מעינין, באר מים חיים.

311. והכי אוקימנא כלא בכנסת ישראל קאמר, איהי מעין גנים. מאן גנים. זומש גנים אית ליה לקודשא בריך הוא, דקא משתעשעא בהו. ומעינין זודא עלווייהו, דקא אשקי לון, ורוי לון, טמיר וגנון, וכלהו עבדין פירין ואיבין. גנתא זודא אית לתתא מנייהו, וההוא גנתא נטיר סוזרא מכל סטרין דעלמא. תזוות האי גנתא, אית גנים אזורגין, עבדין איבין לזנייהו.

312. והאי גנתא, אתהפך והוי מעין דאשקי לון, באר מים חיים, כד אצטריך הוי מעין, וכד אצטריך הוי באר, מה בין האי להאי. לא דאמי, כד אתמשכון (דף ר"ב ע"א) מיא מאלייהו, לכד שאבין מיא לאשקאה. ונזלים מן לבנון, מאי נזלים. אלן נזלים אתהדרו למעין, (ו"א דכלהו) כד נבעין מיין ונזלים טפין לעילא (ו"א מלעילא) אלן בתר אלן, מיין מתיקא, דנפשא אלא אבתרייהו. כך אינון זומש מקורין, דנפקו מן לבנון, אתעבדו נזלים בהאי מעין. כך קודשא בריך הוא רזיש לן ניסא באתר דא, קרינא על מעינא

זה. (מה הנוזלים? אלו חמשה מקורות שיצאו מלבנון למעלה, נעשו נוזלים כאשר חזרו למען, נובעים מים ונוזלות טפות אלו אחר אלו מים מתוקים, שהפכש הולכת אחריהם. כך הקדוש ברוך הוא הרחיש להם נס במקום זה במען זה, ועל מען זה קראנו פסוק זה).

דא קרא דא. (ס"א מאי נוזלים. אלן חמש מקורין דנפקו מן לבנון לעילא, אתעבידו נוזלים דכד אהדרו למעין, נבעין מיין ונוזלים טפין אלן בתר אלן מיין מתיקן, דנפשא אזלא אבתרייהו. כך קודשא בריך הוא רחיש לן ניסא באתר דא, בהאי מעין ועל מעינא דא קרינא קרא דא.)

313. עוד פתח ואמר, (דברים כ) כי תצור אל עיר ימים רבים להלחום עליה לתפשה וגו'. כמה טובים הם דרכי ושבילי התורה, שהרי בכל דבר ודבר יש כמה עצות, כמה טובות לבני אדם, כמה מרגליות שמאירות לכל צד, ואין לך דבר בתורה שאין בו כמה נרות מאירים לכל צד. פסוק זה הוא בפשוטו, ויש בו כפי מדרשו, ויש בו חכמה עליונה להזהיר למי שצריך. אשרי חלקו מי שמשתדל בתורה תמיד.

313. תו פתח ואמר, (דברים כ) כי תצור אל עיר ימים רבים להלחום עליה לתפשה וגו', כמה טובין אינן ארזין ושבילין דאורייתא, דהא בכל מלה ומלה, אית כמה עיטין, כמה טובין לבני נשא, כמה מרגלאן דקא מנהרין לכל סטר, ולית לה מלה באורייתא, דלית בה כמה בוצינן מנהרין לכל סטר. האי קרא איהו כפום פשטיה. ואית ביה כפום מדרשיה. ואית ביה זכמותא עלאה, לאודרהא למאן דאצטרך. זכאה זולקיה מאן דאשתדל באורייתא תדיר.

314. מי שמשתדל בה, מה בתוב בו? (תהלים א) כי אם בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה, והיה כעץ. למה זה סמוך לזה? אלא מי שמשתדל בתורה יומם ולילה, לא יהיה כעץ יבש, אלא כעץ שתול על פלגי מים. מה אילן יש בו שרשים, ויש בו קלפות, ויש בו מוח, ויש בו ענפים, ויש בו עלים, ויש בו פרחים, ויש בו פרי – שבעה סוגים אלו עולים לשבעה עשר, לשבעים, גם דברי תורה יש בהם פשט המקרא, דרש, רמז שרמז חכמה, גימטריאות, סודות טמירים, סודות נסתרים אלו על אלו, פסול וכשר, טמא וטהור, אסור והתר. מכאן והלאה מתפשטים הענפים לכל צד, והיה כעץ ודאי. ואם לא – אינו חכם בחכמה.

314. מאן דאשתדל בה, מה כתיב ביה, (תהלים א) כי אם בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה, והיה כעץ. אמאי דא סמך לדא. אלא מאן דאשתדל באורייתא יומם ולילה, לא ליהוי כאעא ובישא, אלא כעץ שתול על פלגי מים. מה אילן אית ביה שרשין, ואית ביה קליפין, ואית ביה מוחא, ואית ביה ענפין, ואית ביה טרפין, ואית ביה פרוזין, ואית ביה איבא. שבעת זינן אלן, סלקין לשבעה עשר, לשבעין. אוף מלין דאורייתא אית בהו פשטא דקרא. דרשא. רמז, דקא רמיז זכמותא. גימטריאות. רזין טמירין. רזין סתימין אלן על אלן. פסול וכשר. טמא וטהור. איסור והיתר. מכאן ולהלאה, מתפשטאן ענפין לכל סטר. והיה כעץ ודאי, ואי לאו, לאו איהו זכם בזכמותא.

315. בא וראה כמה חביבים אותם שמשתדלים בתורה לפני הקדוש ברוך הוא, שאפלו בזמן שהדין תלוי בעולם ונתנה רשות למשחית להשחית, הקדוש ברוך הוא מצוהו עליהם, על אותם המשתדלים בתורה, וכך אומר להם הקדוש ברוך הוא: כי תצור אל עיר, בגלל החטאים הרבים שחטאו לפני

315. תא זוזי, כמה זוכיבין אינן דמישתדלי באורייתא קמי קודשא בריך הוא, דאפילו בזמנא דדינא תליא בעלמא, ואתייהיב רשו למזובלא לזובלא, קודשא בריך הוא פקיד ליה עלווייהו, על אינן דקא מישתדלי באורייתא. והכי אמר ליה קודשא בריך הוא, כי תצור אל עיר, בגין זוכיהון סגיאי דזוטאן לקמאי, ואתוזיבו

והתחייבו בדין. ימים רבים, מה זה רבים? (שלשה ימים זה אחר זה נקראו ימים רבים. אף כאן כי תצור אל עיר ימים רבים) שלשה ימים זה אחר זה שנודע דבר בעיר. מנין לנו שימים רבים הם שלשה? שבתוב (ויקרא טו) ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים. וכי ימים רבים הם? אלא שלשה ימים זה אחר זה נקראים ימים רבים. גם כך, כי תצור אל עיר ימים רבים – שלשה ימים זה אחר זה שנודע דבר בעיר. בא ואצנוד על (כל) בני ביתי: לא תשחית את עצה – זה תלמיד חכם שהוא בעיר, שהוא עץ החיים, אילן שנותן פרות.

316. דבר אחר את עצה – אותו שנותן עצה לעיר להנצל מן הדין ומלמד אותם דרך שילכו בה, ועל זה לא תשחית את עצה לנדם עליו גרונ. לנדם עליו דין, ולא להושיט עליו חרב לזהטת, חרב שנוגה, אותה שהורגת שאר אנשי העולם. כי ממנו תאכל. וכי אותו מחבל אוכל ממנו? לא. אלא כי ממנו תאכל, אותו סלע קשה, אותה שכל רוחות חזקות וקדושות ויציאות ממנה, שאין הנאה ותאנה לרוח הקדש בעולם הזה אלא תורתו של אותו צדיק. בביכול הוא מפרנס אותה ונותן לה מזון בעולם הזה יותר מכל קרבת העולם.

317. בקרבן מה כתוב? (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי אכלו רעים. ומיזם שנחרב בית המקדש ובטלו הקרבתות, אין לו לקדוש-ברוך-הוא אלא אותם דברי תורה, והתורה שמתחדשת בפיו. בשביל כך כי ממנו תאכל, ואין לה מזון בעולם הזה אלא ממנו ומאותם שבמותו. וכיון ששמנו תאכל והוא זן אותה – אתו לא תכרת. תהיה (טמיר) זהיר בו שלא תתקרב אליו.

318. כי האדם עץ השדה – זה נקרא אדם שנודע מעלה ומטה. עץ השדה – עץ גדול ותקיף שאותו שדה אשר ברכו ה', (זה) סמוך

בדינא. ימים רבים, מאי רבים. (תלתא יומא, דא בתר דא, אקרי ימים רבים, אופ הכא כי תצור על עיר, ימים רבים) תלתא יומין, דא בתר דא, דאשתמודעא דבר במתא. מנלן דימים רבים תלתא יומין אינן, דכתיב, (ויקרא טו) ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים. וכי ימים רבים אינן. אלא תלתא יומין דא בתר דא, אקרי ימים רבים. אופ הכי כי תצור אל עיר ימים רבים, תלתא יומין דא בתר דא, דאשתמודעא דבר במתא. תא ואפקיד לך על (כל) בני ביתי. לא תשחית את עצה, דא תלמיד זוכם דאיהו במתא, דאיהו איכלא דיוני, איכלא דיהיב איבין.

316. דבר אחר את עצה, ההוא דיהיב עיטא למתא, לאשתובא מן דינא, ואוליף לון ארזא דיהכון בה, ועל דא לא תשחית את עצה לנדותו עליו גרון, לנדותא עליה דינא, ולא לאושיטא עליה חרבא מלהטא, חרבא משננא, ההיא דקטלא לשאר אינשי דעלמא. כי ממנו תאכל. וכי ההוא מוזבלא אכיל מנה, לא. אלא כי ממנו תאכל, ההיא טגרא תקיפא, ההיא דכל רוזין תקיפין וקדישין נפקין מנה, דלית הנאה ותיאובתא לרוזן קודשא ביהאי עלמא, אלא אורייתא דההוא זכאה, בביכול איהו מפרנס לה, ויהיב לה מזונא ביהאי עלמא, יתיר מכל קרבנין דעלמא.

317. בקרבן מה כתיב. (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי אכלו רעים. ומיזמא דאתנורב בי מקדשא, ובטלו קרבנין, לית ליה לקודשא בריך הוא, אלא אינן מלין דאורייתא, ואורייתא דאתנודשא בפומיה, בגין כך כי ממנו תאכל, ולית לה מזונא ביהאי עלמא, אלא ממנו, ובאינן דכחותיה. וכיון דממנו תאכל, ואיהו זן לה, אותו לא תכרות, הוי (טמיר) זהיר ביה, דלא תתקרב ביה.

318. כי האדם (דף ר"ב ע"ב) עץ השדה, דא אקרי אדם דאשתמודע עילא ותתא. עץ השדה, איכלא

עליו, אילן שנודע לאותו שדה תמיד. לבא מפניך במצור – דבר זה חוזר לראש הפסוק שכתוב לא תשחית את עצה, אותו שנודע להם עצה ומתקין את העיר. לבא מפניך במצור, הוא נותן להם עצה להתתקן ולחזור בתשובה, ומתקין לו כלי זין, חצוצרות ושופרות. לבא מפניך, מה זה לבא מפניך? לבא לפני ולעלות מפניך, מפני הפחד שלך. במצור, במקום שעליונים ותחתונים לא יכולים לעלות לשם. ומיהו דרגה שבעלי תשובה נכנסים לשם. ומי היא תשובה. זהו מצור, מקום חזק וסלע חזק.

רברבא ותקיף דההוא (בראשית כז) שדה אשר ברכו יי. (דא) סמיה עליה, אילן דאשתמודע לההוא שדה תדיר. לבא מפניך במצור, מלה דא אהדר לרישא דקרא, דכתיב לא תשחית את עצה, ההוא דיהיב לון עיטא, ואתקין למתא, לבא מפניך במצור, איהו יהיב לון עיטא, לאתקנא וכלאהדרא בתיובתא, ואתקין ליה מאני זינין, בוקינס ושופרין. לבא מפניך, מאי לבא מפניך. לבא לקמאי, ולאעלא מפניך. מקמי דזיזילו דילך. במצור, באתר דעלאין ותתאין לא יכלין לאעלא תמן. ומאן איהו. דרגא דבעלי תשובה עאלין תמן, ומאן איהו. תשובה. דא איהו מצור, אתר תקיף, וטגרא תקיפא.

319. ובין שעצה זו לוקחים, אני מכפר לחטאיכם ומתקבלים ברצון לפני. וכל זה פוקד הקדוש ברוך הוא על אותם המשתדלים בתורה. משום כך צדיקים הם כשמשתדלים בתורה, אותם שמשתדלים בתורה הם עצים גדולים בעולם הזה.

319. ובין דעיטא דא נטלין, אנא מכפר לזוזבייהו ואתקבלן ברעוא לקמאי. וכל דא פקיד קודשא בריך הוא, על אינן דמשתדלי באורייתא. בגין כך זכאין אינן דקא משתדלי באורייתא, אינן דמשתדלי באורייתא אינן אילנין רברבין בהאי עקמא.

320. ראו מה עשה הקדוש ברוך הוא שנטע אילנות אלו, אשרי הדרך הזה. ולא די אילן אחד, אלא שלשה אילנות גדולים פרשו ענפים לכל צד עשה לנו הקדוש ברוך הוא. יהי רצון לפני השמים שלא יעברו לעולם אילנות אלו ומעין זה מקום זה, ועד היום עומדים שם, ואותו מעין מים. והאנשים קוראים להם נציבות של רבי פנחס בן יאיר.

320. וזמנו, מה עבד קודשא בריך הוא דנטע אילנין, זכאה ארזא דא, ולא די אילנא זוזא, אלא תלתא אילנין רברבין, פריסן ענפין לכל סטר, עבד לן קודשא בריך הוא. יהא רעוא קמי שמיא, דלא יתעדון לעלמא אילנין אילין, ודא מעינא, מאתר דא ועד יומא קיימין תמן, וההוא מעינא דמיא. וקראן לון בגי נשיא, נציבו דרבי פנחס בן יאיר. (ע"כ) (חסר זהו)

321. פתח רבי שמעון ואמר, (בראשית לג) וישא את עניו וירא את הנשים ואת הילדים ויאמר מי אלה לך ויאמר הילדים אשר חנן אלהים את עבדך. בא וראה, אותו עשו הרשע נתן עינו לעין בנשים, ובגללו התקין יעקב תקוניו. שם שפחות מקדימה, ובניהם לאחור, שחשובים יותר. לאה אחריהם, ובניה מאחור. אחר כך יוסף, ואחריה רחל, והוא עבר לפנייהם.

321. פתח רבי שמעון ואמר, (בראשית לג) וישא את עניו וירא את הנשים ואת הילדים ויאמר מי אלה לך ויאמר הילדים אשר חנן אלהים את עבדך. תא וזוי, ההוא רשע דעשו, יהיב עינו לעינא על נשין, ובגניהו אתקין תיקוניו. יעקב, שוי שפחות בקדמיתא, ובגיהוין לבתר, דזשיבו יתיר. לאה אבתרייהו, ובגהא לבתר. לבתר יוסף, ובתרה רחל, והוא עבר לפנייהם.

322. כְּשֶׁבִלְמֵס הַשְּׁתַּחֲוִי, מִה כְּתוּב? וְתַגְשֹׁן־
הַשְּׁפָחוֹת הֵנָּה וְיִלְדִיהֶן וְתִשְׁתַּחֲוִין. וְאַחֵר כֶּךָ
כְּתוּב, וְתַגֵּשׁ גַּם לֵאמֹר וְיִלְדִיהֶן וְיִשְׁתַּחֲוִי וְאַחֵר
נִגַּשׁ יוֹסֵף וְרַחֵל וְגו'. וְהָרִי יוֹסֵף לְאַחֲרֵי הָיָה,
וְרַחֵל לְפָנָיו אֵלָּא בֶן טוֹב, בֶּן אֱהוֹב, צָדִיק
הַעוֹלָם, יוֹסֵף. בֵּין שְׂרָאָה עֵינֵי שֶׁל אוֹתוֹ רָשָׁע
מִסְתַּכֵּל בְּנָשִׁים, פָּחוֹד עַל אִמּוֹ. יֵצֵא מֵאַחֲרֶיהָ
וּפְרָשׁ זְרוּעוֹתָיו וְגוֹפּוֹ וְכֶסֶף עָלֶיהָ כְּדִי שֶׁלֹּא יִתֵּן
אוֹתוֹ רָשָׁע עֵינֵי בְּאִמּוֹ. כִּמְהָ הִתְגַּדֵּל? שֶׁשׁ
אִמּוֹת לְכָל צֵד, וְכֶסֶף עָלֶיהָ, וְלֹא יִכְלָה עֵינֵי
שֶׁל אוֹתוֹ רָשָׁע לְשַׁלֵּט עָלֶיהָ.

323. כִּמּוֹ זֶה, וַיֵּשֶׂא בִלְעָם אֶת עֵינָיו. עֵינֵי
כְּתוּב, אוֹתָהּ עֵין רָעָה (שְׁתֵּי עֵינִים הֵיָה זָקִיף.
אֵלָּא בְּשַׁעָה) שְׂרָעָה לְהִסְתַּכֵּל עָלֶיהֶם. וַיֵּרָא
אֶת יִשְׂרָאֵל שֹׁכֵן לְשַׁבְּטָיו. מִה זֶה שֹׁכֵן
לְשַׁבְּטָיו? אֵלָּא שַׁבֵּט יוֹסֵף הֵיָה שֶׁם וְשַׁבֵּט
בְּנִימִין. שַׁבֵּט יוֹסֵף שֶׁלֹּא שׁוֹלֵטֵת בָּהֶם עֵין
הָרַע, שְׁכָתוּב (שֶׁם מֵט) בֶּן פֶּרֶת יוֹסֵף. מִה זֶה
בֶּן פֶּרֶת יוֹסֵף? שֶׁהִתְגַּדֵּל לְכֶסֶת עַל אִמּוֹ. בֶּן
פֶּרֶת עָלֵי עֵין, שֶׁלֹּא שְׁלֹטָה בּוֹ עֵין הָרַע. שַׁבֵּט
בְּנִימִין, שְׁכָתוּב בּוֹ (דְּבָרִים לֵג) וּבֵין כְּתָפוֹ
שֹׁכֵן. וְכָתוּב יִשְׁכֹּן לְבִטָּח. מִה זֶה לְבִטָּח? שֶׁלֹּא
פּוֹחֵד מֵעֵין הָרַע וְלֹא פּוֹחֵד מִפְּגָעִים רָעִים.

324. אָמַר אוֹתוֹ רָשָׁע, אֲנִי אֶעֱבִיר חוֹמָה זוֹ
שֶׁלֹּא תַעֲמֵד, וְאֲנִי אֶסְתַּכֵּל כִּמּוֹ שְׂצָרִיךְ. רַחֵל
הִיָּתָה שֶׁם, רֵאשִׁית שְׁעֵין אוֹתוֹ רָשָׁע שְׁנוֹנָה
לְהוֹיֵק. מִה עֲשִׂיתָה? יֵצֵאָה וּפְרָשָׁה כְּנָפֶיהָ
עָלֶיהֶם וְכִסְתָּהּ עַל בְּנֵיהָ. זֶהוּ שְׁכָתוּב וַיֵּשֶׂא
בִלְעָם אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת יִשְׂרָאֵל. בֵּין
שְׂרָאשָׁה רִיחַ הַקֹּדֶשׁ, עֵין שְׁנוֹנָה, מִיד – וְתָהִי
עָלֵיו רִיחַ אֱלֹהִים. עַל מִי? עַל יִשְׂרָאֵל.
שְׁפָרְשָׁה כְּנָפֶיהָ וְכִסְתָּהּ עָלֶיהֶם, וּמִיד שָׁב אוֹתוֹ
רָשָׁע לְאַחֲרֵי.

325. בְּהִתְחַלָּה הָבֵן כֶּסֶף עַל אִמּוֹ. וְכַעַת
הָאֵם מְכַסֶּה עַל בָּנָה. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שֶׁהוּא כֶּסֶף עַל רַחֵל אִמּוֹ שֶׁלֹּא
תִשְׁלַט הָעֵין שֶׁל אוֹתוֹ רָשָׁע עָלֶיהָ, חֲתִיד

322. כִּד סִגִּירוֹ כְּלֵהוֹן, מִה כְּתִיב. (בְּרַאשִׁית
לֵג) וְתַגְשֹׁן הַשְּׁפָחוֹת הֵנָּה וְיִלְדִיהֶן וְתִשְׁתַּחֲוִין. וְכִלְכֵּתֵר
כְּתִיב, וְתַגֵּשׁ גַּם לֵאמֹר וְיִלְדִיהֶן וְיִשְׁתַּחֲוִי וְאַחֵר נִגַּשׁ יוֹסֵף
וְרַחֵל וְגו'. וְהָא יוֹסֵף לְבִתְרִייתָא הָיָה, וְרַחֵל לְכַמִּיָּה.
אֵלָּא בְּרַא טָבָא, בְּרַא רוֹזִימָא, צָדִיקָא דְעֵלְכָמָא, יוֹסֵף,
בֵּין דְּזוֹמָא עֵינֵיהָ דְּהָהוּא רָשָׁע מִסְתַּכֵּל בְּנָשִׁין, דְּזוֹיֵל
עַל אִמִּיָּה, נָפִיק מֵאַבְתְּרָהּ, וּפְרִישׁ דְּרוּעָיו וְגוֹפִיָּהּ, וְכִסִּי
עָלֶיהָ, בְּגִין דְּלֹא יִתֵּן הָהוּא רָשָׁע עֵינָיו בְּאִמִּיָּה. כִּמְהָ
אֲתַסְגִּי, שִׁית אִמִּין לְכָל סֵטֶר, וְזוּפָא עָלֶיהָ, וְלֹא יִכִּיל
עֵינֵיהָ דְּהָהוּא רָשָׁע לְשַׁלֵּטָהּ עָלֶיהָ.

323. כִּזְוִנָא דָּא, וַיֵּשֶׂא בִלְעָם אֶת עֵינָיו, עֵינֵי כְּתִיב,
הָהוּא עֵינָא בִישָׂא (תְּרִין עֵינִין הוּי זָקִיף, אֵלָּא
בְּשַׁעָתָא) דְּבַעָא לְאַסְתַּכֵּלָא עָלֶיהוּ. וַיֵּרָא אֶת יִשְׂרָאֵל
שׁוֹכֵן לְשַׁבְּטָיו. מִהוּ שׁוֹכֵן לְשַׁבְּטָיו. אֵלָּא שַׁבֵּט דְּיוֹסֵף
הָיָה תַמּוֹן, וְשַׁבֵּט דְּבְנִימִין. שַׁבֵּט דְּיוֹסֵף, דְּלֹא שְׁלֹטָא
בָּהוּ עֵינָא בִישָׂא, דְּכָתִיב, (בְּרַאשִׁית מֵט) בֶּן פֶּרֶת יוֹסֵף.
מֵאן בֶּן פֶּרֶת. דְּאֲתַסְגִּי לְכַסָּאָה עַל אִמִּיָּה. בֶּן פֶּרֶת עָלֵי
עֵין, דְּלֹא שְׁלֹטָא בִּיהָ עֵינָא בִישָׂא. שַׁבֵּט דְּבְנִימִין,
דְּכָתִיב בִּיהָ (דְּבָרִים לֵג) וּבֵין כְּתָפוֹ שׁוֹכֵן.
וְכָתִיב (דְּבָרִים לֵג) יִשְׁכֹּן לְבִטָּחוֹ. מֵאִי לְבִטָּחוֹ. דְּלֹא
דְּזוֹיֵל מֵעֵינָא בִישָׂא, וְלֹא דְּזוֹיֵל מִפְּגָעִין בִישָׂא.

324. אָמַר הָהוּא רָשָׁע, אֲנִי אֶעֱבִיר שׁוֹרָה דָּא, דְּלֹא
אֲתַקִּיִּים, וְאֲנִי אֶסְתַּכֵּל כְּדָקָא יָאוֹת. רַחֵל הָיָה תַמּוֹן,
זְוִמָּתָא דְּעֵינָא דְּהָהוּא רָשָׁע מִשְׁנָנָא לְאַבְאָשָׁא, מִה
עֲבָדֵת. נָפִיקַת וּפְרִישִׁית גְּדַפָּהָא עָלֶיהוּ, וְזוּפָתָא עַל
בְּרָהָא. הָדָא הוּא דְּכָתִיב וַיֵּשֶׂא בִלְעָם אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא
אֶת יִשְׂרָאֵל. בֵּין דְּזוֹמָא רוֹזֵן דְּקוֹדֶשָׁא, עֵינָא מִשְׁנָנָא,
מִיד וְתָהִי עָלֵיו רוֹזֵן אֱלֹהִים. עַל מֵאן. עַל יִשְׂרָאֵל.
דְּפְרִישׁ גְּדַפּוֹי, וְזוּפָא עָלֶיהוּ. וּמִיד תֵּב הָהוּא רָשָׁע
לְאַזְזוּרָא.

325. בְּקִדְמִיתָא בְּרַא זוּפָא עַל אִמִּיָּה. וְהִשְׁתָּא אִימָא
זוּפָתָא עַל בְּרַא. אָמַר קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּהִיָּה
שְׁעָתָא דְּזוּפָא אִיהוּ עַל רַחֵל אִמִּיָּה, דְּלֹא יִשְׁלֹט עֵינָא
דְּהָהוּא רָשָׁע עָלֶיהָ, וְזִיָּה, בְּשַׁעָתָא דִּיִּיתִי עֵינָא בִישָׂא

אזורא לאסתכלא על בנה ועל בני, אמר תזופי עלייהו. את זופית על אמר, אמר תזופי עלייהו. את זופית על אמר, אמר תזופי עלר.

בשעה שתבא עין רעה אחרת להסתכל על בני ועל בני – אמר תכסה עליהם. אתה בסית על אמר – אמר תכסה עליהם.

326. וישא את עיניו וירא את הנשים. פסוק זה נאמר בסוד החכמה, ביום הכפורים, שבני העולם עומדים בדין, וישראל שבים בתשובה לפני הקדוש ברוך הוא לכפר על עוונותיהם. ואותו מקטרג עומד עליהם, שחושב לאבד אותם על חטאיהם, שולחים לו אותו דורון, ואז כתוב (בראשית לב) כי אמר אכפרה פניו במנוחה ההולכת לפני. אחר שמקבל אותו מקטרג הדורון, מתהפך להם לסגור.

326. וישא את עיניו וירא את הנשים. האי קרא, ברוא דזכמותא אתמר, ביומא דכפורי, דבני עלמא קיימי בדינא, וישראל תיבין בתיובתא קמי קודשא בריך הוא, לכפרא על זובייהו. והוא מקטרגא קיימא עלייהו, דחושב לאבדא לון על זובייהו, שכלוי ליה ההוא דורונא, וכדין בתיב, (בראשית לג) כי אמר אכפרה פניו במנוחה ההולכת לפני. לבתר דמקבל ההוא מקטרגא לההוא דורונא, אתהפך להו סגורא.

327. זקיף וזמי לון לישראל, בלהו מוענן בתעניתא, יזופי רגלין. זמי זשין, זמי ינוקין, בלהו בתעניתא, בלהו (דף ר"ג ע"א) נקיים בנקיו. ויאמר מי אלה לך. שומא קדישא לך. מי אלה לך. שאיל על ינוקי, ואמר הילדים אשר זנן אלהים את עבדך. וכי אמאי אצטריך לאתבא ליה כלום. אלא כיון דמקבל ההוא שזנן, אתהפך להו סגור. זקיף עיניו, וזמי לון לישראל כזונא דא, וזיב דבגין דזילו דיליה אינן קיימין בך.

327. מזדקף ורואה את ישראל בלם מתענים, יחפי רגלים. רואה נשים, רואה תינוקות, בלם בתענית, בלם נקיים בנקיו. ויאמר מי אלה לך. שם קדוש לך. מי אלה לך. שואל על התינוקות, ואומר, הילדים אשר חנן אלהים את עבדך. וכי למה צריך להשיבו כלום? אלא כיון שמקבל אותו שזנן, מתהפך להם לסגור. מרים עיניו ורואה את ישראל כמו זה, חושב שבגלל פחדו הם עומדים בך.

328. שואל על התינוקות, ואומר מי אלה לך. (ואמר בדרך נסתר הילדים) מה זה מי אלה לך? אלא אמר, מילא אתם שחטאתם לפני המלך, אבל תינוקות אלו מדוע עומדים בך? מי אלה לך? ויאמר הילדים. רות הקדש אומרת, ועל זה טעם זקוף. ויאמר הילדים, בדרך נסתר, אשר חנן אלהים את עבדך. וכי רות הקדש אמרה את עבדך? אלא רות הקדש אומרת: אלה אותם תינוקות שלא חטאו ולא טעמו טעם חטא, ומסרם הקדוש ברוך הוא ביד הממנה שלך והרג אותם בלי חטא, כמו שנאמר (קהלת ד) ומיד עשקיהם בתי. וזהו את עבדך.

328. שואל על ינוקי, ואמר מי אלה לך. (ואמר באורח סתים הילדים) מהו מי אלה לך. אלא אמר, תינזו אתון דזובתון קמי מלכא. אבל אלין ינוקי, אמאי קיימין הכי, מי אלה לך. ויאמר הילדים, ריון קדשא אמר, ועל דא זקיף טעמא. ויאמר הילדים. בארזו סתים אשר זנן אלהים את עבדך, וכי ריון הקדש אמר את עבדך. אלא ריון קדשא אמר, אלין אינן ינוקי דלא זאבו, ולא טעיבו טעמא דזטאה, ומסר לון קודשא בריך הוא בידא דההוא ממנא דילך, וקטיל לון בלא זובא, כמה דאת אמר (קהלת ד) ומיד עשקיהם כזו. ודא הוא את עבדך.

329. כיון דשבע מאינון ינקה, מיד סליק לגבי קודשא בריה הוא, ואמר, מאריה דעלמא, כל ארוח בדינא דקשוט, ואי דינא שריא על ישראל בגין זוזביהון איהו, ינקה דלהון דלא זאבו לקמה, אמאי מסרת לון לקטלא לון בלא זוזבא. וקודשא בריה הוא נטיל מלוי בכר, וזס עלייהו. והיה שעתא, לא הוי אסכרא בתינוקות.

330. ואותו מקטרג לוקח קנאה מאותו ממנה שתחת ידיו, ואומר: וכי לי נתן הקדוש ברוך הוא אותם שמתלבשים בחטאים ועוונות, ולאותו ממנה שלי מסר תינוקות בלי חטא שלא טעמו טעם חטא? מיד הולך להוציאם מתחת ידו ולא ישלט בהם. ועל זה מקדים לו ואומר לו, הילדים אשר חנן אלהים את עבדך. לאותו עבדך, בלי חטא ובלי חטאה. וכדי שלא יהיה שבח לממנה שלו יותר ממנו, רוצה להוציאם מידו.

331. כשעולות תפלות ישראל ביום זה לפני הקדוש ברוך הוא, מה כתוב? והוא עבר לפניהם. הרי רוח הקדש עוברת לפניהם, (כמו שנאמר (מיכה ב) ויעבר מלכם לפניהם) והוא ודאי עבר לפניהם. וישתחו ארצה שבע פעמים, רוח הקדש הקטינה עצמה לגבי מעלה שבע פעמים לגבי שבע דרגות עליונות שמעליו, והקטינה עצמה לכלל אותם עמו כל אחד ואחד. עד גשתו עד אחיו, לאותה דרגת הרחמים, שהרי הם בן ובת. בן – (שמות ד) בני בכרי ישראל. בת – בנסת ישראל. רוח הקדש עשתה הקטנת עצמה, עד גשתו.

332. כיון שהגיע אליו, תבע ממנו והודיע לו צער בניהם למטה, ושניהם נכנסים להיכל טמיר גנוז של יום הפורים, אם שלהם, ותובעים על ישראל לכפר להם, ואז כתוב (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם

329. כיון דשבע מאינון ינקה, מיד סליק לגבי קודשא בריה הוא, ואמר, מאריה דעלמא, כל ארוח בדינא דקשוט, ואי דינא שריא על ישראל בגין זוזביהון איהו, ינקה דלהון דלא זאבו לקמה, אמאי מסרת לון לקטלא לון בלא זוזבא. וקודשא בריה הוא נטיל מלוי בכר, וזס עלייהו. והיה שעתא, לא הוי אסכרא בתינוקות.

330. והוא מקטרגא נטיל קנאה מזהו ממנה דתוונות ידיה. אמר, וכי לי יהיב קודשא בריה הוא אינון דמתלבשין בזוטאין וזובין, ולהוא ממנה דילי מסר ינקה לון בלא זוזבא, דלא טעמון טעמא דזוזבא. מיד אזל לאפקא לון מתוונות ידיה, ולא ישלט בהו. ועל דא אקדים ליה ואמר ליה, הילדים אשר חנן אלהים את עבדך. ולהוא עבדך, בלא זוזבא ובכלא זוטאה. ובגין דלא יהא שבוזא לממנה דיליה יתיר מניה, בעא לאפקא לון מן ידיו.

331. כד סלקין עלותין דישראל בזימא דא קמי קודשא בריה הוא, מה כתיב (בראשית לג) והוא עבר לפנייהם. הא ריוח קודשא אעבר לקמיהו, (כמה דאת אמר (מיכה ב) ויעבור מלכם לפנייהם) והוא ודאי עבר לפנייהם. וישתחו ארצה שבע פעמים, ריוח קודשא, אזער גרמיה לגבי עילא ו זמנין, לגבי ז' דרגין עלאין דעליה, ואקטין גרמיה, לאכללא לון עמיה כל זוד וזוד. עד גשתו עד אזויו, ולהוא דרגא דרוזמי, דהא בן ובת אינון. בן, (שמות ד) בני בכורי ישראל. בת, בנסת ישראל. ריוח קודשא עביר אזעירו דגרמיה, עד גשתו.

332. כיון דמטא לגביה, תבע מניה, ואודע ליה צערא דבניהו לתתא. ותרווייהו עאלין להיכלא טמירא גניא דיום הפורים, אימא דלהון, ותבעין על ישראל לכפרא לון, כדן כתיב (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם וגו'. אכפר עליכם לא כתיב, אלא יכפר עליכם.

לטהר אתכם וגו'. אכפר עליכם לא כתוב,
אלא יכפר עליכם.

333. וקדושת הילדים, אליו זכריון דהכא, קודשא
ברוך הוא וזהב לון רזין דאורייתא, לאתעטרא בהו,
ולאשתכללא (נ"א ולאשתדלא) בהו. עינא בישא לא
שלקא עליהו, בגין עינא טבא, ריוז קודשא דרבי
פנחס, דשריא עליהו. אתא רבי פנחס ונשקיה. אמר,
אלמלא לא אתינא ארזא דא, אלא למשמע מלין
אלין, די לי. ופאה ארזא דא דאתינא לגבר.

334. וקדושת בריך הוא הכא, דאסתפם עמנא. ולא
די אילנא וזד, אלא תלת. אבל מעינא דא, דיוקנא
עלאה הוא, לגבי ההוא מעינא דטמיר וגניז. תלת
אילנין אלין, תלת ארזין אינן, דאקרון ארזי לבנון. ואינון
דיוקנא דתלת אילנין רברבין, רזא דאבהן. (ו"א
דאסתכם עמנא. מעינא דא, דיוקנא דהוא מעינא
עינא עלאה דטמיר וגניז. תלת אילנין אלין אינון דיוקנא
דלת אילנין רברבין, רזא דאבהן.) ופאה וזלקנא
בהיה שעתא.

335. ארפינו אילנין, וזד על רישיה דרבי שמעון, וזד
על רישיה דרבי פנחס, וזד על רישיה דרבי אלעזר.
אתפשטו ענפין, לכל סטר, על רישיהון דזברייא,
בכה (נ"א חדי) רבי פנחס ואמר, ופאה וזלקי ופאין עיני
דזומאן כף. ולא על דידך ועל ידי זדינא בלזודייהו,
אלא על רבי אלעזר ברנא קא וזדינא, דזשיב איהו
קמי מלכא קדישא כוזר מין. קם ונשקיה. אמר רבי
שמעון, אלעזר קום בקימך, ואימא לקמי מארר מלין
דיליה. קם רבי אלעזר. (דף ר"ג ע"ב)

336. פתוז ואמר (מיכה ו) עמי זכר נא מה
מלך מואב וגו'. עמי, כמה קודשא בריך הוא אבא
רזומן על בניו, אף על גב דזאבו גביה, כל מלוי
ברזימו לגביהו, כאבא לגבי בריה. וזטי בריה לגבי
אבוי, אלקי ליה, כל כף דאלקי ליה לא תב מארזויה,
נזיף ביה במלין ולא קביל. אמר אבוי, לא בעינא
למעבד לברי כמה דעבדנא עד יומא. אלו אלקייה

334. וקדושת בריך הוא הכא, דאסתפם עמנא. ולא
די אילנא וזד, אלא תלת. אבל מעינא דא, דיוקנא
עלאה הוא, לגבי ההוא מעינא דטמיר וגניז. תלת
אילנין אלין, תלת ארזין אינן, דאקרון ארזי לבנון. ואינון
דיוקנא דתלת אילנין רברבין, רזא דאבהן. (ו"א
דאסתכם עמנא. מעינא דא, דיוקנא דהוא מעינא
עינא עלאה דטמיר וגניז. תלת אילנין אלין אינון דיוקנא
דלת אילנין רברבין, רזא דאבהן.) ופאה וזלקנא
בהיה שעתא.

335. ארפינו אילנין, וזד על רישיה דרבי שמעון, וזד
על רישיה דרבי פנחס, וזד על רישיה דרבי אלעזר.
אתפשטו ענפין, לכל סטר, על רישיהון דזברייא,
בכה (נ"א חדי) רבי פנחס ואמר, ופאה וזלקי ופאין עיני
דזומאן כף. ולא על דידך ועל ידי זדינא בלזודייהו,
אלא על רבי אלעזר ברנא קא וזדינא, דזשיב איהו
קמי מלכא קדישא כוזר מין. קם ונשקיה. אמר רבי
שמעון, אלעזר קום בקימך, ואימא לקמי מארר מלין
דיליה. קם רבי אלעזר. (דף ר"ג ע"ב)

336. פתוז ואמר (מיכה ו) עמי זכר נא מה
מלך מואב וגו'. עמי, כמה קודשא בריך הוא אבא
רזומן על בניו, אף על גב דזאבו גביה, כל מלוי
ברזימו לגביהו, כאבא לגבי בריה. וזטי בריה לגבי
אבוי, אלקי ליה, כל כף דאלקי ליה לא תב מארזויה,
נזיף ביה במלין ולא קביל. אמר אבוי, לא בעינא
למעבד לברי כמה דעבדנא עד יומא. אלו אלקייה

לבני כמו שעשיתי עד היום. אם אלקנו – יחשש בראשו, הרי הכאב שלו אצלי. אם אנוף בו – דמותו משתנית. מה אעשה? אלא אלך ואתחנן אליו ואמר לו דברים רבים כדי שלא יתעצב.

337. כך בכל המינים הולך הקדוש ברוך הוא בישראל. שורה אתם הלקאה, ולא קבלו. נזף בהם, ולא קבלו. אמר הקדוש ברוך הוא: אני רואה בבני שבגלל המלקות שהלקיתי אותם, הם חוששים בראשם. אוי, שהרי מתוך כאבם אני חושש, שכתוב (ישעיה 58) בכל צרתם לו צר. נזפתי בהם, השתנתה דמותם, שכתוב (איכה ד) חשך משחור תארם לא נכרו בחוצות. אוי כשהסתכלתי בהם ולא נודעו. פעת אתחנן לפניהם תוך תחנונים. עמי מה עשיתי לך ומה הלאיתיך. בני יחיד שלי, חביב נפשי, ראה מה עשיתי לך, השלטתי אותך על כל בני היכלי, השלטתי אותך על כל מלכי העולם. ואם עשיתי לך מעשים אחרים, ענה בי, אתה תעיד בי.

338. עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב ומה ענה אותו בלעם בן בעור (מיכה ו). זכר נא, היה זכר בבקשה ממך, מה יעץ. פעת יש להסתכל מה היתה עצת בלק על העם הקדוש, והתורה לא החשיבה את בלק כלום, כמו שהיה ללבן, שכתוב (דברים כו) ארמי אבד אבי.

339. אשורנו וגו', ציור ודמות אביו נרשם בו ממש. ומאותו זמן שהיה במעי אמו, מצד שלה התמתח והושיט פסיעה לחוץ יותר. כי מראש צרים אראנו, זו דמות וציור אביו (ממש). כיון שהיה במעי אמו, אשורנו, הושיט פסיעה לחוץ, כמו זה ת' (ו').

340. וזהו ומגבעות אשורנו. בישיבה העליונה גבעת חסר ו' (גבוהת הכל אותה

יהא וזשיש ברישית, הא כאיבא דיליה גבאי, אהא נזיף ביה, הא דיוקניה משתנא, מזה אעביר, אלא איזיל ואתחנן לגביה, ואימא ליה מלין רכיכין, בגין דלא יתעצב.

337. כן בכל זמני, אזיל קודשא בריך הוא בישראל. שארי עמהון אלקאה ולא קבילו. נזיף בהו, ולא קבילו. אמר קודשא בריך הוא, וזמינא בבירי, דבגין מלקיותא דלקינא לון, אינן וזששו ברישיתון. ווי, דהא מוּגו כאיבא דלהון, וזשישנא אנא. דכתיב, (ישעיה 58) בכל צרתם לו צר. נזיפנא בהו, אשתנא דיוקנא דלהון, דכתיב, (איכה ד) וזשך משחור תארם לא נכרו בחוצות. ווי כד אסתכלית בהו, ולא אשתמודעו. השתא, אהא מתחננא לגביהו גו תחנונים. עמי מזה עשיתי לך ומה הלאיתיך. ברי יחידאה דילי, וזביבא דנפשי, וזמי מזה עבדית לך, שליטית לך על כל בני היכלי, שליטית לך על כל מלכין דעלמא, ואי עבדית לך עובדין אחרין, ענה בי, אתה הוי סהיד בי.

338. עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב ומה ענה אותו בלעם בן בעור. זכר נא, הוי דכיר במטו מינך. מזה יעץ השתא אית לאסתכלא, מזה הוה עיטא דבלק על עמא קדישא (חסר כאן) ואורייתא לא וזשיבת ליה לבלק כלום, כמה דהוה ללבן, דכתיב, (דברים כו) ארמי אבד אבי. (שייך פרשת שלח לך דף קס"א ע"ב מ' המתחיל דא עם דא)

339. אשורנו וגו', ציורא ודיוקנא דאבוי, אתרשים ביה ממש. ומההוא זמנא דהוה במעיה דאמיה, מסטרא דיליה, אתמתח וזשיט פסיעה לבר יתיר. כי מראש צורים אראנו, דא דיוקנא וציורא דאבוי (ממש). כיון דהוה במעיה דאמיה, אשורנו, אושיט פסיעה לבר, כזונא דא ת' (ב"א ו').

340. ודא הוא ומגבעות אשורנו, במתיבתא עלאה, גבעת חסר ו'. (רמאה דכלא ההיא עלאה

עליונות הכל). בשיבת הרקיע ומגבעות, באות ו'. ומשלים לשני צדדים. אחד, שהרי הגבעת הזו לא נפרדת מבנה לעולמים ואינה עוזבת אותו, ועל כן נכלל ו' אתה לעולם. ואחד, שהרי גבעה שלמטה, בנה שנכלל עמה צריך לעתיד לבא בשיבא מלך המשיח לקחת לו גבעת עליונה, ולהכניסו תוך כנפיה כדי לחזק אותו ולהעמידו בחיים עליונים, וממנה יצא באותו יום מלך המשיח.

341. וסוד זה – (תהלים ב) אספרה אל חק ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך. עתיד אני לומר לאותו מקום שנקרא חק ולבשרו, (ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך). באותו יום ממש יוציא אותו החק שהוא מתחת כנפיה בכמה חיים, בכמה עשרות, בכמה ברכות פראוי.

342. ואותו חק לא ישאר לבדו. יכלל בו משיח אחר, בן יוסף, ושם יתחזק, ולא במקום אחר. ומשום שהוא גבעה תחתונה שאין בה חיים, ימות משיח זה ויהרג, וימות עד שתלקט גבעה זו חיים מאותה גבעה עליונה, ויקום.

343. ומשום כך בשיבת הרקיע ומגבעות שלם, באות ו', על שני צדדים אלו (כתוב). אבל בשיבה העליונה חסר, בלי ו', להראות דבר שאין בו קשיה וספק. הן עם לבדד ישכון, ביחוד, בלי ערבוביה אחרת.

344. כל יחוד שלם כאן הוא. ה' אלהינו ה'. שהרי סודו מראש צדים הוא, והתייחד בראש, בגזע ושביל. ה' – זה הראש העליון, אויר שעולה. אלהינו – זה הגזע, שנאמר (ישעיה יא) גזע ישי. ה' – זה השביל שלמטה. ועל סוד זה התייחד בו פראוי. ומשום שנמתח בו שביל, צריך סוד שנגזר בשתי ישיבות.

דכלא) במתיבתא דרקייעא, ומגבעות באת ו'. ואשלים לתרין סטריין. וזה, דהא האי גבעת לא אתפרשא מן ברה לעלמין, ולא שבקת ליה. ועל דא אתכליל ו' בהדה לעלם. וזה, דהא גבעה דלתתא ברה דאתכליל בה, אצטריך לזמנא דאתי כד ייתי מלכא משיחא, לנטלא ליה גבעת עלאה, ולאעלא ליה גזע דפאה, בגין לאתקפא ליה, ולאוקמא ליה בזוין עלאין, ומנה יפוק בההוא יומא משיחא דדוד.

341. ורזא דא, (תהלים ב) אספרה אל זוק יי אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך. זמין אנא לומר לההוא אתר דאקרי זוק, ולבשרא ליה, (ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך). בההוא יומא ממש, יפיק ליה ההוא זוק מתוזות דפאה, בכמה זוין, בכמה עטריין, בכמה ברכאן, כדקא יאות.

342. וההוא זוק לא ישתאר בלזודוי, יתכליל ביה משיחא אזורא בריה דיוסף, ותמן יתתקף, ולא באתר אזורא. ובגין דאיהו גבעה תתאה, דלית בה זוין, ימות משיח דא, ויתקטל, ויהא מית עד דתלקוט זוין גבעה דא, מההיא גבעה עלאה, ויקום.

343. ובגין כך, במתיבתא דרקייעא ומגבעות שלים באות ו', על תרין סטריין אליין (כתוב). אבל במתיבתא עלאה, זוסר, בלא ו', לאוזזאה מלה דלית בה קושיא וספק. הן עם לבדד ישכון, ביחודא, בלא ערבוביה אזורא.

344. כל יחודא שלים, הכא איהו. יי אלהינו יי. דהא רזא דיליה, מראש צורים איהו, ואתייזוד ברישא בגזעא ושבילא. יי: דא רישא עלאה, אוירא דסלקא. אלהינו: דא גזעא, דאתמר (ישעיה יא) גזע ישי. יי: דא שבילא דלתתא. ועל רזא דא אתייזוד ביה כדקא יאות. ובגין דאתמתוז ביה שבילא אצטריך (כאן חסר). רזא דאתגזר בתרי מתיבתי.

345. וְכָאֵה זִוּלְקָהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּזָכִית לְמַלְיָן עַלְאִין דְּמֵאֲרִיךְ, וּמֵאֲרִיךְ אֶתְרֵי בָרַי, כַּמָּה שִׁיעוּרָא דְּמֵתִיזוֹן דְּשִׁבְלָא דָא בְּשִׁיעוּרָא עַלְאֵה, דְּרִישָׁא (דף ר"ד ע"א) וְגִזְעָא וּשְׁבִילָא, וְאֶתְלַבְּשֵׁן בְּמֵתִיזוֹ דָא. (נ"א ועל דא מתיחו דאחד, שיעורא דשית סטריין. וכלא אתיחד בהאי את ד' אח ד'), וְעַל דָא מֵתִיזוֹ דָא' (נ"א ה') שִׁיעוּרָא דְּשִׁית סְטֵרִין. וְכָלֵא אֶתִיזוֹד בְּהַאי אֶת (נ"א אח) וּבְגִין בָּרַי, לְבָרְדִּי יִשְׁכּוֹן כְּדָקָא יְאִית.

346. וּבְגוֹיִם לֹא יִתְנַשֵּׁב, יִשְׂרָאֵל אֵית לֹן כְּתָב וְלִשׁוֹן. וּבְכָל אֶת, יְכָלִין לְאַסְתַּכְּלָא בְּדִיוֹקְנָא וְצִיּוּרָא כְּדָקָא יְאִית. אֲבָל בְּגוֹיִם עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמִזְלֹת, לֹא יִתְנַשֵּׁב. רָזָא דָנָא, בְּגִין דְּלִית לֹן כְּתָב וְלִשׁוֹן, וְלִית לֹן לְאַסְתַּכְּלָא וּלְמַנְדַּע כְּלוּם, דְּהָא (ירמיה י') הֶבֶל הַמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים. וְלֹא יִתְנַשֵּׁב רָזָא דָנָא בְּמִזְזֻשְׁבָּה וּבְאַסְתַּכְּלוּתָא דְּלִהוֹן, הוֹאִיל וְלִית לֹן כְּתָב. וְכַאֲיִן אִינוֹן יִשְׂרָאֵל.

347. מִי מְנָה עֶפֶר יַעֲקֹב וּמִסְפָּר אֶת רוֹבַע יִשְׂרָאֵל. (מי) הָהוּא נְקוּדָה עַלְיֹנָה, רִישָׁא וְגִזְעָא וּשְׁבִילָא, בְּטְמִירוֹ אִיהוּ, וְלֹא קִיִּימָא לְשִׁאֲלָא לְבָר. אֲבָל מִשְׁעֵתָא דְּשִׁאֲרֵי לְאַתְבְּנָאָה, וּלְמַעַבְדִּי הֵיכְלָא בְּרַעוּתִיהָ, וְאַקְרִי מִי, שְׁאֲרֵי לְאַתְבְּנָאָה. דִּיוֹקְנָא, דִּילִיָּה מוֹשֵׁי. אֲפִיק נֹקְבָא דִּילִיָּה, בְּדִיוֹקְנָא דְּאַמִּיָּה.

348. מִי מֵאִי מִי. דָא רִישָׁא וְגִזְעָא וּשְׁבִילָא. (י') וְאַתְפְּשִׁט לְאַתְבְּנָאָה בְּפִשְׁטוֹ דְּזוּד הֵיכְלָא, לְתֵרִין סְטֵרִין בְּאַנִי. וְאַף עַל גַּב דְּאַפִּיק לְיִשְׂרָאֵל. דְּאִיהוּ ו', אֹפֶה הָכִי אֲפִיק לְזוֹקְבָא דִּילִיָּה כְּזוּדָא, וְאַזְמִנָּה לְגַבִּיהָ. מְנָה, כַּמָּה דָאֵת אֲמֹר (דְּנִיָּאֵל א) וְיִמֵּן לָהֶם הַמֶּלֶךְ (אסתר ט) וּבִשְׁלֹוֹן מְנוּת. יְהִי לִיהָ גְבוּבָא רַב וְיִקְרָא, וְאַפִּיק לָהּ כְּזוּדָא מְנִיָּה. בְּהָהוּא פְּשִׁיטוֹ דְּאַתְפְּשִׁט אֲפִיק תְּרִוּוּיָּהּ כְּזוּדָא, (כְּגוֹנָא דָא פִּשׁוּט לְהַכָּא וְלְהַכָּא, אֲפִיק בְּרָא וּבְרַתָּא בְּרַגְעָא חֲדָא, וְעַל דָא שְׁמִים וְאַרְץ בְּרַגְעָא חֲדָא אֲתַבְּרִאוּ כְּחֲדָא) בְּשִׁעֵתָא זוּדָא.

345. וְכָאֵה זִוּלְקָהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּזָכִית לְמַלְיָן עַלְאִין דְּמֵאֲרִיךְ, וּמֵאֲרִיךְ אֶתְרֵי בָרַי, כַּמָּה שִׁיעוּרָא דְּמֵתִיזוֹן דְּשִׁבְלָא דָא בְּשִׁיעוּרָא עַלְאֵה, דְּרִישָׁא (דף ר"ד ע"א) וְגִזְעָא וּשְׁבִילָא, וְאֶתְלַבְּשֵׁן בְּמֵתִיזוֹ דָא. (נ"א ועל דא מתיחו דאחד, שיעורא דשית סטריין. וכלא אתיחד בהאי את ד' אח ד'), וְעַל דָא מֵתִיזוֹ דָא' (נ"א ה') שִׁיעוּרָא דְּשִׁית סְטֵרִין. וְכָלֵא אֶתִיזוֹד בְּהַאי אֶת (נ"א אח) וּבְגִין בָּרַי, לְבָרְדִּי יִשְׁכּוֹן כְּדָקָא יְאִית.

346. וּבְגוֹיִם לֹא יִתְנַשֵּׁב, יִשְׂרָאֵל אֵית לֹן כְּתָב וְלִשׁוֹן. וּבְכָל אֶת, יְכָלִין לְאַסְתַּכְּלָא בְּדִיוֹקְנָא וְצִיּוּרָא כְּדָקָא יְאִית. אֲבָל בְּגוֹיִם עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמִזְלֹת, לֹא יִתְנַשֵּׁב. רָזָא דָנָא, בְּגִין דְּלִית לֹן כְּתָב וְלִשׁוֹן, וְלִית לֹן לְאַסְתַּכְּלָא וּלְמַנְדַּע כְּלוּם, דְּהָא (ירמיה י') הֶבֶל הַמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים. וְלֹא יִתְנַשֵּׁב רָזָא דָנָא בְּמִזְזֻשְׁבָּה וּבְאַסְתַּכְּלוּתָא דְּלִהוֹן, הוֹאִיל וְלִית לֹן כְּתָב. וְכַאֲיִן אִינוֹן יִשְׂרָאֵל.

347. מִי מְנָה עֶפֶר יַעֲקֹב וּמִסְפָּר אֶת רוֹבַע יִשְׂרָאֵל. (מי) הָהוּא נְקוּדָה עַלְיֹנָה, רִישָׁא וְגִזְעָא וּשְׁבִילָא, בְּטְמִירוֹ אִיהוּ, וְלֹא קִיִּימָא לְשִׁאֲלָא לְבָר. אֲבָל מִשְׁעֵתָא דְּשִׁאֲרֵי לְאַתְבְּנָאָה, וּלְמַעַבְדִּי הֵיכְלָא בְּרַעוּתִיהָ, וְאַקְרִי מִי, שְׁאֲרֵי לְאַתְבְּנָאָה. דִּיוֹקְנָא, דִּילִיָּה מוֹשֵׁי. אֲפִיק נֹקְבָא דִּילִיָּה, בְּדִיוֹקְנָא דְּאַמִּיָּה.

348. מִי מֵאִי מִי. דָא רִישָׁא וְגִזְעָא וּשְׁבִילָא. (י') וְאַתְפְּשִׁט לְאַתְבְּנָאָה בְּפִשְׁטוֹ דְּזוּד הֵיכְלָא, לְתֵרִין סְטֵרִין בְּאַנִי. וְאַף עַל גַּב דְּאַפִּיק לְיִשְׂרָאֵל. דְּאִיהוּ ו', אֹפֶה הָכִי אֲפִיק לְזוֹקְבָא דִּילִיָּה כְּזוּדָא, וְאַזְמִנָּה לְגַבִּיהָ. מְנָה, כַּמָּה דָאֵת אֲמֹר (דְּנִיָּאֵל א) וְיִמֵּן לָהֶם הַמֶּלֶךְ (אסתר ט) וּבִשְׁלֹוֹן מְנוּת. יְהִי לִיהָ גְבוּבָא רַב וְיִקְרָא, וְאַפִּיק לָהּ כְּזוּדָא מְנִיָּה. בְּהָהוּא פְּשִׁיטוֹ דְּאַתְפְּשִׁט אֲפִיק תְּרִוּוּיָּהּ כְּזוּדָא, (כְּגוֹנָא דָא פִּשׁוּט לְהַכָּא וְלְהַכָּא, אֲפִיק בְּרָא וּבְרַתָּא בְּרַגְעָא חֲדָא, וְעַל דָא שְׁמִים וְאַרְץ בְּרַגְעָא חֲדָא אֲתַבְּרִאוּ כְּחֲדָא) בְּשִׁעֵתָא זוּדָא.

349. וּמִסְפָּר אֶת רוּבֵעַ יִשְׂרָאֵל, רוּבֵעַ יִשְׂרָאֵל רוּא דָּא
בְּגִינָה ר' אַתְּמִסֵּר, וְפָאָה זְוֹלָקָה. רוּבֵעַ יִשְׂרָאֵל,
רְבִיעִית, מִן מְדִידוֹ דְיִשְׂרָאֵל, אִיהוּ בְרִית. אֲמַאי אֲקָרִי
רוּבֵעַ. אֲלָא שִׁיעוּרָא דְגֻּפָא אַרְבַּע בְּרִיתוֹת הִוֵּי
בְשִׁיעוּרָא דִּילִית. וּבְרִית רוּבֵעַ אִיהוּ בְשִׁיעוּרָא דְמְדִידוֹ
דְגֻּפָא. כִּלָּא אֲפִיק מִי. (ע"כ)

351. וְעַל זֶה, בְּשָׁעָה שְׁבֵא הַבֶּקֶר, כָּל אוֹתָם אֲסִירֵי הַמֶּלֶךְ מוֹצִאים מִנּוּחָה, וּמִן תַּפְלָה הוּא עֲלֵיהֶם, וְכָל שָׁבֹן אוֹתָם שְׂחוֹזִים בַּתְּשׁוּבָה וּמִבְקָשִׁים בְּקִשּׁוֹתֵיהֶם לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ, מִשּׁוּם שֶׁבְּשָׁעָה זוֹ יוֹצֵא מִמֶּנָּה אֶחָד לְצַד דָּרוֹם, וּרְפָאֵל שְׁמוֹ, וְכָל מִינֵי רְפוּאָה בִּידּוֹ. וּמַצֵּד דָּרוֹם יוֹצֵאת רוּחַ אַחַת וּמַגִּיעָה לְאוֹתוֹ הַמִּמֶּנָּה שְׁמִמָּנָה עַל הָרְפוּאָה. וּבְשִׁמְגִיעָה הָרְפוּאָה לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, הוּא פּוֹקֵד לְבֵית דִּינוֹ שֶׁלֹא יִפְתָּחוּ בְּדִין, מִשּׁוּם שֶׁהַחַיִּים בִּיד הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וְלֹא בִידֵיהֶם.

351. וְעַל דָּא, בְּשִׁיעָתָא דְאַתֵּי צַפְרָא, כָּל אֵינֹן אֲסִירֵי מַלְכָּא, אֲשַׁכְּזוּ זַיִינוּא, עֵידֹן עֲלוּתָא אִיהוּ עֲלִיְהוּ. וְכָל שֶׁכֶן אֵינֹן דְּתֵיבִין בְּתִיבָתָא, וּבִעָאן בְּעוּתְהוֹן לְקָמִי מַלְכָּא קְדִישָׁא. בְּגִין, דְּהֵאֵי שִׁיעָתָא, זֹד מְמַנָּא נְפִיק לְסֹטֵר דְּרוּם, וּרְפָאֵל שְׂמִיָּה, וְכָל זֵינֵי אֲסוּתָא בִּידוּי. וּמִסֹּטֵר דְּרוּם, נָפֵק זֹד רוּזָא, וּמִטֵּי לָגְבִי דְּהוּא מְמַנָּא, דְּמְמַנָּא עַל אֲסוּתָא. וְכֹד מִטֵּי עֲלוּתָא לְקָמִי קוּדְשָׁא בְּרִירָה הוּא, פְּקִיד לָבִי דִּינָא דִּילִית, דְּלֹא יִפְתָּזוֹן בְּדִינָא, בְּגִין רוּזִים בִּידָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִירָה הוּא, וְלֹא בִּידִיהוֹן.

352. ומתוך שהוא עת רצון, רצה הקדוש ברוך הוא זכות אותו האיש. אם ימצא בתפלה (יפה. ואם לא - נחשב לו בשוגג) או שהוא בעל תשובה - חס עליו. באותה שעה נשמע קול צפרים המקננות, שכתוב (תהלים קד) אשר שם צפרים יקננו. ואותן צפרים מודות ומשבחות לקדוש-ברוך-הוא. ואותה אילת השחר מתעוררת בעולם ואומרת, (שם לא) מה רב טובך אשר צפנת

352. וּמִזֶּה דְאִיהוּ עֵידֶן רַעְא, בְּעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
זְכוּתָא דְהָהוּא בְּר נֶשֶׁ, אִי יִשְׁתַּכּוּז בַּעֲלוּתָא, (יֹאזָת, וְאִי
לֹא חֲשִׁיב לִיה בִּשְׁוֹג) אִו דְאִיהוּ מֵאֲרִיָּה דְתִיּוּבְתָא, זֶס
עָלִיה. (קצ"ז ע"ב) בְּהֵימָא שַׁעְתָּא קֹל צַפְרִין דְּמִקְנָן
אַשְׁתַּמְעִי, דְּכִתִּיב, (תְּהִלִּים קד) אֲשֶׁר שָׁם צַפְרִים יִקְנְנוּ.
וְאֵינוֹן צַפְרִין אֲדָאן וּמִשְׁבֹּזֹן לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְהָהוּא
אֵילַת הַשִּׁזּוֹר אֲתַעֵר בְּעַלְמָא וְאִמֵּר, (תְּהִלִּים לא) מִה

ליראיך וגו'. אז אותו ממנה יוצא, ועושה כל מה שנצטווה.

353. ואם תאמר שמיני רפואה בידו כמו שאמרנו – לא כן! שהרי רפואה לא היתה, רק בידי המלך הקדוש. אבל בשעה שפוקד הקדוש ברוך הוא רפואה לאותו האדם, הוא יוצא, וכל המקטרגים הממנים על מחלות רעות פוחדים ממנו. אז אותה הרוח שנסעה מצד דרום מושיטה לו לאותו אדם, והרי הרפואה נמצאת, והכל בידי הקדוש ברוך הוא.

354. ועל זה כתוב (שם ה) ה' בקר תשמע קולי, ולא כתוב ה' בבקר תשמע קולי. אלא לגבי הבקר של אברהם הוא אמר. בקר אערך לך ואצפה. שני בקר למה? אלא אחד בקר של אברהם, ואחד בקר של יוסף, שכתוב (בראשית מד) הבקר אור, ומתרגמים: בקר מאיר, מאיר ודאי. אערך לך ואצפה, מה זה אערך לך? אלא אסדר לך נר שלך להדליק, כמו שנאמר (תהלים קלב) ערכתי נר למשיחי. ולגבי הבקר של יוסף הוא אמר, שאותו סדור של נר שלו הוא.

355. ואצפה, מה זה ואצפה? הרי כל בני העולם מצפים ומחכים לטוב הקדוש ברוך הוא, ואפילו בהמות השדה, ומה שבח של דוד יותר מכל בני העולם? אלא דבר זה שאלתי, וכך אמרו לי, והוא דבר אמת שבא מרחוק. אור ראשון שברא הקדוש ברוך הוא היה מאיר עד שלא יכלו העולמות לסבל אותו. מה עשה הקדוש ברוך הוא? עשה אור לאורו להתלבש זה בזה. וכן כל שאר האורות, עד שכל העולמות התקיימו בקיומם ויכלו לסבל.

356. ומשום כך התפשטו דרגות והתלבשו אורות, והם נקראים כנפים עליונים, עד שמגיעים לבקר זה של יוסף, והוא לוקח כל האורות העליונים. ומתוך שכל האורות העליונים בו תלויים, זיו עולה מסוף העולם

רב טובה אשר עפנת ליראיך וגו'. כדן ההוא מבואר נפיק, ועביר כל מה דאתפקד.

353. ואי תימא דזני אסוותא בידוי כמה דאמרן. לא הכי. דהא אסוותא לא הוי, אלא בידוי דמלכא קדישא. אבל בשעתא דפקיד קודשא בריך הוא אסוותא ליהוא בר נשי, איהו נפיק, וכל אינן מקטרגין דממנן על מרעין בישין, דזולין מניה. כדן ההוא ריווא דקא נסע מסטרא דדרום, אושיט ליה ליהוא בר נשי, והא אסוותא אשתכוז, וכלא בידוי דקודשא בריך הוא.

354. ועל דא כתיב, יי בקר תשמע קולי. ולא כתיב יי בבקר תשמע קולי. אלא לגבי בקר דאברהם קאמר. (תהלים ה) בקר אערך לך ואצפה. תרי בקר אמאי. אלא זוד בקר דאברהם. וזוד בקר דיוסף. דכתיב, (בראשית מד) הבקר אור, ומתרגמינן עפרא (דף ר"ד ע"ב) זהיר, זהיר ודאי. אערך לך ואצפה, אערך לך מהו. אלא אסדר לך בוצינא דילך לאדלקא. כמה דאת אמר (תהלים קלב) ערכתי נר למשיחוי. ולגבי בקר דיוסף קאמר, דההוא סדורא דבוצינא דיליה הוא.

355. ואצפה, מהו ואצפה. הא כל בני עלמא מצפאן ומזכאן לטיבו דקודשא בריך הוא, ואפילו בעירי דזוקלא, ומה שבזא דדוד יתיר מכל בני עלמא, אלא, מלה דא שאילנא, והכי אמרו לי, ואיהי מלה קשויט דאתי מרזויק. זהורא קדמאה דברא קודשא בריך הוא, הוה זהיר עד דלא הוה יכלין עלמין למסבליה. מה עבד קודשא בריך הוא, עבד זהורא לזהוריה, לאתלבשא דא ברא. וכן כל שאר זהורין, עד דעלמין כלהו אתקיימו בקיומיהו, ויכלין למסבלי.

356. ובגין כך אתפשטו דרגין, ואתלבשו זהורין, ואינן אקרון כנפים עלאין, עד דמטו להאי בקר דיוסף, ואיהו נטיל כל זהורין עלאין, ומזו דכל זהורין עלאין ביה תליין, זיויה סליק מסייפי עלמא עד סייפי עלמא

עד סוף העולם שלמעלה, עד שהעולמות שלמטה לא יכולים לסבל. בא דוד והתקין נר זה, כסוי לבקר זה של יוסף להתבסות בו ולהעמיד עולמות שלמטה בסדור הנר הזה, ועל זה כתוב בקר אַעֲרֹךְ לָךְ וְאַצְפָּה, כמו שְׁנֵאמַר (שמות לז) וַיִּצְפְּהוּ זָהָב טָהוֹר. (ומשום שאותו נר, דוד תלוי בו וכו') ומשום שאותו הנר הוא של דוד ובו תלוי, אמר שהוא יהיה כסוי לבקר הזה. בא רבי אבא ונשקו, ואמר, אלמלא לא יצאתי לדֶרֶךְ רק לשמע דְּבַר זֶה – דִּי לִי

דלעילא, עַד דְּעִלְמִין דְּלִתְתָּא לֹא יִכְלִין לְמִסְבֵּל. אַתָּא דִּדּוּד וְאַתְקִין הָאִי בּוֹצִינָא, זּוּזְפָּאָה לְהָאִי בִּקֵּר דִּיּוֹסָף, לְאַתְזוּפָּאָה בֵּיהּ, וּלְקִיָּמָא עֲלִמִין דְּלִתְתָּא, בְּסִדּוּרָא דְּבוֹצִינָא דָּא וְעַל דָּא כְּתִיב, בִּקֵּר אַעֲרֹךְ לָךְ וְאַצְפָּה. כְּמָה דְּאַתָּה אָמַר, (שמות לז) וַיִּצְפְּהוּ זָהָב טָהוֹר. (נ"א ובגין דהווא בוצינא דוד ביה תלייא וכו') בְּגִין דְּהִלּוּא בּוֹצִינָא דְּדִדּוּד אִיהִי, וּבֵיהּ תְּלִיָּא, אָמַר דְּאִיהִי לִיהִי זּוּזְפָּאָה לְהָאִי בִּקֵּר. אַתָּא רַבִּי אָבָא וְנִשְׁקִיָּה, אָמַר אֲלֵמָלָא לֹא נִפְקָא בְּאַרְזָא, אֲלֵא לְמִשְׁמַע מַלְאָךְ דָּא דִּי.

357. עד שהיו הולכים, באה יונה אחת לרבי אלעזר, שרתה וצפצפה לפניו. אמר רבי אלעזר, יונה כשרה, תמיד היית נאמנה בשליחותך. לבי ואמרי לו, הרי החברים באים אליך, ואני עמהם, ונר יתרחש לנו לשלשה ימים, ולא יפל עליו פחד, שהרי בחדוה אנו הולכים אליו. השיב פעם אחרת ואמר, לא שמחנו מספיק, ורע בעיני הרבה על רמון אחד מלא שנתן תחתיו, ויוסי שמו. הלכה אותה היונה מלפניו, ואותם החברים הלכו.

357. עַד דְּהָיוּ אֲזֵלִי, הָאִי יוֹנָה זֶדֶד מִטָּא לְגַבִּי רַבִּי אֶלְעָזָר. שְׂרִיאתָ, וְקָא מִצְפָּצָפָא קַמֵּיהּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, יוֹנָה כְּשֶׁרָה מְהִימָנָת הָיִית תְּדִיר בְּשִׁלְיוֹתֶיהָ, וְיָלִי וְאִמָּא לִיהּ, הָאִי זּוּזְרִיָּא אַתָּאן לְגַבִּי, וְאַנָּא עֲמָהוּן. וְנִסָּא יִתְרוּשִׁי לִיהּ לְתַלְתָּא יוֹמִין, וְכָא יִנְפּוּל עֲלִיהּ דְּזוּזִילו, דְּהָא בְּזוּדוּתָא אֲנִן אֲזֵלִין לְגַבִּיהּ. אַתִּיב וּמִנָּא אֲזוּרָא וְאָמַר, לֹא זִידִינָא סָגִיא, וּבְאִישׁ בְּעֵינֵי סָגִי, עַל זֶדֶד רַמּוֹנָא מְלִיא דְּאַתִּיחִיב תּוֹזוּתִיהּ, וְיוֹסִי שְׂמִיָּה. אֲזֵלַת הֵהִיא יוֹנָה מִקַּמֵּיהּ, וְאִינוּן זּוּזְרִיָּא אֲזֵלוּ.

358. אמר רבי אבא לרבי אלעזר, מאי האי, תוהוהנא סגִי, במה דזומינא. אמר ליה, יונה דא אתאת לגבאי בשליחותיה דרבי יוסי זבמי, דאיהו בבִי מרעיה, וידענא מיהאי יונה דאשתתיב, וזכופא אתיהיב עליה ואתסי.

358. אָמַר רַבִּי אָבָא לְרַבִּי אֶלְעָזָר, מַאי הָאִי, תּוּוּהֵנָּא סָגִי, מַמָּה דְּזוּמִינָא. אָמַר לִיהּ, יוֹנָה דָּא אַתָּאת לְגַבִּאי בְּשִׁלְיוֹתֶיהָ דְּרַבִּי יוֹסִי זְבָמִי, דְּאִיהִי בְּבִי מַרְעִיָּה, וְיָדַעְנָא מִיָּהֵא יוֹנָה דְּאַשְׁתִּיב, וְזָכּוּפָא אַתִּיחִיב עֲלִיהּ וְאַתְסִי.

359. עד שהיו הולכים, הרי עורב אחד עמד לפניהם, קורא בכת ומצפצף צפצוף גדול. אמר רבי אלעזר, לכך אתה קים ולכך אתה מתקן. לך לדרבך, שהרי ידעתי. אמר רבי אלעזר, חברים, נלך ונגמל חסד לרמון שהיה מלא מהבל, ורבי יוסי מפקיעין הוא שמו, שהרי הסתלק מהעולם הזה ואין מי שראוי להשתדל בו, והוא קרוב אלינו.

359. עַד דְּהָיוּ אֲזֵלוּ, הָאִי עוֹרֵבָא זֶדֶד קָאִים לְקַמֵּיָּהּ, קָרָא בְּזוּזִילָא, וּמִצְפָּצָפָא צְפָצוּפָא סָגִי. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, לְהָכִי אַתָּה קִיָּמָא, וְכִלְהָכִי אַתָּה מִתְקֵן, וְיָלִי לְאַרְזוּךָ, דְּהָא יָדַעְנָא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, זּוּזְרִיָּא זִיזִיל וְנִגְמוּל זּוּסָד לְרַמּוֹנָא, דְּהָהּ מְלִיא מִכְלָא, וְרַבִּי יוֹסִי דְּפָקִיעִין שְׂמִיָּה אִיהִי, דְּהָא אֲסִתְלַק מִכְלָא דִּין, וְלִית מֵאן דְּזוּזִי לְאַשְׁתְּדַלָּא בֵּיהּ, וְאִיהִי קָרִב לְגַבִּין.

360. סטו מארזוא, ואזלו לתמן. כיון דזומו לון כל בגי מאתא, נפקו לגביהו. ועאלו תמן בבִי רבי יוסי

360. סְטוּ מַאֲרֻזָּא, וְאֲזֵלוּ לְתַמָּן. כִּיּוֹן דְּזוּמוּ לֹון כָּל בְּגִי מֵאַתָּא, נִפְקוּ לְגַבִּיָּהּ. וְעָאֲלוּ תַמָּן בְּבִי רַבִּי יוֹסִי

לבית רבי יוסי מפקיעין אותם החברים הללו. בן קטן היה לו לרבי יוסי, ולא נתן לשום אדם שיגיע למטת אביו אחר שמת, אלא היה לבדו סמוך לו, ובכה עליו, פיו בפיו מתדבק.

361. פתח אותו תינוק ואמר: רבון העולם, כתוב בתורה (דברים כב) כי יקרא קן צפור לפניך וגו', שלח תשלח את האם וגו'. היה צועק אותו תינוק ובוכה, ואמר: רבון העולם, קים דבר זה של התורה שני בנים היינו מאבא ואמי, אני ואחותי הקטנה ממני, היה לה לקחת אותנו ולקיים דבר התורה. ואם תאמר, רבון העולם, אם כתוב, ולא אב – הרי כאן הכל הוא, אבא ואמא. אמא מתה, ולקחת אותה מעל הבנים. בעת אבא שהיה מכסה עלינו נלקח מעל הבנים. איפה דין התורה? פכו רבי אלעזר והחברים מול הבכי והצעקה של אותו תינוק.

362. פתח רבי אלעזר ואמר, (משלי כה) שמים לרום וארץ לעומק וגו'. עד שהיה אומר רבי אלעזר פסוק זה, היה עמוד אש מפסיק ביניהם, ואותו תינוק היה דבק בפי אביו ולא היו נפרדים. אמר רבי אלעזר, או שרוצה הקדוש ברוך הוא להרחיש נס, או שרוצה שלא ישתדל אדם אחר עליו, אבל על דברי אותו התינוק ודמעותיו איני יכול לסבל.

363. עד שהיו יושבים, שמעו קול אחד שהיה אומר: אשריך רבי יוסי שדברי הגדי הקטן הזה ודמעותיו עלו אל כסא המלך הקדוש, ודנו דין, ושלשה עשר בני אדם הזמין הקדוש ברוך הוא למלאך המות בגלגל, והרי עשרים ושתים שנים הוסיפו לה עד שתלמד תורה את הגדי השלם הזה החביב לפני הקדוש ברוך הוא.

364. קמו רבי אלעזר והחברים, ולא השאירו אדם לעמד בבית. מיד ראו אותו

דפקיעין, אינן זוכריי אלן. ברא ועירא הוה ליה לרבי יוסי, ולא שביק לבר נש דימטי לערסא דאבוי, בטר דמית. אלא הוא בלזוזדוי הוה סמיך ליה, ובכי עליה, פומיה בפומיה מתדבקא.

361. פתח ההוא ינוקא ואמר, מאריה דעלמא, כתיב באורייתא, (דברים כב) כי יקרא קן צפור לפניך וגו', שלח תשלח את האם וגו'. הוה געי ההוא ינוקא ובכי, אמר, מאריה דעלמא, קיים מלה דא דאורייתא, תרין בנן הוינא מאבא ואמי, אנא ואחותי ועירתא מנאי. הוה לה למייסב קן, ולקיימא מלה דאורייתא. ואי תימא מאריה דעלמא, אם כתיב, ולא אב, הא הכא כולא הוא, אבא ואמא. אימא מיתת, וגסיבת לה מעל בנין. השתא אבא דהוי זופי עקן, אנסיב מעל בנין, אן דינא דאורייתא. פכו רבי אלעזר וזוכריי, להכל בכיה וגעו דההוא ינוקא.

362. פתח רבי אלעזר ואמר, (משלי כה) שמים לרום וארץ לעומק וגו'. עד דהוה אומר רבי אלעזר קרא דא, הוה עמודא דאשא פסיק ביניהו, וההוא ינוקא הוה דביק בפומיה דאבוי, ולא הוה מתפרשאן. אמר רבי אלעזר, או געי קודשא בריך הוא למרוזש גיסא, או געי דלא ישתדל בר נש אזורא עליה, אבל על מלין דההוא ינוקא ודמעו, לא יכילנא למסביל.

363. עד דהוה יתבין, שמעו זוד קלא, דהוה (דף ר"ה ע"א) אומר, זכאה אנת רבי יוסי, דמלין דהאי גדיא ועירא, ודמעו, סליקו לגבי כרסייא דמלכא קדישא, ודנו דינא, ותליסר בני נשא אומין קודשא בריך הוא למלאך המות בגינה, והא עשרין ותרין שנין אוסיפו לה, עד דתוליד אורייתא, להאי גדיא שלימא, וזביבא קמי קודשא בריך הוא.

364. קמו רבי אלעזר וזוכריי, ולא שביקו לבר נש למייקם בביתא, מיד זמו ההוא עמודא דאשא דסליק,

עמוד אש שעולה, ורבי יוסי פתח עיניו, ואותו תינוק דבוק פיו בפיו. אמר רבי אלעזר, אשרי חלקנו שראינו תחית המתים עין בעין. קרבו אליו, והיה אותו תינוק ישן כאלו שגוע מהעולם הזה. אמרו, אשרי חלקך רבי יוסי, וברוך הרחמן שהרחיש לך נס על הצעקה והבכי של בנך ובדבריו, שפך דחק בדברים יפים לשער השמים, בדבריו ובדמעותיו הוסיפו לך חיים.

365. לקחו את אותו תינוק ונשקוהו, ובכו עמו מרב חדוה, והוציאוהו לבית אחר, והתעוררו עליו, ולא הודיע לו מיד, אלא אחר כך. שמחו שם שלשה ימים, וחדשו יחד עם אותו רבי יוסי כמה חדושי תורה.

366. אמר לו רבי יוסי, חברים, לא נתנה לי רשות לגלות ממה שראיתי באותו עולם, אלא לאחר שתים עשרה שנים. אבל שלש מאות וששים וחמש דמעות ששפך בני, נכנסו בחשבון לפני המלך הקדוש, ואני נשבע לכם, חברים, שבשעה שפתח באותו הפסוק וצעק בדברים ההם, הודעו שלש מאות אלף ספסלי ישיבת הרקיע, וכלם עומדים לפני המלך הקדוש, ובקשו עלי רחמים וערבו לי, והקדוש ברוך הוא התמלא רחמים עלי.

367. ופה לפניו אותם דברים ואיך מסר נפשו עלי. ואפטרופוס אחד היה לפניו, ואמר: רבון העולם, הרי כתוב (תהלים ח) מפי עוללים וינקים יסדת עז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם. יהי רצון מלפניך שזכות התורה וזכות אותו התינוק שמסר נפשו על אביו, שתחוס עליו ונצל.

368. ושלשה עשר בני אדם הזמין לו תחתיו, וערבון נתן לו מדין קשה זה. אז קרא הקדוש ברוך הוא למלאך המות, וצוה אותו עלי שיחזיר לאחר עשרים ושנים שנים, שהרי אין

ורבי יוסי פתחו עיניו. והוא יצוקא דביק פומיה בפומיה. אמר רבי אלעזר, זכאה זולקנא דזומינא תוזיית המתים, עינא בעינא. קריבו לגביה, והיה ההוא יצוקא נאים, כמה דגוע מהאי עלמא, אמרו זכאה זולקנא רבי יוסי, וברוך רזומנא דארזיש לך ניסא, על געניא ובכניא דבנך, ובמלוי, דהכי דוזיק במלין שפירין לתרע שמיא, במלוי ובדמעותי אוסיפו לך זיין.

365. נטלוהו כההוא יצוקא, ונשקוהו ובכו עמיה מזדוה סגיא. ואפקוהו לביתא אחרא, ואתערו עליה, ולא אודעו ליה מיד, אלא לבתר הכי. וזדו תמן תלתא יומין, וזודישו בהדי ההוא רבי יוסי, כמה זודישין באורייתא.

366. אמר לון רבי יוסי, זובריא, לא אתיהיבת לי רשו לגלאה מההוא דזומינא בההוא עלמא, אלא לבתר תריסר שנין. אבל תלת מאה ושתין וזומיש דמעין, דאשירי ברי, עאלו בזוזיבנא קמי מלכא קדישא, ואומינא לכו זובריא, דבשעתא דפתחו בההוא פסוקא, וגעא באינון מלין, אודעו תלת מאה אלפי ספסלי דהו במתיבתא דרקיעא, וכלהו קיימי קמיה דמלכא קדישא, ובעו רזומי עלי, וערבו לי. וקודשא בריך הוא אתמלי רזומין עלי.

367. ושפיר קמיה, אינון מלין, והיה מסר נפשיה עלי. וזד אפטרופסא הוה קמיה, וקאמר, מארי דעלמא, הא כתיב (תהלים ח) מפי עוללים וינקים יסדת עז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם. יהא רענא קמיה, זכו דאורייתא, וזכו דההוא רביא, דקא מסר נפשיה על אבוה דתוזוס עליה, וישתויב.

368. ותליסר בני נשיא אומין ליה תוזותי, וערבונא יהב ליה, מדינא תקיפא דא. כדון קרא קודשא בריך הוא למלאך המות, ופקיד ליה עלי, דליתב לבתר עשרין ותריין שנין, דהא לאו ערבונא קמיה, אלא ליתוב לידוי,

הערבון לפנני, אלא להשיב לידי משכונות שהיו בידו. בעת חברים, משום שראה הקדוש ברוך הוא שאתם צדיקי אמת, התרחש הנס לעיניכם.

369. פתח רבי יוסי ואמר, (שמואל א ב) ה' ממית ומחיה מוריד שאל ויעל. בפסוק זה יש להסתכל, וכי ה' ממית? והרי שם זה סם חיים הוא לכל, ודבר זה של מות לא שורה בו, ובכל מקום שם זה נותן חיים לכל העולם, אז מה זה ה' ממית? חושבים בני אדם שהוא הורג לכל בני האדם? אלא ה' ממית בודאי. איך הוא ממית? אם תאמר משום שהסתלק מעל בני אדם, שהרי בעוד שהוא עליו, לא יכולים כל מקטרגי העולם להזיק לו. בשעה שמסתלק ממנו, מיד כל המקטרגים יכולים לו ומת הבן אדם. לא כך?

370. אלא ה' ממית, את מי הוא ממית? לאותה התפשטות הצד הרע האחר הרע. בין שמשכיכות הצד הרע רואה את זיו כבודו של הקדוש ברוך הוא, מיד מתה, ואין לה קיום אפילו רגע אחד. בין שאותה התפשטות צד האחר מתה ועברה מן העולם, מיד מחיה את מי הוא מחיה? אותה התפשטות רוח הקדש שבאה מצד הקדשה, מחיה אותה ומעמידה בקיום שלם. הכל עושה הקדוש ברוך הוא בזמן אחד. ומה שאמר מוריד שאל ויעל – מוריד אותה רוח קדושה לשאל, ועושה לה שם טבילה להטהר, ומיד מעלה אותה, (לשאל, להדון שם, ומיד מעלה אותה ועושה לה טבילה) ונכנס למקום שצריך בגן עדן.

371. ואני, חברים, באותה שעה שהסתלקתי מהעולם, רוחי עלתה ונרדמה מיד, עד שעה קלה שהחניי הקדוש ברוך הוא והגוף היה מת. בשעה שפתח בני באותם דברים, אז פרחה נשמתו (נשמתו), ופגשה בנשמתו שהיתה עולה מתוך טהרה ומתוך טבילה, ונכנסה במקום שנכנסה, ושם דנו את

משכנין דהו בידוי, השתא זברייא, בגין דזומא קודשא בריך הוא דאתון זכאי קשוט, אתרוזיש זיסא לעיניכו.

369. פתח רבי יוסי ואמר, (שמואל א ב) יי ממית ומחיה מוריד שאל ויעל. האי קרא אית לאסתכלא ביה, וכי יי ממית, והא שמה דא סמא דזיין איהו לכלא. ומלה דא דמותא, לא שריא ביה, ובכל אתר שמה דא יהיב זיין לכל עלמא, מהו יי ממית, וזשכין בני נשא דאיהו קטיל לכל בני נשא. אלא יי ממית ודאי דאיהו עליה, לא יכלין כל מקטרגין דעלמא לזקא ליה, בשעתא דאסתלק מניה, מיד כל מקטרגין יכלין ליה, ומית בר נש. לאו הכי.

370. אלא יי ממית, למאן ממית. למהו משכיו דסטרא אזורא בישא. בין דמשיכו דסטרא בישא, זומי ליה לזיו יקריה דקודשא בריך הוא, מיד מית. ולית ליה קיומא אפילו רגעא זדא. בין דמהו משכיו דסטרא אזורא מית ואתעבר מן עלמא, מיד מוזה. למאן מוזה. למהו משכיו דרוז קדשא, דאתי מסטרא דקדושה, מוזה ליה, ואוקים ליה בקיומא שלם. כלא עביד קודשא בריך הוא בזמנא זדא. ומה דאמר מוריד שאל ויעל. מוריד למהו רוח קדושה לישאל, ועביד ליה תמן טבילה, לאתדכאה, ומיד סליק ליה, (לשאל, לאתדנא תמן, ומיד סליק ליה ועביד ליה תמן טבילה) ועאל לאתר דאצטריך בגן עדן.

371. ואנא, זברייא, בהוה שעתא דאסתלקנא מעלמא, רוזא דילי אסתלק ודמך מיד, עד שעתא ועירא דאזיית לי קודשא בריך הוא, וגופא הוה מית. בשעתא דפתח ברי באינון מלין, כדון פרזיה נשמתיה (נ"א נשמתו), ואערעת בנשמתא דילי, דהוה סלקא בזיו דכיו ומזו טבילה, ועאלת באתר דעאלת,

דינה, ונתנו לי עשרים ושנים שנות חיים בגלל דמעות ודברי בני. מכאן והלאה יש לי להשתדל במה שראיתי, שהרי אין לי להשתדל בדברי העולם הזה. כיון שראיתי מה שראיתי, ורוצה הקדוש ברוך הוא שלא יאבד וישכח ממני כלום.

ותמן אתה דין דינה, ואתיידיבו לי עשרין ותריין שניין דיוניין, בגין דמיעין (דף ר"ה ע"ב) ומלין דברי, מכאן ולהלאה, אית לי לאשתדל במה דומינא, דהא לית לי לאשתדל במלין דהאי עלמא. כיון דדומינא מה דדומינא, ובעי קודשא בריך הוא דלא יתאבד ויתנשי מנאי כלום.

372. פתח ואמר, (תהלים קיח) יסור יסרני יה וגו', דוד המלך אמר את זה על כל מה (שעבר) שעשה בזה העולם, ואמר על ההבטחה שהיתה לו באותו עולם. על כל מה שעבר בעולם הזה, שרדפו אותו, והיה (לו) בורח בארץ נכריה, בארץ מואב ובארץ פלשתים, ומכלם הצילו הקדוש ברוך הוא ולא השאירו למות, ואמר על ההבטחה של אותו העולם.

372. פתח ואמר, (תהלים קיח) יסור יסרני יה וגו', דוד מלכא אמר דא, על כל מה (ס"א דאעבר) דעבר בהאי עלמא, ואמר על אבטויותא דהיה ליה בההוא עלמא. על כל מה דאעבר בהאי עלמא, דרדיפו ליה, והיה (ליה) עריק בארעא נוכראה, בארעא דמואב, ובארעא דפלשתאי, ומכלהו שויב ליה קודשא בריך הוא, ולא שביק ליה למוותא, ואמר על אבטויותא דההוא עלמא.

373. אמר דוד, אם כאן חטאתי לקדוש-ברוך-הוא, כאן לקיתי וקבלתי ענשי, וטהר אותי מכל מה שחטאתי, ולא השאיר ענש שלי לעולם ההוא לאחר מיתה, ודאי יסור יסרני יה - בעולם הזה כדי לנקותני, ולמות לא נתנני - באותו העולם לקחת ממני נקמה. ואני, הרי הקדוש ברוך הוא נקה אותי פעם אחת בעולם הזה, מכאן והלאה אני צריך שלא להיות בבוישה בעולם הבא.

373. אמר דוד, אי הכא זבנא לגבי קודשא בריך הוא, הכא אלקינא, וקבילנא עונשא דילי, ואדכי לי מכל מה דזבנא, ולא שביק עונשא דילי לההוא עלמא, בתר מיתה. ודאי יסור יסרני יה, בהאי עלמא, בגין לנקאה לי. ולמות לא נתנני, בההוא עלמא, לנטלא נקמתא מנאי, ואנא, הא קודשא בריך הוא, אנכי לי זבנא וזדא בהאי עלמא, מכאן והלאה אצטריכנא דלא אהא בכסופא בעלמא דאתי.

374. פתח אותו תינוק בנו ואמר, (במדבר כז) אבינו מת במדבר והוא לא היה בתוך העדה וגו'. אבינו, הרי הטעם למעלה, האריך במלה ומשך אותה. אי חסידים קדושים, כמה משיכות צער בקריאת אבינו. אין צער ואין כאב של רוח ונפש אלא בשקראנו בך, אבינו, בכאב מלב. מת במדבר, וכי אחרים לא מתו במדבר שפאן רשם אותו ואמר שהוא מת במדבר? והרי אלפים ורבבות מתו במדבר!

374. פתח ההוא ינוקא ברית ואמר, (במדבר כז) אבינו מת במדבר והוא לא היה בתוך העדה וגו'. אבינו, הא טעמא לעילא, אריך מלה ומשיך לה, אי חסידין קדישין, כמה משיכו דצערא במקרי אבינו. לית צערא, ולית כאבא דרוזא ונפשא, אלא כד קראן הכי, אבינו, בכאבא מלבא. מת במדבר, וכי אורזין לא מיתו במדברא, דהכא רשים ליה, ואמר דאיהו מת במדבר, והא אלף ורבבין מיתו במדברא.

375. אלא כמה בני נשא ערטילאין על דא, מנהון מהם אומרים שהוא היה מקושש העצים,

375. אלא כמה בני נשא ערטילאין על דא, מנהון אמרי דהוא מקושש עצים הוה, דכתיב כי בזטאו מת.

376. אֲבָל טַעֲנָה שִׁטְעֵנוּ אוֹתָן בָּנוֹת, שְׁמַת
בַּמִּדְבָּר הוּא, וְהִיא עֲלֶפְחָד גְּדוֹל לְבֵית יוֹסֵף,
וּמִתּוֹךְ שְׁלֹא יָדַע דְּרָכֵי הַתּוֹרָה כָּרְאוּ, לֹא הָיָה
נִשְׂאִי, וְהוּא הָיָה שְׁלֹא שָׁמַר פִּיּוּ וּדְבָרָיו מוֹל
מִשָּׁה, וְעָלְיוּ כְּתוּב (שם כא) וַיָּמָת עִם רַב
מִיִּשְׂרָאֵל. גָּבַר שְׁלֹא יָדַע אֶת הַתּוֹרָה, (לֹא
גְדוֹל בַּתּוֹרָה) וְהוּא גְדוֹל הַמִּשְׁפָּחָה. גְּדוֹל שֶׁל
זַרַע יוֹסֵף, מִבְּנֵי מִנְשָׁה. וּמִשּׁוּם שִׁחְטָא בַּמִּדְבָּר
בְּדַבּוּר לְמִשָּׁה, חָשְׁבוּ שִׁמְשָׁה שָׁמַר לוֹ שְׁנֵאָה,
וּמִשּׁוּם כִּךְ קָרְבוּ לִפְנֵי מִשָּׁה וְאַלְעָזָר וְכָל
הַנְּשִׂאִים וְכָל רֵאשֵׁי הָאָבוֹת, וְלֹא דִבְרוּ עִם
מִשָּׁה אֲלֵא לִפְנֵיהֶם, מִשּׁוּם שֶׁקָּנְאוּ מִמֶּנּוּ
קִנְאָה.

377. מִכָּאן, מִי שְׁחֹשֵׁשׁ מִן הַדִּין, יִקְרַב
אֲחֵרִים וַיִּרְבֶּה אֲנָשִׁים אֲצֵל אוֹתוֹ דִּין, כְּדִי
שִׁישְׁמְעוּ דִּין מִמֶּנּוּ וַיִּפְחַד מֵהֶם, וְלֹא יִהְיֶה דִין
אֲלֵא כְּרֹאוֹי, וְאִם לֹא – יִדְחָה אוֹתוֹ מִן הַדִּין.
וְהֵם לֹא יֵדְעוּ שְׁהָרִי (שם יב) מִשֶּׁהָ עָנּוּ מְאֹד
מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, וְלֹא יֵדְעוּ
שִׁמְשָׁה לֹא כָד.

378. בִּיּוֹן שָׁרָאָה מִשָּׁה כָּךְ, אָמַר, רָאִיתִי שָׁכַל הַתְּכַנְסוֹת שֶׁל אַנְשִׁים גְּדוֹלִים מִיִּשְׂרָאֵל וְכָל רָאשֵׁי הָאֲבוֹת וְכָל נְשִׂאֵי הַכְּנֶסֶת קָרְבוּ אֵלַי. מִיָּד פָּרַשׁ מִשָּׁה מִן הַדִּין, זֶהוּ שִׁכְתוּב (שם כז) וַיִּקְרַב מִשָּׁה אֶת מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי ה' (אָמַר מִשָּׁה, לֹא רָאִי לִי לְדִין זֶה) עֲנוּתוֹתָיו שֶׁל מִשָּׁה, הַקְּרִיב אֶת מִשְׁפָּטָן

וּמִנְהוֹן אָמַרְי הָכִי, וּמִנְהוֹן אָמַרְי הָכִי, וְאַנָּה הָכִי
אוֹלִיפָנָה, יוּמָא דְאַבָּא נָפַל בְּבֵי מַרְעִיָּה, אוֹכְפִי לִי דָא.
וְאַנָּה זְזִמִּינָה מִוֵּה דְזְזִמִּינָה, דְּפָקִיד לִי אָבָא דְלָא לְגַלְתָּה.
אָלָא כְּמִוֵּה וְכְמִוֵּה הָווּ דְמִיתוּ בְּמִדְבָּרָא, וְלָא עָל זֻזְבָּא
דְּקִרְיוֹ, וְלָא עָל זֻזְבָּא דְּמִרְגְּלִים, כִּד אֶתְגַּזֵּר גְּזֵרָה, (ס"א)
ולא על חובא דעגלא דעבדו (וכו') אָלָא קוּדָם (ס"א)
דמיתו על חובא דקרח, על חובא דמרגלים, כד אתגזר
גזרה, (וקודם) מִתֵּן תּוֹרָה, וּבִתֵּר עֲגָלָא דְעֵבְדֻי, אֵינֻן
מִטְעֵי עֲלֵמָא, וְאֵינֻן דְּאֶתְמִשְׁכוּ אֶבְתְּרִיָּיהוּ.

376. אֲכַל טַעֲנָה דְטַעֲנֵנוּ אֵינוֹן בְּנִתִין, דְּמִית בְּמַדְבָּר,
אִיהוּ, וְהוּא עֲלִפְנוֹד רַב לְבֵי יוֹסֵף, וּמִזֵּו דְלֹא יָדַע אֲרוּזֵי
דְּאוּרִייתָא כְּדָקָא יָאוּת, לֹא הוּא נָשִׂיא. וְהוּא הוּא דְלֹא
נָטָר פּוּמִית וּמְלוֹי לְקַבְלִית דְּמִשָּׁה, וְעַלִּית
כְּתִיב, (בְּמַדְבָּר כֹּא) וַיָּמֹת עִם רַב מִיִּשְׂרָאֵל. גָּבֵר דְלֹא
יָדַע אוּרִייתָא, (ס"א לֹאוּ רַב בְּאוּרִייתָא) וְאִיהוּ רַב
מִשְׁפּוֹזָה. רַב דְּזֹרְעָא דְיוֹסֵף, מִבְּנֵי דְמִנְשָׁה. וּבְגִין דְּזֹרֵב
בְּמַדְבָּר בְּמִלּוּלָא לְגַבֵּי מִשָּׁה, וְנָשִׂיבּוּ דְּמִשָּׁה אֲנָטִיר
דְּכִבּוּ. וּבְגִין כֶּף קָרִיבּוּ לְקַמִּית דְּמִשָּׁה, וְאַלְעָזָר, וְכָל
הַנְּשִׂאִין, וְכָל רִישֵׁי אֲבֹהֶן, וְכָל מְלִיכּוּ עִם מִשָּׁה אֶלָּא
לְקַמִּייהוּ, בְּגִין דְּהִנָּיֹא קִנְיָנָה מְנִיָּה.

377. מִכָּאן, מֵאֵן דְּחִיּוּשׁ מִן דְּיֵנָּה, יִקְרֹב אֲזוּרְתֵּיךְ, וְיִסְגֵּי
בְּגוֹבְרִין בְּהִדֵּי הָהֵא דְּיֵינָה, בְּגִין דְּיִשְׁמַעוּן דְּיֵנָּה מַנְיָה,
וְיִדְוּל מַנְיָהּ, וְלֹא יֵהֵא דָן אֱלָא כְּדָקָא יֵאוּת, וְאִי לֹא,
יִדְחִי לִיה מִן דְּיֵנָּה. וְאֵינֶן לֹא יִדְעוּ דְּהֵא (במדבר
יב) מִשֵּׁה עֲזוּ מֵאֵד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה.
וְלֹא יִדְעוּ דְּמִשֵּׁה לֹא הָכִי.

378. כִּיֹּן דִּזְזָמָא מִשָּׁה כֶּךָ, אָמַר זְזִמִּינָא דְכָל כְּנֻפִּיא דְגֻבְרִין רַבְרָבִין מִיִּשְׂרָאֵל, וְכָל רִישֵׁי אַבְהֵן וְכָל גִּישֵׁי כְּנֻשְׁתָּא, עָלֵי קְרִיבּוֹ. מִיַּד אֶתְפָּרֵשׁ מִשָּׁה מִן דִּינָא, הָדָא הוּא דְכֻתִּיב, (במדבר כז) וַיִּקְרַב מִשָּׁה אֶת מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי יי. (אמר משה דא לא אתחזי לדינא) עֲנֻתְנוּתָא דְמִשָּׁה, אֶקְרִיב אֶת מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי יי. דִּיִּנְיִן אֲזֻרְנִין.

לפני ה'. דינים אחרים לא לוקחים דרך זו, שאף על גב שהתבנסות גדולה עליהם. הם נקראים דינים עזי פנים, אין בהם מענותותו של משה כלל. אשרי חלקו של משה. שמחו רבי אלעזר והחברים.

379. אמר אותו תינוק, תזרנו לדברים הראשונים. אבינו מת במדבר. אבינו, הטעם דומה לנחש שתלוי על ערפו, ומושך ונבו בפיו בטעם שאתו שנמשך עליו למעלה. מת במדבר, בדבור פיו. התבהל אותו תינוק בבקלה ותפס בערף אביו, ובכה ואמר, צלפחד זה מת בדבור, ואתה אבא, בדבור חזרת לעולם הזה. חזר אביו ונשקו ותבקו. בכו רבי אלעזר וכל החברים, ואביו בכה אתם. לקחוהו כלם ונשקוהו בפיו, על ראשו, ועל עיניו, ואביו היה בוכה עמו.

380. אמר לו רבי אלעזר, בני, הואיל ואמרת דבר זה, מה זה כי בחטאו מת? אמר אותו תינוק, אבא אבא, בדבר אחד מספיק להם, בחטאו של אותו (פיון שאותו) נחש הכרוך בזנבו למעלה, משך טעם בחטאו. מה זה בחטאו? בחטא אותו הנחש (ולא בחטא אחר). ומהו דבור פיו, כי בחטאו מת, טעם אותה משיכות של אותו נחש הכרוך בזנבו, בחטאו ודאי.

381. לקחו רבי אלעזר בכחו בין זרועותיו, ובכו כל החברים. אמר להם, רבותינו, השאירוני אצל אבא, שעד עכשו לא התישבה רוחי (רוח). אמר רבי אלעזר לרבי יוסי, אמר כמה ימים ושנים לתינוק הזה? אמר להם, חברים, בבקשה מכם, אל תבקשו זה, שהרי עוד לא הגיעו עליו חמש שנים.

382. אמר לו רבי אלעזר, חס ושלום, שהרי בעין טובה אנו משגיחים בו. ומה שאמרת חמש שנים, אותם חמש שנים (בראשית

ארוזא דא לא זטלי, דאף על גב דכנופיא סגיי עליהון. אינן דיני אקרון עזי פנים, לית בהו מענותותא דמישה כלל. זכאה וזלקיה דמישה. וזדו רבי אלעזר וזוברייא.

379. אמר ההוא ינוקא, אהדרנא למלין קדמאין. אבינו מת במדבר אבינו האי טעמא דאמי, לנזוש תלויא על קרליה, ומשיך ונביה בפומיה, בטעמא, דההוא דאתמשך עליה לעילא. מת במדבר, במלולא דפומיה. אתבהל ההוא ינוקא בבחילו, ואתקיף בקודלא דאביו, ובכה ואמר, צלפחד דא במלולא מית, ואנת אבא במלולא אהדרת לעלמא דא. אהדר אביו ונשיק (דף ר"ו ע"א) ליה, ונפיק ליה. בכו רבי אלעזר, וזוברייא כלהו, ואביו בכה בהדיהו, זטלוהו כלהו ונשקוהו בפומי, על רישיה, ועל עיניו, ואביו היה בכי בהדיה.

380. אמר ליה רבי אלעזר, ברי, הואיל ואמרת מלה דא, מהו כי בוזטאו מת. אמר ההוא ינוקא, אבא, אבא, בוזד מלה סגיי לון, בוזטאו דההוא (ס"א כיון דההוא) נזוש דכריך בזנביה לעילא, משיך טעמא בוזטאו, מאי בוזטאו. בוזטאו דההוא נזוש. (ולא בחטא אחרא) ומאי איהו. מלולא דפומיה, כי בוזטאו מת, טעמא דההוא משיכו דההוא נזוש דכריך בזנביה, בוזטאו ודאי.

381. זטליה רבי אלעזר בתוקפיה, בין זרועיו, ובכו כלהו זוברייא. אמר לון, רבנן, שבוקו לי בהדי אבא, דעד כען לא אתיישבא רוזי (ס"א רוחיה). אמר רבי אלעזר לרבי יוסי, אימא כמה יומין ושנין להאי ינוקא. אמר לון, זוברייא, במטו מניכו לא תבעון דא, דהא עד לא מטו עלוי זומש שנין.

382. אמר ליה רבי אלעזר, זוס ושלום, דהא בעינא טבא אשגוזנא ביה. ומה דאמרת זומש שנין, אינן זומש שנין (בראשית מה) אשר אין זוריש וקציר. דלא

מה) אשר אין חריש וקציר, שלא תקצר אותו לעולמים. אמר רבי אלעזר לרבי אבא, נשב כאן עד שבעה ימים כדי שהתישב הבית. שהרי כל שבעת הימים שהנשמה יוצאת מהגוף, הולכת ערמה. וכעת שחזרה, עד עכשו לא התישבה במקומה עד שבעה ימים.

383. אמר רבי אבא, כתוב (דברים טו) פתח תפתח את ידך לאחיך לעניך ולאבניך. פסוק זה הרי למדנו אותו, שלא ישאיר אדם את העני שלו ויתן לאחר. הרי רבי יוסי חמיד בבית חליו, נלך ונגמל אתו חסד, ואחר שנחזר, נכנס בזה. והרי כל זמן שגלך ונחזר בדרך זו, נראה תחית המתים. אמר רבי אלעזר, ודאי כך הוא. נשקו את אותו תינוק, ברכוהו והלכו.

384. אמר רבי אבא, תמהני על הדרדקי של דור זה, כמה חזק בחם, והם סלעים גדולים רמים. אמר רבי אלעזר, אשרי חלקו של אבא בעל הדור הזה, שהרי בימיו רצה הקדוש ברוך הוא להתקין שתי ישיבות שלו ולעשות להם ישוב גדול ועליון פראוי, שהרי לא יהיה בדור הזה עד שיבא מלך המשיח. הלכו.

385. עד שהיו הולכים, אמר רבי אבא, הרי שנינו, על אחד עשר דברים באים נגעים על בני אדם, ואלו הם: על עבודה זרה, ועל קללת השם, ועל גלוי עריות, ועל גנבה, ועל לשון הרע, ועל עדות שקר, ועל דין שמקלקל את הדין, ועל שבועת שוא, ועל שנכנס בתחום חברו, ועל החושב מחשבות רעות, ועל המשלח מדנים בין אחים. ויש אומרים אף על עין הרע. וכלם שנינו במשנה.

386. עבודה זרה מניין? שכתוב (שמות לב) וירא משה את העם כי פרע הוא כי פרעה אהרן. מה זה כי פרע הוא? שלקו בצרעת. כתוב כאן כי פרע הוא, וכתוב שם, (ויקרא

תקצור ליה לעלמין. אמר רבי אלעזר לרבי אבא, נתיב הכא עד י' יומין, בגין דאתיישבא ביתא. דהא כל שבעה יומין דנשמותא נפקת מן גופא, אולת ערטילאה. והשתא דאהדרת, עד כען לא אתיישבת בדוכתהא, עד שבעה יומין.

383. אמר רבי אבא, פתיב (דברים טו) פתוח תפתח את ידך לאוזיך לעניך ולאבניך, קרא דא, הא תנינן ליה, דלא ישבוק בר נש עניא דיליה, ויהב לאוזרא. הא רבי יוסי זמור בבי מרעיה, נזיל ונגמול זוסד עמיה. ובתר דנהדר, ניעול בהאי. והא כל זמנא דנהר ונהדר בארזא דא, נזובי תנוזיית המתים. אמר רבי אלעזר ודאי הכי הוא, נשקוהו ליהוא ינוקא, ברכוהו ואולו.

384. אמר רבי אבא, תוהנא על דרדקי דדרא דא, כמה תקיפא וזילייהו, ואינון טזרין רברבין ראמין. אמר רבי אלעזר, וכאן זולקיה דאבא, מאריה דדרא דא. דהא ביומוי, בעי קודשא בריך הוא לאתקנא, תרין מתיבתין דיליה, ולמעבד לון ישובא רברבא ועלאה כדקא יאות. דהא לא יהא כדרא דא, עד דייתי מלכא משיחא. אולו.

385. עד דהוו אולי, אמר רבי אבא, הא תנינן, על זוד סרי מלין נגעין אתיין על בני נשא. ואלין אינון: על עבודה זרה. ועל קללת השם. ועל גלוי עריות. ועל גניבה. ועל לשון הרע. ועל עדות שקר. ועל דינא דמקלקל ית דינא. ועל שבועת שוא. ועל דעאל בתוומא דזוברה. ועל דמושב מוזשבין בישין. ועל דמשלח מדנים בין אזוים. ואית דאמרי, אף על עינא בישא. וכלהו תנינן במתניתא.

386. עבודה זרה מניין. דכתיב, (שמות לב) וירא משה את העם כי פרע הוא כי פרעה אהרן. מאי כי פרע הוא. דאלקו בצרעת. כתיב הכא כי פרע הוא, וכתיב התם, (ויקרא יג) והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו

(ג) וְהַצְרוּעַ אֲשֶׁר בּוֹ הִנֵּגַע בְּגָדָיו יִהְיֶה פָּרִמִּים וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פָּרוּעַ. וְעַל קַלְלַת הַשֵּׁם, שְׁכָתוֹב (שְׁמוּאֵל א' יז) הַיּוֹם הַזֶּה יִסְגְּרֶךְ ה' בְּיָדִי, וְכָתוּב (וִיקְרָא יג) וְהִסְגִּירוּ הַכֹּהֲנִים.

387. אָמַר רַבִּי אֲבָא, דָּבָר זֶה לֹא הִתְיַשֵּׁב, וְצָרִיךְ לַעֲיֵן בּוֹ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כִּךְ הוּא בּוֹדָאִי, פִּלְשְׁתִּי זֶה קְרוֹב לִיְחֻסּוֹ שֶׁל דָּוִד הִיּוֹ, וְכֵן עָרְפָּה הִיּוֹ, וְהִינּוּ מִה שְׁכָתוֹב (שְׁמוּאֵל א' יז) מִמַּעֲרֻכּוֹת פִּלְשְׁתִּים. אֵל תִּקְרִי מִמַּעֲרֻכּוֹת, אֵלָּא מִמַּעֲרֻכּוֹת פִּלְשְׁתִּים, שֶׁשְּׁמוֹ אֶת אִמּוֹ כַּמַּעֲרָה הָיָה. וְכֵן שְׁכָתוֹב וְיִקְלַל הַפִּלְשְׁתִּי אֶת דָּוִד בְּאַלְהֵיָו, הַסֵּתֶפֶל בּוֹ דָּוִד בְּעֵינֵי רָעָה. וּבְכָל מָקוֹם שֶׁהִיא מִסֵּתֶפֶל בְּעֵינֵי רָעָה, כָּל מִינֵי צָרַעַת נִמְשָׁכּוּ מֵעֵינֵי דָּוִד. וְכֵן הִיּוֹ בְּיוֹאֵב, כֵּינֵן שֶׁהִסֵּתֶפֶל בּוֹ בְּדָוִד בְּעֵינֵי רָעָה, מִה כָּתוּב? (שִׁם ב' ג) וְלֹא יִכְרַת מִבֵּית יוֹאֵב זָב וּמִצֹּרַע וְגו'.

388. וְכֵאן בְּפִלְשְׁתִּי הָיָה, כֵּינֵן שֶׁקָּלַל אֶת הַשֵּׁם, הַסֵּתֶפֶל בּוֹ בְּעֵינֵי רָעָה, וְרָאָה שֶׁהִצְטָרַע בְּמַצָּחוֹ. מִיד – וְתִטְבַּע הָאֵבֶן בְּמַצָּחוֹ, וְדִבְקָה הִצְרַעַת בְּמַצָּחוֹ. וְהַפֵּל הִיּוֹ; הַשְׁתַּקְעָה עֵין רָעָה שֶׁל צָרַעַת בְּמַצָּחוֹ, וְהַשְׁתַּקְעָה אֵבֶן מִמֶּשׁ בְּמַצָּחוֹ, וְדָאִי מִצָּרַע הִיּוֹ.

389. בְּלָעַם הִרְשָׁע עֵינָיו הִתְהַבְּהוּ בְּהַפּוֹד מֵעֵין דָּוִד. עֵין דָּוִד הִתְהַבְּהוּ מִרְקַמַת מִכָּל מִינֵי גּוֹנִים. לֹא הִתְהַבְּהוּ עֵין בְּעוֹלָם יָפֶה לְמַרְאֵה בְּעֵין דָּוִד. כָּל גּוֹנֵי הָעוֹלָם נּוֹצְצִים בָּהֶם, וְהַפֵּל בְּאַהֲבָה לְמִי שִׁירָא חֲטָא, שְׁכָתוֹב (תְּהִלִּים קיט) יִרְאִיךְ יִרְאוּנִי וְיִשְׁמְחוּ, שְׂמִיחִים בְּשִׂרְוֵאִים אוֹתִי. וְכָל אוֹתָם רִשְׁעִים פּוֹחֲדִים מִפָּנָיו.

390. אֲבָל עֵינָיו שֶׁל בְּלָעַם הִרְשָׁע, עֵין רָעָה בְּכָל מָקוֹם שֶׁהִיא מִסֵּתֶפֶל, בְּשִׁלְהֶבֶת שׁוֹרֵף אוֹתוֹ. שְׁהָרִי אֵין עֵין רָעָה בְּעוֹלָם בְּעֵין אוֹתוֹ רִשָּׁע, שֶׁהִיא בְּהַפּוֹד מֵעֵינוֹ שֶׁל דָּוִד.

פָּרוּמִים וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פָּרוּעַ. וְעַל קַלְלַת הַשֵּׁם, דְּכָתוּב, (שְׁמוּאֵל א' יז) הַיּוֹם הַזֶּה יִסְגְּרֶךְ יְיָ בְּיָדִי, וְכָתוּב, (וִיקְרָא יג) וְהִסְגִּירוּ הַכֹּהֲנִים.

387. אָמַר רַבִּי אֲבָא, מִלָּה דָּא לֹא אִתְיַשְׁבָּא, וְאַצְטָרִיךְ לַעֲיֵנָא בֵּיתָהּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הָכִי הוּא וְדָאִי, פִּלְשְׁתִּי דָּא קָרִיב לִיְחֻסּוֹא דְדָוִד הִיּוֹ, וְכֵן עָרְפָּה הִיּוֹ, וְהִינּוּ דְכָתוּב, (שְׁמוּאֵל א' יז) מִמַּעֲרֻכּוֹת פִּלְשְׁתִּים, אֵל תִּקְרִי מִמַּעֲרֻכּוֹת, אֵלָּא מִמַּעֲרֻכּוֹת פִּלְשְׁתִּים, דְּשִׁוּיָהּ לְאַמִּיָּה כַּמַּעֲרָתָא דָּא. וְכֵן דְּכָתוּב, (שְׁמוּאֵל א' יז) וְיִקְלַל הַפִּלְשְׁתִּי אֶת דָּוִד בְּאַלְהֵיָו, אִסְתַּפֵּל בֵּיתָהּ דָּוִד בְּעֵינָא בִּישָׂא. וְכָל אֲתֵר דְּהוּא מִסֵּתֶפֶל בְּעֵינָא בִּישָׂא, כָּל זֵינֵי צָרַעַת אִתְמַשְׁכֵּן מֵעֵינֵיהּ דְדָוִד. וְהָכִי הוּא בְּיוֹאֵב, כֵּינֵן דְּאִסְתַּפֵּל בֵּיתָהּ דָּוִד בְּעֵינָא בִּישָׂא, מִה כָּתוּב, (שְׁמוּאֵל ב' ג) וְלֹא יִכְרַת מִבֵּית יוֹאֵב זָב וּמִצֹּרַע וְגו'.

388. וְהָכִי בְּפִלְשְׁתִּי דָּא, כֵּינֵן שֶׁקָּלַל אֶת הַשֵּׁם, אִסְתַּפֵּל בֵּיתָהּ בְּעֵינָא בִּישָׂא, וְזִמְנָא בְּמִצְוִיָּה דְאַצְטָרַע. מִיד (שְׁמוּאֵל א' יז) וְתִטְבַּע הָאֵבֶן בְּמַצָּחוֹ, וְאִתְדִבְקָה הִצְרַעַת בְּמַצָּחוֹ. וְכָלָּא הוּא אִשְׁתַּקְעַת עֵינָא בִּישָׂא דְצָרַעַת בְּמַצָּחוֹ, וְאִשְׁתַּקְעַת אֵבֶן מִמֶּשׁ בְּמַצָּחוֹ, וְדָאִי מִצֹּרַע הוּא.

389. רִשָּׁע זִיבָא (דף ר"ו ע"ב) דְּבִלְעָם, עֵינָא דִּילִיָּהּ, הוּא בְּהַפּוֹד מֵעֵינָא דְדָוִד עֵינָא דְדָוִד הוּא מִרְקַמָּא מִכָּל זֵינֵי גּוֹנִין, לֹא הוּא עֵינָא בְּעִלְמָא שְׁפִירָא לְמוֹזוּזִי, כְּעֵינָא דְדָוִד. כָּל גּוֹנִין דְּעִלְמָא מִנְצָצֵן בֵּיתָהּ, וְכָלָּא בְּרוּזִימוֹ לְמֵאן דְּרוּזִיל זִזְטָהּ, דְּכָתוּב, (תְּהִלִּים קיט) יִרְאִיךְ יִרְאוּנִי וְיִשְׁמְחוּ. וְזִדְאֵן כִּד זִזְמָאֵן לִי. וְכָל אֵינֵן זִיבָאֵן דְּרוּזִין מִקַּמִּיָּה.

390. אֲבָל עֵינָיו דְּבִלְעָם זִיבָא, עֵינָא בִּישָׂא בְּכָלָּא, בְּכָל אֲתֵר דְּהוּא מִסֵּתֶפֶל, בְּשִׁלְהֶבֶת שִׁעִי לִיָּהּ. דְּהָא לִית עֵינָא בִּישָׂא בְּעִלְמָא, כְּעֵינָא דְּהוּא רִשָּׁע, דְּאִיהוּ בְּהַפּוֹד מֵעֵינוֹ דְדָוִד.

391. על גלוי עריות, דכתיב, (ישעיה ג) וישפוז יי קדקוד בנות ציון. וכתוב (ויקרא יד) ולשאת ולספוזות. על הגנבה, דכתיב, (זכריה ה) הוצאתיה נאם יי צבאות ובאה אל בית הגנב וגו' וכלתו ואת עציו ואת אבניו. מאן הוא מלה דמכלה עצים ואבנים. דא צרעת, שכתוב (ויקרא יד) ונתן את הבית את אבניו ואת עציו.

392. על לשון הרע, דכתיב, (במדבר יב) ותדבר מרים ואהרן במשה וגו', וכתוב (שם) ויפן אהרן אל מרים והנה מצרעת. על עדות שקר – משום שהעידו עדות שקר ואמרו (שמות לב) אלה אלהיך ישראל, בקול חזק, שכתוב (שם) קול מלחמה במחנה. בגלל זה, (במדבר ה) וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וגו'.

393. על דין שמשקל דין – שכתוב (ישעיה ה) כאכל קש לשון אש וחשש וגו', ופרחם כאבק יעלה וגו'. מה השעם? כי מאסו את תורת ה' צבאות. ואין פרחם אלא צרעת, שכתוב (ויקרא יג) ואם פרוח תפרח הצרעת. על שנכנס בתחום חברו מניין? מעזהו, שנכנס בתחום הפהנה, שכתוב והצרעת זרחה במצחו. ועל המשלח מדנים בין אחים – שכתוב (בראשית יב) וינגע ה' את פרעה, שהוא שלח מדנים בין אברהם ושרה. ועל עין הרע, כמו שנאמר. וכלם היו באותו בלעם הרשע.

394. בא וראה מה כתוב, פתורה אשר על הנקה. מה זה על הנקה? שנתן עין הרע על אותו נקה שעומד על ישראל, שכתוב (ישעיה יו) הנני נטה אליה בנקה שלום. והוא בא באותו שלחן והתגרה בהם.

395. אמר רבי אבא, כל הגי מלין הוו ודאי בבלעם. אבל גלוי עריות מניין, דכתיב, (במדבר לא) הן הנזה היו לבני ישראל בדבר בלעם למסר מעל בני וגו'. הא

391. על גלוי עריות, דכתיב, (ישעיה ג) וישפוז יי קדקוד בנות ציון. וכתוב (ויקרא יד) ולשאת ולספוזות. על הגנבה, דכתיב, (זכריה ה) הוצאתיה נאם יי צבאות ובאה אל בית הגנב וגו' וכלתו ואת עציו ואת אבניו. מאן הוא מלה דמכלה עצים ואבנים. דא צרעת, דכתיב, (ויקרא יד) ונתן את הבית את אבניו ואת עציו.

392. על לשון הרע, דכתיב, (במדבר יב) ותדבר מרים ואהרן במשה וגו', וכתוב (שם) ויפן אהרן אל מרים והנה מצרעת. על עדות שקר, בגין דסהידו ישראל שקר, ואמרו (שמות לב) אלה אלהיך ישראל, בקול חזק, דכתיב (שמות לב) קול מלחמה במחנה. בגין דא, (במדבר ה) וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וגו'.

393. על דין דמקלקל דינא, דכתיב, (ישעיה ה) כאכול קש לשון אש וזשש וגו' ופרחם כאבק יעלה וגו', מאי טעמא. כי מאסו את תורת יי צבאות. ואין פרוחם, אלא צרעת. דכתיב, (ויקרא יג) ואם פרוח תפרח הצרעת. על דעאל בתוומא דזוכריה מניין. מעוניהו. דעאל בתוומא דכהונה. דכתיב, (דברי הימים ב כו) והצרעת זרחה במצחו. ועל דמשלחו מדנים בין אחים. דכתיב, (בראשית יב) וינגע יי את פרעה, דאיהו שלחו מדנים בין אברהם ושרה. ועל עינא בישא, כמה דאתמר. וכלהו הוו ביה ביהוה רשע דבלעם.

394. תא זזוי, מה כתיב, פתורה אשר על הנקה. מאי על הנקה. דיהב עינא בישא, על ההוא נקה, דקיימא בהו בישאאל. דכתיב, (ישעיה יו) הנני נטה אליה בנקה שלום. והוא אתא ביהוה פתורא, ואגרי בהו.

395. אמר רבי אבא, כל הגי מלין הוו ודאי בבלעם. אבל גלוי עריות מניין, דכתיב, (במדבר לא) הן הנזה היו לבני ישראל בדבר בלעם למסר מעל בני וגו'. הא

בדבר בלעם למסר מעל בה' וגו'. הרי באן עבודה זרה וגלוי עריות. עדות שקר – שכתוב וידע דעת עליון. ודעת בהמתו לא היה יודע. קלקל את הדין – שכתוב לך אינעץ. שהרי בדין עומד, ונתן עצה רעה להזיק, וסטה מהדין, וינעץ רעות עליהם.

396. נכנס בתחום שלא שלו, שכתוב ואעל פר ואיל במזבח, וכתוב את שבעת המזבחת ערכתי. משלח מדנים בין אחים, בין ישראל לאביהם שבשמים. לשון הרע לא היה בעולם כמותו. קללל השם, שכתוב ואנכי אקרה בה. וכלם היו בו. עין רעה, כמו שנאמר. והכל על אותו נהר של ישראל נתן עינו להתגרות בו. ארץ בני עמו, וכי לא ידענו שהיא ארץ בני עמו? אלא סוד זה שכל בני עמו מתדבקים בו, והרי נתבאר.

397. וירא בלק בן צפור וגו'. רבי יוסי פתח, (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין וגו' – זה בלעם שברך את ישראל. ואל תתאו למטעמתי – זה בלק, שהקדוש ברוך הוא לא התרצה לאותן עולות שהתקין לבניו.

398. בא וראה, בשעה שראה בלק שסיחון ועוג נהרגו וארצם נלקחה, ראה מה שראה, שהוא אמר וירא. אלא ראה בהכמתו שהוא וחמשה עליוני מדין ועמו נופלים בידי ישראל. ראה ולא ידע. ועל זה הקדים לבלעם, שכחו בפיו, כמו שישאל כחם בפיהם.

399. ואפלו בלעם היה תאב יותר מבלק, ואותה ידיעה שהוא ידע היה יודע בליגה, משום שאותם כתרים תחתונים וחמורים לא נמצאים אלא במשמרה הראשונה של הלילה, ולכן היתה לו אתון של צד זה, להתחבר חמורים אתה בראשית הלילה.

הכא עבודה זרה וגלוי עריות. סהדותא דשקרא, דכתיב וידע דעת עליון, ודעת בהמתו לא היה ידע. קלקל ית דינא, דכתיב לך אינעץ. דהא בדינא קיימא, ויהב עיטא בישא לאבאשא, וסטי מן דינא, ואמליך בישין עליהו.

396. עאל בתוזומא דלאו דיליה, דכתיב ואעל פר ואיל במזבח, וכתיב את שבעת המזבחות ערכתי. משלח מדנים בין אחים, בין ישראל לאביהם שבשמים. לשון הרע, לא היה בעולם כגנייה. קלקלל השם, דכתיב ואנכי אקרה בה. וכלהו הוו ביה. עינא בישא כמה דאתמר. וכלא על ההוא נהר דישראל, יהב עינו לאתגרא ביה. ארץ בני עמו, וכי לא ידענא דארץ בני עמו היא. אלא רזא דא, דכל בני עמו מתדבקין ביה והא אתמר. (חסר, ועיין בסוף הספר סימן י"ד)

397. (במדבר כ"ב) וירא בלק בן צפור וגו'. רבי יוסי פתח, (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין וגו'. דא בלעם, דברך ליה לישראל. ואל תתאו למטעמו, דא בלק, דקודשא בריך הוא לא אתרעי לאינן עליון דאתקין קביה.

398. תא וזוי, בשעתא דזומא בלק דהא סיוון ועוג אתקטלו, ואתגסיבת ארעהון, זומא מה זומא, דאיהו אמר וירא. אלא זומא בזכמותא דיליה, דאיהו וזומשה עלאי דמדין, ועמיה, נפלין בידא דישראל. זומא, ולא ידע, ועל דא אקדים לבלעם, דזיליה בפומיה, כגוןא דישראל דזיליהון בפומיהון.

399. ואפילו בלעם תאב היה יותר מבלק. וההיא ידיעה דאיהו היה ידע, בליגה היה ידע, בגין דאינן כתרין תתאין וזמרי, לא שכיזו אלא במשמרה ראשונה דליגה, ועל דא היה ליה אתנא, דהאי גיסא, לאתוזבא (דף ר"ז ע"א) וזמרי בהרה ברישא דליגה.

400. ואם תאמר, הרי כתוב ויבא אלהים אל בלעם לילה? כך זה בודאי. ובארנו, אותו ממנה שממנה עליהם, והוא בא למולו. כגון זה, (בראשית לא) ויבא אלהים אל לבן הארמי וגו'. והכל דבר אחד. בגלל זה הוא אמר לגדולי בלק לינו פה הלילה.

401. כיון שהיה בא אותו ממנה, בלעם היה בא על אתונו, ועשה מעשהו ואמר דברים, ואז האתון היתה מודיעה לו, והוא מראה מעשה להשרות עליו אותה רוח. ומה הראה? הוא היה יודע שחמורים משוטטים ושרים בתחלת הלילה, ואז הראה מעשה והעמיד את אתונו במקום מתקן, ועשה מעשהו וסדר דבריו. ואז היה בא מי שבא, והודיע לו על ידי אותה האתון.

402. כיון שלילה אחד אמר לו לא תלך עמכם, מדוע שב פעם שנית לזה? אלא הם ברשות עליונה עומדים, והרי שנינו, בדרך שאדם רוצה ללכת, בה מוליכין וכו'. בהתחלה כתוב לא תלך עמכם. כיון שראה הקדוש ברוך הוא שרצונו ללכת, אמר לו, קום לך אתם ואף את הדבר וגו'. מה עשה בלעם כל אותו הלילה? היה מהרהר ואומר: ואיפה הוא הנכוד שלי? האם בקשר אחר התקשרתי? השגיח כל אותו הלילה בכשפיו ולא מצא צד שיהיה הוא ברשותו, אלא מצד אתונו.

403. והינו מה שאמר רבי יצחק אמר רבי יהודה, בכתרין תתאין אית ימינא ואית שמאלא. מוסטרא דימינא וזמרי, כמה דאוקימנא. ומוסטרא דישמאלי אתני ותאנא, עשרה אינון לימינא, ועשרה לשמאלא. ודא הוא דאמר רבי יוסי, יוסף כד אתפרש מאבוי, ידע בנזכמותא דלעילא, ברזא דכתרין קדישין עלאין. כיון דהוה במצרים, אולף בההיא נזכמותא דלהון, באינון כתרין תתאין, היה אזהירן אינון דימינא, ואינון דישמאלא. עשרה דימינא ועשרה דישמאלא וזמרי

400. ואי תימא, הא כתיב ויבא אלהים אל בלעם לילה. הכי הוא ודאי, ואוקימנא ההוא ממונא דממונא עליהו, והוא הוה אתי לקבליה. כנונא דא (בראשית לא) ויבא אלהים אל לבן הארמי וגו'. וככל זור מלה. כגון דא איהו אמר לרבבבי בלק לינו פה הלילה.

401. כיון דהוה אתי ההוא ממונא, בלעם הוה אתי לגבי אתניה, ועבד עובדיה, ואמר מלי, וכדין אתנא אודעא ליה. ואיהו אזוי עובדא למושרי עלוי ההוא רוזא. ומאי אזוי. הוא הוה ידע דזמרי שטאן ושראן בקדמיתא דליליא, כדין אזוי עובדא, וקאים לאתניה באתר מתתקן, ועבד עובדוי וסדר מלוי. וכדין הוה אתי מאן דאתי, ואודע ליה על ידא דההיא אתון.

402. כיון דליליא זור אמר ליה לא תלך עמכם, מאי טעמא תב תגיונות להאי. אלא אינון ברשותא דלעילא קיימי, והא תגיון, בדרך שאדם רוצה ללכת בה מוליכין וכו'. בקדמיתא כתיב, לא תלך עמכם. כיון דזמא קודשא בריך הוא, דרעותא הוא למיהר. אמר ליה קום לך אתם ואף את הדבר וגו'. מה עבד בלעם כל ההוא ליליא הוה מהרהר ואמר ומה אן הוא יקרא דילי, אי בקטורא אזורא אתקטורא. אשנוז כל ההוא ליליא בזרשוי, ולא אשכוז סטרא, דיהא הוא ברשותיה, אלא מוסטרא דאתניה.

403. והינו דאמר רבי יצחק אמר רבי יהודה, באלין כתרין תתאין אית ימינא ואית שמאלא. מוסטרא דימינא וזמרי, כמה דאוקימנא. ומוסטרא דישמאלי אתני ותאנא, עשרה אינון לימינא, ועשרה לשמאלא. ודא הוא דאמר רבי יוסי, יוסף כד אתפרש מאבוי, ידע בנזכמותא דלעילא, ברזא דכתרין קדישין עלאין. כיון דהוה במצרים, אולף בההיא נזכמותא דלהון, באינון כתרין תתאין, היה אזהירן אינון דימינא, ואינון דישמאלא. עשרה דימינא ועשרה דישמאלא וזמרי

שְׁמַאל חֲמוּרִים וְאַתּוֹנוֹת. וּמִשּׁוּם זֶה רָמַז לְאַבְיוּ מִמֶּה שֶׁלְּמַד שָׁם, שְׁכָתוֹב (שם מח) וּלְאַבְיוּ שֶׁלַח כְּזֹאת עֲשֶׂרָה חֲמוּרִים וְגו'.

וְאַתְּנִי. וּבְגִין כִּף רָמַז לְאַבְיוּ מִמֶּה דְּאוֹלִיף תַּמָּן, דְּכְתִיב (בראשית מה) וּלְאַבְיוּ שֶׁלַח כְּזֹאת עֲשֶׂרָה חֲמוּרִים וְגו'.

404. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֵלּוּ שֶׁל יָמִין בְּלוּלִים בְּלָם בְּאַחַד שְׁנֵי קָרָא חֲמוּרִי. וְהוּא אוֹתוֹ חֲמוּר שְׁכָתוֹב (דברים כב) לֹא תַחֲרֹשׁ בְּשׂוֹר וּבַחֲמֹר יַחֲדוּ. וְהוּא חֲמוּר שֶׁעֲתִיד מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ לִשְׁלֹט עָלָיו, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ. וְאוֹתָם שֶׁל שְׁמַאל בְּלוּלִים בְּלָם בְּאַחַד שְׁנֵי קָרָא אֶתּוֹן, שֶׁהָיָה מַצֵּדָה נִקְרָא עִירָה, מְקַטְרֵג הַתֵּינוּקוֹת, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ. וְהֵינּוּ שְׁכָתוֹב (זכריה ט) עֲנִי וְרַכֵּב עַל חֲמוּר וְעַל עֵיר בֵּן אֶתּוֹנוֹת. אֶתְנַת חֲסֵר. עֲשֶׂרָה שְׁבָלוּלִים בְּאַחַד.

404. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֵינּוֹן דִּימִינָא כְּלִיכָן כְּלָהוּ בְּזוֹד, דְּאֶקְרִי זִמּוּרִי. וְהָאִי הוּא הָהוּא זִמּוּר, דְּכְתִיב, (דברים כב) לֹא תַחֲרֹשׁ בְּשׂוֹר וּבַחֲמוּר יַחֲדוּ. וְהָאִי הוּא זִמּוּר, דְּזִמּוּן מִלְכָּא מִשִּׁינּוּא לְמִשְׁלָט עָלֵיהּ, כְּמִה דְּאוֹקִימִנָא. וְאֵינּוֹן דְּשִׁמְאָלָא, כְּלִיכָן כְּלָהוּ בְּזוֹד דְּאֶקְרִי אֶתּוֹן, דְּהָא מִסְטָרָהָא נְפִיק עִירָה, קְטָרוּנָא דְּדִרְדֵּקִי, כְּמִה דְּאוֹקִימִנָא. וְהֵינּוּ דְּכְתִיב, (זכריה ט) עֲנִי וְרַכֵּב עַל זִמּוּר וְעַל עֵיר בֵּן אֶתּוֹנוֹת, אֶתְנַת זִסָּר, עֲשֶׂרָה דְּכְלִיכָן בְּזוֹד.

405. וְהוּא שְׁאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מַהוּ שְׁאָמַר (בראשית מט) אֶסְרִי לִגְפֹן עִירָה? אֶסְרִי לִגְפֹן, עֲתִיד הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקַשֵּׁר מִשּׁוּם שִׁישְׁרָאֵל נִקְרָא גִפֹן. עִירָה, שֶׁהוּא קְטָנוֹת שְׁלֵהֶם, וּמִשּׁוּם שְׁנֵי קָרָא שׂוֹרֵק, שְׁכָתוֹב (ירמיה ב) וְאֶנֶכִּי נִטְעַתִּיד שׂוֹרֵק. בְּנֵי אֶתְנָן, אוֹתוֹ שִׁינּוּא מַצֵּד הָאֶתְנָן הָהוּא.

405. וְהָאִי הוּא דְּאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מַהוּ דְּכְתִיב, (בראשית מט) אֶסְרִי לִגְפֹן עִירָה. אֶסְרִי לִגְפֹן, זִמּוּן קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לְקַשֵּׁרָא בְּגִינֵיהוֹן דִּישְׁרָאֵל דְּאֶקְרִין גִּפֹן. עִירָה, דְּהֵינּוּ קְטָנוֹתא דִּילָהוֹן, וּבְגִין דְּאֶקְרִין שׂוֹרֵק, דְּכְתִיב, (ירמיה ב) וְאֶנֶכִּי נִטְעַתִּיד שׂוֹרֵק. בְּנֵי אֶתְנָן, הָהוּא דְּנְפִיק מִסְטָרָא דְּהָאִי אֶתּוֹן.

406. וְאֵלּוּ עֲשֶׂרָה מִימִין וְעֲשֶׂרָה מִשְׁמַאל, וּנְכַלְלִים בְּשֵׁנִים הָאֵלֶּה, בְּלָם נִמְצָאִים בְּקֶסֶם. וְיֵשׁ עֲשֶׂרָה אַחֲרִים שֶׁל יָמִין וְעֲשֶׂרָה שֶׁל שְׁמַאל שְׁנֵי נִמְצָאִים בְּנִחֲשׁ. וְלִכְּנָן כְּתוּב כִּי לֹא נִחֲשׁ בִּיעֲקֹב וְלֹא קֶסֶם בִּישְׂרָאֵל. מַה הִטְעָם? בְּגִלָּל כִּי ה' אֱלֹהָיו עִמּוֹ. מַצֵּד הַנִּחֲשׁ יֵצֵא שׂוֹרִי, מַצֵּד הַקֶּסֶם יֵצֵא חֲמוּרִי, וְהוּא שׂוֹר וְחֲמוּר. וְעַל זֶה בְּלָעַם, בִּין שִׂידַע שְׁנֵי קָשָׁר בְּרִשּׁוֹת אַחֲרִית, וְאָמַר לוֹ אֵךְ אֵת הַדָּבָר וְגו' – הִיךְ לוֹ, וְאָמַר, וְאִיפֹה כְּבוֹדִי? מִיָּד הִסְתַּכַּל בְּכִשְׁפֵּיו וְלֹא מָצָא שִׁיחִיָּה בְּרִשּׁוֹתוֹ, רַק אֶתְנָן זוֹ.

406. וְהֵנִי י' מִימִינָא, וְי' מִשְׁמַאלָא, וְאַתְּכְלִיכָן בְּהֵנִי תִּרִי, כְּלָא אֵינּוֹן מִשְׁתַּכְּחוּי בְּקֶסֶם. וְאֵית עֲשֶׂרָה אֲזוּרִין דִּימִינָא וְעֲשֶׂרָה דִּישְׁמַאלָא, דְּמִשְׁתַּכְּחוּי בְּזוּזִי. וְעַל דָּא כְּתִיב, כִּי לֹא נִחֲשׁ בִּיעֲקֹב וְלֹא קֶסֶם בִּישְׂרָאֵל. מַה טַעֲמָא, בְּגִין כִּי י' אֱלֹהָיו עִמּוֹ. מִסְטָרָא דְּזוּזִי, נְפִיק שׂוֹרִי, מִסְטָרָא דְּקֶסֶם, נְפִיק זִמּוּרִי. וְהָאִי הוּא שׂוֹר וְזִמּוּר, וְעַל דָּא בְּלָעַם, בִּין דִּידַע דְּאַתְקִשֵׁר בְּרִשּׁוֹתָא אֲזוּרָא, וְאָמַר לִיה אֵךְ אֵת הַדָּבָר וְגו', אֲבָאִישׁ לִיה, וְאָמַר, וּמִה אֵן הִיא יִקְרָא דִּילִי. מִיָּד אֶסְתַּכַּל בְּזוּרִשׁוֹי, וְלֹא אֶשְׁכּוּז דִּיהָא בְּרִשּׁוֹתֶיהָ, אֶלָּא הָאִי אֶתּוֹן.

407. מִיָּד (במדבר כ"ב) וַיִּקָּם בְּלָעַם בַּבֶּקֶר וַיִּזְבּוּשׁ אֶת אֶתְנָנוֹ לְמַעַבְדַּר רַעוּתִיהָ בָּהּ, וַרְעוּתָא דְּבִלְכָּן. וְעַל דָּא וַיִּזְזֵר אֵף אֱלֹהִים כִּי הוֹלֵךְ הוּא. הוּא דִּיִּיקָא, דְּאֶפִּיק שְׁהוּצִיא עֲצָמוֹ מִרְשׁוֹתוֹ, מִמֶּה שְׁאָמַר לוֹ וְאָךְ

407. מִיָּד (במדבר כ"ב) וַיִּקָּם בְּלָעַם בַּבֶּקֶר וַיִּזְבּוּשׁ אֶת אֶתְנָנוֹ לְמַעַבְדַּר רַעוּתִיהָ בָּהּ, וַרְעוּתָא דְּבִלְכָּן. וְעַל דָּא וַיִּזְזֵר אֵף אֱלֹהִים כִּי הוֹלֵךְ הוּא. הוּא דִּיִּיקָא, דְּאֶפִּיק

את הדבר וגו'. בא תראה שכן הוא, שהרי בהתחלה נתן לו רשות, ואמר קום לך אתם. עכשיו שהיה הולך, למה ויחר אף אלהים? אלא משום שהולך הוא, הוא ברשותו, להוציא מאותו שאמר לו ואף את הדבר.

408. אמר לו הקדוש ברוך הוא, רשע, אתה מתקן ומזרז כלי וינף לצאת מרשותי – חייך, אתה ואתונך תהיו ברשותי. מיד – ויתניב מלאך ה'. מה זה ויתניב? אמר רבי אבא, יצא ועמד באמנות אחרת מאמנותו, שכלאף זה היה של רחמים. והינו מה שאמר רבי שמעון, רשעים מהפכים רחמים לדין. לשטן לו, שהרי לא היתה אמנותו.

409. אמר רבי אלעזר, לא שנה המלאך ולא יצא מאמנותו, אלא משום שכלאף זה היה מצד רחמים ועמד ממולו, סתר את חכמתו וקלקל רצונו. זהו שכתוב לשטן לו. לו היה לשטן, ונמצא שטן, אבל לאחר לא היה שטן.

410. למדנו, אמר רבי שמעון, כמה חכם היה בלעם בכשפיו על כל בני העולם, שהרי בשעה שהשגיח למצא עצה לצאת מרשות הקדוש ברוך הוא מאותו דבר, שכתוב ואף את הדבר, הסתכל בכשפיו ולא מצא, פרט לאותה אתון, מה כתוב? ויחבש את אתנו. הטעין אותה בכל הכשפים ובכל הקסמים שידע, והכניס בה והכלילה מכלם כדי לקלל את ישראל. מיד – ויחר אף אלהים כי הולך הוא. דוקא הוא, כמו שנתבאר. מה עשה הקדוש ברוך הוא? הקדים מלאך של רחמים לעמד ממולו, ויסתר בשפיו וקסמיו.

411. ובא וראה, שעד עכשיו לא כתוב ה', ולא נראה בקסמיו ובכשפיו, והרי פרשוה. ועכשיו, כיון שהתקין את אתונו וזרזה בתקוני כשפיו בצד הדין לקלל את ישראל, הקדים הקדוש ברוך הוא את מלאך הרחמים למולו,

גרמיה מרשותיה, במה דאמר ליה ואף את הדבר וגו'. תא וזוי דהכי הוא, דהא בקדמיתא יהב ליה רשותא, ואמר קום לך אתם, השתא דהוה אויל, אמאי ויזר אף אלהים. אלא בגין דהולך הוא, הוא ברשותיה דיליה, לנפקא מההוא דאמר ליה ואף את הדבר.

408. אמר ליה קודשא בריך הוא, (דף ר"ז ע"ב) רשע, אתה מתקן ומזרז ויניף לנפקא מן רשותי, וזייה אנת ואתנך ברשותי תהוון. מיד ויתניב מלאך יי. מאי ויתניב. אמר רבי אבא, נפק וקאים באומנותא אזורא, באומנותא דיליה, דהאי מלאכא דרזומי הוה. והיינו דאמר רבי שמעון, וזיביא מהפכי רזומי לדינא. לשטן לו, דהא לא אומנותא דיליה הוה.

409. אמר רבי אלעזר, לא שני מלאכא, ולא נפק באומנותא דיליה, אלא בגין דהוה האי מלאכא מסטרא דרזומי, וקאים לקבליה, סתיר וזכמתא דיליה, וקלקל רעותיה. דהא הוא דכתיב לשטן לו. לו הוה שטן, ואשתכח שטן, אבל לאזורא לא הוה שטן.

410. תאנא, אמר רבי שמעון, כמה זוכים הוה בלעם בזרשוי, על כל בני עולם, דהא בשעתא דאשגזו, לאשכחא עיטא לנפקא מרשותיה דקודשא בריך הוא, מההיא מלה דכתיב, ואף את הדבר וגו'. אסתכל בזרשוי, ולא אשכח בר ההיא אתון, מה כתיב, ויזבובש את אתונו, אטעין לה בכל זרשין, ובכל קסמין דהוה ידע, ואעיל בה, ואכליל לה מכלהו, בגין למיכל להו לישראל. מיד ויזר אף אלהים כי הולך הוא. הוא דייקא כמה דאתמר. מה עבד קודשא בריך הוא, אקדים למלאכא דרזומי. לקיימא לקבליה, ויסתיר זרשוי וקסמיו.

411. ותא וזוי, דעד השתא לא כתיב יי ולא אתונו בקסמיו וזרשוי. והא אוקמוה. והשתא כיון דאתקין אתגיה, וזרזה בתקוני זרשוי, בסטרא דדינא למיכל לישראל, אקדים קודשא בריך הוא למלאכא דרזומי לקבליה, ובשמא דרזומי, בגין לסתור וזכמתא דיליה,

ובשם הרחמים, כדי לסתור חכמתו ולהטות את אלתו מאותו הדרך, כמו שכתוב ותט האתון מן הדרך. דוקא מן הדרך. ועל זה לא כתוב ויתניצב מלאך האלהים, ויעמד מלאך האלהים, אלא מלאך ה', של רחמים.

412. אמר הקדוש ברוך הוא, רשע, אתה הטענת את אתונך בכשפיך בכמה צדדי דין מול בני – אני אעביר את המטען שלך ויהפך מדרך זה. מיד הקדים מלאך רחמים לשטן לו. דוקא לו, כמו שנתבאר.

413. ותרא האתון את מלאך ה' וגו'. אמר רבי יצחק, וכי למה ראתה היא, ובלעם שהיה חכם כל כך לא ראה? אמר רבי יוסי, חס ושלום שאותו רשע יסתכל במראה קדש. אמר לו, אם כך, הרי כתוב נפל וגלוי עינים! אמר לו, לא שמעתי בזה דבר, ולא אמר. אמר לו, אני שמעתי. כשהיה צריך להסתכל, היה נופל ורואה, וכעת לא הצטרף להסתכל.

414. אמר לו, אם כך, בדרגה עליונה יותר היה על כל נביאי האמונה, שהוא גלוי עינים, רואה ומסתכל בכבוד הקדוש ברוך הוא. והרי רבי שמעון אמר, בלעם היה יודע בכשפיו באותם בתרים תחתונים שלמטה, כמו שכתוב (יהושע יג) ואת בלעם בן בעור הקוסם. קראו הכתוב קוסם, של טנפת הטנפות, איך יסתכל בכבוד רבנו? ועוד, הרי אמר רבי שמעון, במראה אחד שראה לפי שעה, שכתוב ויגל ה' את עיני בלעם, התעקמו עיניו, ואתה אומר שהרי רואה בגלוי עינים ומסתכל בכבוד הקדוש ברוך הוא?

415. אמר לו, אני אחזור למולך, שלי ושלך צריך צחות. ודאי סודות תורה עליונים, ולא יכולים בני אדם לעמד עליהם. לכן אסור להקדים בדבר תורה עד שישמע דבר וידע

ולאסטאדה לאתניה מזההוא ארזוא, כמה דכתיב, ותט האתון מן הדרך. מן הדרך דייקא. ועל דא לא כתיב ויתניצב מלאך האלהים, ויעמוד מלאך האלהים, אלא מלאך ה' דרזומי.

412. אמר קודשא בריך הוא, רשע, אתה אטענת לאתנך בזורשך, בכמה סטרי דדיני לךבל בני. אנא אעבר טעונה, ויהפך מארזוא דא, מיד אקדים מלאכא דרזומי לשטן לו. לו דייקא. כמה דאתמר.

413. (במדבר כ"ב) ותרא האתון את מלאך ה' וגו'. אמר רבי יצחק, וכי אמאי זומאת היא, ובלעם דהוה זוכים כל כך לא זומא. אמר רבי יוסי, זוס ושלום דההוא רשע יסתכל בזיוו קדישא. אמר ליה, אי הכי, הא כתיב נופל וגלוי עינים. אמר ליה לא שמענא בהא מידי ולא אימא. אמר ליה אנא שמענא, דכד הוה אצטריך לאסתכלא, הוה נפיל וזומי. והשתא לא אצטריך לאסתכלא.

414. אמר ליה, אי הכי, בדרגא עלאה יתיר הוה על כל נביאי מהימנותא, דאיהו גלוי עינים, זומי ואסתכל ביקרא דקודשא בריך הוא. והא רבי שמעון אמר, בלעם בזורשוי, הוה ידע באינון כתרין תתאין דלתתא, כמה דכתיב, (יהושע יג) ואת בלעם בן בעור הקוסם, קוסם קרייה קרא, דטנופא דטנופי, היה יסתכל ביקרא דמאריה. ועוד, הא אמר רבי שמעון, בזיוו זור דרזוא לפום שעתא, דכתיב ויגל ה' את עיני בלעם, אתעקיבו עיניו, ואת אמרת דהוה זומי בגלוי דעיניו, ואסתכל ביקרא דקודשא בריך הוא.

415. אמר ליה, אנא אהדרנא לךבך. ידי ודיך בעי צוותא. ודאי רזי אורייתא עלאין, ולא יכולין בני עלמא למיקם עליהו. בגין כך אסיר לאקדמא במלה

אותו על בריו. באו לפני רבי שמעון ואמרו דבר לפניו.

דאורייתא, עד דישמע מלה וידע לה על בורייה. אתו לקמיה דרבי שמעון אמרו מלה קמיה.

416. פתח ואמר, (תהלים ח) מה אנוש כי תזכרנו וגו'. פסוק זה פרשוהו שממני העולם אמרו אותו בשעה שעלה ברצון הקדוש ברוך הוא לברא אדם. קרא לכתות כתות של מלאכי עליון והושיבם לפניו. אמר להם, אני רוצה לברא אדם. אמרו לפניו, (שם מט) ואדם ביקר כל ילין וגו'. הושיט הקדוש ברוך הוא אצבעו ושרף אותם. הושיב כתות אחרות לפניו. אמר להם, אני רוצה לברא אדם. אמרו לפניו, מה אנוש כי תזכרנו? מה טיבו של אדם זה? אמר להם, בן אדם שיהיה בצלם שלנו, שתהיה חכמתו עליונה מחכמתכם.

416. פתחו ואמרו, (תהלים ח) מה אנוש כי תזכרנו וגו', האי קרא אוקמוה, דממנן דעלמא אמרוה, בשעתא דסליק ברעותיה דקודשא בריך הוא למברי אנשא. קרא לכתות כתות דמלאכי עלאה, ואותיב לון קמיה. אמר לון, בעינא למברי אדם. אמרו קמיה, (תהלים מט) ואדם ביקר כל ילין וגו'. אושיט קודשא בריך הוא אצבעא דיליה, ואוקיד לון. אותיב כתות אזורנין קמיה, אמר לון בעינא למברי אדם. אמרו קמיה, (דף ר"ח ע"א) מה אנוש כי תזכרנו. מה טיבו דבר נש דא. אמר לון, בר נש דיהא בעלמא דידן, דיהא זוכמתא דיליה, עלאה מוזכמתכון.

417. כיון שברא אדם, וחטא, ויצא זכאי לפניו, באו עזרא ועזרא"ל, אמרו לפניו: פתחון פה יש לנו אליך, הרי בן אדם שעשית חטא לפניך! אמר להם: אלמלא תהיו מצויים אצלם וכו'. מה עשה הקדוש ברוך הוא? הפילם מדרגתם הקדושה מהשמים.

417. כיון דברא אדם, וחטא, ונפק בדימוס קמיה, אתו עזרא ועזרא"ל, אמרו קמיה, פתחון פה אית לן זכר, הא בר נש דעבדת זוטא קמך. אמר להו, אכלמלי תהוון שכיזי גביהו וכו'. מה עבד קודשא בריך הוא. אפיל לון מדרגא קדישא דלהון מן שמיא.

418. אמר רבי שמעון, השתא אהדרנא לתיובתייכו. דבלעם אמר נופל וגלוי עינים, אי נימא דלא הוה הכי, ושיבוזי קא משיבוז גרמיה, הוה יכתוב קודשא בריך הוא מלה כדיבא באורייתא. ואי מלה דקשויט היא, הוה ישתבוז ההוא רשע בדרגא עלאה על כל גביאי מהימנותא. ועוד, דהא לא שריא קדושה דלעילא, אלא באתריה דאתנוזי ליה.

418. אמר רבי שמעון, השתא אהדרנא לתיובתייכו. דבלעם אמר נופל וגלוי עינים, אי נימא דלא הוה הכי, ושיבוזי קא משיבוז גרמיה, הוה יכתוב קודשא בריך הוא מלה כדיבא באורייתא. ואי מלה דקשויט היא, הוה ישתבוז ההוא רשע בדרגא עלאה על כל גביאי מהימנותא. ועוד, דהא לא שריא קדושה דלעילא, אלא באתריה דאתנוזי ליה.

419. בעת חזרנו לדבר הראשון. אחרי שהפילם הקדוש ברוך הוא ממקומם הקדוש, טעו אחר נשות העולם והטעו את העולם. כאן יש להסתכל, והרי כתוב (תהלים קד) עשה מלאכיו רוחות וגו'. והרי מלאכים אלו היו, איך יכלו להתקיים בארץ? אלא בא וראה, כל אותם (מלאכים) שלמעלה לא עומדים ולא יכולים לעמד, רק באור עליון

419. השתא אהדרנא למלה קדמאה. בתר דאפיל לון קודשא בריך הוא, מאתר קדישא דלהון. טעו בתר נשי עלמא, ואטעו עלמא. הכא אית לאסתכלא, והא כתיב (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות וגו'. והא אלן מלאכין הוו, איך יכלו לאתקיימא בארעא. אלא תא זוזי, כל אינון (מלאכים) דלעילא, לא קיימין, ולא יכלין למייקם, בר בנהורא עלאה דגהיר לון, וקיים לון. ואי

שְׁמַיִר לָהֶם וּמְקִיִּים אוֹתָם. וְאִם פּוֹסֵק מֵהֶם אוֹתוֹ הָאוֹר, לֹא יִכּוּלִים לַעֲמֹד. כָּל שָׁכֵן אוֹתָם שֶׁהַפִּילִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַפְּסִיק מֵהֶם אוֹתוֹ הָאוֹר שֶׁלְמַעַלָּה שֶׁהִשְׁתַּנָּה זִיּוּם. וּבְשִׁירָדוֹ וְשָׁלַט בָּהֶם אֲוִיר הָעוֹלָם, הִשְׁתַּנּוּ בִּדְרָגָה אַחֲרֵת.

פְּסִיק מִזִּיּוּהוּ הֵהוּא זֶהוּרָא דְלַעֲיָלָא, לֹא יִכּוּלִין לְמִיָּקָם. כָּל שָׁכֵן אֵלָיִן דְּאִפִּיל לֹון קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּפְסִיק מִזִּיּוּהוּ הֵהוּא זֶהוּרָא דְלַעֲיָלָא, דְּאִשְׁתַּנִּי זִיּוּהִיו. וְכַךְ נִזְוָתוֹ וְשָׁלִיט בָּהוּ אֲוִירָא דְעֻלְמָא, אִשְׁתַּנּוּ בִּדְרָגָא אַזְוָרָא.

420. בֹּא וְרֹא, הֵמֶן שֶׁהִיא יוֹרֵד לִישְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר, אוֹתוֹ מִן הִיָּה מִטַּל שֶׁלְמַעַלָּה, שֶׁהִיא יוֹרֵד מִהַעֲתִיק הַנִּסְתָּר שֶׁל כָּל הַנִּסְתָּרִים. וּבְשֶׁהִיא נֹוֹחַת, הִיָּה אֲוִיר מֵאִיר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וּמִמֶּנּוּ נִזּוֹן שְׂדֵה הַתְּפוּחִים וּמִלֵּאכִים עֲלִיוֹנִים. וּבְשֶׁהִיא יוֹרֵד לְמִטָּה וְשׁוֹלֵט בּוֹ אֲוִיר הָעוֹלָם, הִיָּה מְגִלִּיד נִקְפָּא, וּמִשְׁתַּנָּה זִיּוּ, וְלֹא הִיָּה זִיּוּ אֵלָא כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּמִדְבָּר יא) וְהֵמֶן בְּזֶרַע גֹּד הוּא וְגו', וְלֹא יוֹתֵר. וְכָל שָׁכֵן הַמִּלֵּאכִים, כִּיּוֹן שִׁירָדוֹ וְשָׁלֵט בָּהֶם אֲוִיר, הִשְׁתַּנּוּ מֵאוֹתָה דְרָגָה רֵאשׁוֹנָה שֶׁהָיָה בָּהּ.

420. תָּא זִיּוּ, מִנָּא דִּהוּה זִיּוּת לָהוּ לִישְׂרָאֵל בְּמִדְבָּרָא, הֵהוּא מִנָּא הוּה, מִטַּלָּא דְלַעֲיָלָא, דִּהוּה זִיּוּת מִעֲתִיקָא סְתִיבָא דְכָל סְתִיבִין. וְכֹד הוּה זִיּוּת, הוּה זִהוּרִיָּה זִהוּר בְּכָלָהוּ עֻלְמִין, וּמִנָּה אֵתָּוֹן זִזְקֵל דְּתַפּוּזִין, וּמִלֵּאכִי עֻלְאִי. וְכֹד הוּה זִיּוּת לְתַתָּא, וְשָׁלִיט בֵּיה אֲוִירָא דְעֻלְמָא, אֲגִלִּיד, וְאִשְׁתַּנִּי זִיּוּת, וְלֹא הוּה זִיּוּת אֵלָא כְּמָה דְכְּתִיב, (בְּמִדְבָּר יא) וְהֵמֶן בְּזֶרַע גֹּד הוּא וְגו', וְלֹא יוֹתֵר. וְכָל שָׁכֵן מִלֵּאכִין, כִּיּוֹן דְּנִזְוָתוֹ וְשָׁלִיט בָּהוּ אֲוִירָא, אִשְׁתַּנּוּ מִהֵהוּא דְרָגָא קְדָמָה דִּהוּו.

421. מֶה עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? רֹא, שֶׁהִטְעוּ אֶת הָעוֹלָם, קִשְׁרָם בְּשִׁלְשָׁאוֹת בְּרוּל בְּהַר הַחֹשֶׁךְ. בְּאִיָּה מְקוֹם יוֹשְׁבִים? בְּעֵמֶק הַהָר. הוֹשִׁיב אֶת עֲזָ"א, וְזָרַק חֹשֶׁךְ הַפְּנִים. מִשּׁוּם שֶׁבְּאוֹתָה שְׁעָה שֶׁקִּשְׁרָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הִתְחַזַּק וְהִרְגִּיז כָּלפִי מַעַלָּה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִפִּילוֹ בְּעֵמֶק עַד צִוְּאוֹ, וְזָרַק חֹשֶׁךְ בְּפָנָיו. עֲזָ"א לֹא הִתְחַזַּק, הוֹשִׁיבוּ לְפָנָיו, וְהָאִיר לוֹ הַחֹשֶׁךְ.

421. מֶה עָבַד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא. זִזְמָא דְאִשְׁתַּעֲיִין עֻלְמָא, קִשְׁרָ לֹון בְּשִׁלְשָׁלָאִי דְפָרוּלָא בְּטוֹרָא דְזִיּוּשׁוּכָא, בָּאָן אֵתֵר יִתְבִּי. בְּעִמִּיקָא דְטוֹרִי. אוֹתִיב לִיה לַעֲזָ"א, וּרְמִי זִיּוּשׁוּכָא דְאִנְפִּין. בְּגִין דִּהִיָּא שִׁעֲתָא דְקִשְׁרָ לֹון קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֵתִתְקַף וְאַרְגִּיז כָּלפִי מַעַלָּה, וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִפִּיל לִיה בְּעוֹמִיקָא עַד קְדָלִיָּה, וְזָרִיק זִיּוּשׁוּכָא בְּאִנְפּוֹי. עֲזָ"א לֹא אֵתִתְקַף, אוֹתִיבִיה גְּבִיָּה, וְנִהִיר לִיה זִיּוּשׁוּכָא.

422. וּבְנֵי הָעוֹלָם שִׁוְדָּעִים מְקוֹמָם, בָּאִים אֲלֵיהֶם וּמִלְמָדִים אֶת בְּנֵי הָאָדָם בְּשָׁפִים וּנְחָשִׁים וְקִסְמִים. וְאוֹתָם הָרִי הַחֹשֶׁךְ נִקְרָאִים הָרִי קָדָם. מֶה הִטְעָם? מִשּׁוּם שֶׁהַחֹשֶׁךְ מְקַדֵּם לָאוֹר, וּמִשּׁוּם זֶה הָרִי הַחֹשֶׁךְ נִקְרָאִים הָרִי קָדָם. לָכֵן וּבִלְעָם לְמַדוּ מֵהֶם בְּשָׁפִים, וְהִינוּ מֶה שֶׁאָמַר בִּלְעָם, מִן אֲרָם יִנְחֵנִי בִּלְק מִלָּךְ מוֹאָב מִהָרִי קָדָם וְגו'.

422. וּבְנֵי עֻלְמָא דִּידְעִין אֵתִרִיָּהוּ, אֵתִיָּן לְגְּבִיָּהוּ, וְאוֹלְפִין לֹון לְבְנֵי נְשָׂא זִרְשִׁין וְנִזְוִשִׁין וְקִסְמִין. וְאִינוֹן טוֹרִי זִיּוּשׁוּכָא, אֲקָרוֹן הָרִי קָדָם. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּזִיּוּשׁוּכָא אֲקָדִים לְזִהוּרָא. וּבְגִין כֶּךָ, טוֹרִי זִיּוּשׁוּכָא, הָרִי קָדָם אֲקָרוֹן. לָכֵן וּבִלְעָם מִזִּיּוּהוּ אוֹלְפִי זִרְשִׁין. וְהִינוּ דְאָמַר בִּלְעָם, מִן אֲרָם יִנְחֵנִי בִּלְק מִלָּךְ מוֹאָב מִהָרִי קָדָם וְגו'.

423. בֹּא וְרֹא, בִּלְעָם הִיָּה מִשְׁבּוֹחַ אֶת עֲצָמוֹ מִמְּקוֹם זֶה, וְאָמַר, נָאִם שִׁמְעָ אֲמִרִי אֵל וְגו'.

423. תָּא זִיּוּ, בִּלְעָם הוּה קָא מִשְׁבּוֹחַ גְּבִיָּה מִהֵאִי אֵתֵר, וְאָמַר נָאִם שׁוֹמֵעַ אֲמִרִי אֵל וְגו'. בְּגִין דִּעֲזָ"א

משום שעז"א ועז"ל אומרים לאותם בני העולם מאותם דברים עליונים שידעו בתחלה למעלה, ומדברים מעולם הקדוש שהיו בו. זהו שכתוב שמע אמרי אל. לא כתוב שומע קול אל, אלא אמרי אל, אותן אמירות שאומרים ממנו. מי שבא מהשעור ושואלים אותו מאיפה אתה בא – אומר: מלשמע דברי המלך הקדוש. כך נאם שמע אמרי אל. וידע דעת עליון, שהיה יודע בשעה שהדין תלוי בעולם, ומכון השעה בכשפיו.

424. אשר מוזהה שדי יחזה, מאן מוזהה שדי. אפ"ן אינן נפל וגלוי עינים. ואלו הם עז"א ועז"ל. נפל – זה עז"א, שהעמיקו הקדוש ברוך הוא בעמק החשך, וישוב בעמק עד צוארו כמו שאמרנו, וחשך נזרק בפניו, ולכן נקרא נפל. נפל פעם אחת מהשמים, ונפל פעם אחרת אחר כך בעמק החשך. עז"א – הוא גלוי עינים, שהרי לא נזרק חשך עליו, שלא התחזק ולא הרגיו למעלה כמו אותו שלמעלה. ובלעם קרא להם מחזה שדי, שהם נפל וגלוי עינים.

425. ובאותו זמן לא נשאר בעולם מי שימצא לפניהם, פרט לו. ובכל יום היה נסתר באותם הרים עמקם. זהו שכתוב ינחני בלק מלך מואב מהררי קדם. מהררי קדם פודאי, ולא מארץ בני קדם.

426. אמר רבי שמעון, כמה פעמים אמרתי לך דבר זה, ולא מסתכלים החברים, שהרי הקדוש ברוך הוא לא משרה שכינתו, רק במקום קדוש, במקום שראוי להשרות עליו. וכן הקדוש ברוך הוא מכריז ואומר, (דברים יח) לא ימצא בך מעביר בנו וגו', והוא שבא (בא) להתערב אתם. אלא אשרי חלקם של ישראל שהקדוש ברוך הוא קדשם לשרות ביניהם. והינו מה שכתוב, (שם

ועז"ל, אמרי לאינון בני עולם, מאילין מלין עלאין, דהוו ידעי בקדמיותא לעילא. ומשתעי בעלמא קדישא דהוו ביה, דהא הוא דכתיב שומע אמרי אל. שומע קול אל, לא כתיב, אלא אמרי אל, אינן אמירן דאמרי מניה. מאן דאתי מפרקא, ושאלין ליה מאן אתי. אמר, מלמשיבוע מלין דמלכא קדישא. כך נאם שמע אמרי אל. וידע דעת עליון, דהוה ידע שעתא דתליא דינא בעלמא, ומכוין שעתא בוזרשי.

424. אשר מוזהה שדי יחזה, מאן מוזהה שדי. אפ"ן אינן נפל וגלוי עינים. ואל"ן אינן (לך לך פ"ח ע"ב, לקמן ר"ב ע"א, פנחס רל"ב ע"א) עז"א ועז"ל. נפל: דא עז"א, דאעמיק ליה קודשא בריך הוא בעומקא וזשוכא, ויתיב בעומקא עד קדליה בדקאמרן, וזשוכא אודרך באנפוי. ועל דא אקרי נפל. נפל זמנא וזדא מן שמיא, ונפל זמנא אזורא, לבתר, בעומקא דזשוכא. עז"ל: הוא גלוי עינים, דהא לא אודרך וזשוכא עליה. דלא אתתקף, ולא ארגיו כההוא דלעילא. (דף ר"ח ע"ב) ובכלעם קרי לון מוזהה שדי, דאינן נפל וגלוי עינים.

425. ובההוא זמנא, לא אשתאר בעלמא, דישתכחז גביהו, בר איהו. ובכל יומא, הוה אסתים באינון טורי עמוהון. דהא הוא דכתיב, ינחני בלק מלך מואב מהררי קדם. מהררי קדם ודאי, ולא מארץ בני קדם.

426. אמר רבי שמעון, כמה זמנן אמינא מלה דא, ולא מסתכלי זביריא, דהא קודשא בריך הוא לא שריא שכינתא, אלא באתר קדישא, באתר דאתווי לשריא עליו. וכן קודשא בריך הוא מכריז ואומר, (דברים יח) לא ימצא בך מעביר בנו וגו'. והוא דאתי (ו"א אתי) לאתערבא בהדיהו. אלא זכאה וזולקיהו דישראל, דקודשא בריך הוא קדיש לון לשריא ביניהו. והינו דכתיב, (דברים כג) כי יי אלהיך

(ג) כי ה' אלהיך מתהלך בקרב מחנך וגו'. ומשום שהוא מתהלך בקרב מחנך, כתוב והיה מחנך קדוש וגו'. וכתוב (ויקרא כ) והייתם קדשים וגו'. וכתוב (שם יח) אל תטמאו בכל אלה וגו'. וכתוב (שם כ) ואקץ בם וגו'. שלא יכלתי לקרב אליהם, והשרו אותי בחוץ. אשרי חלקם של ישראל, ואשרי חלק הנביאים הנאמנים הקדושים, שהם קדושים, ויש להם חלק להשתמש בקדשה העליונה.

427. ונראה האתון את מלאך ה' נצב בדרך וחרבו שלופה בידו. (בדרך, באותו דרך שהיה שוקע (נמצא) בתוכה. וחרבו שלופה בידו, וכי אם הוא יצא מול האתון הו', לשם מה צריך חרב? ואם הוא יוצא מול בלעם, למה ראתה האתון שלו, והוא לא ראה? אלא הכל הודמן. אותו מלאך מודמן מול האתון להוציאה מאותו הדרך שנטען בה. ובמה? ברחמים. והודמן מול בלעם, להענישו על שרצה ללכת ברשותו ולא ברשות אחרת (שלמעלה).

428. אמר רבי יוסי, בעת יש לשאל: אם דבריו היו באים מצד בתרים התחתונים ולא ממקום אחר, למה כתוב ויבא האלהים אל בלעם וגו', ואף את הדבר וגו'? אמר רבי יצחק, (בשביל ישראל סזר המלאך לדבר אתו. שאם תאמר שהקדוש ברוך הוא דבר אתו, והוא אמר אף את הדבר וגו' - חס ושלום! שהרי אותו מלאך אמר לו, ואפס את הדבר וגו'. שאם תאמר, ויאמר אלהים אל בלעם וגו') כך למדת, שהרי אלהים של פאן, כלם מלאך היה. ואותו הוא מקום שבא מצד דין הקשה שבו אחוזים פח ותקף אותם בתרים תחתונים שבלעם היה משתמש בהם. ומשום כך, ויבא אלהים אל בלעם. ויאמר אלהים אל בלעם. שלפעמים נקרא מלאך בשם עליון.

מתהלך בקרב מוֹנֵיף וגו'. ובגין שהוא מתהלך בקרב מוֹנֵיף, כתיב והיה מוֹנֵיף קדוש וגו'. וכתוב (ויקרא כ) והייתם קדושים וגו'. וכתוב (ויקרא יח) אל תטמאו בכל אלה וגו'. וכתוב (ויקרא כ) ואקץ בם וגו'. דלא יכלנא לקרבא גבייהו, ושרו לי לבר. ופאה זולקיהון דישראל, ופאה זולקיהון דגביאי מדיבני קדישי, דאינון קדישין, ואית לון זולקא לאשתמשא בקדושה עלאה.

427. (במדבר כ"ב) ונראה האתון את מלאך יי נצב בדרך וחרבו שלופה בידו, (ו"א בדרך), בההוא ארוזא דהיה אשתקע (ו"א אשתכח) בגווה. וחרבו שלופה בידו, וכי אי איהו נפיק לקביל האי אתון, מאי בעי זורבא. ואי איהו נפיק לקבליה דבלעם, אמאי זומאת אתניה, ואיהו לא זומא. אלא כלא אוזמן. ההוא מלאכא מודמן לקבליה דאתון, לאפקא לה מן ההוא ארוזא דאתטען בה. ובמה. ברזומי. ואוזמן לקבליה דבלעם, לאענשא ליה, על דאיהו הוה בעי למיהר ברשותיה, ולא ברשותא אוזרא (ו"א דלעילא).

428. אמר רבי יוסי, השתא אית לשאלא, אי מלוי הו' אתין מסטרא דכתרין תתאין, ולא מאתר אוזרא, אמאי כתיב ויבא אלהים אל בלעם וגו', ואף את הדבר וגו'. אמר רבי יצחק (בגיניהון דישראל אתהדר מלאכא למללא עמיה. דאי תימא דקודשא בריך הוא מליל עמיה והוא אמר אך את הדבר וגו'. חס ושלום דהא ההוא מלאכא אמר ליה ואפס את הדבר וגו', דאי תימא ויאמר אלהים אל בלעם וגו'). הכי אולפנא. דהאי אלהים דהכא פלהו מלאכא הוה. וההוא איהו אתר דאתי מסטרא דדינא קשיא, דבית אוזידן וזילא ותוקפא דאינון כתרין תתאין, דהוה משתמש בהו בלעם. ובגין כך, ויבא אלהים אל בלעם. ויאמר אלהים אל בלעם. דלומנין אתקרי מלאכא בשמא עלאה.

429. ותט האתון מן הדרך, סטאת מן ההוא ארוזא, דהות טעינא מסטרא דדינא קשיא, להבליהון דישראל. ובמה זומא בלעם, דהיא סטאת מההוא ארוזא. אלא הכי אמר רבי שמעון, דאפילו בארוזא, בעא לאבאשא להו לישראל, בזוילא דאתניה. וכיון דלא סליק בידוי, מה כתיב, ויך את האתון במקל. אטען לה, ואלבש לה, בזרוזי דינא קשיא תקיפא. הדיא הוא דכתיב במקל. במקל דייקא. דאיהו דינא קשיא תקיפא. במקלו לא כתיב, אלא במקל.

430. פוק זומי, כמה תקיפא זוכמתא דההוא רשע, ותיאובתא דיליה לאבאשא להון לישראל, דאיהו אשגזו לנפקא מרשותא דלעילא, בגין דתיאובתיה לאתייקרא, ולאבאשא להו לישראל.

431. (במדבר כ"ב) ויעמוד מלאך יי במישעול הפרמים וגו'. מה כתיב לעילא, בקדמיתא כתיב, ותט האתון מן הדרך ותלך בשדה, ותלך בארוז מישר, מסטרא דשדה, (אתער) וארכינת ממה דהיה בה. ויך בלעם את האתון להטותה הדרך לאסטאה לה מההוא ארוזא דשדה. אמר רבי יוסי, בין מלאכא ובין בלעם הות אתנא בעאקו. לבתר כד זומא בלעם, דלא הוה יכיל, כדין ויך את האתון במקל. כמה דאתמר.

432. ויעמוד מלאך יי וגו'. אמר רבי אבא, כמה אית לן לאסתכלא במלי דאורייתא, הני קראי רמיזי (דף ר"ט ע"א) בזוכמתא עלאה. וכי למננא זפק האי מלאכא, לאתוואה לזוד אתנא. או למיקם בין כרמיא להבילה, זמנא הכא וזמנא הכא. אלא כלא רזא עלאה הוא, וכלא בעי קודשא בריך הוא בגין לאגנא עליהו דישראל, ולא ישלטו בהו זינן בישין, בגין דאינן זולקיה דקודשא בריך הוא.

433. ויעמוד מלאך יי וגו'. תאנא, מסטרא דאמא, כד איהי מתעטרא, נפקין בעטרהא אלה וזמש מאה סטרי גליפין בתכשיטה. וכד בעאת לאודווגא במלכא,

429. ותט האתון מן הדרך, סטתה מאותו הדרך, שהיתה טעונה מצד דין הקשה בנגד ישראל. ובמה ראה בלעם שהיא סטתה מאותו הדרך? אלא כך אמר רבי שמעון, שאפילו בדרך רצה להזיק לישראל בכח אתונו. וכיון שלא עלתה בידו, מה כתוב? ויך את האתון במקל. הטעין אותה והלביש אותה בזרוזי דין קשה וחזק. זהו שכתוב במקל, במקל דוקא, שהוא דין קשה תקיף. במקלו לא כתוב, אלא במקל.

430. צא וראה כמה תקיפה חכמת אותו רשע ותאותו להזיק להם לישראל, שהוא השגים לצאת מרשות שלמעלה בגלל תאותו להתכבד ולהזיק להם לישראל.

431. ויעמד מלאך ה' במישעול הפרמים וגו'. מה כתוב למעלה? בהתחלה כתוב ותט האתון מן הדרך ותלך בשדה. ותלך בדרך ישר, מצד השדה, (התעוררה) ונטתה ממה שהיה בה. ויך בלעם את האתון להטותה הדרך, להסטותה מאותו דרך של השדה. אמר רבי יוסי, בין המלאך ובין בלעם הייתה האתון במצוקה. אחר כך ראה בלעם שלא היה יכול, אז ויך את האתון במקל, כמו שנתבאר.

432. ויעמד מלאך ה' וגו'. אמר רבי אבא, כמה יש לנו להסתכל בדברי התורה. פסוקים אלו רמיזים בחכמה עליונה. וכי לחנם יצא מלאך זה להראות לאתון אחת, או לעמד מולה בין הפרמים פעם כאן ופעם כן? אלא הכל סוד עליון הוא, והכל רצה הקדוש ברוך הוא כדי להגן על ישראל ולא ישלטו בהם מינים רעים, משום שהם חלקו של הקדוש ברוך הוא.

433. ויעמד מלאך ה' וגו'. למדנו, מצד האמא, כשהיא מתעטרת, יוצאים בעטרתיה אלה וחמש מאות צדדים חקוקים

בתכשיטיה. וכשרוצה להזדוג במלך, מתעטרת בעטרה אחת של ארבעה גונים. אותם גונים לוחטים בארבעת צדדי העולם, כל גון וגון לוחט שלש פעמים באותו צד, שהם שנים עשר תחומים חקוקים, ונכנסים ונכללים בשנים עשר אחרים.

434. בראש העטרה יש ארבע חומות לארבעה צדדים, והם מגדלות, כמו שנאמר (שיר השירים ה) מגדלות מרקחים. מה זה מרקחים? כמו שנאמר (שם ג) מכל אבקת רוכל. ועל כל מגדל ומגדל שלשה פתחים קבועים באבנים טובות מכל צד וצד. עטרה זו מאירה (טהורה) (טמירה) בדלוגים של אופיר בשביל כבוד המלך, כמו שכתוב (ישעיה יג) אוקיר אנוש מפז וגו'.

435. תחת העטרה תלויים זגי זהב סביבותיה, זג זהב מצד זה, וזג זהב מצד זה, ורמון אחד. (בתוך) בגון אותו רמון יש אלף זגים, וכל זג מהם לוחט באדם ולבן. אותו רמון נחלק לארבעה חלקים, ויש פתח לראות זגיו. שלש מאות ועשרים וחמשה זגים לצד זה, וכן לכל צד וצד, עד שלוהטים ארבעה צדדי העולם ממראה כל פלח ופלח, והם נקראים פלח הרמון, כמו שכתוב (שיר השירים ד) כפלח הרמון רקתך מבעד לצמתך.

436. ארבעה גלגלים בפלחי ארבע הזויות לזקחים בגלגול את אותה עטרה, ובשלוש זקחים אותה, מזדקפים למעלה. עד שמגיעים לגלגול פלח העליון, שנוהם יומם ולילה, מתחברים כל אותם פלחים, ולזקחים העטרה וזקפים אותה. וקול אותם הגלגלים נשמע בכל הרקיעים. לקול נעימותם רועשים כל בחות השמים, וכלם שואלים זה לזה, עד שכלם אומרים: (יחזקאל ג) ברוך כבוד ה' ממקומו.

מתעטרא בזוד עטרא דארבע גוונין. (גוונין) אינן גוונין מתלהטן בארבע סטרי עלמא, כל גוונא וגוונא מתלהטא תלת זמנין בההוא סטרא. דאינן תריסר תזוזמי גליפין. ועאלין ואתכלילו בתריסר אזורין.

434. ברישא העטרא, אית ד' שורין לד' סטריין, ואינן מגדלות, כמה דאת אמר (שיר השירים ה) מגדלות מרקחים. מהו מרקחים. כמה דאת אמר, (שיר השירים ג) מכל אבקת רוכל. ועל כל מגדלא ומגדלא ג' פתוזין, קביעין באבנין טבן, מכל סטרא וסטרא. האי עטרא, נהירא (ס"א טהירא) (ס"א טמירא) בדלוגין דאופיר, בגין יקרא דמלכא, כמה דכתיב, (ישעיה יג) אוקיר אנוש מפז וגו'.

435. תזוזות עטרא, תליין זגי דדהבא בסוזרנהא, וזא דדהבא מסטרא דא, וזא דדהבא מסטרא דא, וזוד רמונא. (ס"א בגו) כגון ההוא רמונא, אית בה אלף זגין, וכל זא מנייהו, מתלהטא בסומקא בזוזורא. ההוא רמונא אתפלג בפלוגין ארבע, וקיימא פתיזא, לאתזוזאה זגהא. תלת מאה ועשרין וזומש זגין לסטרא דא, וכן לכל סטרא וסטרא, עד דמתלהטן ארבע סטרי עלמא, מוזיו דכל פלכא ופלכא, ואינן אקרון פלח הרמון. כמה דכתיב, (שיר השירים ד) כפלח הרמון רקתך מבעד לצמתך.

436. ארבע גלגלין בפלחי ארבע זוין, נטלין בגלגולא לההוא עטרא, וכד נטלי לה, אזדקפן לעילא. עד דמוטו לגלגולא הפלכא עלאה, דגהים יממא וליליתא, מתזוזברן כל אינן פלכין, ונטלין לעטרא, וזקפן לה. וקלא דאינן גלגלין, אשתמע בכלהו רקיעין. לקל נעימותא מתרעשין כל זיילי שמיא, וכלהו שאלין דא לדא, עד דכלהו אמרי (יחזקאל ג) ברוך כבוד ה' ממקומו.

437. כד מוֹדוּג מִלְכָּא בְּמִטְרוֹנִיתָא, סִלְקָא עֲטָרָא דָּא, וְאַתֵּישְׁבֶּת בְּרִישָׁא דְּמִטְרוֹנִיתָא. כְּדִין נְזוּת זוּד עֲטָרָא עֲלָאָה, קְבִיעָא דְּכָל אַבְן טָבָא, וְזוּזוּר וְשׁוּשָׁן, בְּסוֹרְנָהָא. בְּשִׁית גִּלְגֻּלִין אֲתִיָּא, לְשִׁית סְטָרִין דְּעֲלָמָא, שִׁית גְּדִפִין דְּנֶשֶׁר נְטִלִין לָהּ. בְּפִלְכוּי זַמְשִׁין (ס"א פִּלְכִין) עֲנָבִין סוֹרְנָהָא, דְּגָלִיף בָּהּ אִימָא עֲלָאָה. קְבִיעָאן בְּאַבְן טָבָא, זוּזוּר וְסוּמָק יְרוֹק וְאוּכָם תְּכֵלֵא וְאַרְגָּוִינָא. שִׁית מָאָה וְתֵלֶת עֶשֶׂר זַוּוּיִין, לְכָל סְטָרָא וְסְטָרָא.

438. אֵלֶף וְשִׁית מָאָה מְגִדְלִין, לְכָל סְטָרָא וְסְטָרָא. וְכָל מְגִדְלָא וּמְגִדְלָא, טוֹרִין קְבִיעִין. פְּרוּזִין לְעִילָא, אֲשֶׁתְּאַבְן בְּכִיתוּנָא (ס"א בַּפְתוּרָא) דְּאִימָא עֲלָאָה, בְּמִשּׁוֹן רַבּוּת דִּילָהּ. כְּדִין אִימָא, בְּלוּזִישׁוֹ, נְגִיד מִתְנָן עֲלָאִין, וְשֶׁדֶר וְקָבֵעַ לֹון בְּהֵוָּא עֲטָרָא. לְבִתֵּר אֲנָגִיד נְזוּלִי דְּמִשּׁוֹן רַבּוּת קְדִישָׁא, עַל רִישָׁא דְּמִלְכָּא. וּמִרִישִׁיָּהּ, נְזוּתִית הֵוָּא מִשּׁוֹן טָבָא עֲלָאָה, עַל דִּיקְנִיָּה יִקְרָא. וּמִתְמָן נְגִיד עַל אֵינוֹן לְבוּשִׁי מִלְכָּא. הָדָא הוּא דְּכֵתִיב, (תְּהִלִּים קלג) בְּשֶׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ יוֹרֵד עַל הַקֶּן וְגו'.

439. אַחֲרֵי כֵן חוֹזֶרֶת הָעֲטָרָה, וּמַעֲטָרֶת אוֹתָהּ הָאֵם הָעֲלִינָה בְּאוֹתָהּ עֲטָרָה, וּפּוֹרֶשֶׁת אוֹתָהּ עָלֶיהָ וְעַל הַמִּלְכָּה, לְבוּשִׁי כְבוֹד בְּאוֹתָהּ עֲטָרָה. וְאִזְנֵי נֶשֶׁמַע קוֹל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) צִאִינָה וְרִאִינָה וְגו'. אִזְנֵי חֲדוּהָ הִיא בְּכָל בְּנֵי הַמֶּלֶךְ. וּמִי הֵם? כָּל אוֹתָם שְׂבָאוֹ מִצֵּד יִשְׂרָאֵל, שְׁהָרִי לֹא מְזוּדָגִים בָּהֶם וְלֹא עוֹמְדִים עִמָּהֶם, פֶּרֶט לְאוֹתָם יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּנֵי הַבַּיִת וּמְשֻׁמֵּשִׁים אוֹתָם. וְאִזְנֵי בְּרָכוֹת שׁוֹיִצָּאוֹת מֵהֶם, שֶׁל יִשְׂרָאֵל הֵן.

440. וְיִשְׂרָאֵל נְטִלִין כָּלָא, וּמִשְׁדָּרֵי זוּלְקָא מְנִיָּה לְשָׂאָר עֲמִין, וּבְהֵוָּא זוּלְקָא אֲתִנּוּ כָּל אֵינוֹן שָׂאָר עֲמִין. וְתֵאזְנָא, מִבֵּין סְטָרֵי זוּלְקִיהוֹן דְּמִמְנָן עַל שָׂאָר עֲמִין, נְפִיק (דָּף ר"ט ע"ב) זוּד שְׁבִיל דְּקִיק, דְּמִתְמָן, אֲתִנּוּגִיד זוּלְקָא לְאֵינוֹן תִּתָּאִי, וּמִתְמָן מִתְפָּרֵשׁ לְכַמְתָּ סְטָרִין.

437. כד מוֹדוּג מִלְכָּא בְּמִטְרוֹנִיתָא, סִלְקָא עֲטָרָא דָּא, וְאַתֵּישְׁבֶּת בְּרִישָׁא דְּמִטְרוֹנִיתָא. כְּדִין נְזוּת זוּד עֲטָרָא עֲלָאָה, קְבִיעָא דְּכָל אַבְן טָבָא, וְזוּזוּר וְשׁוּשָׁן, בְּסוֹרְנָהָא. בְּשִׁית גִּלְגֻּלִין אֲתִיָּא, לְשִׁית סְטָרִין דְּעֲלָמָא, שִׁית גְּדִפִין דְּנֶשֶׁר נְטִלִין לָהּ. בְּפִלְכוּי זַמְשִׁין (ס"א פִּלְכִין) עֲנָבִין סוֹרְנָהָא, דְּגָלִיף בָּהּ אִימָא עֲלָאָה. קְבִיעָאן בְּאַבְן טָבָא, זוּזוּר וְסוּמָק יְרוֹק וְאוּכָם תְּכֵלֵא וְאַרְגָּוִינָא. שִׁית מָאָה וְתֵלֶת עֶשֶׂר זַוּוּיִין, לְכָל סְטָרָא וְסְטָרָא.

438. אֵלֶף וְשִׁית מָאָה מְגִדְלִין, לְכָל סְטָרָא וְסְטָרָא. וְכָל מְגִדְלָא וּמְגִדְלָא, טוֹרִין קְבִיעִין. פְּרוּזִין לְעִילָא, אֲשֶׁתְּאַבְן בְּכִיתוּנָא (ס"א בַּפְתוּרָא) דְּאִימָא עֲלָאָה, בְּמִשּׁוֹן רַבּוּת דִּילָהּ. כְּדִין אִימָא, בְּלוּזִישׁוֹ, נְגִיד מִתְנָן עֲלָאִין, וְשֶׁדֶר וְקָבֵעַ לֹון בְּהֵוָּא עֲטָרָא. לְבִתֵּר אֲנָגִיד נְזוּלִי דְּמִשּׁוֹן רַבּוּת קְדִישָׁא, עַל רִישָׁא דְּמִלְכָּא. וּמִרִישִׁיָּהּ, נְזוּתִית הֵוָּא מִשּׁוֹן טָבָא עֲלָאָה, עַל דִּיקְנִיָּה יִקְרָא. וּמִתְמָן נְגִיד עַל אֵינוֹן לְבוּשִׁי מִלְכָּא. הָדָא הוּא דְּכֵתִיב, (תְּהִלִּים קלג) בְּשֶׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ יוֹרֵד עַל הַקֶּן וְגו'.

439. אַחֲרֵי כֵן חוֹזֶרֶת הָעֲטָרָה, וּמַעֲטָרֶת אוֹתָהּ הָאֵם הָעֲלִינָה בְּאוֹתָהּ עֲטָרָה, וּפּוֹרֶשֶׁת אוֹתָהּ עָלֶיהָ וְעַל הַמִּלְכָּה, לְבוּשִׁי כְבוֹד בְּאוֹתָהּ עֲטָרָה. וְאִזְנֵי נֶשֶׁמַע קוֹל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) צִאִינָה וְרִאִינָה וְגו'. אִזְנֵי חֲדוּהָ הִיא בְּכָל בְּנֵי הַמֶּלֶךְ. וּמִי הֵם? כָּל אוֹתָם שְׂבָאוֹ מִצֵּד יִשְׂרָאֵל, שְׁהָרִי לֹא מְזוּדָגִים בָּהֶם וְלֹא עוֹמְדִים עִמָּהֶם, פֶּרֶט לְאוֹתָם יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּנֵי הַבַּיִת וּמְשֻׁמֵּשִׁים אוֹתָם. וְאִזְנֵי בְּרָכוֹת שׁוֹיִצָּאוֹת מֵהֶם, שֶׁל יִשְׂרָאֵל הֵן.

440. וְיִשְׂרָאֵל נְטִלִין כָּלָא, וּמִשְׁדָּרֵי זוּלְקָא מְנִיָּה לְשָׂאָר עֲמִין, וּבְהֵוָּא זוּלְקָא אֲתִנּוּ כָּל אֵינוֹן שָׂאָר עֲמִין. וְתֵאזְנָא, מִבֵּין סְטָרֵי זוּלְקִיהוֹן דְּמִמְנָן עַל שָׂאָר עֲמִין, נְפִיק (דָּף ר"ט ע"ב) זוּד שְׁבִיל דְּקִיק, דְּמִתְמָן, אֲתִנּוּגִיד זוּלְקָא לְאֵינוֹן תִּתָּאִי, וּמִתְמָן מִתְפָּרֵשׁ לְכַמְתָּ סְטָרִין.

ומשם נפרד לכמה צדדים. ולזה קוראים תמצית, שיצאת מצד הארץ הקדושה.

441. ועל זה כל העולם שותה מתמצית ארץ ישראל. מי זו ארץ ישראל? הרי בארנו. ובין למעלה ובין למטה, כל אותם שאר עמים עובדי כוכבים ומזלות לא נזונים אלא מאותה תמצית. ואל תאמר שהם בלבדם, אלא אפלו אותם כתרים תחתונים שותים מאותה תמצית. וזהו במשעול הכרמים, שביל מגדולי שאר העמים שמתברכים ממנו.

442. בשראה אותו מלאך שבלעם מסטה את האתון לאותו שביל, שכתוב להטתה הדרך, מיד – ויעמד מלאך ה' במשעול הכרמים, להסתיר השביל, שלא יסתיעו בו שאר עמים עובדי כוכבים ומזלות ואותם כתרים תחתונים. והלכה זו, כזו שאמר רבי יצחק. כתוב (שיר השירים א) שמני נטרה וגו', לשמר ולברך את שאר העמים בגלות. וישראל שהם ברמי שלי – לא נטרתי, משום שהם בגלות ולא מתברכים כראוי.

443. גדר מזה וגדר מזה. אמר רבי אבא, איך יכול אותו מלאך להסתיר אותו השביל? אלא משום שסייע אחר היה לו, הקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל. רבי יהודה אמר, התורה סייעה לו, שכתוב (שמות לב) מזה ומזה הם כתבים.

444. באותה שעה מה כתוב? ותרא האתון וגו', ותלחץ אל הקיר. מה זה ותלחץ אל הקיר? כמו שנאמר (ישעיה כב) מקרקר קר וגו'. קיר – פטרוך, אותו ששולט עליהם. ותלחץ את רגל בלעם אל הקיר, היא לא נתנה לו כלל סייע. ובמצוקה (זרקה) הניחה (שלחה) אותו לאותו קיר ורמזה לו זה. אז ניסף להכתה, בצד הזה.

ודא קרינן ליה תמצית, הנפיק מסטרא דארעא קדישא.

441. ועל דא עלמא כוליה מתמצית דארעא ישראל קא שתי. מאן ארעא ישראל. הא אוקימנא. ובין לעילא, ובין לתתא, כל אינון שאר עמין עובדי כוכבים ומזלות, לא אתנו אלא מזההוא תמצית. ולא תימא דאינון בלזודוי, אלא אפילו אינון כתרין תתאין, מזההוא תמצית שתיין. ודא הוא במשעול הכרמים, שביל מרבירי שאר עמין דמתברכן מניה.

442. כד זומא ההוא מלאכא, דהא בלעם אסטי לאתון לההוא שבילא, דכתיב להטותה הדרך, מיד ויעמוד מלאך יי במשעול הכרמים, לאסתמא שבילא, דלא יסתיעון ביה אינון שאר עמין עובדי כוכבים ומזלות, ואינון כתרין תתאין. ואזלא הא, כהא דאמר רבי יצחק, כתיב (שיר השירים א) שמוני נטרה וגו', לנטרא ולברכא לשאר עמין בגלותא. וישראל דאינון ברמי שלי, לא נטרתי, בגין דאינון בגלותא, ולא מתברכין כדקא זוזי.

443. גדר מזה וגדר מזה. אמר רבי אבא, הוה יכול ההוא מלאכא לאסתמא ההוא שבילא. אלא בגין דסייעא אזורא הוה ליה, קודשא בריך הוא וכנסת ישראל. רבי יהודה אמר, אורייתא מסייעא ליה, דכתיב, (שמות לב) מזה ומזה הם כתובים.

444. בההיא שעתא מזה כתיב. ותרא האתון וגו', ותלחץ אל הקיר, מאי ותלחץ אל הקיר. כמה דאת אמר (ישעיה כב) מקרקר קיר וגו'. קיר: פטרוך, ההוא דשולט עליהו. ותלחץ את רגל בלעם אל הקיר, היא לא יהבא ליה סייעא כלל. ובקויתא, (ס"א אשדת) אשדת (ס"א אשדרת) ליה לההוא קיר. ורמזא ליה האי, כדין ויוסף להכותה בהאי סטרא.

445. ויוסף מלאך יי עבד ויעמוד במקום צר וגו'. בזה היא שיעתא, אסתים לה כל ארזון, וכל סיועין, דלא אשתכחז בזה מכל סטרא דעלמא סיועא. כדן ותרבין תנות בלעם. כד זומא בלעם דלא הוה יכיל, מה כתיב. ויזר אף בלעם ויף את האתון במקל, כמה דאתמר, דאטען לה, ואלכש לה, בזיווי דינא קשיא תקיפא.

446. (במדבר כ"ב) ויפתחו יי את פי האתון וגו'. היינו זור מאינן מלין, דאתבריו ערב שיבת בין השמשות. אמר רבי יצחק, מאי סגי האי לבלעם, או לאתון, או לישראל. בהני מלין. אמר רבי יוסי, דזייכין ביה אינן רברבין דהו עמיה, וכד מוטו לבלק, אמרו ליה, וכי להאי שטיא שדרת ליקרא, לא תשכחז ביה ממשות, ולא במלוי. ובאינן מלה דאתנא, אתבזא מן יקריה. רבי זיאי אמר אלמלי לא אמרת אתנא האי, לא שביק בלעם ההוא דיליה, ובמלי דאתנא ידע דאתבר זיליה.

447. רבי אבא רבי, כתיב (במדבר טז) ותפתחו הארץ וגו'. וכתיב ויפתחו יי את פי וגו'. מאי שניא ארץ מאתון, דלא כתיב בזה ויפתחו יי את פי הארץ. אלא, התם משה גזר על פומא, ופתחות, ועבדת ארעא פקודא דמשה, ולא יאות דקודשא בריך הוא יעבר פקודיה, דהא משה גזר ופקיד, (במדבר טז) ופצתה האדמה את פיה. ועל דא היא עבדת פקודוי. דכתיב ותפתחו הארץ את פיה. אבל הכא, לא אשתכחז מאן דגזר, אלא רעותא דקודשא בריך הוא הוה, והואיל ורעותיה הוה בכך, כתיב ויפתחו יי את פי האתון. מניה אתא מלה, ובניה אשתכחז.

448. רבי יהודה אמר, אסתכלנא בפרשתא דא, ובאלין מלין, ואתוזיין דלאו מלין דצריכין אינן. וכי מאזר דכתיב ויפתחו יי את פי האתון, בעיין למהוי אינן מלין מלי מעלייתא, מלי דזוכמתא, ואי כמה דאתערו זוברנא, דאיהו משכחז דסוסיא דיליה רעי ברטיבא, והיא תבת ואמרת, הלא אנכי אתונך. מהכא הוה לה

446. ויפתח ה' את פי האתון וגו'. זה אחד מאותם דברים שנבראו ערב שבת בין השמשות. אמר רבי יצחק, מה הגדלה הוא לבלעם או לאתון או לישראל בדברים הללו? אמר רבי יוסי, שצחקו עליו אותם גדולים שהיו עמו, וכשהגיעו לבלק, אמרו לו: וכי לשוטה הזה שלחת לכבד? לא תמצא בו ממש ולא בדבריו. ובאותו דבור של האתון התבזה מכבודו. רבי חייא אמר, אלמלא לא אמרה האתון את זה, לא השאיר בלעם אותו שלו, ובדברי האתון ידע שנשבר בחו.

447. רבי אבא שאל, כתוב (במדבר טז) ותפתחו הארץ וגו', וכתוב ויפתח ה' את פי וגו'. מה שונה ארץ מאתון שלא כתוב בזה ויפתח ה' את פי הארץ? אלא שם משה גזר על הפה, ופתחה ועשתה הארץ את מצות משה, ולא נאה שהקדוש ברוך הוא יעבר מצותו, שהרי משה גזר וצוה, ופצתה האדמה את פיה. ולכן היא עשתה מצותו, שכתוב ותפתח הארץ את פיה. אבל כאן לא נמצא מי שגזר, אלא רצון הקדוש ברוך הוא היה, והואיל ורצונו היה בכך, כתוב ויפתח ה' את פי האתון. ממנו בא הדבר, וממנו נמצא.

448. רבי יהודה אמר, הסתכלתי בפרשה זו ובדברים הללו, ונראה שאלו דברים שלא צריכים. וכי מאחר שכתוב ויפתח ה' את פי האתון, צריך להיות דברים הללו דברים מעלים, דברי חכמה? ואם כמו שהתעוררו חברינו, שהוא משתבח שסוסתו רועה באחו,

והיא שבה ואומרת: הלא אנכי אתנך – מכאן היה לה לפתחו והיא לא פתחה, אלא – מה עשיתי לך. ואם כך, למה טרח הקדוש ברוך הוא לפתח את פיה בדברים הללו?

449. אמר רבי אבא, ודאי בדברים הללו למדנו על דעת בלעם שאינו כדאי לשרות עליו רוח הקדש. ולמדנו שהרי אין באתונו יכולת להזיק או להיטיב. ולמדנו מאתונו זו שהרי אין כח בבהמות להשרות עליהן דעת שלמה. בא תראה, בלעם, באותו דבור של אתונו ובאותה דעת טפשה לא יכול לעמד. בדעת עליונה על אחת כמה וכמה.

450. ותאמר לבלעם מה עשיתי לך. וכי ברשותי היה לעשות טוב ורע? לא. שהרי בהמות לא מתנהגות אלא במה שמנהיגים אותן. ואף על גב שאותה אתונו בעמק (במצוקה) יותר, זה לא ברשותה, שהרי הוא הטעינה בכשפיו, ועומדת ברשותו.

451. ויאמר בלעם לאתונו כי התעללת בי. היה לו לצחק ממנה, והוא השיב בטפשות דבריה לעמתה. אז צחקו ממנו, ונהיה קל בעיניהם, וידעו שהוא שוטה. ומה אמר? כי התעללת בי לו יש חרב בידי. אמרו: שוטה זה יכול להשמיד עמים בפיו, איך לא יכול להשמיד את אתונו והוא צריך חרב? ולמדנו שאין כח בבהמות להשרות עליהן רוח אחרת. שאם יאמרו בני אדם, אם ידברו הבהמות כמה דעת שלם יוציאו לעולם – צא ולמד מאתונו זו, שהרי הקדוש ברוך הוא פתח פיה, ראה דבריה.

452. ויהי בבקר וינקח בלק את בלעם וגו'. רבי יצחק אמר, בלק היה חכם בכשפים יותר מבלעם, פרט שלא היה מכון השעה לקלל. משל וכו'. משום כך, וינקח בלק את בלעם וגו'. הוא היה מתקין אותו ואוחזו לכל.

למפתוז, והיא לא פתוזה אלא מה עשיתי לך. ואי הכי, אמאי קא טרוז קודשא בריך הוא, למפתוז פומה להני מלין.

449. אמר רבי אבא, ודאי באלין מלין אולפנא דעתא דבלעם, דלאו כדאי הוא למשרי עליה ריוז קודשא, ואולפנא, דהא לית יכילו באתניה, לאבאשא או (דף ר"י ע"א) לאוטבא. ואולפנא מהאי אתון, דהא לית זזילא בבירי לאשראה עליהו דעתא שלים. תא זוזי, בלעם, בההיא מלה דאתניה, ובההוא דעתא טפשא לא יכיל למינקם. בדעתא עלאה על אוזת כמה וכמה.

450. (במדבר כ"ב) ותאמר לבלעם מה עשיתי לך. וכי ברשותי הוה למעבד טב וביש. לאו. דהא בעירי לא מתנהגן, אלא במה דנהגו לון. ואף על גב דההיא אתנא בעמיקתא (ס"א בעקתא) יתיר, לאו ברשותה היא, דהא הוא אטעין לה בזרשוי, וברשותיה קיימא.

451. ויאמר בלעם לאתונו כי התעללת בי. הוה ליה לזיזיכא מנה, והוא אתיב לקבלא טפשותא דמלהא, כדון זזיכו מניה, ואתקליל בעינייהו, וידעו דאיהו שטיא. ומה אמר. כי התעללת בי לו יש זורב בדי. אמרו, שטיא דא איהו יכיל לשיצאה עמין בפומיה, היך לא יכיל לשיצאה לאתניה, והוא בעי זורבא. ואולפנא, דלית זזילא בבירי לאשראה עליהו ריוזא אוזרא, דאי יימרון בני זשא, אי ימלכון בעירי, כמה דעתא שלים יפקון לעלמא, פוק ואולף מהאי אתנא, דהא קודשא בריך הוא אפתוז פומה, זוזי מלוי. (מצאתי כתוב בהעתקות, חסר כאן)

452. ויהי בבקר וינקח בלק את בלעם וגו'. רבי יצחק אמר, בלק זוכים הוה בזרשין, יתיר מבלעם, בר דלא הוה מכון שעתא ללטיא. משל וכו'. בגין כך וינקח בלק את בלעם וגו'. הוא הוה אתקין ליה ואזיז ליה לכלא.

453. ויעלהו במות בעל. מאי ויעלהו במות בעל. אלא במות בעל? אלא השגיח בכשפיו באיזה צד יאחז בהם, ומצא שעתידים ישראל לעשות במות ולעבד לבעל, כמו שכתוב, וילכו אחרי הבעל. וירא משם קצה העם, ראה את גדולי העם ומלכם שעובדים לו, כמו שכתוב (מלכים א יח) ויקראו בשם הבעל, וכתוב (שם) אם ה' האלהים וגו'. כיון שראה בלעם שעתידים ישראל לזה, מיד – ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה שבעה מזבחות.

454. רבי יוסי ורבי יהודה, זוד אמר לקבלי מדבון דקדמאי, אקריב אינן שבעה מדבון. וזוד אמר, בזוכמתא עבד כלא, ואשכוז דזולקיהון דישראל בשבעה דרגין אתקשרו. בגין כף אסדר שבעה מדבון.

455. לאדם שהיה לו אהוב אחד שהשאר לו אביו, ובני אדם פחדו להתקוטט עמו בגלל אותו אהוב. לימים בא אדם אחד ורצה לעורר קטטה עמו. אמר: מה אעשה? אם אעיר קטטה עמו, הרי אותו אהוב שקשור אתו, ואני לא אוכל. אמר: מה אעשה? שלח דורון לאותו אהוב. אמר אותו אהוב: וכי מה יש לאיש הזה אתי? ידעתי שזה בגלל אותו בן אהובי. אמר: דורון זה לא יכנס לפני. ורקו אותו לכלבים שיאכלוהו.

456. כך בלעם בא לעורר קטטה בישראל, וראה שלא יכול, בגלל אותו אהוב עליון שלהם. (כמו שנאמר (משלי כז) רעך ורע אביר אל תעזב) התחיל לתקן לפניו דורון. אמר הקדוש ברוך הוא: רשע! ומה יש לך אלי? אתה רוצה להזדוג אתי? הרי דורונך מזמן לכלבים. בא וראה מה כתוב, ויקר אלהים אל בלעם. ואמר רבי שמעון, לשון קרי וטמאה. דורונך ימסר לאלה ולא יכנס לפני.

453. ויעלהו במות בעל. מאי ויעלהו במות בעל. אלא אשכוז בזרשוי, במאי סטרא יתאזיר בהו, ואשכוז דומינן ישראל למעבד במות, ולמפלזו לבעל. כמה דכתיב, וילכו אזורי הבעל. וירא משם קצה העם, וזמא רברבי דעמא, ומלכא דלהון, דפלוזין ליה, כמה דכתיב (מלכים א יח) ויקראו בשם הבעל, וכתוב (מלכים א יח) אם ה' האלהים וגו'. כיון דזמא בלעם, דומינן ישראל להאי, מיד ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה שבעה מזבחות. (חסר כתיב)

454. רבי יוסי ורבי יהודה, זוד אמר לקבלי מדבון דקדמאי, אקריב אינן שבעה מדבון. וזוד אמר, בזוכמתא עבד כלא, ואשכוז דזולקיהון דישראל בשבעה דרגין אתקשרו. בגין כף אסדר שבעה מדבון.

455. כבר נש' דהיה ליה רוזימא זוד, דשכך ליה אביו. ובני נשיא מסתפו לקטטה בהדיה, בגין דהוא רוזימא. ליומין, אתא בר נש זוד, ובעא לאתערר קטטו בהדיה. אמר, מה אעביר, אי אתער ביה קטטא, הא דהוא רוזימא דאתקשר בהדיה, ולא יכלנא, אמר מה עבד, שדר ליה דורון ליהוא רוזימא. אמר דהוא רוזימא, וכי מה אית ליה להאי בר נש גבאי, ידענא דבגין דהוא בר רוזימאי הוא. אמר, הא דורון לא ייעול קמאי, ובינו ליה לכלבי ויכלוגיה.

456. כך בלעם, אתא לאתערר קטטו בהו בישראל, וזמא דלא יכל בגין דהוא רוזימא עלאה דלהון, (כמה דאת אמר (משלי כז) רעך ורע אביר אל תעזוב). שיארי לתקנא קמיה דורון. אמר קודשא בריך הוא, רשע! ומה אית לך גבאי, את בעי לאודווגא בבני, הרי דורונך זמין לכלבי. תא זוזי, מה כתיב, ויקר אלהים אל בלעם. ואמר רבי שמעון, לשון קרי וטמאה. דורונך לאלין אתמסר ולא ייעול קמאי.

457. רבי אבא אמר, ויקר: כמה דאת אמר, (תהלים קמז) לפני קרתו מי יעמוד. הוא הוה זמין, דבההוא דורון, יכיל בהו בישראל. מה כתיב. ויקר אלהים. קריר ערמיה מן דא דהוה זשיב. ויקר אלהים, כמה דאתמר, דאתער עליה מסטרא דמסאבותא.

458. רבי אלעזר אמר, ויקר, בלעם וזשיב דבההוא דורון ייעול לאבאשא להו לישראל, וקודשא בריך הוא אעקר ליה במקמיה לההוא דורון. ואעקר ליה לבלעם, ממה דהוה זשיב. ואעקר (ס"א ליה מההוא דרגא), לההוא דרגא דהא הוא דכתיב ויקר. כמה דאת אמר (משלי לו) יקרוה עורבי זנול. אמר ליה, רשע, לית אנת כדאי לאתקשרא בהדאי (דף ר"ע"ב) ולמיעל קמאי. דורונה לבלבי אתמסר.

459. אמר רבי שמעון, תא זוזי, האי רשע, זעלא דכלא הוה. דלא תשכחו בכל פרשתא דא, ויאמר יי אל בלעם, או וידבר יי, זוס ושלום. מה כתיב. וישם יי דבר בפי בלעם וגו', כמאן דשוי זוסמא בפום זומרא, דלא יסטי הכא או הכא, כף וישם יי דבר בפי וגו'.

460. אמר לו הקדוש ברוך הוא: רשע! אתה חושב שעל ידך תהיה ותתקנים ברכה בבני או ההפך – לא צריכים הם לך, כמו שאומרים לצרעה וכו'. אלא אתה שוב אל בלק, ובשתפתח פיה, לא יהיה ברשותך. ולא בפיה תלוי הדבור, אלא וכה תדבר. הרי כה, שעתידי לברכם כה, תדבר ברבת בני, שבשתפתח פיה היא תדבר מלים להתקנים על בני, שלא אשאיר דברים לך.

461. בא וראה שכך הוא. בין שבא בלק, ובלק שמע כל אותם דברים, היה חושב שמפי בלעם יצאו, ואמר: לקב איבי לקחתיה. אמר בלעם: קח בשפים אלו בידך, כדי לעכב כאן את הכה הזאת. ואם תוכל

457. רבי אבא אמר, ויקר: כמה דאת אמר, (תהלים קמז) לפני קרתו מי יעמוד. הוא הוה זמין, דבההוא דורון, יכיל בהו בישראל. מה כתיב. ויקר אלהים. קריר ערמיה מן דא דהוה זשיב. ויקר אלהים, כמה דאתמר, דאתער עליה מסטרא דמסאבותא.

458. רבי אלעזר אמר, ויקר, בלעם וזשיב דבההוא דורון ייעול לאבאשא להו לישראל, וקודשא בריך הוא אעקר ליה במקמיה לההוא דורון. ואעקר ליה לבלעם, ממה דהוה זשיב. ואעקר (ס"א ליה מההוא דרגא), לההוא דרגא דהא הוא דכתיב ויקר. כמה דאת אמר (משלי לו) יקרוה עורבי זנול. אמר ליה, רשע, לית אנת כדאי לאתקשרא בהדאי (דף ר"ע"ב) ולמיעל קמאי. דורונה לבלבי אתמסר.

459. אמר רבי שמעון, תא זוזי, האי רשע, זעלא דכלא הוה. דלא תשכחו בכל פרשתא דא, ויאמר יי אל בלעם, או וידבר יי, זוס ושלום. מה כתיב. וישם יי דבר בפי בלעם וגו', כמאן דשוי זוסמא בפום זומרא, דלא יסטי הכא או הכא, כף וישם יי דבר בפי וגו'.

460. אמר ליה קודשא בריך הוא, רשע, את זשיב דעל ידך יהא ויתקנים ברכה בבני, או אפכא. לא צריכין אינון לך, כמה דאמרין לצרעה וכו'. אלא את שוב אל בלק, וכד תפתחו פומך, לא יהא ברשותך. ולא בפומך תליא מלולא, אלא וכה תדבר. הרי כה, דזמינא לברכא לון. כה, תמכל ברכה דבני, דכד תפתחו פומך, היא תמכל מלין, לאתקיימא על בני, דלא אשבוק מלין לך.

461. תא זוזי, דכך הוא, בין דאתא לבלק, ובלק שמע כל אינון מלין, הוה זשיב דהא מפומיה דבלעם נפקין, אמר, לקוב אויבי לקוזתיה. אמר בלעם. סב אלין זורשין בידך, בגין לאעכבא הכא להאי כה, ואי את תיכול לאעכבא (ס"א לאעקרא) לה בהאי זורשין, אגא אעקר לה מאינון מלין דהיא אמרה.

לעכבה (לעקרה) בבשפים הללו, אני אעקר אותה מאותם דברים שהיא אמרה.

462. מה כתיב, התיצב כה על עולתך, בהאי, ובאלין זורשין, תעכב לה, ואנכי אקרה כ"ה, כלומר, אעקר לה מאלין מלין. אמר ליה קודשא בריך הוא, רשע, אנא אעקר לך. מה כתיב בתריה. ויקר אלהים אל בלעם. והוא דבר ארים קלא, במלוכלי דכ"ה. ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר, כ"ה תדבר ודאי.

463. תא וזוי, בקדמיתא לא כתיב התיצב כה על עולתך, אלא התיצב כה על עולתך, ואלכה אולי יקרה ה' לקראתי. כיון שראו שבה אמרה אותן ברכות, אז אמר, התיצב כה על עולתך ואנכי אקרה כה.

464. לכה ארה לי יעקב, כלומר, לקוט. רבי יוסי אמר, אשדי לון מההוא דרגא דאינן קיימי, כמה דאת אמר (שמואל א כ) צדה אורה. אמר, אי תיכול לבשדי (ס"א לון מההוא דרגא) לכההוא דרגא דלהון, הא כלהו אתעקרו מעלמא. ולכה זועמה ישראל, ישראל דלעילא, דישתכחז רוגזא קביה, כמה דאת אמר (תהלים ז) ואל זועם בכל יום.

465. (במדבר כ"ג) כי מראש צורים וגו'. אמר רבי יצחק, מראש צורים – אלו הם האבות, שכתוב (ישעיה נא) הביטו אל צור חצבתם. ומגבעות אשורנו – אלו האמהות. בין מצד זה בין מצד זה לא יכולים להתקלל.

466. רבי אבא אמר, כי מראש צורים, מאן יכול להו לישראל, דהא הוא אזור מרישא דכל צורים נפקין (שמות ט"ז), ובאן אינן צורים. דהא כל דינן דעלמא מאינן גבורין נפקי, ואינן אתאזדן בהו. ובמגבעות אשורנו, אלן שאר משרין (ס"א כתרין) דאתאזדן בהו. הן עם לבדד וגו'. כמה דאת אמר (דברים לב) ה' בדר ינחננו.

462. מה כתיב, התיצב כה על עולתך, בהאי, ובאלין זורשין, תעכב לה, ואנכי אקרה כ"ה, כלומר, אעקר לה מאלין מלין. אמר ליה קודשא בריך הוא, רשע, אנא אעקר לך. מה כתיב בתריה. ויקר אלהים אל בלעם. והוא דבר ארים קלא, במלוכלי דכ"ה. ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר, כ"ה תדבר ודאי.

463. תא וזוי, בקדמיתא לא כתיב התיצב כה על עולתך, אלא התיצב כה על עולתך, ואלכה אולי יקרה ה' לקראתי. כיון דזומא דכ"ה אמר אינן ברכאן, כדן אמר התיצב כ"ה על עולתך, ואנכי אקרה כ"ה.

464. לכה ארה לי יעקב, כלומר, לקוט. רבי יוסי אמר, אשדי לון מההוא דרגא דאינן קיימי, כמה דאת אמר (שמואל א כ) צדה אורה. אמר, אי תיכול לבשדי (ס"א לון מההוא דרגא) לכההוא דרגא דלהון, הא כלהו אתעקרו מעלמא. ולכה זועמה ישראל, ישראל דלעילא, דישתכחז רוגזא קביה, כמה דאת אמר (תהלים ז) ואל זועם בכל יום.

465. (במדבר כ"ג) כי מראש צורים וגו'. אמר רבי יצחק, מראש צורים, אלן אינן אבהתא. דכתיב (ישעיה נא) הביטו אל צור חצבתם. ובמגבעות אשורנו, אלן אמהן, בין מהאי סטרא ובין מהאי סטרא, לא יכלין לאתלטייא.

466. רבי אבא אמר, כי מראש צורים, מאן יכול להו לישראל, דהא הוא אזור מרישא דכל צורים נפקין (שמות ט"ז), ובאן אינן צורים. דהא כל דינן דעלמא מאינן גבורין נפקי, ואינן אתאזדן בהו. ובמגבעות אשורנו, אלן שאר משרין (ס"א כתרין) דאתאזדן בהו. הן עם לבדד וגו'. כמה דאת אמר (דברים לב) ה' בדר ינחננו.

מרים קול לאותו מדבר, וישא משלו בלעם. ויאמר הכה ה זאת, כמו שכתוב וכה תדבר, ואמירה היא ממנה.

472. בא וראה, כיון שראה בלעם שבכל כשפיו ובכל אותו דורון לא יכל לעקר את אותה כה, כמו שנאמר ואנכי אקרה כה, אעקר את הכה הזאת – אמר לו הקדוש ברוך הוא: רשע! אתה סבור לעקר אותה? אני אעקר אותך משלשלותיך. מה כתוב? ויקר אלהים אל בלעם, כמו שנאמר. אחר כך, כיון שראה שלא יכל, חזר ואמר, וברך ולא אשיבנה. ולא אשיבנה היתה צריך לו לומר! אלא ודאי ולא אשיבנה לאותה שכתוב עליה כ"ה, וכה תדבר. אני יכול להחזירה.

473. אמר בלעם: בשתי דרגות רציתי להכנס בהם; רציתי להכנס בהם מדרגת יעקב ולא יכלתי. רציתי להכנס בהם מצד אחר של ישראל ולא יכלתי. מה הטעם? משום ששם זה או זה לא נקשר במינים רעים. זהו שכתוב לא הביט און ביעקב וגו'.

474. למדנו, שתי דרגות הן: נחש וקסם. כנגדן – עמל ואון. אמר בלעם: הרי ודאי נמצאתי כנגד אלה – יעקב וישראל. און כנגד יעקב, שהוא קשור בנחש. עמל כנגד ישראל, שקשור בקסם. כיון שראה שלא יכל, אמר, ודאי לא הביט און ביעקב וגו'. מה הטעם? משום שה' אלהיו עמו וגו'.

475. ואם תאמר, באלה לא יכלתי, בקסם ונחש יכלתי – כתוב כי לא נחש ביעקב וגו'. ולא עוד, אלא שכל הכחות שלמעלה וכל מחנותיהם בלם, לא יודעים ולא מסתכלים בנימוסי המלך העליון עד ששואלים לשנים הללו – יעקב וישראל. ומה אומרים? מה פעל אל. אמר רבי אלעזר, כל הדברים הללו, כה

קלא לגבי ההוא ממלל, וישא משלו בלעם. ויאמר האי כה כמה דכתיב וכה תדבר, ואמירה מנה הוה.

472. תא וזוי, כיון דזומא בלעם דבכל זורשוי ובכל ההוא דורון, לא יכל לאעקרא ההוא כה, כמה דאת אמר ואנכי אקרה כה, אעקר להאי כה. אמר ליה קודשא בריך הוא, רשע, אתה סבור לאעקרא לה, אנה אעקר לה משלשולך, מה כתיב. ויקר אלהים אל בלעם, כמה דאתמר. לבתר, כיון דזומא דלא יכל, הדר ואמר, וברך ולא אשיבנה, ולא אשיבנו מבעי ליה. אלא ולא אשיבנה ודאי, לההיא דכתיב כה, וכה תדבר. לית אנה יכל לאהדרא לה.

473. אמר בלעם, בתרין דרגין בעינא לאעלא בהו. בעינא לאעלא בהו מדרגא דיעקב, ולא יכלנא. בעינא לאעלא בהו מסטרא אזורא דישראל, ולא יכלנא. מאי טעמא. בגין דשמיא דא או דא, לא אתקשר בזנין בישין, הדא הוא דכתיב לא הביט און ביעקב וגו'.

474. תאנא, תרין דרגין אינון: נזוש, וקסם. לקבליהון: עמל, ואון. אמר בלעם, הא ודאי אשכונא לקבלי דהני יעקב וישראל. און, לקבליה דיעקב, דאיהו קטיר בנזוש. עמל, לקבליה דישראל, דאיהו קטיר בקסם. כיון דזומא דלא יכל, אמר, ודאי לא הביט און ביעקב וגו'. מאי טעמא. בגין דיי אלהיו עמו וגו'.

475. ואי תימא, בהני לא יכלנא. בקסם ונזוש יכלנא. כתיב כי לא נזוש ביעקב וגו'. ולא עוד, אלא דכל זילין דלעילא, וכל משריין בלהו, לא ידעי ולא מסתכלי בגמוסא דמלכא עלאה, עד דשאל ליהני תרי יעקב וישראל. ומאי אמרי. מה פעל אל. אמר רבי אלעזר, כל הני מלין, כה אמר, והוא ארים קלא לקבליה, ולא ידע מאי הוא, ולא אשתמע בר קליה.

אמר. והוא הרים קול בנגדה ולא ידע מהו, ולא נשמע פרט לקולו.

476. הן עם כלביא יקום וגו'. מי עם תקיף כמו ישראל. בשעה שמאיר הבקר, קם ומתגבר בארי לעבודת רבונם בכמה שירים, בכמה תשבחות. משתדלים בתורה כל היום, ובלילה לא ישכב וגו'. בשרוצה האדם לשכב על מטתו, מקדש את השם העליון, ממליכו למעלה ולמטה. כמה שומרי החקים מתקשרים לפניו בשעה שפותחים פיהם על מטתם בשמע ישראל, ומבקשים רחמים לפני המלך הקדוש בכמה פסוקי רחמים.

477. רבי אבא אמר, הן עם כלביא יקום – עתידים העם הזה לקום על כל עמים עובדי כוכבים ומזלות באריה גבור ותקוף, ויתנפלו עליהם. דרך כל האריות לשכב על טרפם, אבל עם זה לא ישכב עד יאכל טרף.

478. דבר אחר הן עם כלביא יקום – להקריב קרבנות ועולות לפני מלכם על גבי המזבח. ולמדנו, בשעה שהקרבן היה נשרף על גבי המזבח, היו רואים דמות אריה אחד רבוע על אותו קרבן ואוכל אותו.

479. ואמר רבי אבא, אוריא"ל מלאך עליון היה, וראו אותו בדמות אריה תקיף רובץ על המזבח ואוכל את הקרבנות. וכשישראל לא היו זכאים כל כך, היו רואים דמות כלב אחד חצוף רובץ עליו, אז היו ישראל יודעים שצריכים תשובה, ואז שבים לא ישכב וגו' – אלו קרבנות הלילה, כמו עולות. ודם חללים ישתה, שהקדוש ברוך הוא עורך קרב שלהם על שונאיהם.

480. רבי אלעזר אמר, לא ישכב, מהו לא ישכב? אלא בכל לילה ולילה בשפן אדם הולך במצוות רבוננו, לא שוכב על מטתו עד שהורג אלף ומאה ועשרים וחמש מאותם מינים רעים ששורים עמו. רבי אבא אמר,

476. הן עם כלביא יקום וגו', מאן עמא תקיפא כישראל. בשעתא דאתגהיר צפרא, קם ומתגבר באריא, לפולחנא דמאריהון, בכמה שירין, בכמה תושבון. משתדלי באורייתא כל יומא, ובלילה לא ישכב וגו'. כד בעי בר נש למשכב על ערסיה, מקדש שמה עלאה, אמליך ליה לעילא ותתא. כמה צרדיני נמוסין מתקשרין קמיהו, בשעתא דפתוזין פומהון על ערסייהו, בשמע ישראל. ובעאן רוזמי קמי מלכא קדישא, בכמה קראי דרוזמי.

477. רבי אבא אמר, הן עם כלביא יקום. זמין האי עמא, למיקם על כל עמין עובדי כוכבים ומזלות, באריה גיבר ותקיף, ויתרמי עליהו. ארוזיהו דכל אריותא למשכב על טרפיהו, אבל עמא דא לא ישכב, עד יאכל טרף.

478. דבר אחר הן עם כלביא יקום, לקרבא קרבנן ועלון קמי מלכהון, על גבי מדבזא. ותאנא, בשעתא דקורבנא אתוקד על גבי מדבזא, הו זמן דיוקנא דזוד אריה רביע על ההוא קרבנא, ואכיל ליה.

479. ואמר רבי אבא, אוריא"ל מלאכא עלאה הוה, וזמאן ליה בדיוקנא דאריא תקיפא, רביע על מדבזא, ואכיל לון לקרבנן. וכד ישראל לא הו זכאין כל כך, הו זמאן דיוקנא דזוד כלבא זוציפא רביע עליה, כדן הו ידעי ישראל דבעין תשובה, וכדן תיבון. לא ישכב וגו', אלן קרבנן דלילא כגון עלון. ודם זוללים ישתה, דקודשא בריך הוא אנו קרבא דלהון על שונאיהון.

480. רבי אלעזר אמר, לא ישכב, מהו לא ישכב. אלא בכל לילא וליילא, כד בר נש איהו אזיל בפקודי דמאריה, לא (דף ר"א ע"ב) שכיב על ערסיה, עד דקטיל אלף ומאה ועשרים וזמנא, מאינון זינין בישין,

אלף הם מצד שמאל, שכתוב (תהלים צא) יפל מצדך אלף, כמו שכתוב (שם קמט) יעלו חסידים בכבוד וגו', רוממות אל בגרונם וגו', לעשות נקמה וגו'. זהו שכתוב לא ישכב וגו', וזהו לעשות בהם משפט וגו'.

דשריין עמיה. רבי אבא אמר, אלף אינון דסטר שמאלא, דכתיב, (תהלים צא) יפול מצדך אלף. כמה דכתיב, (תהלים קמט) יעלו חסידים בכבוד וגו', (תהלים קמט) רוממות אל בגרונם וגו', לעשות נקמה וגו', הלא הוא דכתיב לא ישכב וגו' ודא הוא לעשות בהם משפט וגו'.

481. אמר רבי חזקיה, בנגד שלש הפעמים שהכה את אתונו והטעינה בכשפיו, התברכו ישראל שלש פעמים. רבי חייא אמר, בנגדו התברכו ישראל שלש פעמים, שעולים ישראל להראות לפני המלך הקדוש.

481. אמר רבי חזקיה, לקבלי תלת זמנין דהוא מוזה לאתניה, ואטעין לה בזרשוי, אתברכון ישראל תלת זמנין. רבי חייא אמר, לקבליה אתברכון ישראל תלת זמנין, דסלקין ישראל לאתוואה קמי מלכא קדישא. (במדבר כ"ג) וירא בלעם כי טוב בעיניי וגו', ולא הלך בפעם בפעם לקראת זוזשים וגו'. מאי לקראת זוזשים. אמר רבי יוסי, דהני תרין זמנין קדמאי, הוה אזיל בכל זרשוי, ובעא למילט לישראל. פיון דזומא רעותיה דקודשא בריך הוא, דאמר שוב אל בלק, דהא מלוכה לא בעיין בני. מלוכה אוזורה זמין מיהאי כה, כמה דכתיב וכה תדבר. כה תדבר, ולא אנת. כה תדבר, דשילטא על כל שליטין זרשין וקסמין וזינין בישין, דלא יכלין לאבאשא לבני. כדון בעא לאסתכלא בהו, בעינא בישא.

482. וירא בלעם כי טוב בעיניי ה' וגו', ולא הלך בפעם בפעם לקראת נחשים וגו'. מה זה לקראת נחשים? אמר רבי יוסי, שהפעמים הראשונות הללו היה הולך בכל כשפיו ורצה לקלל את ישראל. פיון שראה רצון הקדוש ברוך הוא שאמר שוב אל בלק, שהרי דבוריך לא רוצים בני – דבור אחר מזמן מהכה הזאת, כמו שכתוב וכה תדבר. כה תדבר – ולא אתה. כה תדבר – ששולטת על כל השליטים, מכשפים וקוסמים ומינים רעים שלא יכולים להרע לבני. ואז רצה להסתכל בהם בעין רעה.

482. תא זוזי, האי רשע כד אסתכל בהו בישראל, הוה מסתכל באלין תרין דרגין יעקב וישראל, לאבאשא לון, או בהאי או בהאי בזרשוי, בגין כה כל ברכן וברכן יעקב וישראל אתברכו. וירא בלעם כי טוב וגו'. כמה זומא זומא די בשעתא דאנפי מלכא נהירין, זינין בישין לא קיימי בקיימיהו, וכל זרשין וכל קסמין לא סלקאן בזרשייהו.

483. בא וראה, רשע זה בשתתפל בישראל, היה מסתכל בשתי דרגות אלו – יעקב וישראל – להרע להם, או בזה או בזה

483. תא זוזי, בהני תרי זמני כתיב ויקר. ויקר אלהים. ויקר יי אל בלעם וגו'. וכתיב וכה תדבר. והשתא פיון דזומא דהא לא אשתכח רוגזא, וזרשוי לא סלקין,

בכשפיו. בגלל כך כל ברכות וברכות, יעקב וישראל התברכו. וירא בלעם כי טוב וגו'. במה ראה? ראה שבשעה שפני המלך מאירות, מינים רעים לא עומדים בקיומם, וכל הכשפים וכל הקסמים לא עולים בכשפיהם.

484. בא וראה, בשתי הפעמים האלה כתוב ויקר; ויקר אלהים. ויקר ה' אל בלעם וגו'. וכתוב וכה תדבר. ועכשו, בין שראה שהרי לא נמצא רגז וכשפיו לא עלו, אז – ולא הלך בפעם בפעם וגו'. בין שהפריד והעלה עצמו מכשפיו, התחיל (ברוח אחרת) בהתעוררות אחרת – לשבח את ישראל. אמר רבי יהודה, איזו התעוררות באן? אמר לו, (רוח אלהים ולא רוח ה', אלא) התעוררות של רוח אחת מצד שמאל, אותו שהתקשרו תחתיו אותם מינים וכשופים שלו.

485. אמר רבי אלעזר, כך למדנו, שאפלו בזמן הזה לא שרתה בו רוח הקדש. אמר לו רבי יוסי, אם כך, הרי כתוב ותהי עליו רוח אלהים, ובכל אותן פעמים אחרות לא כתוב בהן כך. אמר לו, כך זה. בא וראה, כתוב (משלי כב) טוב עין הוא יברך, והרי פרשוה, אל תקרי יברך אלא יברך. ובלעם היה רע עין, שלא נמצא רע עין בעולם במותו, שבכל מקום שהיה מסתכל בעיניו, היה מתקלל.

486. ועל זה אמרו, מי שמעביר בנו בשוק ופוחד מעין רעה, ישים סודר על ראשו כדי שיעין רעה לא תוכל לשלט בו. גם כאן, בין שראה בלעם שלא יכול בכשפיו ובקסמיו להזיק לישראל, רצה להסתכל בהם בעין רעה, בגלל שבכל מקום שהיה מסתכל בעיניו הרעות, היה מתקלל. בא וראה מה רצונו כנגד ישראל. כתוב וישת אל המדבר פניו, בתרגומו: (ושם פניו) (כנגד העגל) לעגל

כדין ולא הלה בפעם בפעם וגו'. בין דאפריש ואסתלק גרמיה מוורשו, שארי (ברוח אחרת) באתערותא אוורא לשבזא לישראל. אמר רבי יהודה, מאי אתערותא דכא. אמר ליה, (רוח אלהים ולא רוח " אלא) אתערותא דרוזא וזדא מסטרא דשמאלא, ההוא דאתקשרו תזוזתוי אינן וינן וזרשין דיליה.

484. אמר רבי אלעזר, הכי אוליפנא, דאפילו האי זמנא לא שריא ביה רוזא דקודשא. אמר ליה רבי יוסי, אי הכי, הא כתיב ותהי עליו רוח אלהים, ובכל אינן וזמנן אוורנן לא כתיב בהו הכי. אמר ליה הכי הוא. תא וזוי, כתיב (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, והא אוקמוה אל תקרי יבורך. אלא יברך. ובלעם הוה רע עין, דלא אשתכח רע עין בעלמא כוותיה, דבכל אתר דהוה מסתכל בעיניו, הוה מתלטיא.

485. ועל דא אמרו, האי מאן דאעבר בריה בשוקא, ומסתפי מעינא בישא, יזופי סודרא על רישיה, בגין דלא יכיל עינא בישא לשלטא עליה. אוף דכא, בין דזומא בלעם, דלא יכיל בזרשו וקסמוי לאבאשא לישראל, בעא לאסתכל בהו בעינא בישא, בגין דבכל אתר דהוה מסתכל בעיניו בישין, הוה מתלטיא.

486. תא וזוי מיה רעותיה דיליה לקבלהון דישראל, כתיב וישת אל המדבר פניו, בתרגומו, (ושוי) (ו"א לקבל עגלא) לעגלא די עבדו ישראל במדברא אפואי, בגין דהוה ליה סטר סיועא, לאבאשא להו.

שעשו ישראל במדבר, כדי שיהיה לו צד
סייע להרע להם.

487. בעת ראה מה כתוב, וישא בלעם את
עיניו וירא את ישראל. רצה להסתכל בהם
בעין רעה. בשעה זו אלמלא הקדים הקדוש
ברוך הוא רפואה, היה מאבד אותם
בהסתכלות עיניו. ואיזו רפואה נתן הקדוש
ברוך הוא לישראל באותה שעה? זהו שכתוב
ותהי עליו רוח אלהים. ותהי עליו, על ישראל
הוא אומר. כמי שפורש סודר על ראש
התינוק כדי שלא תשלט בו עינו.

488. אז התחיל ואמר, מה טבו אהליך
יעקב. בא וראה, כל מי שרוצה להסתכל
בעין רעה, לא יכול, אלא בשמשבח ומכבד
את אותו הדבר שרוצה לקלל בעין רעה. ומה
דרכו? אמר, ראו כמה טוב זה, כמה נאה זהו
כדי שתשלט בו עין רעה. גם כאן אמר, מה
טבו אהליך יעקב, כמה יפים הם, כמה נאים
הם, כמה נטיעות יפות שנגטעו מהם, דומים
לאותן נטיעות שנטע הקדוש ברוך הוא בגן
עדן נאות. מי יתן ואלו (שאלו) הנטיעות
נמצאו מאותם עננים שבהם.

489. יזל מים מדליו וגו'. לאדם שהיו לו
ידים יפות נאות למראה. עבר אדם אחד
בעל עין הרע, הסתכל באותן ידים, והתחיל
לשבח. אמר: כמה יפות הן, כמה נאות הן,
ראו אצבעות שנגזרו מיפי עליון אחר כך
אמר: מי יתן ידים אלו ששורות בין אבנים
יקרות ובלבושי כבוד של ארזמן (בביתנו וכו')
בתבה שלו) בביתו להשתמש בהן, ויהיו
גנוזות בתבה שלו.

490. כך בלעם, התחיל לשבח: מה טבו
אהליך, ראו כמה יפים, כמה נאים וכו'. אחר
כך אמר, יזל מים מדליו, לא תמצא נטיעה
יפה זו, נטיעת התורה, מחוץ לאותם
עננים (דליו, כלומר מסכנים) (משכנות).

487. השתא זומי מה כתיב, וישא בלעם את עיניו וירא
את ישראל. בעא לאסתכלא בהו בעינא בישא. ביה
שעתא, אלמלא דאקדים לון קודשא בריך הוא
אסוותא, הוה מאבד לון באסתכלותא דעיניו. ומאי
אסוותא יהב קודשא בריך הוא לישראל בההיא
שעתא. דא הוא דכתיב ותהי עליו רוח אלהים. ותהי
עליו, על ישראל קאמר. כמאן דפריש סודרא על
רישיה דינוקא, בגין דלא ישלוט בהו עינו.

488. כדין שארי ואמר, מה טבו אהליך יעקב. תא זוזי,
כל מאן דבעי לאסתכלא בעינא בישא, לא יכיל, אלא
כד משיבזו ואוקיר לההוא מלה, דבעי לאלטייא בעינא
בישא. ומה ארזויה. אמר, זומי כמה טבא דא. כמה
יאה דא. בגין דישלוט ביה עינא בישא. אוף הכא
אמר, מה טבו אהליך יעקב, כמה אינון יאן, כמה (דף
ר"ב ע"א) אינון שפירן, כמה נטיען שפירן דאתגטען
מניהו, דמיין לאינון נטיעין דנטע קודשא בריך הוא
בגנתא דעדן יאין. מאן יתן, ואלין (נ"א דאליו) נטיעין
אשתכוזו מאינון משיבזי, דבהו.

489. (במדבר כ"ד) יזל מים מדליו וגו'. לבר נש דהו
ליה ידן שפירן, יאן למזוזי. אעבר זוד בר נש דעינא
בישא, אסתכל באינון ידן, נקיט בהו, שארי לשבזא,
אמר, כמה אינון שפירן, כמה אינון יאן, זומי אצבעין
מגזרה דשפירו עלאה. לבתר אמר, מאן יתן ידן אלן
דשריין בין אבנין יקירין, ובלבושי יקר דארזווא (ו"א
בביתא וכו' בתיבותא דליה) בביתיה לאשתמשא בהו,
ויהו גניזין בתיבותא דיליה.

490. כך בלעם, שרי לשבזא, מה טבו אהליך, זומי
כמה שפירן, כמה יאן וכו', לבתר אמר יזל מים מדליו,
לא ישתכוז נטיעא שפירא דא, נטיעא דאורייתא, לבר
מאינון מסכנין (דליו, כלומר מסכנין) (נ"א משכנין), וירעו
במים רבים, דלא יסגי ולא ירבי רווא דקודשא.

וְזָרְעוּ בְּמִים רַבִּים, שֶׁלֹּא יִגְדֵּל וְלֹא יִרְבֶּה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

491. אָמַר לוֹ הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא: רִשְׁעוֹ לֹא יוּכְלוּ עֵינֶיךָ לְהִזְק, הֲרִי פְרִישֵׁת הַקֹּדֶשׁ עֲלֵיהֶם. וְאָז אָמַר: אֵל מוֹצִיאוֹ מִמִּצְרַיִם וְגו', הֲרִי לֹא יוּכְלוּ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם לְהִזְק לָהֶם, שֶׁהֲרִי בַת תַּקִּיף עֲלֵיוֹן אַחוּז בָּהֶם, וּמִיָּהוּ? אֵל מוֹצִיאוֹ מִמִּצְרַיִם. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא בְּתוֹעֶפֶת רֹאשׁ לּוֹ, שֶׁלֹּא יוּכַל בֶּן אָדָם לְהוֹשִׁיט יָדוֹ עָלָיו מִתּוֹךְ גְּבוּהוֹ. וּמִשְׁנַמְצָא בְּזִקְפוֹת עֲלִינָה בָּהּ, יֵאָכֵל גּוֹיִם צָרִיו וְגו', וְאֵין מִי שֶׁיּוּכַל לְהִזְק לָהֶם.

492. וְאָפִילוּ בְּזִמְנָא דְלֹא זָקִיף, לֹא יוּכְלוּ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב כָּרַע שָׁכֵב. לֹא פוֹחַד, בְּגִלְגַּל שְׁנַמְצָא גְבוּר כְּאֲרִי וּכְלָבִיא, אָפִילוּ בְּשֶׁהֶם בֵּין הָעַמִּים, וְכָרַע וְשָׁכֵב בֵּינֵיהֶם, כְּאֲרִי הוּא יִמָּצֵא בְּנִימוֹסֵי הַתּוֹרָה, בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה. (וְאָף עַל פִּי כו) יֵשׁ לָהֶם שְׁלֹטוֹן בְּרַבּוֹנָם שֶׁאָפִילוּ כָּל מַלְכֵי הָעוֹלָם לֹא יַעֲקְרוּ אוֹתוֹ, כְּאֲרִיָּה זֶה כְּשֶׁשׁוֹכֵב עַל טְרָפוֹ לֹא יוּכְלוּ לְהַקִּימוֹ מִמֶּנּוּ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב כָּרַע שָׁכֵב כְּאֲרִי וְגו'.

493. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, לֹא נִמְצָא בְּעוֹלָם חֶכֶם לְהִזְק כְּמוֹ בִּלְעָם הַרְשָׁע, שֶׁהֲרִי בַתְּחִלָּה הָיָה נִמְצָא בְּמִצְרַיִם, וְעַל יְדוֹ קִשְׁרוּ הַמִּצְרַיִם קֶשֶׁר עַל יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא יֵצְאוּ מִעֲבֹדָתָם לְעוֹלָמִים. וְזֶהוּ שֶׁאָמַר, מָה אוֹכֵל לְהִזְק לָהֶם? שֶׁהֲרִי אֲנִי עֹשִׂיתִי שֶׁלֹּא יֵצְאוּ מִעֲבֹדוֹת הַמִּצְרַיִם לְעוֹלָמִים, אֲבָל אֵל מוֹצִיאוֹ מִמִּצְרַיִם, וְנִגְדָּם (וְנִגְדָּה) לֹא יוּכְלוּ חֲכָמִים וּמַכְשָׁפִים שֶׁל הָעוֹלָם.

494. וְעַתָּה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח, (דְּבָרִים כג) לֹא תִסָּגֵר עֶבֶד אֶל אֲדֹנָיו וְגו' עַמְּךָ יֹשֵׁב בְּקֶרְבְּךָ. כָּמָה חֲבִיבִים דְּבָרֵי הַתּוֹרָה. כָּמָה חֲבִיבָה הַתּוֹרָה לִפְנֵי הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא. כָּמָה חֲבִיבָה הַתּוֹרָה שֶׁהוֹרִישׁ אוֹתָהּ הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל. בֹּא

491. אָמַר לִיה קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, רִשְׁעוֹ, לֹא יוּכְלוּ עֵינֶיךָ לֹאבֶאֱשָׂא, הָא פְּרִיסוֹ דְּקוֹדֶשׁא עֲלִיָּהוּ, כְּדִין אָמַר, אֵל מוֹצִיאוֹ מִמִּצְרַיִם וְגו', הָא לֹא יוּכְלוּ כָּל בְּנֵי עֲלָמָא לֹאבֶאֱשָׂא לוֹן, דְּהָא זִיכְלָא תַקִּיפָא עֲלָמָא אֲזִיד בָּהּ, וּבִמֵּי אִיהוּ. אֵל מוֹצִיאוֹ מִמִּצְרַיִם. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא בְּתוֹעֶפֶת רֹאשׁ לּוֹ, דְּלֹא יוּכַל בֶּר נֶשׁ לְאוֹשִׁיט יָדִיהָ עֲלִיהָ, מִגּוֹ רִבּוּיָהּ. וּמִדְּאִשְׁתַּכּוּחַ בְּזִקְפוֹ עֲלָמָא דְּכִי יֵאָכֵל גּוֹיִם צָרִיו וְגו'. וְלִית מֵאן דְּיֵכִיל לֹאבֶאֱשָׂא לוֹן.

492. וְאָפִילוּ בְּזִמְנָא דְלֹא זָקִיף, לֹא יוּכְלוּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב כָּרַע שָׁכֵב. לֹא דְזִיכְל, בְּגִין דְּאִשְׁתַּכּוּחַ גְּבוּר כְּאֲרִי וּכְלָבִיא, אָפִילוּ כַּד אֵינֻן בֵּינֵי עַמִּמָּיָא, וְכָרַע וְשָׁכֵב בֵּינֵיהוּ, כְּאֲרִי הוּא יִשְׁתַּכּוּחַ בְּנִימוֹסֵי אוֹרִיָּיתָא, בְּאוֹרִיָּיתָא. (וְאָף עַל פִּי כו) שׁוֹלְטָנוּתָא אִית לָהּ בְּמֵאֲרִיָּהוּן, דְּאָפִילוּ כָּל מַלְכֵי דְעֲלָמָא, לֹא יַעֲקְרוּן לָהּ. כְּאֲרִיָּא דָּא כַּד שָׁכִיב עַל טְרָפִיהָ, לֹא יוּכְלוּ לְאֶקְמָא לִיה מִזִּיָּה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב כָּרַע שָׁכֵב כְּאֲרִי וְגו'.

493. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, לֹא אִשְׁתַּכּוּחַ בְּעֲלָמָא זֻכִּים לֹאבֶאֱשָׂא, כְּבִלְעָם רִשִּׁיעָא, דְּהָא בְּקִדְמִיתָא הָיָה אִשְׁתַּכּוּחַ בְּמִצְרַיִם, וְעַל יְדוֹ, קִשְׁרוּ מִצְרַיִם עֲלִיָּהוּ דְיִשְׂרָאֵל קֶשֶׁר, דְּלֹא יִפְקוּן מִעֲבֹדוֹתֵהוּן לְעֲלָמִין. וְדָא הוּא דְאָמַר, מָה אוֹכֵל לֹאבֶאֱשָׂא לָהּ, דְּהָא אֲנִי עֹבֵדָא דְלֹא יִפְקוּן מִעֲבֹדָתָא דְּמִצְרַיִם לְעֲלָמִין, אֲבָל אֵל מוֹצִיאוֹ, מִמִּצְרַיִם וְלִקְבִלָּהוּ (נ"א וְלִקְבִלָּהּ) לֹא יוּכְלוּ זֻכְמִין וְזֻרְשִׁין דְּעֲלָמָא.

494. (במדבר כ"ד) וְעַתָּה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי וְגו' רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח, (דְּבָרִים כג) לֹא תִסָּגֵר עֶבֶד אֶל אֲדֹנָיו וְגו' עַמְּךָ יֹשֵׁב בְּקֶרְבְּךָ. כָּמָה זֻכְיָבִין מַלְכֵי דְאוֹרִיָּיתָא. כָּמָה זֻכְיָבָה אוֹרִיָּיתָא קָמִי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא. כָּמָה זֻכְיָבָה אוֹרִיָּיתָא, דְּאוֹרִית לָהּ קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לְכַנְסֵת

וראה, בשעה שיצאו ממצרים, שמע בלעם שהרי בשפיו וקסמיו וכל אותם קשרים לא עלו בישראל, התחיל לגרד עצמו ולמרט ראשו. הלך לאותם הרי החשך, והגיע לפני אותם שלשלאות ברזל.

ישראל. תא וזוי, בשעתא די נפקו ממצרים. שמוע בלעם דהא וזרשוי וקסמיו, וכל אינון קשרין, לא סליקו בהו בישראל, שארי לגררא גרמיה, ולמירט רישיה. אול לאינון טורי וזשוכא, ומטא לגבי אינון שלשלאי דפרזלא.

495. וכך הוא ארזוא דמאן דמטי גבייהו, כיון דעאל בר זש ברישי טוריא, וזמי ליה עזא"ל, ההוא דאקרי גלוי עינים. מיד אמר לעזא, כדן יהבין קלא, ומתכנשין גבייהו וזוין רברבי דמתוקדן, וסוזרין לון. מישדרי אונימותא ועירתא לקבליה דבר זש, ותנא, כמין שונרא, היא, ורישה ברישא דזוויא, ותרין זנבין בה, וידהא ורגלהא ועירין. בר זש דזמי לה, זופי אנפוי, והוא מייתי זוד קטורתא, מאוקידו דתרנגולא וזוורא, שדי באנפיה והיא אתית עמיה.

495. וכך הוא ארזוא דמאן דמטי גבייהו, כיון דעאל בר זש ברישי טוריא, וזמי ליה עזא"ל, ההוא דאקרי גלוי עינים. מיד אמר לעזא, כדן יהבין קלא, ומתכנשין גבייהו וזוין רברבי דמתוקדן, וסוזרין לון. מישדרי אונימותא ועירתא לקבליה דבר זש, ותנא, כמין שונרא, היא, ורישה ברישא דזוויא, ותרין זנבין בה, וידהא ורגלהא ועירין. בר זש דזמי לה, זופי אנפוי, והוא מייתי זוד קטורתא, מאוקידו דתרנגולא וזוורא, שדי באנפיה והיא אתית עמיה.

496. עד שמגיע לראש השלשלאות, ואותו ראש השלשלאות נעוץ בקרקע ומגיע עד התהום. ושם בתהום עמוד אחד שנעוץ בתהום התחתונה, ובאותו עמוד קשור ראש השלשלאות. בשמגיע האדם לראש השלשלאות, מכה בה שלש פעמים, והם קוראים לו, ואז בורע ומשתחוה על ברפוי, והולך ואוטים עיניו עד שמגיע אליהם. אז יושב לפניו, וכל אותם נחשים סובבים אותו מצד זה ומצד זה. פותח עיניו ורואה אותם, מזדעזע ונופל על פניו ומשתחוה בנגדם.

496. עד דמטי לגבי רישא דשלשלאי, וההיא רישא דשלשלאי, זעין בארעא, ומטי עד תהומא. ותמן בתהומא. זוד סמיה, והוא זעין בתהומא תתאה, ובהוא סמיה אתקשר רישא דשלשלאי. כד מטי בר זש לרישא דשלשלאה, בטש בה ג' זמנין, ואינון קראן ליה, כדן פרע וסגיד על ברכוי, ואיל ואטים עיניו, עד דמטי גבייהו. כדן יתיב קמיהו, וכל אינון וזוין סוזרין ליה מהאי סטרא ומהאי סטרא. פתוז עיניו, וזומי לון, אנדעו, ונפל על אנפוי, וסגיד לקבלייהו.

497. אחר כך מלמדים אותו בשפים וקסמים, ויושב לפניו חמשים יום. בשמגיע הזמן ללכת לדרך, אותה החיה וכל אותם נחשים הולכים לפניו עד שיצא מההרים בין אותו חשך תקיף.

497. לבתר אולפין ליה וזרשין וקסמין, ויתיב גבייהו (דף רי"ב ע"ב) ז' יומין. כד מטא זמנא למיהר לארזיה, והיא אונימותא, וכל אינון וזוין, אזלין קמיה, עד דנפיק מן טוריא, בין ההוא וזשוכא תקיף.

498. ובלעם, בשמגיע לפניו, הודיע להם דבר, והסגיר עצמו בהרים עמם. ורצה לקטרג עליהם להשיב אותם למצרים, והקדוש ברוך

498. ובלעם כד מטא גבייהו, אודע לון מלה, ואסגיר גרמיה בטוריא עמהון. ובזא לקטרגא לון, לאתבא לון למצרים. וקודשא בריך הוא בלבל וקלקל כל

הוא בלבל וקלקל כל חכמת העולם וכל בשופי העולם שלא יוכלו לקרב אליהם.

וזכמותא דעלמא, וכל זורשין דעלמא, דלא יכילו לקרבא בהדייהו.

499. בא וראה, בעת, בין שראה בלעם שאינו יכול להזיק לישראל, החזיר עצמו והמליך את בלק, מה שלא רצה ממנו כדי להזיק להם. ועצתו היתה באותן נקבות מדין שהן יפות, ואלמלא שאמר לו משה, לא הייתי יודע, שכתוב הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם.

499. תא זוזי, השתא בין דזומא בלעם דלא יכיל לאבאשא לישראל, אהדר גרמיה, ואמליך ליה לבלק, מה דלא בעא מניה, בגין לאבאשא לון. ועיטא דיליה הוה באינון נוקבי המדין דאינון שפירן, ואלמלא דאמר ליה משה, לא הוינא ידע, דכתיב, (במדבר לא) הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם.

500. בין שראה הקדוש ברוך הוא עצתו, אמר: הרי ודאי יפל בעצתך. מה עשה? אותו כח ששולט על כל הכשפים, הראה לו סוף הכל, וכי יש להם רשות לזמן רחוק. אמר רבי יצחק, עין ראה, ודברים נאמרו מאותו שעומד עליו, והרי פרושה. וישא משלו ויאמר. מי שיש לו לומר. מה הטעם? בשביל שלא יתקיימו דברי געל ברצון עליו, (ובשביל שיתקיימו דברים שלמעלה) בדעת עליונה בתורה.

500. בין דזומא קודשא בריך הוא עיטא דיליה, אמר, הא ודאי גרמך בעיטך יפול. מה עבד, ההוא זיכלא דשילט על כל זורשין, אזומי ליה סופא דכלא. וכי אית להו רשותא לזמן רחוק. אמר רבי יצחק, עינא זומא, ומלין אתמרו מזההו דקאים עליה, והא אוקמוה. וישא מישלו ויאמר. מאן דאית ליה למימר. מאי טעמא. בגין דלא יתקיימון מלין דזעלא, ברעותא עלאה, (ו"א"א ובגין דיתקיימון מלין דלעילא) בדעתא עלאה באורייתא.

501. אראנו ולא עתה, שהרי דברים אלו – מהם התקיימו באותו זמן, ומהם לאחר זמן, ומהם בזמן מלך המשיח. שנינו, עתיד הקדוש ברוך הוא לבנות את ירושלים ולהראות כוכב אחד קבוע נוצץ בשבעים רצעים, ובשבעים רוחות מאירות ממנו באמצע הרקיע, ויבלעו בו שבעים כוכבים אחרים, ויהא מאיר ולוהט שבעים יום.

501. (במדבר כ"ד) אראנו ולא עתה, דהא מלין אלין מנייהו אתקיימו בההוא זמנא, ומנייהו לבתר, ומנייהו בזמנא דמלכא משיחא. (מה שחסר כאן תמצא בזוהר חדש דף ס"ח ע"א ע"ש) תנן, זמין קודשא בריך הוא למבני ירושלים, ולאזוזא זוד ככבא קביעא, מנצנצא בע' רהטין, ובע' זיקין נהרין מניה באמצעות רקיע, וישתאלון ביה ע' ככבין אזורין, ויהא נהיר וקליט ע' יומין.

502. וביום הששי יראה בכ"ה לחדש הששי, ויתכנס ביום השביעי לסוף שבעים יום. יום ראשון יראה בעיר (אמת) של רומא, ואותו יום יפלו שלש חומות עליונות מאותה עיר של רומא, והיכל גדול יפל, ושליט אותה העיר ימות. אז יתפשט אותו כוכב להראות בעולם, ובאותו זמן יתעוררו קרבות חזקים בעולם לכל ארבעה צדדים, ואמונה לא תמצא ביניהם.

502. וביומא שתייתאה, יתזוזי בכ"ה יומין לירוזא שתייתאה, ויתכניש ביומא שביעאה, לסוף ע' יומין, יומא קדמאה יתזוזי בקרתא (חדא) דרומא. וההוא יומא ינפולון ג' שורין עלאין מההיא קרתא דרומי, והיכלא רברבא ינפול, ושליטא דההיא קרתא ימות. כדין יתפשט ההוא ככבא לאתזוזא בעלמא. ובההוא זמנא יתעורון קרבין תקיפין בעלמא, לכל ד' סטרין, ומהיבנותא לא ישתכחז ביניהו.

בְּרִכּוֹת מְלֻרְדֵּת לְעוֹלָם מוֹהַ הַצְדִּיק. בְּזִמָּן
הָהוּא מַה כְּתוּב? (ישעיה יב) וּשְׁאַבְתֶּם מִים
בְּשִׁשׁוֹן, זֶה צְדִיק. מִמַּעֲיָנִי הִישׁוּעָה – אֱלֹהֵי
אָבָא וְאִמָּא. דְּבַר אַחֲרָא, אֱלֹהֵי נִצְיָח וְהוֹ"ד,
וְהַכֹּל מִמְקוֹרוֹת עֲמָקִים הַנוֹבְעִים.
וְאִז, (שם) וְאַמְרַת בְּיוֹם הָהוּא אוֹדְךָ ה' וְגו',
צִהְלִי וְרָנִי יוֹשֶׁבֶת צִיּוֹן וְגו'.

לְעֻלְמָא מִהֲאִי צְדִיק. בְּהָהוּא זְמַנָּא מַה כְּתִיב, (ישעיה
יב) וּשְׁאַבְתֶּם מִים בְּשִׁשׁוֹן, דָּא צְדִיק. מִמַּעֲיָנִי הִישׁוּעָה,
אֱלִין אָבָא וְאִמָּא. דְּבַר אַחֲרָא, אֱלִין וְהוֹ"ד. וְכָלֵא
מִמַּבּוּעֵי נְבִיעֵין עֲמִיקָן. כְּדִין (ישעיה יב) וְאַמְרַת בְּיוֹם
הָהוּא אוֹדְךָ יי וְגו', (ישעיה יב) צִהְלִי וְרָנִי יוֹשֶׁבֶת צִיּוֹן וְגו'.

בְּרוּךְ יי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן יְמִלּוּךָ יי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

Appendices

Sacred Bible text for protection from Evil Eye and sorcery.

נָגַע צָרַעַת, כִּי תִהְיֶה בָאָדָם; וְהוּבָא, אֶל-הַכֹּהֵן.	Leviticus 13:9
נָגַע צָרַעַת, כִּי תִהְיֶה בָאָדָם; וְהוּבָא, אֶל-הַכֹּהֵן.	(The first verse contains the seed level of the protection and it should be repeated three times)
נָגַע צָרַעַת, כִּי תִהְיֶה בָאָדָם; וְהוּבָא, אֶל-הַכֹּהֵן.	
נִזְנְנוּ זַעֲבָר וְזִלְזִים לִפְנֵי יְהוָה, אֶרֶץ כְּנָעַן; וְאַתָּנוּ אֲנֻזִּית נִזְלָתָנוּ, מִעֵבֶר לִירְדֵן.	Numbers 32:32
נָבִיא מִקֶּרְבָּךְ מֵאַנְוִיָּה כַּמִּנִּי, יָקִים לָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: אֲלֵיו, תִּשְׁמָעוּן.	Deuteronomy 18:15
נָהָר כָּלִיזוֹ, יִשְׁמְזוּ עֵיר-אֱלֹהִים קָדֵשׁ, מִשְׁכְּנִי עֲלִיוֹן.	Psalms 46:5
נִזְוִית כִּצְאֵן עֹמֶה בֵּיד-מוֹשֶׁה וְאַהֲרֹן.	Psalms 77:21
נָגַד אֲבוֹתָם, עָשָׂה כָּלֵא בָאָרֶץ מִצְרַיִם שְׂדֵה-צֹעַן.	Psalms 78:12
נִפְתִּי מִשְׁכְּבִי מִדְּאֵלִים, וְקִנְמוֹן.	Proverbs 7:17
נֵר יְהוָה, נִשְׁמַת אָדָם זֹפֵשׁ, כָּל-זֹדְרֵי-בָטָן.	Proverbs 20:27
נָפֶת תִּטְפֹּנָה שְׁפֹתֶיךָ, כָּלָה; דָּבֵשׁ וְזֹלָב תַּנּוֹת לְשׁוֹנֶךָ, וְרִיזוֹ שְׁלִמּוֹתֶיךָ כְּרִיזוֹ לְבָנוֹן.	Song of Songs 4:11
נָדְוּ מִתּוֹךְ בָּבֶל, וּמֵאֶרֶץ כַּשְׂדִּים צָאוּ; וְהָיוּ, כְּעִתּוּדִים לִפְנֵי-צֹאֵן.	Jeremiah 50:8
נִשְׁקִי קִנְיָת, מִיִּמִּינִים וּמִשְׁמָאלִים בְּאֲבָנִים, וּבִזְזִים, בְּקִשְׁתִּי מֵאַנְוִי שִׂיאוֹל, מִבְּנִימוֹן.	1 Chronicles 12:2

Source: Pamphlet Shomer Israel. (Hebrew) by the [Chida](#)

רבונו של עולם, הצל את עמך בית ישראל מכל מיני כשפים ומכל מיני עין הרע. וכשם שפרשת כנפיך על אבותינו שבמדבר, שלא שלטה עליהם עינא בישא דבלעם, כן תפרוש עלינו ברחמך הרבים להיותנו מכוסים (במכסה ובהנהגה) בשמותיך הקדושים מכל עינא בישא.

Master of the universe, save your people of the house of Israel from all kind of witch craft and all kind of evil eye. And the same way you spread your protection wings over our fathers in the wilderness that the evil eye of Balaam couldn't control them, so you will spread protection on us with your infinite mercy and your holy names from all evil eyes.

All 11 verses begin with the letter Nun, נ, and ends with the final letter Nun, ך. The first verse connects to the power of the high priest to cure leprosy that is results of evil speak.